

Giới thiệu Lười Thê Của Tổng Tài

Lười Thê Của Tổng Tài là tựa truyện hay nói về vấn đề đem trâu già cho gặm cỏ non, đem cô gái lười biếng gặp chàng trai chăm chỉ, đem cô gái bên ngoài có vẻ như phúc hắc gặp chàng trai phúc hắc thật sự, sẽ phát sinh chuyện thú vị gì đây? Cô ấy, trong mắt mọi người không có chí cầu tiến, toàn đứng chót kì thi, nhưng vận khí lại tốt hơn người, không có việc gì thích chơi Game, cùng Chu Công đánh cờ, chơi mạt chược, đi trễ về sớm, thẳng đến ngày nào đó phòng nhân sự giáng xuống một đạo ‘ thánh chỉ ’, trở thành tổng thư ký của tổng tài do đích thân tổng tài đại nhân chọn, ngày tháng yên ổn đã không còn yên ổn. . . Nhưng điều cô thấy khó hiểu là, chủ tịch đại nhân làm sao có thể chọn cô làm thư ký chứ? Chẳng lẽ là nghe thấy tiếng lười của cô? Anh, từ nhỏ đã được nhận thức là một thiên tài, mà trên thực tế cũng là thiên tài, mười sáu tuổi học đại học, mười tám tuổi ra nước ngoài du học, hai mươi ba tuổi đảm nhận vị trí tổng tài. Là người chăm chỉ, trong công tác cẩn thận tỉ mỉ, trong sinh hoạt, trong mắt cha mẹ là người con hiếu thuận, trong mắt bạn hữu là người có thể tin tưởng, trong mắt nhân viên là ông chủ tốt, trong mắt nhân viên nữ thì là tình nhân (tuy rằng rất nhiều nhân viên nữ đều là bồ già. . .) Nhưng trong mắt người khác, những điều này đều là nguy trang, anh trên thực tế hẳn phải là một tên sói đội lốt cừu! Mời đọc giả cùng theo dõi tác phẩm, hơn hết với sự kết hợp giữa đô thị và ngôn tình, truyện hứa hẹn sẽ mang đến những tình huống đầy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Năm nay thành phố S mùa đông tới đặc biệt sớm, sau quốc khánh hai tuần, thành phố S liền nghênh đón đầu đông mưa dầm dề liên miên. Ba ngày sau, nhiệt độ chọt hạ liên tục chừng mười độ, làm cho người ta cảm thấy như chuyển ngay từ hè sang đông. Nhưng này cũng không ảnh hưởng đến những con người nơi đây vốn luôn bận rộn, dòng xe cộ lưu thông cứ như nước cuộn cuộn chảy từ thượng nguồn, ngay cả chó và mèo lang thang cũng phải cố gắng tìm thức ăn nữa cơ mà.

Nhưng hết thấy đều như vậy ngoại trừ một người—Y Thượng Tĩnh

Họ tên: Y Thượng Tĩnh

Giới tính: Nữ

Tuổi: 25

Chòm sao: Thiên xứng

Bằng cấp: Đại học thư kí Z

Cơ quan: Công ty tiếp thị xây dựng Tư Kì

Công việc: Thư kí

Thời gian: 3 năm

Từ bản giới thiệu này có thể thấy Y Thượng Tĩnh chỉ là một nhân viên văn phòng bé nhỏ, không có gì đặc biệt ư!

Ha ha, đừng hoảng hốt, từ từ sẽ nói: “Còn ngủ! Dậy! Dậy ăn cơm trưa!” Tiền Duy Nhã vỗ vỗ nữ nhân đang ngủ ngon ngon lành trên bàn làm việc. Nghĩ đến việc mỗi ngày phải đi từ tầng 7 tới tầng 5, chỉ để gọi cái người suốt ngày chỉ biết ngủ dậy ăn cơm trưa không khỏi thở dài. Đúng là chọn sai bạn a!

“..Úmm. . .” Y Thượng Tĩnh mơ màng chẳng muốn ăn, chỉ muốn tiếp tục được đánh cờ với Chu Công, nhưng vẫn mở mắt, vờn vai hỏi:

“Nhã, mấy giờ rồi?”

“Mười hai giờ mười rồi!”

Tiền Duy Nhã bĩu môi, lại bắt đầu bài ca oán giận hằng ngày “Mỗi buổi trưa ngày nào cũng vậy, đi ăn cơm mà cũng phải kêu người năm lần bảy lượt! Người đó nha, ngày cả ăn cơm cũng không tích cực!”

Y Thượng Tĩnh thu dọn đồ đạc, trợn trắng mắt, ta van người, người muốn ta như thế nào mới gọi là tích cực? Nhưng Y Thượng Tĩnh yên lặng không cùng cô tranh cãi—chỉ vì lười mở miệng.

“Thực không hiểu nổi người là làm sao vậy, trời lạnh như thế này mà có thể ngủ được!” Tiền Duy Nhã tiếp tục than thở nói, “Người buổi tối làm gì mà mỗi ngày đi là liền ngủ? Thật không hiểu công ty mời người tới là ngủ hay là đi làm? Mỗi ngày đi làm nhàn rồi vậy mà sao suốt hai năm không bị đuổi việc. Ta thực không sao mà người may mắn như vậy!”

“Nhã! Lòi này của ngươi thật không có lương tâm!” Y Thượng Tĩnh cuối cùng cũng yếu ớt phản kháng, “Ta tới công ty này đi làm hai năm, mỗi ngày đều đi làm chuyên cần, chuyện nên làm thì toàn tâm làm, không nên thì không nhiều chuyện, còn chưa làm hết phận sự sao?”

“Đạ, dạ, Dạ!” Duy Nhã làm bộ dạng miễn cưỡng “Ngươi cái gì cũng đúng! Ngươi không biết vì ngươi quá... quá siêng năng làm việc nên mới vậy sao? Công ty tổ chức sát hạch tuyển chọn, ngươi chưa bao giờ tham gia, ngươi nói không liên quan. Trong công ty tổ chức hoạt động, ngươi không quan tâm, còn bảo tham gia thì thà ở nhà ngủ còn hơn, cho nên lần lần hai năm, vẫn chỉ là chức thư kí nhỏ!”

“Đúng, đúng! Nhã! Ngươi thực hiểu rất rõ ta!” Y Thượng Tĩnh hai mắt long lanh như muốn khóc, vẻ mặt thực thương cảm “Thực không nghĩ rằng ngươi có thể hiểu rõ ta như vậy, quả thực không hổ danh là bạn tri kỉ của ta a! Có được người hiểu ta như ngươi ta còn mong muốn gì hơn nữa?”

“Ngươi!” Duy Nhã chán nản không muốn tranh cãi nữa, sau một lúc lâu thở dài “Thôi coi như bỏ đi, nói với ngươi chẳng thà đi ăn cơm!”

“Ăn, ăn, ta cũng đồng ý với ngươi!” Y Thượng Tĩnh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đi thôi, ăn cơm đi! Hôm nay nhất định ta phải ăn được món sườn xào chua ngọt mà ta thích nhất. Bây giờ đã quá giữa trưa, chúng ta đi trễ, bọn họ sẽ ăn hết mất!”

“Ngươi cho là cả công ty này ai cũng giống ngươi, yêu ngủ a! Mỗi ngày làm xong công việc ta lại phải đi tìm ngươi, sau đó hai chúng ta chỉ có đi vét đĩa thiên hạ, chứ đào đâu ra thức ăn ngon cho ngươi?”

“A! Nhã, tại sao ngươi có nhiều công việc để làm vậy a! Nếu ngươi đến tìm ta sớm hơn chút thì chúng ta không đến nỗi phải đi vét đĩa!”

“Ha, ngươi coi lại mình đi! Nếu công việc ta cũng nhàn nhã như ngươi, ta đã sớm đi lấy đồ ăn, chờ ngươi đến ăn!” Duy Nhã lớn tiếng kêu lên “Ngươi xem ngươi, mỗi ngày đánh hai cái công văn rồi lần quay ra ngủ, bây giờ còn trách tại sao ta không đến sớm một chút!”

“Ha ha!” Y Thượng Tĩnh ngây ngô cười “Không nói nữa, thôi nhanh chân lên, nếu không ngay cả đĩa cũng không có mà vét!” Sau đó lúi Tiền Duy Nhã hướng xuống nhà ăn công ty chạy.

Đúng vậy, đây chính là Y Thượng Tĩnh! Đi làm thì ngủ, mỗi ngày nhàn rỗi ở công ty “có gắng” làm việc.

Công ty xây dựng Phi Hoa là một công ty nổi tiếng, trên thương trường quốc tế cũng có chút danh tiếng. Nhưng điểm chính không chỉ thế, công ty này chế độ đãi ngộ nhân tài rất tốt, lương bổng hậu hĩnh, còn có cả nhà ăn trong công ty, không phải mất thời gian ra ngoài tìm chỗ ăn trưa. Lúc Y Thượng Tĩnh được nhận vào công ty, mọi người nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc—bởi cuộc phỏng vấn này rất khó khăn, không ai nghĩ người như cô lại có thể đậu, mà lại đậu cao! Vì thế mọi người không thể tán thán: người này chắc là chó ngáp phải ruồi!

Không sai, Y Thượng Tĩnh cũng cảm thấy mình thực là chó ngáp phải ruồi. Từ nhỏ đến lớn đi học nàng thành tích không phải là xuất sắc lắm, nhưng mỗi lần có cuộc thi lớn, cô luôn làm mọi người phải ngạc nhiên kinh hãi. Chẳng như chuyện lúc nàng thi đại học, gia đình và thầy cô nghĩ cô chỉ có thể đạt trung bình, không ngờ nàng lại đậu rất cao. Khi cô bước vào phỏng vấn ở công ty Phi Hoa, những người xung quanh đó tỏ vẻ... xem thường Y Thượng Tĩnh. Nhưng cuối cùng người duy nhất trúng tuyển chính là cô.

Theo lý thuyết, người bình thường có thể vào được một công ty như vậy thì đều cật lực làm việc, làm vui lòng xếp. Ai cũng rất bận rộn, mỗi ngày xong việc là đều tranh thủ đi sạc lại năng lượng, chỉ duy có cô là chỉ lo ngủ. Ba năm sau, những người cùng làm với cô đều được thăng quan tiến chức, chuyển lên tầng bảy, chỉ duy có cô vẫn là một chức thư kí quèn. Đối với việc này, bố mẹ cô không có ý kiến, bởi trong mắt họ, Y Thượng Tĩnh việc làm như thế nào, có được lên chức gì cũng không quan trọng—cô từ nhỏ đã lười biếng như vậy, bây giờ mà muốn cô đột nhiên thay đổi có tinh thần cầu tiến thì đúng là nặt trời mọc ở hướng Tây; Y Thượng Tĩnh tất nhiên chẳng có ý kiến gì luôn, cô rất hài lòng với công việc hiện tại, mỗi ngày đều nhàn rỗi, đáng xong văn kiện là được ngủ; trong công ty có xảy ra bão cũng chẳng quét sang vị trí cô.

Kia thật sự Y Thượng Tĩnh từ nhỏ đến lớn không tiến thủ một lần? A, không, kì thực Y Thượng Tĩnh cũng có một lần!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Điều này thực ra còn bởi mối quan hệ xã hội của tôi trong ba năm ở đại học.

A, khoan khoan, không phải đã bảo là Y Thượng Tĩnh không thích tham gia các hoạt động cũng như noi tị tập đông người sao? Vậy làm sao có thể có mối quan hệ xã hội?

Ha ha, không cần phải sợ, thực ra sự tình là thế này:

Mùa đông năm đại học thứ ba ấy, vẫn như những buổi chiều khác, Y Thượng Tĩnh lười nhác một mình trong phòng lần quay ra ngủ trong chăn ấm sung sướng, mơ màng trên chín tầng mây thì đột nhiên bị tiếng đập cửa rầm rầm đánh thức: “Ê! Họ Y lười biếng kia, mở cửa nhanh lên, đây quên mang chìa

khóa rồi!”

Y Thượng Tĩnh tức giận mở mắt, thò đầu ra khỏi chăn, lớn tiếng mắng kẻ ngoài cửa: “Đại tỷ! Con lười còn đang bận ngủ trên giường, tự mà tìm cách mở cửa đi!”

“Họ Y kia, hôm nay mà không mở cửa cho ta, từ nay về sau đừng hòng có người lấy nước ấm cho ngươi!”

Y Thượng Tĩnh nghe vậy, bắn khoăn cân nhắc một lúc lâu, bây giờ đang là mùa đông, nếu buổi tối không có nước ấm mà ngâm chân thì khó mà ngủ, mà nếu phải tự đi lấy nước ấm ở phòng đội ngũ thì quá ư là xa, thế là liền đứng dậy, xuống giường, đầu óc bù xù đi ra mở cửa.

“Đại tỷ, hôm nay là lần thứ mấy ngươi lôi ta ra khỏi chăn ấm nệm êm rồi?!” Y Thượng Tĩnh vừa mở cửa liền híp mắt lại, lè nhè “Thật ư là vất vả hôm nay mới không có lớp, hai người thì đi hẹn hò, ta liền nghĩ mình sẽ có một giấc ngủ ngon, vậy mà ngươi lại còn nhanh nhẩu đoảng, chả thèm mang chìa khóa hại ta mất một giấc ngủ ngon. Ngươi rút cuộc làm gì mà sao cứ đi ra đi vào hả?”

Y Thượng Tĩnh luôn miệng gọi người kia là đại tỷ, bởi cô ấy tuy ở chung phòng với Y Thượng Tĩnh, nhưng cô ta từng là phó chủ tịch hội học sinh, lại là trưởng phòng, cũng giống như “trùm” vậy, nên thống nhất gọi là đại tỷ—chứ thực ra không phải là lớn tuổi nhất.

Phương Như không để ý đến Y Thượng Tĩnh, đi vào trong phòng, tiện tay vớt cái bao đang cầm xuống bàn, ôn nhu mỉm cười với Y Thượng Tĩnh, vuốt vuốt lại mái tóc rối của cô. Y Thượng Tĩnh gạt tay ra, lạnh lùng “Phương đại tỷ nhân, thỉnh thu hồi ngay nụ cười ghê tởm kia, ta không muốn chút nữa gặp ác mộng!”

“Lười nữ Họ Y kia, không nên nói thế!” Phương Như vẫn mỉm cười, nhưng trong mắt lóe lên cái nhìn gian xảo “Ta tuy không phải là tuyệt đại mỹ nhân khuyên nước khuyên thành như Tây Thi, nhưng cũng là đệ nhất thanh tú tiểu mỹ nữ, có ai thấy nụ cười duyên dáng của ta mà không choáng váng, ngất ngứ?!”

“Thật không?” Y Thượng Tĩnh nghe Phương Như nói vậy, liền bước nhanh về giường mình, vừa đi vừa nhạo “Vậy để chứng tỏ sự quyến rũ của ngươi, trước tiên ngươi hãy đi mà dụ dỗ cho được Hội trưởng hội học sinh Dịch Thiếu Ương đã, rồi hãy về mà nói chuyện với ta!”

Dịch Thiếu Ương, cùng Phương Như là bạn học cùng lớp, cùng khoa, cùng làm chung trong hội học sinh. Bình thường thì làm chung với nhau thì phải “yêu thương giúp đỡ nhau”..., đáng tiếc, sự thật đau lòng là hai người này như chó với mèo, không hề có chút tình thương mến thương. Thực lòng mà nói hai người này gặp nhau là chắc chắn có chiến tranh thế giới lần thứ ba! A, thực là gây nguy hiểm cho nền hòa bình thế giới!

“Hừ! Y Thượng Tĩnh! Ta nói rồi, trước mặt ta đừng có nhắc đến tên họ Dịch nguy quân tử kia!” Sắc mặt Phương Như lập tức lạnh lùng băng tuyết, găm giữ hận không thể tui nuốt sống ai kia.

Y Thượng Tĩnh lặng lẽ bò lên giường, kéo chăn cười: “Người ta là Dịch đại soái ca sao ngươi lại bảo là nguy quân tử? Người ta cư xử thì nho nhã lễ độ, học tập thì xuất sắc, hàng năm đều lấy được học bổng hạng nhất, tiết kiệm được bao nhiêu tiền đồng học, chưa kể là học bổng quốc gia đang chờ đợi Dịch thiếu gia; lại có biết bao nhiêu cô gái thầm thương trộm nhớ, tranh giành được làm chính thê như chó thèm xương. Trong trường này người ta không đứng đầu bảng soái ca thì còn ai dám ngồi lên đó nữa? Còn đại tỷ ngươi á, mặc dù suốt ngày ngược chạy xuôi, nhoi nhoi như con dòi, nhưng mà chẳng thấy huân chương bằng cấp gì, nhưng chẳng thấy ai hâm mộ không có ai muốn!”

“Y Thượng Tĩnh, ngươi bệnh vực cho hần ta!” Phương Như nhảy dựng lên, chỉ tay vào Y Thượng Tĩnh, chống nạnh, mặt đỏ ửng “Nói, tên đó tốt chỗ nào? Lại còn dám bảo ta không ai muốn!”

“Không ai muốn?!” Y Thượng Tĩnh nhú lông mày, khó hiểu nhìn Phương Như. Ngày thường trong phòng ngủ mọi người vẫn hay lấy Dịch Thiếu Ương ra để trêu chọc Phương Như, cô ấy cũng chỉ cười nụ, hay im lặng không nói gì, chưa từng thấy Phương Như nổi cơn tam bành thế. Hôm nay đại tỷ tâm tình không tốt mà chẳng lẽ mình nói trúng tim đen cô ấy rồi?

“Ta nào có nói đại tỷ ta không ai muốn!” Y Thượng Tĩnh cười to “Đại tỷ nhà ta người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, nam sinh xếp hàng theo đuôi từ đây ra đến cổng trường, dùng cần câu xúc đi không hết! Đại tỷ, kẻ nào làm ngứa tai gai mắt, nói đi, chốc nữa ta ngủ nằm mơ thấy hần sẽ đem đi câu đầu đao!”

“Ngươi! Con nhỏ chết tiết này, cả ngày chỉ biết ngủ!” Phương Như tức giận phẩy tay “Ta sẽ chờ xem ngày mà ngươi chết vì ngủ! Mà ngươi á, đêm thì thức, ngày ngủ, đúng là động vật ăn đêm như mấy con cú đi bắt chuột đêm!”

“Đại tỷ, người nói hết rồi thì thôi!” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng híp mắt, nằm xuống giường “Ta đi ngủ trước đây!”

Phương Như thấy Y Thượng Tĩnh nằm yên lặng, mới chợt nhớ ra mục đích mình trở về, vận hết công lực la lớn, thanh âm cũng phải tới mấy chục đề-xi-ben, kính có khi cũng phải vỡ “Ê! Đừng ngủ! Ta có việc cần ngươi giúp! Không được ngủ, ngươi hôm nay nếu không giúp ta, ta....ta sẽ không để yên cho ngươi ngủ, bất kể lúc nào ngươi ngủ, ta cũng sẽ làm phiền ngươi khiến ngươi không thể ngủ!”

“Ê! Họ Phương kia, ngươi đừng có mà quá đáng!” Y Thượng Tĩnh tức giận mở mắt, nặt cười nhưng tâm không cười “Là ngươi nhờ vả ta hay là đang uy hiếp ta? Sao lại có kiểu nhờ vả như vậy? Nếu ta không giúp, ngươi tính làm gì ta hả?” Ghét nhất là bị người khác lấy việc ngủ ra uy hiếp!

Phương Như thấy Y Thượng Tĩnh có ý không muốn giúp mình, nhưng rồi phát hiện là cô đang tức giận, liền nở nụ cười nịnh nọt “Y Thượng Tĩnh, ta biết là ngươi là người tốt nhất mà, mà sẽ không nhẫn tâm thấy ta chết mà không cứu đâu, giúp ta đi nha, nha! Mau, mau rời giường, thay quần áo đêm nay có người mời chúng ta sang phòng ngủ Tứ Đại Thiên Vương ăn cơm!”

Đại tỷ, ta có nói quá ta sẽ quản người sao? Bất quá, nhắc tới có người mời ăn cơm, lại là một chuyện khác rồi, Y Thượng Tĩnh cố nhịn cười, vui tươi hơn hờ mà nghĩ: “Nga? Ai a, ai mời ăn cơm? Ai, bất kể, chỉ cần có thể ăn cơm chiều miễn phí chính là chuyện tốt!” Y Thượng Tĩnh vén chân lên, ngồi dậy “Đại tỷ, tỷ đợi chút ta lập tức thay quần áo! Đúng rồi, Bạch lão nhị và Hoàng lão tam, tỷ có kêu chưa?” Bạch lão nhị là Bạch Thủy Tâm, Hoàng lão yêu* là Hoàng Tử Linh.

(A Từ: Yêu ở đây là chỉ số thứ tự, Yêu= nhỏ nhất.)

“Họ đã biết cả rồi!” Phương Như vừa nói vừa mở tủ quần áo tìm kiếm “Tất nhiên họ phải biết –bởi vì người mời cơm là bạn trai của hai người bọn họ mà.”

“Nga! Di, đúng rồi, bọn họ nghĩ như thế nào đến muốn mời chúng ta ăn cơm?”

“Cái gì? !”

“Không có gì, nhanh chút mặc y phục của người đi!”

Bạn trai Bạch Thủy Tâm cùng Hoàng Tử Linh ngủ chung phòng, nhưng không cùng khoa, liền giống như bọn Y Thượng Tĩnh, bởi vì là tân sinh viên hôm khai giảng đến chậm, liền vào ở phòng ngủ hỗn hợp. Nga, mà đã quên giới thiệu, thành viên phòng ngủ Y Thượng Tĩnh: lão đại phương Như, khoa vật lý; lão Nhị Bạch Thủy tâm, hoá sinh ; lão Tam Y Thượng Tĩnh, Trung văn ; lão Tử Hoàng Tử Linh, khoa chính trị và pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Ủa?” Y Thượng Tĩnh tiến vào nhà hàng, kéo theo Phương Như, len lén chỉ vào một đám người “Không phải là bạn trai của Bạch lão nhị và Hoàng lão yêu mời cơm sao? Còn những người kia là ai?”

“Đúng là bọn họ mời a!” Phương Như liếc mắt, giả ngu “Nhưng ta không nói là chỉ mời hai chúng ta a!”

“Phương tỷ, nhưng ta ở đây là nghĩ cho người a! Tỷ xem! Hai người kia, một người chính là oan gia của người!” Y Thượng Tĩnh gõ đầu Phương Như “Ta chỉ sợ là chút các người lại khai chiến rồi tức giận, làm mất vui không ăn nổi!” Oan gia, ở đây chính là ám chỉ Dịch Thiếu Ương, cũng là bạn cùng phòng của bạn trai Bạch lão nhị.

“Cho nên ta mới dắt người theo tiêu hỏa!” Phương Như nói xong liền đi đến ngồi cạnh Bạch lão nhị, Y Thượng Tĩnh quét mắt nhìn cái bàn tròn: Bên trái Bạch lão nhị là bạn trai cô, kế tiếp là bạn trai Hoàng lão yêu, Hoàng lão yêu, Dịch Thiếu Ương, và một nam sinh lạ mặt mà Y Thượng Tĩnh không biết, có lẽ là bạn cùng phòng của Dịch Thiếu Ương.

Y Thượng Tĩnh sắc mặt không thay đổi ngồi vào chỗ giữa Dịch Thiếu Ương và nam sinh lạ mặt kia – chỗ duy nhất còn trống.

“Thượng Tĩnh, người ngồi lộn rồi, qua đây này!” Bạch lão nhị vốn đang nói chuyện phiếm, chợt phát hiện ra Y Thượng Tĩnh đang ngồi cạnh Dịch Thiếu Ương, liền lớn tiếng gọi, đồng thời đẩy đẩy Phương Như “Lão đại, người đổi chỗ cho Thượng Tĩnh đi, ta có chuyện muốn nói lão tam”

“Có cái gì mà phải nói riêng?” Phương lão đại cầm tay Bạch lão nhị, tức giận nói, “Có lời gì, buổi tối về tán gẫu với lão tam sau, hôm nay nó ngủ cũng đủ rồi, có nói cả đêm cũng không sao!”

Bạch lão nhị nghe xong không nói gì thêm nữa, liếc mắt sang trao đổi với Hoàng lão yêu trong giây lát, Y Thượng Tĩnh liền hiểu ngay hai nha đầu kia có ý đồ gì rồi. Nếu cô đoán không sai, thì nguyên bản kế hoạch hôm nay không có mình và nam sinh lạ mặt kia – bởi hai ngày trước hai tiểu yêu từng bàn bạc với cô để làm mai cho đôi oan gia, nhưng cô một mực cự tuyệt, trong mắt cô những chuyện này thực nhằm chán, chẳng thà nằm ngủ còn hơn, đồng thời cũng năn nỉ nấy con nha đầu đó mai một lần làm ơn đừng kéo mình vào. Tuy nhiên, hiện tại xem ra Phương lão đại đã biết tống âm mưu của họ, nên mới lôi Thượng Tĩnh từ trên giường ra đây.

Không khí liền chùng xuống, còn Y Thượng Tĩnh trong lòng khẽ cười, tay cầm đôi đũa, mắt nhìn chăm chăm vào nồi lẩu hôi hoi, cười nói: “Wow, gọi nhiều đồ ăn ngon thế này, sao còn không mau ăn đi a, ta thực không chịu nổi rồi!”

“Nga! Đúng vậy, đúng vậy, mọi người ăn đi!” Bạn trai Bạch lão nhị cũng cầm đũa, mời mọc “Hôm nay thực sự là khó tin, tiên nữ Y Thượng Tĩnh và người bạn rợn Bù Nhị Phàm cũng đến, hôm nay coi như là buổi giao lưu văn hóa giữa hai phòng chúng ta, cho nên mọi người ăn nhiều vào!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lão nhị cùng lão yêu cất lực phụ họa “Không nên khách khí, mọi người mau ăn đi!”

Y Thượng Tĩnh nghe bọn họ nói vậy mới biết nam sinh lạ mặt kia là người đại danh鼎鼎 Bù Nhị Phàm, trước đi ăn chung cũng có thấy nhắc tới;

nghe nói là một người cuồng công việc, không ai sánh bằng, nhưng chưa bao giờ gặp mặt. Bạn trai của Bạch lão nhị và lão yêu thường xuyên kể đến Bùi đồng học là một thiên tài, vào trung học đã học hết chương trình đại học, mười sáu tuổi học lên cao học, tự học MBA, gần đây thì nghe nói muốn ra nước ngoài học.

Lúc trước Y Thượng Tĩnh nghe nói như vậy, nên tưởng người này không chỉ là một con mọt sách, còn là một con mọt sách không tầm thường! Anh ta cứ coi như xếp vào hàng thiên tài nhĩ đồng đi, nhưng xã hội hiện đại, chỉ cần không ngu ngốc hay thiếu năng, lại thêm gia cảnh nhà mặt phố bố làm to, tùy tiện tìm một chút cũng có một bó to con mọt sách là thiên tài nhĩ đồng; nhưng vị thiên tài nhĩ đồng này so với những người khác thì hơn nhiều nha, mà nếu đã sớm học xong chương trình đại học rồi, vì sao còn muốn tới trường đại học không lý tưởng này? Chẳng lẽ là tới nơi này hưởng thụ hoặc lấy chuyện xem người khác học bài là lạc thú? Nếu đổi lại là Y Thượng Tĩnh, cô tình nguyện mỗi ngày ngủ ngon, cũng không cần đi nghe chương trình học nhảm chán này!

Thế nhưng, hôm nay gặp một sách chân nhân, Y Thượng Tĩnh cảm thấy người này không giống con mọt sách. Bộ dạng rất đẹp trai, da trắng, bộ dáng ôn nhu, nhã nhặn, mặt mũi không có dấu hiệu thường có của mọt sách là đeo hai cái kính dày cùi. Ngoài ra, Y Thượng Tĩnh để ý thấy anh ta không biết vô tình hay hữu ý liếc nhìn Dịch Thiếu Ương, ánh mắt có ý trêu ghẹo, thực phải nói con người này không phải là con mọt sách đơn thuần a!

Nhưng trái với dự đoán của cô, suốt bữa cơm, vị Bùi Nhĩ Phàm này cơ hồ chưa từng nói một câu, chỉ miễn cưỡng nghe mọi người nói, đương nhiên, cũng không hề nói với Y Thượng Tĩnh một câu.

“Y Thượng Tĩnh, ăn xong ta và ngươi cùng về phòng ngủ đi!” Phương Như vui vẻ đề nghị Y Thượng Tĩnh.

“Ừ! Được!” Y Thượng Tĩnh vừa ăn vừa trả lời, ngay cả đầu cũng chưa gật. Vừa nghe lão nhị đề nghị là ăn xong đi ca hát, hỏi Y Thượng Tĩnh có đi không, cô đã biết mình không nên làm kiễ dè cản mũi nữa, lắc lắc đầu, chỉ nói “Buổi tối ta còn làm báo cáo, ngày mai là phải nộp rồi”, Lão nhị cũng không nói thêm cái gì.

“Phương tỷ, Thượng Tĩnh không đi vì có việc! Tỷ không đi, là vì cái chi?” Lão nhị lạnh lùng hỏi, “Đừng nói với ta là tỷ cũng làm báo cáo!”

“Đừng vậy!” Lão yêu chen vào, cười hi hi nói: “Đừng nói là vì Dịch đại thiếu gia đi nên tỷ không dám nha!”

“Ai nói ta không dám đi? Các người tại sao lại cho rằng ta sợ hãi?” Phương Như cao giọng, hai mắt trừng trừng nhìn Dịch Thiếu Ương.

Tất cả người đồng thanh: “Rõ ràng là ngươi sợ ánh mắt người ta”, Phương Như liền cắn răng: “Được, ta sẽ đi, để xem các ngươi giờ trò gì!” Hậm hực nói với lão Nhị cùng lão yêu.

Ai, Phương Như luôn dễ dàng bị mắc mưu trò khích tướng, Y Thượng Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu. Kỳ thực Y Thượng Tĩnh có nghe trong lớp Phương Như đồn là Dịch Thiếu Ương có ý với Phương Như. Bởi Dịch Thiếu Ương đối với Phương Như luôn nói cười, đùa giỡn ôn ào, trong khi với những cô nàng khác trong lớp thì không thêm liếc mắt, dù lớp có rất ít nữ, chỉ khoảng mười mấy người. Mà Phương Như thì luôn miệng phủ định điều này, cho rằng Dịch Thiếu Ương đối xử với cô như kẻ thù, suốt ngày gặm gè. Hai người cứ như trời sinh không ngồi được cùng mâm, mỗi ngày không cãi nhau ăn cơm không được.

Ha ha, tuy nhiên, trong mắt lão nhị và lão yêu, ngược lại thấy hai người này đúng là một đôi oan gia, hơn nữa lại rất có “tiềm năng phát triển”! Cho nên mới cùng bạn trai bày ra cái hẹn này.

Mà cái chuyện chỗi ngồi chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua là bất đắc dĩ thôi, chút nữa là “vũ đài” chính! Y Thượng Tĩnh tự nhiên thức thời sẽ không đi làm chứng ngại vật rồi!

“Đúng rồi! Nhĩ Phàm, tối nay cậu cũng có việc, đúng không?” Bạn trai Bạch lão nhị bắt đầu tự tác an bài: “VẬY cậu cũng đi đi! Hay chút nữa thuận đường đưa Thượng Tĩnh về luôn. Đạo này trời tối sớm, Thượng Tĩnh về một rất nguy hiểm”

Bùi Nhĩ Phàm không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, chỉ thần nhiên nhìn Thượng Tĩnh một cái, rồi lại ăn tiếp.

Y Thượng Tĩnh thì vừa nghe đã xua tay cự tuyệt “Không cần, hôm nay làm gì mà tối lắm, và lại còn có đèn đường. Hơn nữa bộ dạng thì bình thường, ăn mặc thì “nhiều vải” rất an toàn, không ai làm gì đâu!” Y Thượng Tĩnh là người bình thường nhất trong những siêu mẫu chân dài của phòng, không mấy nổi bật. Mặt mũi cũng có thể cho là thanh tú, nhưng ra đường người như cô muốn vợ cả bó to cũng có.

Mọi người vừa nghe đều cười. Phương Như biết Y Thượng Tĩnh tính tình hướng nội, không thường cùng nam sinh nói chuyện, cũng không thích đi cùng nam sinh một mình, đặc biệt cùng nam sinh không quen thuộc nhưng vẫn không yên lòng nói: “Nếu như muốn về một mình, vậy gọi taxi đi!”

Đi taxi? Nơi này cách trường học cũng không phải rất xa, nhiều lắm đi cái chừng mười phút đồng hồ, không cần lãng phí tiền bạc như vậy! Tuy rằng Y Thượng Tĩnh thực lười, nhưng từ nhỏ có nguyên tắc “tiết kiệm là thượng sách”, quyết không phung phí một phân tiền tiêu uống phí! Nhưng Y Thượng Tĩnh không nói ra ý nghĩ của mình, gật gật đầu, cười nói: “Đại tỷ, ta đã biết! Ngươi lo mà đêm nay ngươi ứng phó thế nào đi! Đừng sau khi trở về, liên lớn tiếng đối với ta tuyên bố: Rốt cuộc người mê trai như họ Phương ta cũng đã dụ được người vào tròng”

“Nữ nhân chết tiết! Ngươi không nói không ai bảo ngươi cầm!” Phương Như đỏ mặt, mắng Y Thượng Tĩnh. Y Thượng Tĩnh nhún vai, cũng không phản bác. Mà những người khác đều nở nụ cười.

Chương 4

Com nước xong, Y Thượng Tĩnh cùng nhóm người Phương Như hàn huyền vài câu, rồi một mình rời nhà hàng. Ra khỏi nhà hàng, Y Thượng Tĩnh lấy điện thoại ra xem, nhìn thời gian, tám giờ đúng. Vừa muốn đi thì nghe có người gọi: “Y Thượng Tĩnh !”

Y Thượng Tĩnh quay đầu lại, nương theo ánh đèn vàng nhạt trước cửa nhà hàng mới nhìn rõ người này — Bùi Nhĩ Phạm. Y Thượng Tĩnh mỉm cười, thanh âm khẽ nâng cao “Có chuyện gì?”

“Ta cũng muốn về, vừa vặn chúng ta tiện đường, cùng đi đi!” Bùi Nhĩ Phạm vừa nói vừa đi hướng về phía Y Thượng Tĩnh lúc cách nàng ba bước thì ngừng lại. Bùi Nhĩ Phạm cao khoảng 1m80, không mập, một thân trang phục thoải mái, thêm áo khoác ngoài, lộ ra được là người tài giỏi. Một tay để trong túi áo khoác, một tay kia liền như vậy buông thõng, thực thanh thản, nhưng lại có vài phần ung dung.

Y Thượng Tĩnh liếc mắt cao thấp đánh giá Bùi Nhĩ Phạm, cảm thấy mình cao 1m63 thật sự rất thấp! Trong lòng âm thầm tính toán một chút, vẫn là như vậy cười: “Được! Hai người đi cùng cho có bạn!”

Trên đường đi, Y Thượng Tĩnh đi phía trước, Bùi Nhĩ Phạm đi phía sau cô hai bước. Bầu không khí rất trầm mặc, nhưng Y Thượng Tĩnh cũng không muốn phá vỡ đó. Trong lòng Y Thượng Tĩnh luôn nghĩ Bùi Nhĩ Phạm không giống vẻ ngoài dịu dàng tao nhã, vì dù thế nào cô cũng cảm giác được trên người Bùi Nhĩ Phạm có loại cảm giác căng thẳng, áp bách, Y Thượng Tĩnh chưa bao giờ gặp phải cảm giác như vậy, mà cái này một người 18 tuổi không thể có.

Mười phút sau, Y Thượng Tĩnh đã đi tới dưới lầu ký túc xá của mình, dừng lại cước bộ, Y Thượng Tĩnh xoay người, miễn cưỡng nở một nụ cười trên khuôn mặt gần như đông lạnh kia mà nói “Bùi đồng học, đã đến ký túc xá của ta. Cảm ơn người đưa ta về”.

Vừa mới nói xong, thì đột nhiên có người vỗ vai Y Thượng Tĩnh một cái: “Hắc hắc! Y Thượng Tĩnh! Bị ta bắt được rồi! Còn không thành thật thú nhận!”

Y Thượng Tĩnh quay đầu lại, thì ra là bạn cùng lớp – Thái Á. Y Thượng Tĩnh hơi nhú nhú mày, nhớ tới người này nổi danh miệng rộng trong lớp, trong lòng liền có chút tức giận: có lẽ ngày mai mình sẽ không được yên ổn rồi.

Thái Á thấy Y Thượng Tĩnh không nói lời nào, cũng không dừng lại, nhảy nháy mắt, nhẹ giọng nói: “Thượng Tĩnh, nghe nói vị này là nhân vật vĩ đại, soái ca nổi danh là nhân tài của trường chúng ta nha, nhưng thường ngày ít thấy hắn, ngay cả lớp học của hắn cũng có thấy hắn đến mấy lần đâu! Ta phải tìm thật lâu mới tìm được ảnh chụp của hắn! Không ngờ người cùng hắn quen biết, hơn nữa xem ra quan hệ có vẻ rất tốt, người giúp ta giới thiệu có được hay không, ta rất muốn biết hắn, làm bạn với hắn!”

“Y đồng học, ta còn có việc, đi trước. Tạm biệt!” Bùi Nhĩ Phạm thấy có người quán quít lấy Y Thượng Tĩnh nói chuyện, cũng không muốn nghe, liền lịch sự chào hỏi một tiếng rồi xoay người rời đi.

“Á! Hắn cứ như vậy đi á!” Thái Á có chút thất vọng, liền đẩy tay Y Thượng Tĩnh vài cái, la hét, “Thượng Tĩnh, mau mau giới thiệu ta với hắn đi!”

Y Thượng Tĩnh mặt lạnh nhìn nàng, cười nói: “Rõ ràng người vừa mới ở chỗ này, chính người tự giới thiệu không tốt sao? Như vậy, may ra người có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho người ta! Hơn nữa, ta cũng đếm nay mới biết, trước kia ta chưa bao giờ nghe nói qua trong trường có người như vậy!”

“Oa! Không thể nào! người nổi tiếng làm mưa làm gió trong trường như vậy, người lại có thể không biết!” Thái Á giống như thấy người ngoài hành tinh, trừng mắt nhìn Y Thượng Tĩnh.

“Ai quy định Y Thượng Tĩnh ta cần phải biết ai là người nổi tiếng chứ?!” Y Thượng Tĩnh có chút tức giận cười nói, “Sau khi biết ai là người nổi tiếng rồi sẽ không cần ăn, không cần ngủ, không cần viết báo cáo sao? Lười cùng người nhiều lời, báo cáo của ta còn chưa có viết, ngày mai còn phải nộp đây!”

“Oa! Báo cáo!” Thái Á nhảy dựng lên hét chói tai, “Ta đã quên chuyện báo cáo! Ai, Thượng Tĩnh, người viết xong cho ta mượn xem”

“Người xem của ta?” Y Thượng Tĩnh cười đến có chút thoải mái rồi, “Ta chưa một lần viết báo cáo đạt, đều không phải hạng nhất đếm ngược của lớp chúng ta? Người biết xem của ta, còn không bằng xem bài của ủy viên học tập.”

“Hừ! Ai tin chứ! Một lần, hai lần hạng nhất đếm ngược cũng không sao, đâu có ai lần nào cũng hạng cuối cùng!” Thái Á la hét, “Hoặc là người thực sự làm không được, hoặc là người có ý!”

Y Thượng Tĩnh nghe được trong ngực mình kêu lộp bộp, tức giận nói: “Ta lười nói cùng người! Người nói nào có ai không muốn được hạng nhất mà mỗi ngày đi tranh làm người cuối cùng?! Muốn đả kích người thì nói rõ, không cần dài dòng!”

Sau đó liền vội chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Cái ngày chết tiệt này, lạnh chết người đi được! Sớm biết như vậy sẽ không đi ăn bữa cơm đó rồi, làm hại ta đêm nay phải tăng ca!”

Thái Á thấy Y Thượng Tĩnh đi, chỉ ở lại một chút, sau đó cũng rời đi. Không có chú ý tới một thân ảnh sau khi hai cô rời đi mới chính thức rời đi.

Buổi tối 10h30, Y Thượng Tĩnh rốt cục vừa lòng nhìn báo cáo của mình, thở dài: “Uhm, quên đi, mình vẫn là không phải người hạng nhất rồi!” Vừa mới nói xong, Phương lão đại cùng Hoàng lão yêu đã trở về.

“Lão nhị đâu?” Y Thượng Tĩnh cầm trong tay báo cáo tiện tay ném một cái, sau đó vừa chơi máy vi tính vừa miễn cưỡng hỏi.

“Bà con giữ yên lặng! Bây giờ, ở chỗ này đây!” Bạch lão nhị từng bước nhảy vào cửa, hướng thẳng đến Y Thượng Tĩnh, bắt bả vai Y Thượng Tĩnh, “Hiện tại nói với người một chuyện, chuyện hệ trọng trong phòng chúng ta! Lão đại rắc rối của chúng ta hiện tại thành công gả ra ngoài rồi!”

“Còn nữa a!” Hoàng lão yêu về mặt đắc ý, “Là lão nhị và bạn trai liên thủ đem lão đại gả đi ra ngoài.”

“Dịch Thiếu Ương chịu tiếp nhận bà quán gia này sao?” Y Thượng Tĩnh cũng ồn ào đùa giỡn, “Ha, ta đã sớm nói đêm nay người đàn bà dám đăng phòng chúng ta sẽ có người thu, con đàn bà dám đăng đó còn mắng ta nữa. Hừ hừ!”

“Cái gì người đàn bà dám đăng! Nói khó nghe quá!” Bạch lão nhị trừng mắt nhìn Y Thượng Tĩnh liếc mắt một cái “lão đại chúng ta ít nhất cũng là một đôi giày số một, Dịch thiếu gia không cẩn thận thân vuron chân đi vào, chân liền bị vậy khốn! Muốn thoát, thoát không được, muốn dùng dao cắt đi lại cảm thấy còn mới, có chút không đành lòng liền đem giày thu nhận!”

“Bạch lão nhị! Ngậm miệng thôi của người lại!” Phương Như nhào tới, néo mặt bạch lão nhị “Chuyện đêm nay, ta còn chưa tính sổ với người đâu! Nói, sao lại tính kể ta!”

Bạch lão nhị: “...”

Hoàng lão yêu: “...”

Y Thượng Tĩnh cũng không để ý tới ba người động kinh bên cạnh, chính mình chơi trò chơi của mình. Chờ sau khi ba người kia ồn ào đã, Hoàng lão yêu đột nhiên nói một câu: “Kể tiếp, chúng ta có phải hay không nên đem Thượng Tĩnh của chúng ta đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài a!”

Y Thượng Tĩnh vừa chơi, vừa cười: “Được a!”

“Người cảm thấy được đêm nay người đưa người về Bùi Nhĩ Phàm như thế nào?” Bạch lão nhị bắt đầu có chút bát quái rồi.

“Ta không có hứng thú với lão ngu!” Y Thượng Tĩnh hướng về phía máy tính mắt trắng dã, tiếp tục chơi trò chơi, thuận lợi chém hai địch nhân.

“Vậy Hoàng mỗ mỗ lớp ta đi, hẳn là bà con của em họ ta nha.” Hoàng lão yêu tiếp tục cung cấp thông tin, hắc hắc, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài nhà “Nhân phẩm không tồi, hơn nữa bộ dạng cũng rất đáng yêu!”

Đáng yêu?! Y Thượng Tĩnh về mặt hắc tuyến, thể trọng họ Hoàng kia Y Thượng Tĩnh nhìn ra ít nhất cũng có 180kg, mà thân cao cũng không đến 170cm “Quá mập rồi!”

(A Từ: 1 cân = 0.5Kg, nên 180 cân = 90kg thôi nhá bà con)

“Vậy lí Lưu mỗ mỗ lớp ta?” Bạch lão nhị tiếp tục.

“Hắn là ai vậy?”

“Lúc vừa vào năm nhất, nam sinh đó cùng ta quan hệ rất tốt, còn mời bốn người chúng ta ăn cơm chung đó!”

“Không có ấn tượng!”

“...”

Kết quả, thảo luận đến khi tắt đèn đi ngủ, cũng không thảo luận được cái gì cho ra hồn. Y Thượng Tĩnh đem ba người các cô giới thiệu nhất nhất phủ định, đến cuối cùng, Bạch lão nhị rốt cục không giữ được bình tĩnh: “Họ Y, người tốt cuộc ở kén chọn cái quái gì hả, cũng không phải chọn thịt heo, lúc thì mập, lúc thì gầy, lúc thì cao, lúc thì thấp, lúc thì như thế này, lúc thì như thế kia! Người nói xem xem, người thích người như thế nào!”

“Không biết!” Y Thượng Tĩnh trả lời ngắn gọn một tiếng, đón lấy vài tiếng tổn hại thừa lời vang lên, Y Thượng Tĩnh lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Tóm lại, những người các người nói kia ta đều không thích. Về phân loại hình ta thích, chờ ta ngày nào đó gặp sẽ nói cho các người! Tốt lắm, thảo luận đến đây chấm dứt, ngủ!”

Y Thượng Tĩnh vốn nghĩ Bạch lão nhị chỉ là nhất thời hứng khởi, nói phải giúp mình an bài “xem mắt”, không nghĩ tới, cô lại làm thật! Bắt đầu từ ngày hôm sau, Bạch lão nhị cùng Hoàng lão yêu liên tích cực cố gắng giới thiệu các loại hình nam sinh khác nhau cho Y Thượng Tĩnh làm quen, còn đem số điện thoại của cô nói cho những nam sinh đó, để họ chủ động hẹn Y Thượng Tĩnh đi chơi. Vì thế, Y Thượng Tĩnh mỗi ngày đều nhận được một ít cuộc gọi của “người lạ”, làm cho cô phiền không chịu nổi. Trong lúc nóng giận, Y Thượng Tĩnh thay đổi số di động, còn vì mình đăng kí hai lớp bồi dưỡng ngoại ngữ, một lớp huấn luyện nghiệp vụ về điện tử — bởi vì Bạch lão nhị cùng Hoàng lão yêu nói Y Thượng Tĩnh mỗi ngày rất rảnh rỗi, mới có thể tránh ở trong phòng ngủ ngủ, cho nên, tốt nhất lấy thời gian rảnh làm chuyện khác phương pháp đó là tìm bạn trai đến nói chuyện yêu đương, nhưng Y Thượng Tĩnh lại thủy chung cho rằng tình yêu là phải chân thành đối đãi, một khi động tâm, thì phải nỗ lực đến cuối cùng; mà nam sinh ở đại học này, đa số là ôm

thái độ chơi đùa nói chuyện yêu đương, cho nên, ở trong mắt Y Thượng Tĩnh, chưa có người nào đáng giá để cô nỗ lực như thế, đồng thời, cô không muốn đi chơi trò chơi nhảm chán này.

Cứ như vậy, Y Thượng Tĩnh bắt đầu cuộc sống đại học năm ba bận rộn của mình, mỗi ngày trừ bỏ bình thường đi học thi tham gia lớp bồi dưỡng, còn không thì ngâm mình ở trong thư viện đọc sách — cảnh này khiến thời gian cô ở trong phòng ngủ càng ngày càng ít, trừ bỏ buổi tối, cơ hồ là cả ngày không thấy bóng dáng.

Một tháng sau, Bạch lão nhị cùng Hoàng lão yêu tự động buông tha kế hoạch hồng nương của mình, tuy rằng các cô đối với thái độ của Y Thượng Tĩnh có chút bất mãn, nhưng ngoài ý muốn phát hiện, Y Thượng Tĩnh cư nhiên lại vì vậy mà thoáng cái vươn lên, trong lòng cũng có chỗ vui mừng — ít nhất cho thấy, Y Thượng Tĩnh còn có thể siêng năng! Nhưng các cô lại không biết, đây là thời gian duy nhất Y Thượng Tĩnh trong hai năm đại học cho đến khi nàng tham gia công tác tiến tới một lần!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Thượng Tĩnh! Thượng Tĩnh!” Tiền Duy Nhã thấy Y Thượng Tĩnh ngồi ở đối diện như đi vào cõi thần tiên một khoảng thời gian thỉnh thoảng cười khúc khích, không khỏi vỗ tay cô gọi cô hoàn hồn, “Nghĩ gì thế? Còn thỉnh thoảng lại cười khúc khích, không giống như người bình thường nha!” Tiền Duy Nhã bỗng nghĩ tới điều gì, đưa đầu lại gần, thấp giọng, cười quái dị: “Yêu đương rồi có phải không?!”

“Đi qua một bên!” Y Thượng Tĩnh đẩy Tiền Duy Nhã trở về, vừa ăn cơm vừa về mặt nhảm chán nói, “Yêu đương?! Ta cảm thấy không bằng ta ngủ tốt hơn! Đừng tưởng rằng người có bạn trai rồi, muốn vào mộ phần rồi, hai ta quan hệ tốt, nên muốn đem ta đi làm vật bồi táng!”

“Phi phi phi! Ta mới không cần người làm vật bồi táng đó! Mộ phần của chúng ta, ta và Bình Tùng đi vào là đủ rồi, người muốn vào giúp vui sao?” Tiền Duy Nhã cười nắc nẻ, sau đó lại thực bất quá đối Y Thượng Tĩnh thấp giọng nói, “Nhưng ta nghe nói, hai ngày trước ta đi công tác thì trong văn phòng có người hướng người thông báo nga!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, lập tức đổi sắc mặt, mặt không chút biểu tình nhìn Tiền Duy Nhã, lạnh lùng nở nụ cười nói: “Chuyện này vẫn là không nhắc thì tốt hơn! Nhắc tới, ta liền một bụng hỏa! Quên đi, đừng làm cho ta mất hứng, nói chuyện khác a!”

Tiền Duy Nhã kỳ thật cũng có nghe người ta đồn đãi vài phần, hình như là chủ nhiệm phòng làm việc của Y Thượng Tĩnh, họ Trầm, gần năm mươi tuổi, có điểm háo sắc. Ngày nào đó từng một mình gọi Y Thượng Tĩnh vào phòng làm việc của hắn, công khai nói rõ, nếu như cô muốn thăng chức, cô phải làm tình nhân của hắn. Kết quả bị cô mắng cho một trận. Theo lý thuyết, Y Thượng Tĩnh ngang cấp trên như thế, không bị sao đó là chuyện lạ rồi, nhưng chuyện lạ lại hết lần này tới lần khác xảy ra: ngày thứ hai, cô vẫn đi làm như thường, mà chủ nhiệm lại đột nhiên bị chuyển đi.

(Túy Lạc Hoa: Đồ mọi người biết tại sao sâu lười tỷ tỷ không bị đuổi việc mà lão họ Trầm lại bị chuyển đi?!)

Đương nhiên, đó là chuyện sau khi Tiền Duy Nhã đi công tác trở về, nghe được từ các đồng nghiệp; mà Tiền Duy Nhã lại biết rất rõ tính tình của Y Thượng Tĩnh, cô sẽ không bởi vì bị cấp trên đùa giỡn mà tự động từ chức, đồng thời cũng sẽ không vì muốn thăng chức mà bán chính mình; nhưng làm Duy Nhã không giải thích được, Trầm chủ nhiệm cư nhiên sẽ ở ngày thứ hai chuyển đi, còn là giáng chức chuyển đi! Lúc đó, việc này trong công ty truyền đi vô cùng náo nhiệt, đều cho rằng Y Thượng Tĩnh có người hậu thuẫn, nhưng vài ngày tới, Y Thượng Tĩnh vẫn như cũ, đồng thời cấp trên cũng không có phản ứng gì, lúc này mọi người mới tự động đem đề tài kia vứt bỏ. Nhưng việc này, Duy Nhã cảm thấy bên trong chắc chắn có ẩn tình, tuy rằng cô biết Thượng Tĩnh sẽ không đi hướng cấp trên cáo trạng nói có người quấy nhiễu tình dục, mà những người khác trong công ty cũng biết Trầm chủ nhiệm có chút háo sắc, quấy rầy nhân viên nữ cũng không phải chuyện một hai ngày, nhưng nghe nói Trầm chủ nhiệm có hậu thuẫn, dường như rất mạnh, nên không có người nào dám đi tố giác hắn. Nhưng vấn đề bây giờ là, nếu họ Trầm có hậu trường lớn, như thế nào lại đột nhiên lại bị giáng chức?! Đương nhiên, Y Thượng Tĩnh không có hậu thuẫn gì, cho nên mới nói chuyện này quái!

Những chuyện này, Tiền Duy Nhã cũng chỉ là ở trong lòng ngầm lại, nhất định chuyện này đối với Y Thượng Tĩnh mà nói coi như là một hồi ức không đẹp. Duy Nhã lần thứ hai nhìn Y Thượng Tĩnh một chút, tư sắc thường thường, chỉ có thể xem như thanh tú, ăn mặc cũng không phải rất có thương thức, chỉ có cặp mắt kia thấp phần có linh khí, nhưng nếu đặt ở xã hội mỹ nữ như mây này, cô giống như cỏ dại bình thường không chút thu hút, hơn nữa tính cô cũng thế vô tranh*, thật là dễ bị người lãng quên. Họ Trầm này như thế nào lại chú ý tới Thượng Tĩnh chứ? Thực sự nghĩ không ra a!

(Túy Lạc Hoa: cùng thế vô tranh: không tranh chấp với đời)

“Đúng rồi, Nhã! Hôm nay là thứ sáu đúng không?” Y Thượng Tĩnh đem ngum cơm cuối cùng nuốt xuống, vừa ăn canh vừa hỏi.

“Đúng vậy! A! Người luôn luôn đi làm đúng giờ cư nhiên không biết hôm nay là ngày nào trong tuần?” Duy Nhã trêu đùa nói, “Người khác không biết người, ta lại phi thường rõ ràng, người đi làm so với ai khác đều trễ, nhưng lúc tám giờ phải vào công ty đánh thẻ, tan tầm sớm nhất rồi công ty cũng là người, năm giờ là một giây thì người cũng đã rời công ty rồi!”

“Nhưng ta cũng không đến trễ, cũng không về sớm a!” Y Thượng Tĩnh dùng thanh âm thấp phàn bất đắc dĩ nói, “Ài, Nhã, người khả năng tán dóc của ngươi vẫn tốt như vậy, ta rõ ràng hỏi ngươi ngày hôm nay có phải thứ sáu không, ngươi lại nói đến thời gian ta đi làm!”

“Ha ha!” Tiền Duy Nhã cười ngậy ngô hai tiếng, “A, người đêm nay có an bài cái gì đặc biệt không? Bình Tùng mời mấy vị bằng hữu ăn cơm, muốn ngươi cũng đi!”

“A! Thật đáng tiếc!” Y Thượng Tĩnh vẻ mặt luyến tiếc, “Ta đêm nay đã có hẹn rồi, bằng hữu thời đại học hẹn cùng đi chơi. Nếu không, lần sau ngươi mời một mình ta ăn cơm đi!”

Tiền Duy Nhã tỏ vẻ hiểu biết gật đầu, Y Thượng Tĩnh vẻ mặt vui mừng. Lấy điện thoại di động ra xem lần nữa, sắp đến giờ rồi, một chút quay về phòng làm việc còn có thể nghỉ ngơi một chút “Nhã, đi thôi, quay về phòng làm việc.”

“A, mới ăn cơm xong, đi ra ngoài đi một chút đi, như vậy cũng có trợ giúp tiêu hóa!” Tiền Duy Nhã vẻ mặt không cam lòng, đứng liền không muốn đi.

“Vậy ngươi đi đi!” Y Thượng Tĩnh vừa ngáp vừa đi vừa nói chuyện, “Sau khi ăn cơm xong ta liền muốn ngủ, ta không muốn đi cùng ngươi!”

“Ngươi!” Tiền Duy Nhã đi theo phía sau Y Thượng Tĩnh, nghe Y Thượng Tĩnh vừa nói như thế, liền tức giận, “Thật không biết ngươi là từ cái gì biến thành, ăn đã muốn ngủ, ngủ đã muốn ăn, quả thực còn hơn con heo nha! Còn có a, heo nhà người ta ăn ngủ, ngủ ăn là muốn thêm thịt, nhưng còn ngươi, dù ăn thế nào cũng là một hạt đậu đũa!”

“Ài! Nhã, ngươi cũng đừng có hăm dọa ta! Kỳ thực ta cũng rất muốn nhiều thịt hơn một chút, nhưng vô luận ta ăn thế nào cũng ăn không mập, thật sự là không có biện pháp a!” Y Thượng Tĩnh vừa cười, vừa lôi kéo tay Tiền Duy Nhã, “Nếu không, ngươi đem thịt mỡ dư thừa trên người ngươi đưa cho ta?”

(A Từ: bạn Tĩnh y như ta, đồng cảnh ngộ nha, ăn hoài mà chả có thêm đc tí thịt nào)

“Ngươi...”

“Uy! Các ngươi nghe nói chưa?” Giữa lúc Tiền Duy Nhã muốn đối Y Thượng Tĩnh bão nổi thì lối đi nhỏ bên ngoài nhà hàng truyền đến tiếng mấy đồng nghiệp nói chuyện với nhau, “Nghe nói con trai của chủ tịch tuần sau sẽ được bổ nhiệm làm phó tổng của công ty đó!”

“Con trai của chủ tịch là vị nào?”

“Oa, ngươi có đúng nhân viên công ty này hay không?”

“A, công ty chúng ta không phải vẫn không có chức phó quản lý sao?”

“Hắc! mới không phải nha, Ta nghe nói, người này đã ở công ty con bên ngoài công tác đã hơn một năm rồi!” Một nữ dùng ngữ điệu rất bất quá kích nói, “Tuần trước tổng giám đốc từ chức rồi, tuần này liền vẫn là chủ tịch tự mình quản lý. Các ngươi cũng biết, chủ tịch lớn tuổi nha, lớn tuổi, sức khỏe sẽ không tốt, muốn đem sự nghiệp này giao cho con của mình a!”

“Nha!” Chúng nữ âm điệu sáng tỏ, “Được rồi, công tử của chủ tịch bao nhiêu tuổi rồi, đẹp trai hay không, quan trọng là, kết hôn chưa?”

“Cái này, cái này ta cũng không rõ ràng lắm a! Bất quá, buổi chiều ta sẽ đem chuyện này hỏi thăm rõ ràng!” Một nữ vô cùng khí khái vỗ ngực cam đoan.

...

“Đi thôi!” Y Thượng Tĩnh không có hứng thú nghe những bất quá kích này, lôi kéo Tiền Duy Nhã muốn rời đi, nhưng Tiền Duy Nhã chân giống như mọc rễ, dù kéo thế nào cũng không nhúc nhích, “Ngươi không đi, ta đi trước.”

“Được rồi! Lập tức đi ngay.” Y Thượng Tĩnh mới đi vài bước, Tiền Duy Nhã liền đuổi theo, vẻ mặt bất quá kích, “Ngươi nghe được không, quản lý mới sẽ tới, không biết quản lý mới lớn lên trông thế nào? !”

“Không phải quản lý, là phó tổng!” Y Thượng Tĩnh sửa đúng, “Còn có, người ta lớn lên thế nào thì làm sao?” Y Thượng Tĩnh cầm tay trái của Tiền Duy Nhã lên, “Ngươi xem, ngươi ngay cả nhẫn kết hôn cũng đeo rồi, còn muốn làm gì?”

“Uy! Ta có nói muốn làm gì sao, ta chỉ là muốn nhìn soái ca mà thôi! Lòng thích cái đẹp, mỗi người đều có!”

Y Thượng Tĩnh hết chỗ nói rồi, kéo tay Tiền Duy Nhã, cầm chặt nàng đi về phòng làm việc.

“Ấn! Đúng rồi, thứ hai tuần sau mở đại hội toàn công ty, ngươi giúp ta trả lời nha!”

“Uy! Ngươi lại không đi họp a!”

“Đúng vậy, ta trừ bỏ đại hội lúc mới vừa vào công ty, có lần đó phải đi?” Y Thượng Tĩnh nhún mày, “Huống hồ công ty mỗi lần mở đại hội đều cùng ta không có bao nhiêu liên hệ, cùng với đi nghe những chuyện này, còn không bằng ở trong phòng làm việc ngủ đầu!”

“Ngươi! Ta chỉ có thể nói là ngươi hết chỗ nói rồi!” Tiền Duy Nhã bất đắc dĩ nói, “Mỗi lần mở đại hội ngươi đều không đi, chỉ sợ ngươi một chút cũng không nhận ra nhân viên cao cấp đâu!” Tiền Duy Nhã chợt nhớ tới ngày đó đại hội lúc vừa vào công ty, Y Thượng Tĩnh ngồi ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật,

liền đổi giọng, “Điều này không phải chỉ sợ, mà là khẳng định người nhất định không nhận ra nhân viên cao cấp của công ty chúng ta!”

“Đừng! Đừng! Người nói không sai, ta hiện tại ngay cả chủ tịch công ty chúng ta như thế nào cũng không biết, được rồi chứ!” Y Thượng Tĩnh thẳng thắn gạt đầu, khẳng định câu nói của Tiền Duy Nhã. Tiền Duy Nhã nói xong không sai, nhân viên cao cấp của công ty, Y Thượng Tĩnh chỉ biết là có người nào, nhưng chưa từng thấy qua bọn họ. Bất quá, Y Thượng Tĩnh cũng không thêm đề ý điểm ấy, một người thư ký nho nhỏ, có biết những việc này hay không cũng không quan trọng, chỉ cần khi báo cáo, không gọi nhầm tên chủ quản liên mọi việc OK rồi!

“Người còn nói mà không biết ngược!” Tiền Duy Nhã tức giận nói, “Người nói, có nhân viên nào như người vậy, người xem người...”

Y Thượng Tĩnh thấy Tiền Duy Nhã vừa muốn bắt đầu nhắc tới mình, liền bước nhanh hơn, đồng thời cũng rất tự giác đem hai tay đã thông, đem những lời này trực tiếp tiến vào tai trái ra tai phải.

“Uy! Y Thượng Tĩnh, người không nên đem trọng lượng thân thể người phản đến trên người ta, nặng muốn chết! Có ai đi đường như vậy sao?! Đem thân thể dựa vào người khác, người không biết còn tưởng rằng hai ta quan hệ đặc biệt tốt! Có trời mới biết người làm như vậy chỉ là vì lười biếng bước đi!”

(TLH: muội phục tỷ tỷ lun... đúng là lười hơn cả lười... siêu lười luôn)

“Hai ta quan hệ không tốt sao?”

“Ta hiện tại tình nguyện hai ta quan hệ tuyệt không tốt!”

... Hai người càng lúc càng xa, chỉ để lại một đường thanh âm khắc khải, tình bạn của nữ nhân, có lúc chính là mặc danh kỳ diệu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Uy! Thượng Tĩnh! Lại đây, lại đây!” Y Thượng Tĩnh vừa mới bước ra cửa chính công ty, liền có người lớn tiếng gọi nài.

Y Thượng Tĩnh tìm theo tiếng nhìn lại, thấy người kia tránh ở khúc quanh, liền không khỏi nở nụ cười, lập tức đi tới, nhìn người kia cười nói: “Đội trưởng Bùi, mấy ngày nay không gặp ngài, ngài bề bộn công việc?”

(Túy Lạc Hoa: papa chồng tương lai của sâu lười tỷ tỷ xuất hiện rồi)

Người Y Thượng Tĩnh gọi là đội trưởng Bùi, là sau khi Y Thượng Tĩnh vào công ty một năm nhận thức, khoảng năm mươi tuổi, người tốt lắm, nhìn bề ngoài, sẽ cho người ta cảm thấy đây là một người rất nghiêm túc, nhưng nếu cùng hắn tiếp xúc lâu dài, sẽ cảm thấy người này rất thú vị, cũng rất có tri thức, cùng hắn nói chuyện, có thể nói là một loại hưởng thụ.

Tuy rằng Y Thượng Tĩnh biết hắn hai năm, lại không biết tên của hắn, cũng không biết công tác ngành nào, ở đâu, nhưng Y Thượng Tĩnh cũng không thêm đề ý việc này, theo cách nói của hắn, hắn hẳn là làm công tác phương diện hậu cần, và lại dường như là nhân vật cấp cao, Y Thượng Tĩnh hay nói giỡn gọi hắn là đội trưởng Bùi. Đội trưởng Bùi có khi bề bộn nhiều việc, có khi cũng rất rảnh rỗi. Khi bận, một hai tháng không thấy đến người cũng là bình thường; khi rảnh rỗi, mỗi ngày Y Thượng Tĩnh tan tầm phải rời khỏi thì liền ở bên ngoài công ty chờ rồi, sau đó lôi kéo Y Thượng Tĩnh đi phụ cận trong công viên đi một chút.

(Túy Lạc Hoa: haiz'... sâu lười tỷ tỷ đúng là sâu lười tỷ tỷ... quen biết 2 năm mà ngay cả cái tên của người ta cũng không biết... đúng là không còn gì để nói...)

Bất quá, xin đừng tưởng rằng bọn họ là đang tiến hành tình yêu một già một trẻ linh tinh, trong mắt Y Thượng Tĩnh, cô xem Đội trưởng Bùi như trưởng bối mà tôn kính, tuy rằng ngẫu nhiên có vui đùa một chút. Đồng thời Y Thượng Tĩnh cũng rất yêu thích Bùi bá mẫu —— Đội trưởng Bùi sở dĩ kéo Y Thượng Tĩnh đi công viên, là bởi vì phu nhân của hắn đang luyện hát kinh kịch ở đó, kéo Y Thượng Tĩnh đi, chỉ vì cô vũ cho vợ, Bùi phu nhân đúng là một người mê kinh kịch, mà Y Thượng Tĩnh đôi khi khúc cũng có chút yêu thích, tuy rằng chưa nói tới tinh thông, nhưng đối với văn hóa hí khúc bác đại tinh thâm, cũng là có chỗ hiểu biết, cho nên, mỗi khi Bùi phu nhân cùng Y Thượng Tĩnh nói đến hí khúc thì luôn có thể tìm được không ít đề tài chung.

“Hừ! Đám người kia muốn đem mọi chuyện ném cho ta, để cho ta luống cuống tay chân tìm không thấy phương hướng, đáng tiếc bọn họ tính sai, đừng tưởng rằng ta già rồi sẽ không có cách!” Lúc này về mặt Đội trưởng Bùi lại có vài phần tính trẻ con.

“Đừng vậy, bọn họ làm sao biết Đội trưởng Bùi là bảo đao chưa già, người từng trải qua sóng to gió lớn, làm sao lại đem đám văn bối bọn họ để vào mắt!” Y Thượng Tĩnh cười nói, nhớ tới lúc trước Bùi đội trưởng muốn tìm nàng thì sẽ ở trên đường nàng về nhà chờ, nhưng hôm nay lại ở cửa công ty, “Đội trưởng Bùi, hôm nay sao lại ở chỗ này chờ ta?”

Đội trưởng Bùi lấy tay gãi gãi mái đầu đã hói hơn phân nửa, cười nói: “Hôm nay lão bà của ta không đi hát kinh kịch, con trai của ta ngày hôm qua đã trở về, nói là muốn ở nhà cùng hân. Mà ta có chút việc nhỏ muốn tìm người, nên mới ở đây chờ người.”

Nghe nói con trai Đội trưởng Bùi làm việc ở nước ngoài, vốn không có ở nhà. “Vậy ngài cũng không cần trốn ở chỗ này a!” Y Thượng Tĩnh lại càng khó hiểu, chợt nhớ tới cái gì, liền chỉ vào Đội trưởng Bùi, trừng mắt nói, “Lần trước ta nói với người chuyện ta bị cấp trên quấy nhiễu tình dục, có phải người phản ánh với cấp trên hay không? Sau đó tên đầu gấu kia đã bị đuổi đi? Tiếp đó, con gấu kia biết là người sau lưng người làm, sau đó đã nghĩ biện pháp đến chinh người, làm hại người mấy ngày nay đều mệt mỏi chết khiếp, đúng không?”

“Ha ha, không thể nào! Người đừng suy đoán lung tung!” Đội trưởng Bùi vừa nghe, vừa cười vừa nói, “Như ta vậy đây, không phải muốn cho người hiểu lầm a! Nhà đầu, người hiểu hay không, người kia nói rất đáng sợ!”

“Mặc kệ hân! Ta đi đoán, làm được chính, ai không có phẩm chất !” Y Thượng Tĩnh nghe Đội trưởng Bùi nói úp úp mở mở, sự kiện kia, trong lòng cũng sáng tỏ bảy tám phần rồi, nhưng Y Thượng Tĩnh lại cảm thấy họ Trầm kia là xứng đáng, chiếm tiện nghi nhân viên nữ như vậy, lần này chỉ là giáng chức vì trừng phạt, xem như tiện nghi hân! Cũng liền không hỏi nữa. Ngược lại lo ngại nói, “Đúng rồi, ngài muốn nói chuyện gì với ta? Muốn hay không tìm một chỗ ngồi xuống từ nói chuyện?”

“Không cần, kỳ thật cũng không phải chuyện đáng ngại.” Đội trưởng Bùi nghĩ nghĩ, dừng dừng, dường như đang suy nghĩ làm thế nào sử dụng từ ngữ tốt hơn, “Thượng Tĩnh a, người tới công tác công ty này cũng ba năm rồi, lại vẫn là một thư ký nhỏ, có nghĩ tới đổi lại ngành, đổi lại chức vị hay không!”

“Đại đội trưởng, chúng ta làm bằng hữu đã hai năm, ngài còn không biết tính của ta sao!” Y Thượng Tĩnh dùng ngữ khí phi thường kiên nhẫn nói, “Ta trước kia khi học đại học là học làm thư ký, sau khi tốt nghiệp, liền tìm được công việc phù hợp như vậy, hơn nữa ta cũng rất hài lòng với công việc hiện tại, quan trọng nhất là, năng lực của ta có hạn, cũng làm không được việc khác, cho nên ta không muốn đổi”. Kỳ thật trong lòng Y Thượng đoán, sau lưng vị Đội trưởng Bùi này cũng có thể có vị nhân viên cao cấp làm hậu thuẫn.

(Túy Lạc Hoa: haha... tỷ tỷ ơi... bản thân ông ấy đã là nhân viên cao cấp rồi... hơn nữa còn là người đứng đầu công ty nữa a...)

“Hừ hừ, ta thấy người không muốn đổi thì có!” Đội trưởng Bùi nín thở, chép miệng, “Người sợ thay đổi chức vị, sẽ không rảnh rỗi như vậy, vừa không thể lười biếng, cũng không thể lấy thời gian của người làm việc khác!”

Y Thượng Tĩnh cười một cái “Người chỉ giỏi cười”, không nói. Đội trưởng Bùi nói tiếp: “Ta cảm thấy người như vậy đúng là loại nhát gan! Không dám tiếp nhận khiêu chiến với công tác mới, khiêu chiến ở chức vị mới, người cũng có thể giống như hiện tại, đứng giờ đi làm.”

“Nhát gan?!” Y Thượng Tĩnh cũng nhún mày, nhưng ngược lại cười nói, “Đúng, đúng, ta là người nhát gan! Cho nên, ta còn làm thư ký nhỏ của ta, không có việc gì ngủ một chút, nếu không, liền đi tìm bá mẩu, nghe bá mẩu hát kinh kịch một chút, nếu không, tìm ngài đi chỗ này chỗ kia cũng tốt a!”

“Ai, nói không lại người! Nếu cha mẹ người nghe thấy lời nói này, biết cô gái không chịu cầu tiến, thật không hiểu. . . . .” Đội trưởng Bùi còn chưa nói hết, điện thoại của hân liền vang lên, lấy điện thoại di động ra, nhìn xem số gọi tới, tiếp theo liền đối với Y Thượng Tĩnh nói, “Ta còn có việc, ta đi trước a! Chúng ta lần khác lại tán gẫu!” Liền một đường chạy chậm vào cửa chính công ty.

Y Thượng Tĩnh nhìn bóng lưng kia biến mất, cười cười, trong hai năm qua, Bùi đội trưởng đã là lần thứ hai mươi hỏi mình muốn hay không thăng chức rồi! Mỗi lần Y Thượng Tĩnh đều cự tuyệt, trong mắt Y Thượng Tĩnh, loại thăng chức này, hay là muốn dựa vào bản thân cố gắng thực hiện được, như vậy mới có cảm giác thành tựu, mà chính mình biết rõ mình là một người lười, cái chuyện phấn đấu hướng về phía trước này, vẫn là để cho người khác đi làm đi!

Trên đường về nhà, Y Thượng Tĩnh tâm tình tốt lắm, cũng rất hưởng thụ. Chậm rãi bước ở hoàng hôn trên đường, nhìn dòng xe cộ giống như thủy triều kia cùng dòng người, tuy rằng thực âm ỉ, nhưng trong mắt Y Thượng Tĩnh xem ra, lại là một loại yên tĩnh đặc biệt —— tuy rằng thỉnh thoảng sẽ có gió lạnh thổi qua, nhưng cái này cũng không gây trở ngại Y Thượng Tĩnh đi hưởng thụ phần yên tĩnh này.

Ngay lúc Y Thượng Tĩnh hưởng thụ nó thì đã có người đến cắt đứt. Giống như vị này không biết là từ nơi này/nào nhảy ra nhân huynh giống nhau.

“Người là Y Thượng Tĩnh, đúng không?”

Y Thượng Tĩnh mắt lạnh nhìn vị này về mặt kinh hi, nhìn từ trên xuống dưới nam nhân của chính mình, nam nhân này diện mạo không tệ, tuy rằng lông mi quá ngắn, nhưng lông mày tốt lắm, hơn nữa đôi mắt hoa đào kia, mũi cao, môi tuy không dày lắm nhưng rất thích hợp, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, nếu không xem thì thật là có lỗi với mọi người, nếu như có thất nghiệp thì người nọ có thể dùng gương mặt này để kiếm sống. Thân cao khoảng 1m80, một thân tây trang màu đen, trong tay còn mang theo cái cặp công văn, xem ra, hân là vừa tan tầm

“Thực xin lỗi, người nhận lầm người!” Y Thượng Tĩnh đầu óc đi lòng vòng, nhớ không nổi chính mình có nhận thức người nào như vậy, chỉ cảm thấy người này nhìn có chút quen mặt, lại chưa quen mặt đến muốn nhận thức một người như thế.

“Người không nhớ ta?” Nam nhân kia về mặt không tin, trên mặt sáng rọi cũng ít đi vài phần, “Ta ngồi cùng bàn với người thời trung học a!”

Trung học?! Y Thượng Tĩnh nghĩ nghĩ, mơ hồ nhớ rõ thời trung học của mình thật sự có mấy người ngồi cùng bàn là nam sinh, nhưng vẫn là nghĩ không ra vị này là người nào. “Người vẫn là nói người tên đi, ta thật sự là nghĩ không ra.” Y Thượng Tĩnh bình tĩnh lắc lắc đầu.

“Ta là bạn học chung lớp mười với người, Sử Lộc!” Sử Lộc nhìn Y Thượng Tĩnh trước mặt không có phản ứng gì, lại nói tiếp, “Người có nhớ hay không học kỳ sau năm lớp mười, lão sư số học kia không có một chút thú vị nào, các học sinh đều thích ngủ vào giờ lên lớp của hân, có một ngày, lão sư phát hỏa, liền ra vài đề trên bảng đen, bắt các bạn lên làm, trong đó có ta, nhưng đề này ta không biết làm, lo lắng không chịu đi lên, sau đó người liền viết

đáp án đề kia cho ta, để cho ta theo đó mà làm!”

Có chuyện này sao? Y Thượng Tĩnh đang cố gắng nhớ lại, đáng tiếc vẫn thủy chung nghĩ không ra, nhưng lại sợ vị nhân huynh này sẽ lôi kéo chính mình không ngừng nhớ lại chuyện trước kia, mà làm trễ nải thời gian của mình, liền cười nói: “Ha ha, nguyên lai là ngươi a! Trí nhớ của ta không được tốt, ngươi xem, mới có mấy năm, liền đem bạn học cũ quên hết ! Chào ngươi a!”

Sử Lộc là một người thông minh, nghe Y Thượng Tĩnh nói như vậy, liền đoán Y Thượng Tĩnh cũng không thật sự nhớ tới chính mình, nhưng không thêm đề ý, ngược lại đang nghe nàng nói như vậy thì có vài phần cao hứng: “Ta rất khỏe! Còn ngươi?! Thật không nghĩ tới, sẽ ở trong cái thành phố này thấy ngươi! Ngươi là cũng từ thành phố C tới thành phố S công tác?”

(Túy Lạc Hoa: haha... ca thông minh sao không biết giải toán mà phải đợi tỷ tỷ chỉ nhĩ...)

“Không phải, nhà của ta vốn chính là thành phố S.” Y Thượng Tĩnh ngắn gọn đáp trả, “Ta chỉ là ở thành phố C học cao trung mà thôi.”

“Trách không được năm đó ngươi thi đại học toàn quốc S!” Sử Lộc thấp giọng nhớ lại. Nhưng Y Thượng Tĩnh lại nghe được, trong lòng liền kỳ quái, chính mình thi vào trường ở thành phố S có cái gì kỳ quái?

(Túy Lạc Hoa: À... hiểu rồi... tình địch của Phàm ca xuất hiện rồi...)

“Y Thượng Tĩnh, chúng ta tuy rằng chỉ đồng học một năm, ngồi cùng bàn một học kỳ, nhưng xem như bạn học cũ, hôm nay ta mời bạn học cũ ăn một bữa cơm, có được không?” Sử Lộc cười hỏi. Cao nhĩ phân khoa thì Sử Lộc nguyên lý, Y Thượng Tĩnh bất chước vãn.

“Ách, cái này. . . . .” Y Thượng Tĩnh đang muốn từ chối thì di động vang lên, vừa thấy, nguyên lai là Phương Như gọi tới, lấy tốc độ rất nhanh tiếp nhận, nhưng vẫn là nghe đầu bên kia điện thoại bắt đầu gầm thét: “Y lười nữ nhân, tan tầm chưa? Tan tầm liền nhanh chút lại đây, gặp ở chỗ cũ! Đêm nay lại muộn, coi chừng cho ta!”

“Đã biết, lão đại!” Y Thượng Tĩnh đối Sử Lộc cười cười xin lỗi, tiếp theo, hơi xoay người, nhẹ giọng nói, “Tốt lắm, ta sắp tới rồi, đang trên đường!” Sau đó rất nhanh cúp điện thoại, xoay người, đối Sử Lộc cười cười xin lỗi, “Thực xin lỗi, ta hôm nay có hẹn rồi, để lần khác lại đi!” Lại thấy xe taxi đang đến đây, liền đưa tay đem xe ngăn lại, tiếp theo đối Sử Lộc nói, “Ta còn có việc, ta đi trước, bye bye !” Nói xong liền ngồi trên xe taxi, tuyệt trần mà đi.

Sử Lộc cười nhìn chiếc xe kia đi xa, nhẹ giọng cười nói : “Aiz’! Không nghĩ tới nhiều năm không gặp thế này, vẫn là một bức nhà bên muội muội dạng!” Sau đó cũng bắt một chiếc xe taxi, tuyệt trần mà đi.

*** (P/S: Túy Lạc Hoa: Ha... ha... Đạo này ta nổi hứng bình loạn, có gì sai sót mong mọi người thông cảm nha...)***

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Y Thượng Tĩnh đến sau, trực tiếp đến phòng F305, đẩy cửa ra, Phương Như đang ca hát, Dịch Thiếu Ương ngồi ở sô pha cùng hai nam nhân khác uống rượu. Nhưng khi Y Thượng Tĩnh đẩy cửa đi vào mọi người đều dừng hoạt động, nhìn Y Thượng Tĩnh. Y Thượng Tĩnh lập tức liền có vài phần ngượng ngùng, xấu hổ cười cười: “Thật xin lỗi, ta đã tới muộn.”

Phương Như ném micro, đem Y Thượng Tĩnh kéo tiến vào, ấn ngồi trên sô pha, vừa rót rượu, vừa nói: “Ngươi tới cũng không tính quá trễ, chỉ là quá thời gian, vừa vặn đúng ba mươi giây, cho nên, nên phạt một chén rượu.”

Y Thượng Tĩnh nhìn một chén rượu tràn đầy phản chiếu dưới ngọn đèn mờ nhạt kia, nghĩ nghĩ nói: “Ta còn chưa ăn cơm chiều, không thể uống rượu, ngươi cũng biết dạ dày của ta không tốt.”

“Không được! Chén rượu này nhất định phải uống!” Phương Như kiên định nói, “Trước tiên đem nó uống hết, sau đó ta gọi thức ăn cho ngươi.”

“Phương Như, dạ dày cậu ấy không tốt, ngươi cũng đừng ép buộc cậu ấy! Cho cậu ấy kêu thức ăn trước đi!” Một bên Dịch Thiếu Ương đã mở miệng, cười với Phương Như, nhưng trong mắt lại lộ vẻ không đồng ý. Y Thượng Tĩnh vừa nghe, lập tức cho Dịch Thiếu Ương một cái tươi cười cảm kích.

Phương Như đành phải buông chén rượu, nhưng tay vẫn ở trên mặt Y Thượng Tĩnh néo một cái, “oán hận” cười nói: “Được rồi, chuyện này trước bỏ qua cho ngươi, chờ lát nữa Bạch lão nhị cùng Hoàng lão yêu đến đây, nhất định phải chúc say ngươi mới cam tâm!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, oa oa kêu lớn lên: “Lão đại, ngươi bắt công quá a! Bạch lão nhị cùng Hoàng lão yêu cũng đến muộn, sao ngươi chỉ muốn phạt một mình ta?!”

“Người có thể so với bọn họ sao?” Phương Như trừng mắt nhìn Y Thượng Tĩnh liếc mắt một cái, “Bọn họ ở thành phố B, phải cố định đi tàu sắt đến! Còn người từ nhà trọ đến!”

“Người. . . .” Y Thượng Tĩnh vốn định cùng Phương Như tranh luận, chợt nhớ tới trong phòng này còn có hai người lạ, cũng không muốn nói những chuyện kia, ngược lại cười nói, “Được rồi, chuyện này đợi bọn họ đến đây rồi nói sau. Hay là người giới thiệu hai vị kia cho ta quen biết trước đi!”

“Đúng đó! Từ trước đến nay người luôn mơ mơ màng màng, nên đã quên còn có bọn họ.” Phương Như cười cười, nhưng ngược lại lại nhìn về phía Dịch Thiếu Ương, “Hãy để cho Dịch Thiếu Ương giới thiệu cho người đi!”

Dịch Thiếu Ương cũng không từ chối, đầu tiên chỉ vào Y Thượng Tĩnh, nói với bọn họ: “Đây là Y Thượng Tĩnh.” Sau đó lại chỉ người đối diện hắn nói: “Đây là Trương Giai Thành, bạn thời trung học của ta là một phần tử ngoan cố.” Lại chỉ người ngồi bên cạnh nói: “Hắn là người người biết, Bùi Nhĩ Phàm”

Y Thượng Tĩnh thị lực nguyên bản không được tốt, ngày thường lúc làm việc đều có mang kính, nhưng nếu đi đường thì đeo kính mắt ngược lại không thể đi đường bình thường, nên trong sinh hoạt bình thường, nàng cũng không đeo kính. Nương theo ánh đèn mờ nhạt, Y Thượng Tĩnh ngồi tại âm thầm ở một góc sáng sủa, không có cách nào nhìn rõ hai người kia, chỉ là một hình dáng mờ mờ, còn có Dịch Thiếu Ương nói mình nhận thức Bùi Nhĩ Phàm, liền hí hửng, cao thấp đánh giá hắn một phen, đáng tiếc, vẫn là nhìn không rõ hắn như thế nào, nên cũng từ bỏ. Cười cười: “Chào mọi người!”

Bùi Nhĩ Phàm đưa mắt nhìn Y Thượng Tĩnh, sau đó gật gật đầu, cười trả lời một câu “Xin chào”, sau đó không nói thêm gì nữa, ngược lại, Trương Giai Thành sau khi cẩn thận đánh giá Y Thượng Tĩnh một phen, cười nói: “Thì ra là người! Đã nhiều năm không gặp, vẫn là kiểu cô em nhà bên!”

Lời này vừa nói ra, Phương Như cười ra tiếng, Dịch Thiếu Ương cũng cười. Y Thượng Tĩnh vừa nghe, kéo kéo khóe miệng, đem lời vừa tới miệng nhin xuống, sửa miệng hỏi: “Trương tiên sinh, chúng ta trước kia từng gặp qua?”

“Đúng vậy!” Trương Giai Thành vừa nghe, liền liền hỏi “Người trước kia học trường trung học J thành phố C phải không?”

“Ừ.” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, “Sao người lại biết?”

“Ta cũng học trường J, khi học trung học chúng ta từng gặp qua!” Trương Giai Thành vẻ mặt vui vẻ.

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, thiếu chút nữa học máu, hôm nay sao lại có nhiều bạn thời trung học như vậy chứ! Vừa rồi trên đường vừa gặp một người, bây giờ lại gặp một người, à, không! Là hai người —— Dịch Thiếu Ương không phải nói Trương Giai Thành là bạn của hắn sao? Nhưng Trương Giai Thành nói thời trung học có gặp qua mình, như thế nào mình một chút ấn tượng cũng không có?

Y Thượng Tĩnh quay đầu, nhìn Dịch Thiếu Ương, nhích lại gần hắn, nhẹ giọng hỏi: “Người cũng học trường J? Ta như thế nào không biết, cũng không nghe người nói?”

Nhưng mấy câu nói này Trương Giai Thành lại nghe thấy, kinh ngạc lớn tiếng nói: “Không thể nào! Người thời trung học thật không biết Dịch Thiếu Ương?”

(TLH: Haiz... bởi vậy mới nói Tĩnh tỷ... chung trường với mấy soái ca mà chẳng nhận ra ai... tội lỗi... tội lỗi a.. tội cho ai đó đã để ý tỷ nhiều năm như thế...)

“Đúng a!” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, “Dịch Thiếu Ương là lúc ta học đại học thông qua Phương Như mới biết! Hơn nữa, trường J có nhiều người như vậy, ai quy định ta nhất định phải biết hắn?”

(TLH: Người ngồi chung bàn với tỷ mà tỷ còn không nhận ra nữa mà...)

“Ách! Ta, ta chỉ có thể đối với người hết chỗ nói rồi!” Trương Giai Thành nhún vai, “Năm đó Dịch thiếu soái ở trường J là Chủ tịch Hội Học Sinh nổi danh đình đình của trường đó! Còn có, có bao nhiêu nữ sinh sùng bái, mê luyến thiếu soái nha! Người, người lại nói người không biết hắn! Thiếu soái, xem ra, vương tử trường học như người, mà cô ấy còn không biết thật giống như lấy cây đập vào người nha.” Câu cuối cùng, là nói với Dịch Thiếu Ương.

Dịch Thiếu Ương chỉ cười cười, không nói, ngược lại Phương Như cười nói: “Người bị cô ấy làm thế rất nhiều nha! Khi học đại học đã có nhiều người rồi, hiện tại vẫn còn một người!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, trừng mắt nhìn Phương Như liếc mắt một cái, ý bảo cô câm miệng, đáng tiếc Phương Như làm như không thấy, tiếp tục vạch trần, “Chỉ sợ ở trong mắt của cậu ấy, chỉ có Chu công sẽ không bị đánh thôi!”

“Ha! Nói như vậy, người trước kia cũng không biết Bùi Nhĩ Phàm rồi? Hắn cũng học trường J!” Trương Giai Thành chỉ chỉ Bùi Nhĩ Phàm bên cạnh, vẻ mặt chờ mong.

“Ha ha!” Y Thượng Tĩnh ngây ngô cười, trong lòng lại nghĩ, hôm nay là ngày nhận thân, không đúng, là đại hội nhận bạn sao? Như thế nào một người, hai người đều là bạn thời trung học? Bất quá, Bùi Nhĩ Phàm này tên nghe thật đúng là quen tai, tựa hồ là ở đại học nghe qua, nhưng Dịch Thiếu Ương nói mình biết, vậy hắn là đại học quen biết, nhưng như thế nào cũng nhớ không ra có người nào như vậy?

(TLH: haiz...muội bó tay với tỷ... không biết tỷ trí nhớ không tốt hay là vô tâm...)

“Bất quá, người hắn là đối với ta có chút ấn tượng đúng không!” Trương Giai Thành lại chờ mong nhìn Y Thượng Tĩnh, thấy Y Thượng Tĩnh vẻ mặt mê

mang, liền không hết hy vọng nói tiếp, “Ngươi còn thời trung học có một lần tiết thể dục, ngươi bị một trái bóng đánh ngã xỉu không?”

Y Thượng Tĩnh nghe hẳn vừa nói như thế, nghĩ nghĩ, trong đầu có một ấn tượng mờ mờ, liền hỏi thử: “Trái banh kia là ngươi đá phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Trương Giai Thành vừa nghe Y Thượng Tĩnh nói như thế, cười hớ hớ nói “Ngươi nhớ phải không? Lần đó là ta cõng ngươi tới phòng y tế, đáng tiếc, nửa đường thì ngươi tỉnh lại, sau đó chết sống không chịu đến phòng y tế, sau đó cùng bạn học của ngươi quay về lớp học. Ngày hôm sau, ta cố ý đi tìm ngươi, về mặt ngươi lại giống như không muốn nhìn thấy ta, làm hại ta mất mặt! Sau đó ta cũng có gặp ngươi mấy lần, đi lướt qua bên cạnh ngươi, ngươi cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, ngươi nên biết, năm đó ta đầu gì cũng là có tiếng ở trường J, lại bị ngươi xem như người vô hình, thật sự là đã thương tự tôn!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe Trương Giai Thành nói như thế, vốn là muốn nói mình cũng không có nhớ tới hẳn, chỉ nhớ có chuyện bị banh đánh trúng, nhưng hẳn nói năm đó mình không nhìn hẳn, liền đổi lại nói: “Ha ha, cái đó, ngươi bỏ qua cho! Con người của ta trí nhớ không được tốt, nếu không phải là người hoặc chuyện đặc biệt, ta bình thường sẽ không nhớ. Ngươi cũng biết, bị banh đánh trúng chỉ là một việc nhỏ, ta nhớ được chuyện quả banh năm đó nhưng lại không nhớ được quả banh đó lại đã thương người, cho nên không có gì lớn, nếu chuyện gì cũng so đo, tính toán vậy thì thật phiền toái. Còn có, thị lực của ta không được tốt, khi đi đường chỉ nhìn phía trước 90 độ, có lẽ lúc ấy chính là không nhìn thấy ngươi, tuyệt đối không phải có ý không nhìn ngươi. Việc này làm cho ngươi nhớ nhiều năm như vậy, thật đúng là ngu ngốc!”

(TLH: Đôi khi như Tĩnh tỷ cũng hay... cái gì không cần nhớ thì sẽ không nhớ... cuộc sống sẽ thoải mái, dễ chịu hơn nhiều)

“Ha, Y Thượng Tĩnh, đúng là chỉ có ngươi!” Phương Như vỗ vỗ Y Thượng Tĩnh vai, sau đó về mặt mập mờ nói, “Người ta đem ngươi để trong lòng, ngươi lại nói vốn là một chuyện nhỏ, còn quay ngược lại nói người ta lòng dạ hẹp hòi, ngươi cũng thật hay a!”

Trương Giai Thành vừa nghe, xấu hổ cười cười, Y Thượng Tĩnh lại trừng mắt nhìn Phương Như liếc mắt một cái, sau đó cười lạnh nói: “Trương tiên sinh, ngươi đừng nghe Phương Như nói bậy, ta tuyệt đối không có ý tứ này, ta chỉ là muốn nói, sự kiện kia thật sự chỉ là một việc nhỏ, ngươi không cần để ý.” Y Thượng Tĩnh vừa nói xong, lại cảm thấy mình tựa hồ càng nói càng sai lầm rồi, thậm chí chính mình ngu ngốc, nói tiếp, “Quên đi, coi như ta chưa nói! Dù sao ta tuyệt đối không có cố ý không nhìn ngươi!”

Dịch Thiệu Ương thấy Y Thượng Tĩnh đem bản thân mình vậy khốn, liền cười đối Y Thượng Tĩnh nói: “Ngươi không quan tâm hẳn, đừng cùng hẳn vô nghĩa, hẳn chính là một người như vậy, đến già vẫn nhớ kỹ những chuyện không đâu!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, chỉ đành cười gượng một cái, trong lòng lại nghĩ, Phương Như nguyên bản nói đây chỉ là buổi họp mặt bạn bè trong kí túc xá thời đại học, ngoài ra còn người thân, không nghĩ tới một người như vậy lại đến đây! Bất quá, vì chuyện này, Y Thượng Tĩnh đột nhiên nhớ tới Bùi Nhĩ Phàm kia là người nào. Mà Bạch Thủy Tâm cùng Hoàng Tử Linh chưa vào đã nghe tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Người đến đã đông đủ rồi, bọn họ liền trở nên hào hứng, nhưng Y Thượng Tĩnh lại thấy chung vẫn không vui vẻ, luôn cảm thấy đêm nay bầu không khí có chút là lạ : đi vắng cùng nhau chơi đùa luôn đối người yêu kẻ cận cùng nhau, đem Y Thượng Tĩnh để ở một bên, thậm chí có lúc Y Thượng Tĩnh đi trước, cũng không có người để ý tới; mà lần này, ba nữ nhân kia không biết vì cái gì phát điên, giành cùng Y Thượng Tĩnh ca hát uống rượu, nhìn cũng không nhìn bạn trai của các nàng liếc mắt một cái.

“Thượng Tĩnh, chúng ta đi uống rượu!” Bạch lão nhị kéo Y Thượng Tĩnh, đưa cho Y Thượng Tĩnh một chén rượu, sau đó lại nhìn về phía năm kia nam nhân, hét lớn, “Mọi người cùng nhau uống một ly, thứ nhất, là tẩy trần cho Bùi Nhĩ Phàm; thứ hai, là chúc mừng chúng ta đêm nay có thể có duyên như vậy tụ cùng một chỗ!”

Mấy nam nhân cũng rất phối hợp nâng chén cùng ly, một chén xuống bụng, Y Thượng Tĩnh vốn định im lặng ngồi nghe bọn nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng ba nữ nhân kia lại lôi kéo Y Thượng Tĩnh không buông: “Thượng Tĩnh, ngươi còn nhớ rõ không? Năm đó sau khi tốt nghiệp đại học, chúng ta bốn người cùng đi uống rượu, ba người chúng ta đều say, chỉ có một mình ngươi không có say!”

“Ha ha, ta đương nhiên không thể uống say rồi, nếu như ngay cả ta cũng say như vậy ai sẽ chiều cổ ba cái con ma men các ngươi?” Y Thượng Tĩnh đắc ý cười cười.

“Nhưng sau đó cũng không phải ngươi ở lại chiều cổ a!” Hoàng lão yêu bắt mắt nói.

“Nhưng bạn trai của các ngươi cũng là ta gọi điện thoại bảo bọn họ đến a! Ngươi không được phủ nhận!” Y Thượng Tĩnh chỉ vào Bạch lão nhị xem ra sắp sửa phản bác miệng, “Nói đến, các ngươi còn phải cảm ơn ta này. . . Này. . .” Y Thượng Tĩnh nghĩ sắp xếp từ ngữ, đêm đó sau khi ba người các nàng uống say, ba người bạn trai liền đem các nàng đón đi, không trở về phòng ngủ, nghe nói là đi khách sạn.

“Đúng nha, đúng nha!” Hoàng lão yêu nhắc tới lên việc này, liền đối với Y Thượng Tĩnh cắn răng, “Cho nên, vì cảm ơn ngươi, đêm nay, ngươi nhất định không say không được về!” Còn hai người còn lại nhất trí gật đầu.

“Uy ! Các ngươi có lương tâm một chút được không, đêm đó ta cũng say bảy phần nha! Các ngươi đi rồi, ta nhưng là mình về trường học!” Y Thượng Tĩnh cực lực đấu tranh “Các ngươi rất tốt, có người chiều cổ, ta chỉ có một người, giữa đêm khuya đưa tay không thấy được năm ngón một mình hồi phu! Các ngươi biết cái gì gọi là không có nhân tính không? Tình hình đêm đó chính là dùng từ như vậy để hình dung!”

“Ngươi là sợ đêm nay sau khi ngươi say không có người đưa ngươi về nhà?” Phương Như tựa hồ là tìm được mấu chốt của vấn đề, sau đó tay lặng lẽ chỉ chỉ Bùi Nhĩ Phàm cùng Trương Giai Thành bên cạnh “Nơi đó có hai vị thân sĩ, thỉnh bọn họ hỗ trợ tuyệt đối không thành vấn đề! Hơn nữa, chỉ cần ngươi không hóa thân là dã lang, ngươi liền tuyệt đối an toàn!”

“Ý của ngươi là. . . . . Năm đó, ngươi đã làm dã lang?” Y Thượng Tĩnh cười hỏi lại.

Phương Như đỏ mặt, đề cao giọng: “Mặc kệ, dù sao tối nay là không say không về!”

Y Thượng Tĩnh nhìn nhìn kia ba vị nam nhân, tất cả đều đang đùa giỡn, căn bản không có người để ý bên này, biết tối nay là khó tránh khỏi một kiếp rồi, chỉ phải khê thờ dài, lên tinh thần, nở nụ cười: “Được! Đêm nay chúng ta nhìn xem là ai say trước đi! Bất quá, cứ như vậy uống rượu cũng không hay, chúng ta chơi một trò chơi nhỏ, tất cả mọi người ở đây đến chơi, được không?”

“Không cần, mấy người chúng ta chơi đi!” Hoàng lão yêu tựa hồ có chút tức giận, nhìn cũng không nhìn nàng bạn trai liếc mắt một cái.

Chuyện này, Y Thượng Tĩnh xem như mình bạch rồi, thì ra ba người này đều đang cùng bạn trai giận dỗi! Y Thượng Tĩnh cười cười, ba cặp này giận dỗi cũng không phải một lần hai lần, loại âm ỷ nhỏ, náo loạn nhỏ này, Y Thượng Tĩnh cũng đã quen, cũng không thêm đề ý rồi, liền gật đầu: “Được rồi, theo mấy người chúng ta, bất quá, đến lúc đó thua rất thảm, cũng đừng trách ta nha!”

“Ha, ngươi thôi đi!” Bạch Thủy Tâm bĩu môi một cái, cười nói, “Ngươi cần phải nhớ rõ, năm đó vô luận ngươi làm cái gì kết cục cũng như vậy nha! Nói đi, chơi cái gì?”

“Chơi xúc xắc!” Y Thượng Tĩnh lấy xúc xắc dưới bàn trà đem ra, “Chúng ta đến đánh cuộc vận may! Chỉ cần một cái xúc xắc, chỉ cần đồ giống nhau, liền uống rượu!”

“Được!” Hoàng Tử Linh không yên lòng trả lời.

Vì thế, bốn người này liền bắt đầu chơi, tiếng thét chói tai, tiếng đổ xúc xắc, vẫn không ngừng. Nhưng khoảng sau mười bàn, liền có người bắt đầu chơi xấu.

“Không chơi, mỗi lần chơi đồ vận may của ngươi đặc biệt tốt, trước kia cùng ngươi chơi đùa, ta chưa bao giờ thắng qua ngươi!” Bạch Thủy Tâm sau mười chén rượu, có chút nói năng không rõ.

“Cái này chỉ có thể nói vận may của ngươi không tốt!” Y Thượng Tĩnh cũng rất thanh tĩnh cười cười, chừng dưới mười bàn, Y Thượng Tĩnh chỉ uống hai chén rượu.

“Ta tối cùng Y đồng học chơi được không?” Một đạo trong sáng thanh âm truyền đến, thanh âm có chút trầm thấp.

Y Thượng Tĩnh quay đầu, liền thấy Bùi Nhĩ Phàm ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt nghiền ngẫm dường như cười. Gần thể này Y Thượng Tĩnh mới thấy rõ diện mạo của Bùi Nhĩ Phàm, cũng so sánh với trước kia mong lung trong trí nhớ, hiện tại Bùi Nhĩ Phàm trên người như trước có ba phần vị thư sinh, nhưng càng nhiều phần vị nam nhân! Ân, vị Bùi đồng học này, hẳn là hai mươi ba chứ! Ha ha, hai mươi ba liền đã không có phần ngây ngô kia, có thể cho ngươi ta cảm giác ôn trọng, thật đúng là khó được a! “Được!” Y Thượng Tĩnh cười cười, hơi hơi híp híp mắt, “Bất quá, chỉ hai người chúng ta chơi, cũng không vui!”

“Chúng ta cũng tới gia nhập đi!” Mặt khác bốn nam nhân kia cũng bu lại, “Dù sao chúng ta cũng không tìm được trò gì vui! Thấy ba người các nàng đều say cả rồi, mà một mình ngươi không có say, chúng ta nói sao cũng phải giúp các nàng hoàn thành tâm nguyện!” Dịch Thiếu Ương cười đến gian trá nói.

“Ha ha, vậy ta muốn xem vận may của các ngươi có giống với ta hay không!” Y Thượng Tĩnh cười cười, lại quay đầu nhìn nhìn kia ba nữ nhân say rượu, trong lòng thầm mắng ba nữ nhân kia, biết tử lượng không tốt còn muốn uống rượu, giờ tốt lắm, năm nam đầu một nữ! “Các ngươi người nào đổ trước?”

“Ngươi trước đi! Ưu tiên nữ nhân!” Bùi Nhĩ Phàm cười nói, cái cười thực ôn hòa, nhưng trong mắt Y Thượng Tĩnh, lại cảm thấy là cái cười âm hiểm.

“Ha ha, cái này sao được a! Bùi tiên sinh vừa trở về, chúng ta là tẩy trần cho ngươi, cho nên, dù nói thế nào cũng phải là ngươi đổ trước a!” Y Thượng Tĩnh mặt cứng đờ, cười gượng, sau đó lại nhìn về phía hai người khác: “Nhị tỷ phu cùng tứ muội phu, các ngươi là đường xa mà đến, các ngươi là khách, ta là chủ, cho nên muốn khách trước chủ sau rồi!”

“Ừ, nói rất có lý!” Trương Giai Thành vừa nghe gật đầu “Nhĩ Phàm, ta cũng cảm thấy là ngươi đổ trước tốt hơn!”

Bùi Nhĩ Phàm tiếp nhận xúc xắc, ở chuyển phía trước, đột nhiên đối Y Thượng Tĩnh cười cười, sau đó đem xúc xắc quay vòng lên. Y Thượng Tĩnh nhìn Bùi Nhĩ Phàm cười, cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu, đồng thời trong lòng cũng có chút sợ hãi, vừa hoàn hồn thấy xúc xắc kia, dừng lại Y Thượng Tĩnh lấp bấp kinh hãi, xúc xắc kia là mặt trên không phải con số gì, đồng thời cũng không bị ném nát giống như trong phim, xúc xắc kia là nằm nghiêng,

một góc dựa vào thành chén, một góc ở phía dưới, liền như vậy đứng thẳng.

“A! Nhĩ Phàm, không nghĩ tới, người còn có tài nghệ này nha!” Trương Giai Thành vỗ tay sợ hãi than, “Ta tới thử xem có thể đổ ra cái gì !”

Kế tiếp, liền như vậy thay phiên đổ, con số theo thứ tự là nhị, tam, lục, nhất. Đổ cuối cùng là Y Thượng Tĩnh, Y Thượng Tĩnh cảm xúc xúc, đang muốn đổ thì Bùi Nhĩ Phàm bên cạnh lên tiếng: “Ta cảm thấy vừa rồi ta đổ chính là không được tính, ta muốn đổ một lần nữa.”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, liền lập tức đem xúc xúc đưa đến trước mặt Bùi Nhĩ Phàm, cười nói: “Bùi đồng học nói rất có lý, vậy tiên Bùi đồng học đổ trước đi!”

“Cũng là người tới trước, ta đã đổ rồi, nhưng không hợp quy tắc, cho nên, phải xếp cuối cùng!” Bùi Nhĩ Phàm cười đến vẻ mặt vô hại.

“Đúng vậy! Thượng Tĩnh nhanh chút bắt đầu đi, người đừng nói là người sợ uống rượu, không dám đổ nha!” Nhị tỷ phu một bên cười.

Y Thượng Tĩnh bỗng nhiên có loại cảm giác bị tóm lấy, nhưng lại khó mà nói không vòng vo, cắn răng một cái, đầu tiên là trừng mắt nhìn Bùi Nhĩ Phàm liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn nhớ kỹ con số, chỉ có số bốn cùng năm chưa có, nói cách khác, Y Thượng Tĩnh nếu như không muốn bị phạt rượu, phải đổ ra số bốn hoặc năm. Nhưng còn có Bùi Nhĩ Phàm, không biết hẳn lại sẽ đổ ra cái gì, nếu hẳn cũng đổ ra số bốn hoặc năm, chén rượu này nhất định phải uống rồi! Y Thượng Tĩnh lại nhìn sáu chén rượu bày trên bàn, rượu kia không phải bình thường Phụng Như các nàng uống, mà là điều rượu mạnh, lấy từ lượng Y Thượng Tĩnh, chỉ sợ ba chén xuống bụng, liền say! Nếu như là người đổ cuối cùng, vậy thì tốt, cổ tình còn có một cái đuôi . . . . . Nghĩ đến đây, trong lòng Y Thượng Tĩnh lại ‘ hận ’ Bùi Nhĩ Phàm này.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Thượng Tĩnh, mau thấy đi!” Dịch Thiếu Ương đứng cạnh bên giúp cô.

Y Thượng Tĩnh quay đầu nhìn thấy Dịch Thiếu Ương đang cười, cảm giác mình như là một con khi trong rạp xiếc, chẳng lẽ là cô đang bị đùa cợt sao? Thôi kệ, ta đây có chơi có chịu, cô dùng sức thấy xúc xúc. Quả nhiên là trời thương người lười, không phụ cô, xúc xúc ngừng ngay ở mặt gối. Cô nhún mày quay sang Bùi Nhĩ Phàm, ý bảo đến lượt anh.

Bùi Nhĩ Phàm tiếp nhận xúc xúc từ tay Y Thượng Tĩnh, đồng thời khẽ thì thầm, thanh âm nhỏ chỉ vờn vện đủ Thượng Tĩnh nghe: “Chén rượu này, nhất định người phải uống rồi!”

“Nếu ta phải uống, thì người cũng phải uống!” Thượng Tĩnh khề phản bác.

“Mới một chén rượu, không có gì là lớn! Chút rượu này không làm cho ta say, nhưng người ta thì đâu giống ta!” Bùi Nhĩ Phàm giọng cao xúc xúc lên, tươi cười ném xuống, xúc xúc ngừng ngay ở mặt gối!

“Uống rượu!” Trương Giai Thành sáng khoái truyền hai chén rượu tới, “Thượng Tĩnh, mau uống tiếp a!”

Thượng Tĩnh oán hận nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, rồi nhìn về phía Bùi Nhĩ Phàm: “Người thử một mình đấu riêng với ta, xem người có thể huê mãi với ta được không! Ta không tin vận khí người lại tốt như vậy!”

“A, nhưng ta không tin chuyện vận khí!” Bùi Nhĩ Phàm nhẹ giọng cười, dùng cặp mắt hoa đào nhìn Y Thượng Tĩnh, “Bản thân ta chỉ tin tưởng vào thực lực!”

“Ta thì tin tưởng vào vận khí! Ta đây hơn hai mươi năm đều nhờ vào vận khí của mình!” Thượng Tĩnh tựa đầu hướng lên. “Nhị tỷ phu, tam tỷ phu, các người nói có đúng hay không?”

“Ha ha, điểm ấy quả là không sai, cả đời ta chưa bao giờ thấy ai vận khí tốt hơn Thượng Tĩnh nhà ta!”

“Bản thân ta lại thấy, vận khí của một người, sẽ không thể nào luôn tốt như vậy!” Dịch Thiếu Ương cũng cười nói. “Đặc biệt là bình thường không có vận khí, vào thời điểm quan trọng, tự nhiên lại quá sức tốt! Thực là thấy ma!”

“Có qui hay không có qui thì quan hệ gì đến các người?” Rượu vào làm người Y Thượng Tĩnh không còn chút sức lực nào, mặt cũng đỏ tía tai rồi, suy nghĩ có phần không tỉnh táo, cảm thấy mình bắt đầu nói bậy bạ, trong lòng liền vài phần buồn bực, hơn nữa trong người nóng quá, cô kéo kéo cổ áo lên, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ta về trước, ba nữ nhân say khướt kia các người lo liệu cho họ đi!” Sau đó cầm lấy túi xách, liêu xiêu đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, đầu óc Thượng Tĩnh không bị khống chế liền la lên: “MD, người nào a, ra về quân tử, nhưng lại đi bắt nạt một cô nương yếu ớt như ta,

thực đúng TMD! Dịch Thiếu Ương, đêm nay người không lo chăm sóc cho nữ nhân của người, còn thêm dầu vào lửa cho tên họ Bùi kia dồn ta vào đường cùng, lần sau ta nhất định phải bắt người chết thật khó coi! Còn cái tên họ Bùi kia, thực là không biết kính lão đắc thọ, ta đây rõ ràng hơn người hai tuổi, mà người dám đối xử với ta như vậy, TMD không phong độ! Trước đây nhìn người có vẻ thư sinh, hừ, hiện tại xem ra, mười phần bụng dạ xấu xa đen tối, giết người không thấy máu! Đi chết đi TMD tên cừu đội lốt sói kia!” Toàn thân cô mềm nhũn, chân cũng không khống chế nổi, chân nọ đá chân kia, may là hôm nay đi giày đế bằng, một tay nắm lan can, tay kia vỗ vào mặt, hít sâu một hơi, lại vững vàng đi ra sân. Nhưng miệng vẫn không ngừng la hét là phải nhớ kỹ lấy, lần sau phải giả cầm điếu không bị mắc lừa nữa.

Mà cô không hề phát hiện ra rằng đằng sau có một người đi theo, mà còn đợi cho đến khi Thượng Tĩnh nhờ xe rời đi, mới xoay người trở vào.

“Thế nào, cô ấy đi nhờ xe an toàn rồi chứ?” Dịch Thiếu Ương vừa thấy Bùi Nhĩ Phàm trở về phòng, liền mở miệng hỏi.

“Đi rồi.” Bùi Nhĩ Phàm miễn cưỡng tựa vào trên sofa, bộ dạng lười biếng nhưng đầy gọi cảm, chút đáng về thư sinh đã bị ném bỏ không thương tiếc. Một tay lắc nhẹ ly rượu Whisky được pha chế, một tay vỗ nhẹ ghế sofa.

“Có phải hay không như lời ta nói, Y Thượng Tĩnh không đơn giản như vẻ bề ngoài mà cô ấy tỏ ra như vậy?!” Dịch Thiếu Ương cũng uống rượu, sau đó liếc nhìn ba nữ nhân say đến bất tỉnh nhân sự “Ngay cả đến những bằng hữu tốt này, chỉ sợ lại cũng chưa bao giờ nhìn thấu được cô ấy!”

“Vậy cậu như thế nào mà phát hiện?” Bùi Nhĩ Phàm yếu ớt hỏi, “Không ngờ là cậu ngoài chị dâu của mình còn quan tâm đến người khác sao! Thật là khó tin!”

“Các người đang nói gì vậy, bọn ta nghe không hiểu?” Trương Giai Thành cùng hai người kia đồng tai lên mà cứ như vịt nghe sấm

Bùi Nhĩ Phàm lười trả lời, Dịch Thiếu Ương cũng không để ý tới, chỉ nói: “Bốn năm trước, cũng là trong một lần tụ họp, mấy người chúng ta uống rượu ngắm hoa, trên đường ta có việc phải ly khai chốc lát, lúc trở về thì chỉ thấy có một mình cô ấy không say, sau liền thấy trên bàn có xúc xích, liền hiểu ngay là bọn họ đang chơi trò xúc xích uống rượu. Sau đó, mỗi lần tụ tập, chỉ cần Phương Như muốn ép cô ấy uống rượu, Thượng Tĩnh liền bảo chơi xúc xích phạt rượu, chơi bốn năm lần, thủy chung không thấy cô ấy thua nhiều, chỉ là uống một hai chén, ý tứ tứ”.

“Cho nên cậu mới muốn ta thử xem cô ấy?” Bùi Nhĩ Phàm cười hỏi.

Dịch Thiếu Ương gật gù đầu, lại uống một hớp rượu. Không nói.

“Ý các người nói là, Y Thượng Tĩnh cô ấy biết khống chế xúc xích?” Tàn Mai nguyên là bạn trai Bạch lão nhị hỏi: “Xúc xích có thể khống chế sao? Không phải cảnh đó chỉ có ở trong phim sao?”

“Khống chế độ mạnh yếu của xúc xích là có thể khống chế được tốc độ của xúc xích, muốn ném ra cái gì thì ra cái đó!” Bùi Nhĩ Phàm cười nói, “Các người không thấy cô ấy ném lần thứ nhất thứ hai chưa từng thắng sao? Bởi vì cô ấy không biết được các người sẽ mất số nào. Nhưng sau đó thì cô ấy có từng thua chưa?”

“Thì ra là như vậy! Bảo sao mỗi lần ném xúc xích thì cô ấy nói bọn ta đi trước, chính là để nhìn xem coi số của bọn ta để mà ném ra!” Tàn Mai hiểu rõ gật đầu, “Thì ra, còn có nhân vật lợi hại như thế a! Như vậy, cô ấy ngày thường nhìn như ngốc xít, thì ra là giả vờ rồi!?”

“Này.....” Dịch Thiếu Ương có ý dừng.

“Có lẽ chưa hẳn là vậy!” Bùi Nhĩ Phàm mày nhẹ cau lại, trong đầu chợt nhớ dạo này cha mình thường nhắc đến một người, dường như cha cùng mẹ gọi là Tiểu Tĩnh.

Mọi người không ai nói gì nữa, Dịch Thiếu Ương tựa hồ như nghĩ tới điều gì, cười, đối với Bùi Nhĩ Phàm nói: “Hắc! Công tác của cô ấy rất gần với chỗ của cậu, vấn đề này, vẫn là lưu lại cho cậu quan sát đi!”

“Cô ấy là nhân viên của Phi Hoa?” Bùi Nhĩ Phàm hỏi.

“Đúng a! Hơn nữa ta tuyệt đối tin rằng cô ấy quả thực là người lười nhất công ty!” Dịch Thiếu Ương nhớ đến những năm làm chung, nở nụ cười, “Cô ấy rất kị lạ, lúc nào cũng rất lãnh đạm, lạnh nhạt, đối với chúng tôi luôn luôn rất khách sáo, lúc nào tụ tập cô ấy cũng ngồi một chỗ, được một thời gian, lại kiểm soát có việc rồi ra về.”

“Đúng vậy a, cho dù bọn ta không hề đếm xỉa gì đến cô ấy, cô ấy vẫn có thể ngồi đấy nửa tiếng một mình rồi lại rời đi.” Tàn Mai tiếp lời.

“Vậy chứ bạn trai cô ấy đâu?” Trương Giai Thành thấy kì quái liền hỏi, “Tại sao lại không đi cùng cô ấy đến?”

“Hi! Nếu bảo cô ấy mang bạn trai đến, không bằng bảo cô ấy mang Chu Công tới còn nhanh hơn!” Tàn Mai cười nói: “Quen biết cô ấy nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cô ấy yêu đương, thường thấy nhất là cô tận dụng giờ học để mà ngủ thôi! Hiện tại, ta đang hoài nghi không biết giới tính cô ấy có vấn đề hay không nữa đây.”

Bùi Nhĩ Phàm thấy bọn họ càng nói càng lạc đề, liền đứng lên, nói: “Các người không phải còn đưa bạn gái về nhà sao, không có chuyện gì thì tốt rồi, đừng có mà uống say! Giai Thành, người cùng về với ta không?”

Trương Giai Thành vừa nghe, lập tức đứng lên, vỗ vai Nhĩ Phàm, anh liền nói: “Ta đương nhiên là đi cùng với người rồi, ta không có đi xe, hơn nữa, không phải đi mời ta đến nhà người chơi sao?”

Dịch Thiếu Ương cũng đứng lên, nhìn nhìn Phương Như đang say, miễn cưỡng cười: “Về thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Buổi sáng thứ hai lúc tám giờ đúng, Y Thượng Tĩnh lại đứng giờ chà thẻ nhân viên vào cửa, hoan hỉ cười cười với nhân viên tiếp tân, vừa xoay người đi thì nghe tiểu thư tiếp tân kêu: “Y Thượng Tĩnh, hôm nay là ngày đầu tiên tân phó tổng nhậm chức, cô mau mau đi tới phòng mình làm việc đi! Nghe nói hôm nay phó tổng sẽ đi kiểm tra!”

“Được! Cảm ơn cô nha!” Y Thượng Tĩnh thân thiện mỉm cười với tiểu thư tiếp tân, đang muốn xoay người thì đột nhiên quay lại hỏi: “Làm sao cô biết tên tôi là Y Thượng Tĩnh?”

Tiểu thư tiếp tân thấy nét mặt Y Thượng Tĩnh tỏ ra rất ngạc nhiên, liền phá lên cười: “Tôi công tác ở đây hai năm rồi, mỗi ngày đều thấy cô là nhân viên cuối cùng chà thẻ vào, lâu ngày rồi không muốn nhớ cô cũng khó!”

Ách, thì ra là như vậy a! “Ha ha! Vậy trí nhớ cô đúng là rất tốt!” Y Thượng Tĩnh cười, cảm thấy không có gì khó hiểu nữa cả, thân nhiên nói: “Tôi đi trước nha, bye bye!” Rồi quay người, đi đến thang máy, vừa mới đi được hai bước thì thang máy cơ hồ sắp đóng, liền vội vã phi tới, vừa chen vào được thì cửa thang máy đóng lại. “Ha! Làm ở đây nhiều năm thế này, sáng nay rốt cuộc cũng được ngồi thang máy.”

Y Thượng Tĩnh có cảm giác thang máy đang đi lên, có chút vui vẻ a! Chợt nhớ ra ở tầng trệt chưa có bấm nút, thì mới phát hiện ra thang máy đang tốc hàng lên trực tiếp tầng cao nhất! “A! 18 tầng! Có làm hay không a! Thảm, sớm biết vậy mình không đi thang máy nữa! Từ tầng 1 lên tầng 5, với từ tầng 18 xuống tầng 5, ai! Thua lỗ thua lỗ!”

Thượng Tĩnh đau khổ đếm đếm trên đầu ngón tay, lấy điện thoại ra, coi thời gian “May là, buổi sáng hôm nay họp công nhân đại hội, chủ nhiệm hẳn là bận chuẩn bị, không cần lo lắng bị chủ nhiệm tóm cô! Tuy nhiên vốn là cái thời gian này dùng để ngủ, vậy mà rốt cuộc lại phải mắc kẹt cái thang máy này, thật sự là quá lỗ vốn!”

Y Thượng Tĩnh lăm lăm một mình một hội, hốt hoảng nhận thấy bóng người phản quang trên vách thang máy, lúc này mới phát hiện ra một nam nhân đang ở đây, nhất thời đỏ mặt, không khỏi thầm mắng mình đúng là mắt mặt quá sức, vừa mới rồi thật sự chỉ là nhất thời tính lười nổi lên, đi thang máy, bây giờ thì tốt rồi, không những không có thời gian ngủ, mà ngay cả cái mặt cũng không biết vút ở chỗ nào trên cái tầng cao nhất này! Làm sao lại nghĩ đi thang máy bên trái tốc hành hơn chứ, đều tự trách là do mình ngày thường không quen đi thang máy này, cho nên đối với cách bày trí thang máy này không quen, nhất thời nóng lòng đã quên! Thật là đáng chết! Hoàn hảo là mình không xoay người, nên người nọ nhất định không thấy rõ diện mạo của mình, dù cho nhìn thấy, hẳn ta cũng không thể nhận ra mình.

Sau khi một phen tự an ủi bản thân, mặt Y Thượng Tĩnh không đỏ nữa, chỉnh lại quần áo, hơi hơi nhích lại gần vách thang máy, dựa vai vào đó, nhưng nhưng chân vẫn đứng thẳng, sau đó nhắm một mắt, mắt kia neho neho nhìn số tầng thang máy không ngừng biến hóa. Không bao lâu, thang máy ngừng, Y Thượng Tĩnh mới chân chính đứng thẳng người, đợi cửa thang máy mở ra.

Cửa vừa mở, Y Thượng Tĩnh tự giác bước ra trước, phát huy đầy đủ cái gọi là đặc quyền của phụ nữ lady first. Ra khỏi thang máy thấy một nam tử đứng bên ngoài, Y Thượng Tĩnh liếc mắt quét qua tư liệu anh ta đang cầm trong tay, chỉ thấy hai chữ rất lớn “báo cáo”, gật gật đầu, thì ra người này là người tham gia đại hội nhân viên.

Y Thượng Tĩnh gật gật đầu hơi hơi mỉm cười với người nọ, sau đó khẩn cấp đi ra cửa thoát hiểm, mặc dù đang đi giày cao gót tới ba tấc, nhưng Y Thượng Tĩnh vẫn vững vàng đi như bay, giống như một trận gió, đảo mắt cái không thấy.

Sử Lộc vốn theo yêu cầu của phó quản lý (manager), đến đón tân phó tổng (vice president), sau đó trực tiếp đi đến nghị thất, không nghĩ lại gặp Y Thượng Tĩnh, liền chấn động, thì ra cô ấy cũng làm ở cùng công ty! Thì ra thế giới bé nhỏ như vậy a! Đang muốn chào hỏi thì cô lại mỉm cười, sau đó chạy như bay ra chỗ cửa thoát hiểm, ước chừng là đi làm trễ rồi.

Sử Lộc nhìn bóng dáng vội vàng chạy đi kia, cười cười quay đầu lại thì thấy phó tổng đang đứng ngay bên cạnh mình. “Phó tổng hảo! Tôi là trợ lý phó quản lý Sử Lộc. Phó quản lý báo tôi ở chỗ này chờ phó tổng”.

“Ừ!” Bùi Nhi Phàm thanh âm trở nên nhàn nhạt, thân nhiên quét mắt góc cầu thang, sau đó liền nhấc chân đi, “Mấy giờ mở đại hội nhân viên?”

“Chín giờ” Sử Lộc theo sát phía sau, thấy phó tổng không còn chỉ thị nào khác, bèn nói tiếp, “Bởi vì trợ lý phó tổng còn chưa có chọn được người thích hợp, cho nên, tuần này tôi sẽ làm trợ lý phó tổng tạm”

Lông mày Bùi Nhi Phàm gật gật, sau đó dừng bước, xoay người nhìn Sử Lộc, mặt không thay đổi nói: “Đem lịch trình hôm nay cho ta, còn nữa, phòng

hộp ở chỗ nào?”

Sử Lộc rất nhanh đưa lịch trình lên, đồng thời trả lời: “Đại hội ở tầng chín.”

Bùi Nhĩ Phàm tiếp nhận lấy, thản nhiên nói: “Tốt lắm, công tác của người ngày hôm nay đã làm xong, có thể đi được rồi. Còn nữa, trở về nói với phó quản lý, trợ lý của ta sẽ tự an bài, không cần hấn phé tâm.” Nói xong liền rời đi, chỉ để lại một Sử Lộc kinh ngạc đến ngây người.

Sau một lúc lâu, Sử Lộc hoàn hồn, nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Bùi Nhĩ Phàm, không khỏi run rẩy, trong lòng vừa mới nghĩ phó tổng ôn nhu văn nhã, cảm giác đó thoáng cái đã bay mất nơi chín tầng mây, chỉ còn lại sự lãnh nghiêm. Chợt nhớ phó quản lý bảo Bùi phó tổng chỉ mới hai mươi ba, lại càng không thể tin: một người thanh niên mới có hai mươi ba, tại sao lại có khí thế bức người như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Y Thượng Tĩnh!”

Y Thượng Tĩnh chân trước lặng lẽ bước vào văn phòng, đi vào trước bàn làm việc của mình, đang muốn ngồi xuống thì sau lưng truyền đến thanh âm nghiêm túc uy nghiêm có lực rung động của chủ nhiệm, sợ tới mức toàn thân chấn động, cương lên thân mình, quay đầu, giật cái cười nói: “Chủ nhiệm Lưu sớm a!” Chủ nhiệm Lưu là sau khi họ Trầm kia bỏ đi, do công ty điều tới bổ nhiệm, thái độ làm người nghiêm khắc, có toàn bộ tính chất đặc biệt của lão bác chồng, nhậm chức được một ngày, liền bắt được Y Thượng Tĩnh đang nhàn hạ ngủ.

“Chủ tịch tự mình gọi điện thoại tới, thăng cô làm thư ký của phó tổng, cô trước chín giờ hôm nay phải đến gặp phó tổng trình diện.” Chủ nhiệm Lưu đầu ra đẩy nói.

“Chủ tịch?! Tự mình?! Thư ký phó tổng!” Y Thượng Tĩnh trừng lớn mắt, vẻ mặt không tin tưởng nhìn chủ nhiệm Lưu, “Ha, chủ nhiệm, ngài có phải hay không nhớ lầm rồi a, ta, ta làm sao có thể sẽ thăng chức, hơn nữa còn là chủ tịch tự mình gọi điện thoại?!”

“Tôi cũng hi vọng là tôi nhớ lầm rồi! Nhưng thật sự là chủ tịch chính mồm gọi tên của cô!” Chủ nhiệm Lưu ném cho Y Thượng Tĩnh một cái liếc mắt, trên dưới đánh giá Y Thượng Tĩnh, giống như là cũng không tin giống Y Thượng Tĩnh người như thế lại có thể sẽ làm chủ tịch tự mình gọi điện thoại đến chỉ định thăng chức, hơn nữa còn là chức vị mọi người trông mong lấy được – thư ký của phó tổng!

“Ha ha, chủ nhiệm, ngài cũng đừng có cùng tôi nói giỡn!” Y Thượng Tĩnh vẫn không thể tiếp nhận sự thật này, vẻ mặt chân thành thuyết, “Tuy rằng tôi mỗi ngày đi làm đều là tới trễ về sớm, nhưng tôi đều là đem công việc tôi nên làm đều làm xong, tuyệt đối không có bỏ nhiệm vụ. Hơn nữa, tôi một nhân viên nho nhỏ, làm sao có thể lập tức liền thăng chức làm thư ký của phó tổng a, hơn nữa còn là chủ tịch tự mình gọi điện thoại. . .”

“Dài dòng cái gì, nhanh lên thu dọn đồ đạc đến tầng mười tám đi. Cô đã đến muộn, chẳng lẽ còn muốn cho phó tổng chờ cô đến?” Chủ nhiệm Lưu nghiêm mặt, bắt đầu thuyết giáo.

Nga! Tầng mười tám, Y Thượng Tĩnh trong lòng trong lặng lẽ nhớ kỹ, vừa rồi mình không phải là từ lầu mười tám xuống sao? Haiz! Sớm biết như thế, liền không xuống! Bây giờ còn phải đi lên một lần nữa, thật sự là lỗ vốn mà!

Y Thượng Tĩnh đem đồ vật này nọ của mình thu thập xong, ngẩng đầu thấy chủ nhiệm Lưu còn đứng ở nơi đó, liền hỏi: “Chủ nhiệm, ngài không vội sao? Tôi nhớ ngài còn có cái báo cáo vẫn chưa xong, mà báo cáo kia là sáng nay cần giao cho cấp trên!”

Báo cáo? Chủ nhiệm Lưu nghĩ nghĩ, kia khuôn mặt rốt cục xuất hiện một tia hoảng sợ: “Nguy rồi, như thế nào lại quên việc này?!” Sau đó vội vàng chạy về phía văn phòng, nhưng trong lòng cũng thập phần kỳ quái, Y Thượng Tĩnh làm sao biết báo cáo mình còn chưa làm xong?

Y Thượng Tĩnh cười cười nhìn bộ dạng sốt ruột khó gặp của Chủ nhiệm Lưu, Chủ nhiệm Lưu có một thói quen tốt lắm, đó là thích đem báo cáo tới trước khi họp mỗi tuần diễn ra một phút mới có thể làm xong. Y Thượng Tĩnh lắc đầu, đem đồ đạc của mình để vào thùng giấy, sau đó ôm ra văn phòng đi hướng thang máy.

“Tầng mười tám... văn phòng Phó tổng...” Y Thượng Tĩnh ôm thùng giấy, hít một hơi, nhìn nhìn văn phòng duy nhất của mười tám tầng, dụi dụi mắt, vẫn là cảm thấy không thể nào thấy rõ, tìm ra kính mắt đeo vào, tiếp tục nhìn nhìn tám biển trên cửa kia, đúng vậy, mặt trên kia rõ ràng viết hai chữ ‘Chủ tịch’.

“Sao lại thế này a! Văn phòng Phó tổng ở nơi nào?” Y Thượng Tĩnh đứng trên hành lang, nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định hỏi Duy Nhã một chút. Vừa mới lấy điện thoại đi động ra, lại nghe thấy trong văn phòng vang lên, sau đó liền nghe tiếng bước chân.

“Nga, vị tiên sinh này xin chờ một chút.” Y Thượng Tĩnh niệng so với hành động còn nhanh hơn, nhanh chóng gọi thân ảnh đang đi về hướng thang máy kia. Ba bước thành hai bước chạy đi lên, ngăn ở phía trước người nọ, hơi cúi đầu, xem như lễ phép, hỏi: “Vị tiên sinh này, xin hỏi văn phòng phó tổng

đi như thế nào?”

“Cô bị sa thải sao?” Thanh âm có điểm quen thuộc.

Y Thượng Tĩnh có điểm do dự, cảm thấy được giọng nói của người này tựa hồ là ở nơi nào nghe qua, ngẩng đầu, hai mắt tròn tròn: “Bùi... Bùi đồng học?! Nguyên lai người cũng ở đây lý đi làm a!”

(Túy Lạc Hoa: Hờ.. may quá tỷ tỷ nhận ra ca....)

Bùi Nhĩ Phàm nâng tay nhìn đồng hồ tay một chút, tiếp tục thân nhiên thuyết: ” Cô là bị sa thải, sau đó đến tìm phó tổng phân xử?”

“Sa thải?! Ách, không có!” Y Thượng Tĩnh cảm giác hai người giống như người hai nước, người nói chuyện của người, đành phải trả lời theo ý hân, “Tôi là thư ký mới của phó tổng, đến tìm phó tổng báo cáo.”

Bùi Nhĩ Phàm mày giật giật, cao thấp đánh giá Y Thượng Tĩnh liếc mắt một cái, xoay người liền đi: “Đi theo tôi!”

“Nga, được!” Y Thượng Tĩnh cười cười, a! Vẫn là có lão đồng học thật là tốt! Nhưng thấy Bùi Nhĩ Phàm vào văn phòng chủ tịch, liền gọi lại Bùi Nhĩ Phàm: “Bùi đồng học, nơi này là văn phòng của chủ tịch!”

“Sau này là văn phòng của Phó tổng!” Bùi Nhĩ Phàm cười cười, mở cửa ra, thấy Y Thượng Tĩnh còn có nghi vấn “Vào đi, để đồ xuống trước rồi nói sau.”

Y Thượng Tĩnh vào cửa, liền thấy cái bàn thực trống trải, Y Thượng Tĩnh liền đem đồ vật này nọ đặt ở mặt trên, tiếp tục đi theo Bùi Nhĩ Phàm vào phòng riêng. Có thể Y Thượng Tĩnh suy nghĩ cũng lần trải qua, không ngừng đoán thân phận của Bùi Nhĩ Phàm, nhớ tới chủ tịch của công ty này họ Bùi cũng mấy ngày hôm trước nghe được nghe đồn, Y Thượng Tĩnh trong lòng cũng mơ hồ đoán được.

“Chủ tịch, đây là thư ký mới ngài an bài cho tôi?” Câu nói đầu tiên của Bùi Nhĩ Phàm au khi vào cửa, liền giúp Y Thượng Tĩnh xác định suy đoán trong lòng.

“Thượng Tĩnh, mau tới, ta giới thiệu cho cô.” Chủ tịch vừa thấy Y Thượng Tĩnh vào cửa, liền vui mừng kêu.

“Ách!” Y Thượng Tĩnh bỗng nhiên có cảm giác giống như bị sét đánh, sững sốt ước chừng hai giây, mới cố gắng nở nụ cười, ” Đội... Bùi Chủ tịch, người khỏe!” Nhưng trong lòng lại nghĩ: Y Thượng Tĩnh, vận cứt chó của người thật đúng là không phải tốt bình thường, không cần thận làm đồng học của Bùi phó tổng, tiếp tục lại cùng Bùi chủ tịch kia thành một nửa băng hữu. Cho nên, lại không cần thận có thêm một chức vụ vô lý như vậy! Đây có tính là có một loạt quan hệ không?

Bùi Chí Cường bỏ qua vẻ mặt khó coi đến cực điểm của Y Thượng Tĩnh tươi cười, chỉ vào Y Thượng Tĩnh mặt hướng Bùi Nhĩ Phàm: “Đây là con trai ta, Bùi Nhĩ Phàm, sau này là cấp trên trực tiếp của cô. Tiểu Phàm, đây là Tiểu Tĩnh.”

“Chúng ta đã sớm biết! Cha.” Bùi Nhĩ Phàm vui vẻ nhìn bộ dạng ngây ngốc của Y Thượng Tĩnh, cười nói.

“Tiểu Tĩnh, các người trước kia nhận thức?” Bùi Chí Cường nghi hoặc hỏi.

Y Thượng Tĩnh mấp máy môi, nhàn nhạt mở miệng: “Vâng chủ tịch, Bùi phó tổng là bạn của đồng học của bạn của tôi, từng gặp qua hai lần.”

“Nga! Như vậy a!” Bùi Chí Cường cười cười, “Hào, hào! Hai lần gặp mặt vẫn so với không biết tốt hơn! Như vậy, sau này cùng làm việc, cũng dễ hơn.”

Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, sau đó lại lại nhàn nhạt mở miệng: “Chủ tịch, phó tổng, các ngài còn có phân phó gì không?”

“Không có. Người trước tiên đem đồ đạc của người dọn dẹp một chút đi!” Bùi Chí Cường vẻ mặt tươi cười, nguyên bản trong lòng nghĩ Y Thượng Tĩnh thấy chính mình sẽ có cường đại phản ứng gì, không nghĩ tới cô chỉ là ngẩn người, liền khôi phục bình thường.

Y Thượng Tĩnh lĩnh mệnh, liền đi, lại tiếp tục quét mắt nhìn cha con họ Bùi một cái, mới đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lúc Y Thượng Tĩnh hết sức chuyên chú thu dọn đồ đạc thì đột nhiên một bàn tay vỗ vào cánh tay của cô: “Hey!”

Cầm lấy móng vuốt không biết từ nơi nào xuất hiện kia, dùng sức nhéo da lợn kia, liền nghe “Ai nha” một tiếng, tiếp theo đó là điên cuồng hét lên: “Uy, Y Thượng Tĩnh, tốt xấu chúng ta cũng coi như quen biết, cô chính là như vậy đối đãi với người quen biết cừ sao?”

Y Thượng Tĩnh quay đầu, bình tĩnh nhìn người nọ, nhìn bốn phương tám hướng, khuôn mặt đường nét dịu dàng, ngũ quan hoàn mỹ hài hòa, một thân âu phục màu trắng, đáng tiếc Y Thượng Tĩnh đối âu phục không có nghiên cứu, nhìn không ra là nhãn hiệu gì, chỉ biết thân y phục này mặc ở trên người hẳn thực thích hợp. Bất quá, nếu hẳn trước mặt bộ không có biểu tình vận vẹo kia vậy càng hoàn mỹ. “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Y Thượng Tĩnh không hề xin lỗi nói, thần nhiên quét mắt nhìn hẳn một cái, “Tôi là thư ký của Bùi phó tổng, xin hỏi ta có thể giúp gì cho ngài?”

“Không thể nào, người không biết ta?” Một chữ hào thật to trước mặt đặt ở Y Thượng Tĩnh, Y Thượng Tĩnh hơi hơi lui về sau hai bước, mặt ửng đỏ, khẽ cười cười. “Thực thương tâm, lại một lần nữa bị cô không để mắt đến!”

(Túy Lạc Hoa: *ôm bụng cười lăn...*)

Y Thượng Tĩnh lại càng xấu hổ, ngày thường đối với người quen cũng sẽ không ý đặc biệt đi nhớ đối phương trông như thế nào, hơn nữa bình thường không thường đeo mắt kính, liền càng không thể nhớ đối phương trông như thế nào.

“Ta là Trương Giai Thành a! Tôi thứ năm tuần trước chúng ta có gặp qua!” Trương Giai Thành nhìn Y Thượng Tĩnh như vậy, liền biết cô là thực nhớ không nổi mình là người nào, trong lòng không khỏi có chút uể oải, nói như thế nào mình cũng xem như một đại soái ca, như thế nào gặp nữ nhân họ Y này đúng là đá thiết bản đây?

(Túy Lạc Hoa: hờ.. soái hay không soái.. đối với sâu lười tý tý cũng như nhau à.. hắc..hắc...)

“Nga, nguyên lai là người a!” Y Thượng Tĩnh tỉnh ngộ gật đầu, “Người là tìm đến phó tổng sao? Chủ tịch đang ở cùng phó tổng đàm luận công việc, mời ngồi xuống chờ một lát. Muốn hay không uống chén trà hoặc cà phê?”

“Không cần! Ta ở chỗ này chờ hẳn đi ra, một lát nữa còn phải đi họp!” Trương Giai Thành nhìn thoáng qua phiên cửa đang đóng kia, vừa cười đối Y Thượng Tĩnh nói. “Nguyên lai hẳn đều là mời người quen làm việc a! Bất quá, hẳn khi nào thì cùng người thân như vậy? Đúng rồi, ta đã quên giới thiệu chức vị của mình ở nơi này! Ta là trợ lý của phó tổng các cô, cũng là hôm nay đi nhậm chức.”

Y Thượng Tĩnh trực tiếp bỏ qua cái đoạn mình nghe không hiểu kia, nhưng thật ra nghe thấy hẳn nói hẳn là trợ lý mới tới hơi hơi để lại quyết tâm, cười cười nói: “Ách, dạng này tính ra chúng ta hẳn là tính là đồng nghiệp, sau này vẫn còn thỉnh trợ lý Trương chỉ giáo nhiều hơn.”

“Ha ha! Đầu có, đầu có.” Trương Giai Thành cũng cười cười.

“Xem ra thư ký của tôi cùng trợ lý đều rất rảnh rỗi, giờ làm việc lại có thể ở trong này nói chuyện phiếm!” Thanh âm của Bùi Nhĩ Phạm truyền đến, làm hại hai người ngẩn người, sau đó liền liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục thực cung kính đứng, chờ câu nói kế tiếp của ông chủ.

“Ha! Đồng sự mới trò chuyện làm quen với nhau cũng phải mà!” Bùi Chí Cường đối với bên cạnh con trai nói xong, sau đó vừa cười lên đối Y Thượng Tĩnh nói: “Tiểu Tĩnh, sau này người giúp đỡ Tiểu Phạm nha!”

“Chủ tịch nói đùa, tôi trước giờ chưa bao giờ làm chức vụ thư ký, từ nay về sau không chừng có thật nhiều chỗ cần học tập, nếu có cái gì làm không được tốt, xin phó tổng không cần trách cứ mới là!” Y Thượng Tĩnh vô cùng cung kính trả lời, trong lòng lại nghĩ: trách cứ đi, đem tôi triệu hồi đi, như vậy, tôi mỗi ngày có thể ngủ tiếp nha.”Bất quá, tôi sẽ hết sức đi làm!”

“Ấn! Ta thật không có nhìn lầm người a!” Bùi Chí Cường lại cười cười, sau đó rồi hướng Bùi Nhĩ Phạm nói, “Đi thôi, nên đi xuống họp. Còn có a, một lát nữa, người tốt nhất nói ngắn gọn, mẹ con còn ở nhà chờ ta!”

Bùi Nhĩ Phạm ôn hòa cười: “Đã biết, sẽ không chậm trễ thời gian ngài cùng mẹ đi hưởng tuần trăng mật!”

(Túy Lạc Hoa: Hờ... ngọt ngào thật.. cứ như vợ chồng son ý...^^)

“Phó tổng, ta cũng cần đi sao?” Ba người kia sắp đi tới cửa thì Y Thượng Tĩnh rốt cục đem lời nói nín trong lòng lâu ngày vọt lên tiếng hỏi.

Bùi Nhĩ Phạm dừng bước lại, xoay người, vẫn là vậy ôn hòa cười: “Cô cảm thấy thế nào? Lão bản của cô thì làm không ngừng còn thư ký như cô có thể bình yên ở đây cùng Chu công chơi cờ sao?”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, tiếp tục sững sốt, tiếp theo đó là trừng mắt nhìn Bùi Chí Cường liếc mắt một cái, sau đó giật cái tiêu chuẩn nghề nghiệp mỉm cười: “Lão bản nói rất đúng! Bất quá, do ở hôm nay ta là ngày đầu tiên nhậm chức, không có bất kỳ chuẩn bị...”

“Chỉ cần người mang theo cái lỗ tai là được!” Bỏ lại một câu như vậy, ba người kia hoa hoa lệ lệ chạy lấy người, bất quá, kia Trương Giai Thành lúc gần đi, lại có thể hướng Y Thượng Tĩnh giật cái thật to tươi cười, thấy vậy Y Thượng Tĩnh trừng mắt.

“MD, nguyên lai tất cả chuyện này, đều là đội trưởng Bùi giở trò quỷ!” Thấy ba người kia rời đi, Y Thượng Tĩnh rốt cục đem những lời này cấp nói ra, vừa tìm quyển sổ vừa tìm bút vừa nói, “Còn có họ Bùi kia, như thế nào lại biết khi hẳn đi họp mình sẽ ngủ? Chẳng lẽ hẳn biết thuật đọc tâm, nhìn ra được mình đang suy nghĩ cái gì? Còn có cái tên ngu ngốc này, lại có thể không biết đường đường chủ tịch của công ty, nếu ngày thường mở đại hội thì mà thiếu ngủ một lần sẽ thấy, sẽ nhận thức được chủ tịch, sẽ né tránh nhân vật cao tầng này, hiện tại cũng sẽ ở trong văn phòng nhỏ của ta ngủ, sẽ gặp...”

Bất quá, Y Thượng Tĩnh oán thì oán, nhưng cô vẫn là rất nhanh cảm thấy thứ này, vội vàng đuổi theo, muốn chạy đến thang máy thì mới nhớ tới hai bộ trong thang máy này, một cái thang máy nhanh, một cái khác hiện tại đang chờ ba người kia, mà bây giờ còn kém năm phút nữa là chín giờ! Cẩn rằng một cái, Y Thượng Tĩnh lại chạy hướng lối ra khẩn cấp kia, lấy tốc độ nhanh nhất lao xuống. Kém một phút đồng hồ bắt đầu họp thì vọt vào phòng họp.

“Thượng Tĩnh, tôi ở trong này!” Duy Nhã thấy người cuối cùng vọt vào cửa Y Thượng Tĩnh, thấy đoàn người cũng còn ầm ầm, liền lớn tiếng kêu, mời cô đi đến bên cạnh mình nhập ngồi.

Y Thượng Tĩnh nghe thấy thanh âm của Duy Nhã, lấy kính mắt trong tay đeo lên, lúc này mới nhìn rõ Duy Nhã lại là ngồi phía trước, rất nhanh đi đến chỗ cô, nhẹ giọng hỏi: “Buổi họp này, không phải cần cứ thứ tự các ngành đến ngồi sao? Làm sao người có thể ngồi chỗ này?” Tuy rằng Y Thượng Tĩnh cũng không tới tham gia loại này hội nghị, nhưng quy củ cơ bản nên cũng biết.

“Này, tôi tự nhiên có biện pháp của tôi! Cô ngồi xuống trước a!” Duy Nhã một tay kéo Thượng Tĩnh đến chỗ trống bên cạnh, cười đến có chút gian trá, thấp giọng hỏi, “Cô không phải nói cô không tới nơi này sao? Tại sao lại chạy tới, có phải hay không nghe nói tân phó tổng kia bộ dạng rất tuần tú, cô cũng muốn đến gom một cước?”

“Đem cái điệu cười ghê tởm cô kia cho tôi thu lại!” Y Thượng Tĩnh lấy tay gõ đầu Tiền Duy Nhã, tức giận nói. “Cô nghĩ rằng tôi và cô giống nhau? Bày đặt hảo hảo ngủ ngon không chịu, không có việc gì động kinh tới nơi này vô giúp vui a! Hơn nữa, khi tôi không đeo mắt kính thì chỉ cần là giống đực cũng có thể là dễ nhìn, giống cái cũng có thể là mỹ nữ!”

“Khụ, khụ, khụ!”

Tiền Duy Nhã vốn định tìm nói mấy câu đến đá kích Y Thượng Tĩnh, chợt bị một trận giả khụ thanh cấp cắt đứt, đảo mắt vừa nhìn, nguyên lai là trợ lý Sứ Lộc của phó quản lý Lý. Sứ Lộc đến công ty Phi Hoa công tác hai năm, hưởng ứng lệnh triệu tập liền làm trợ lý của phó quản lý Lý, hai năm qua, được phó quản lý Lý tin nhiệm, ở công ty cao thấp cũng có một chút uy tín; đồng thời lại bởi vì Sứ Lộc tuổi còn trẻ, tựa như việc này nghiệp đầy hứa hẹn, và lại bộ dạng coi như là một quả dễ nhìn, chưa hôn phối, trong công ty là kết hôn đối tượng tất cả nhân viên nữ.

“Trợ lý Sứ!” Tiền Duy Nhã đương nhiên sẽ không buông bỏ cơ hội cùng tình nhân của công chúng này, đẩy Y Thượng Tĩnh che tầm mắt ra, về mặt cười – quyền rũ, “Trợ lý Sứ, xin chào a! Anh còn nhớ tôi không? Tiền Duy Nhã, thứ năm tuần trước đến phòng làm việc của anh giao báo cáo gấp cho anh thì bị người mắng nói số liệu làm sai cái này cái kia!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, mắt tròn trắng, thật muốn nhảy dựng lên! Lặng lẽ đưa tay, nhéo nhẹ trên đùi Tiền Duy Nhã một cái, cúi đầu, nhẹ nói: “Họ Tiền, sau khi rời khỏi đây đừng nói tôi quen cô! Bị chửi còn lấy ra khoe, cô không thấy mặt mặt sao!”

“Tôi nói vậy là khoe ra sao? Tôi chỉ là muốn giúp trợ lý Sứ nhớ tôi là người nào thôi!” Tiền Duy Nhã cũng nhẹ nói lên.

“Ách! Là cô a!” Sứ Lộc đương nhiên nghe hai người này đối thoại, giờ lên cái tươi cười mê người “Ngày ấy thực xin lỗi a, cho dù là cô làm sai, tôi cũng không nên mắng chửi người!”

“Không có việc gì!” Tiền Duy Nhã không thêm để ý chút nào cười cười “Trợ lý mắng được vốn còn có để ý. Một cái số nhỏ theo sẽ ảnh hưởng đến cả công ty lợi ích, điểm ấy là tôi sai lầm rồi!”

“Vây là tốt rồi!” Sứ Lộc cười cười, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Y Thượng Tĩnh, “Thượng Tĩnh, không nghĩ tới cô cũng làm việc ở đây! Thật sự là thật trùng hợp!”

“Ách! Ha ha! Thật là trùng hợp!” Y Thượng Tĩnh khẽ cười cười, tuy rằng Y Thượng Tĩnh có đem hình lớp mười lấy ra xem qua, nhưng đối với Sứ Lộc vẫn là chỉ dừng lại cho trên tầm ảnh, cũng không có nhớ tới ở trung học khi bắt cứ chuyện gì.” Không nghĩ ra người là trợ lý của phó quản lý Lý!” Những lời này là tùy theo mà nói!

“Ách...” Sứ Lộc nhất thời không biết nói gì, nhất định, trong công ty này, không có khả năng không ai không biết mình a, có thể trước mắt mình còn có một người như vậy, thấy mình ba lượt, lại có thể mới biết chức vụ của mình!

(Túy Lạc Hoa: Hờ.. chủ tịch chị ý còn không biết mờ...)

“Trợ lý Sứ, người không cần để ý cô ấy!” Tiền Duy Nhã đánh trúng dàn xếp, “Cô ấy là người trí nhớ không thể nào tốt, lại là nửa người mù, coi như nhất thời không nhớ kỹ anh, anh không cần để vào trong lòng. Cùng cô ấy nói nhiều mấy câu, cô ấy tự nhiên nhớ kỹ anh.”

“Đúng a!” Sứ Lộc tựa hồ có cảm khái đặc biệt, “Đúng rồi, Thượng Tĩnh, cô ở ngành nào? Công tác ở đây đã bao lâu? Sao trước giờ ta chưa gặp qua cô!”

“...”

“Anh không gặp cô ấy cũng rất bình thường, vì ngày thường...” Tiền Duy Nhã cướp lời nói, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Y Thượng Tĩnh cắt đứt: “Có chuyện gì lát nữa họp xong nói sau, chủ tịch có chuyện cần nói!”

Chương 13

Cuộc họp toàn thể công nhân viên chức tiến hành được chừng mười phút, Y Thượng Tinh liền có chút không nhịn được, càng không ngừng nhìn đi động, ngáp một cái rồi lại một cái.

“Thượng Tinh, người tới hôm qua ngủ không được ngon giấc?” Sứ Lộc thấy Y Thượng Tinh bộ dáng thảm hại, liền quan tâm hỏi.

“Tôi hôm qua mười giờ ta liền ngủ!” Y Thượng Tinh miễn cưỡng trả lời, thuận tiện lấy tay lau đi nước mắt ở khóe mắt —— cũng không phải bị diễn thuyết của phó tổng mới nhậm chức làm cảm động.

“Nàng cứ như vậy, mỗi ngày ngủ mười hai giờ đều ngủ bất tỉnh!” Tiền Duy Nhã nhẹ giọng nói, lại dùng mắt quét người đang diễn thuyết kia – Bùi Nhĩ Phàm, “Uy, Y Thượng Tinh, dù sao người cũng tới, người nên nhìn xem người nói chuyện phía trên kia a, dù nói thế nào cũng là một soái ca nha! Hơn nữa, người về sau cũng không phải có thể mỗi ngày thấy ở khoảng cách gần như vậy!”

Y Thượng Tinh không để ý tới, khép hờ mắt, lười kéo góc áo Tiền Duy Nhã: “Duy Nhã, cho ta mượn bả vai người dựa, ta sắp không được, người nọ nói chuyện rất giống hát bài hát ru con a!”

Nhưng Tiền Duy Nhã hoàn toàn không nghe thấy lời nói Y Thượng Tinh mà... ngược lại dùng sức捏捏 tay Y Thượng Tinh, hưng phấn mà nói: “Thượng Tinh, phó tổng đang nhìn ta nha! Nhanh chút ngẩng đầu lên xem a!”

Y Thượng Tinh khóe miệng động động, nhưng vẫn là mở mắt ra, đoan đoan chính chính ngồi lại, giống như bộ dáng buồn ngủ vừa rồi chưa từng xuất hiện qua. Nhìn Y Thượng Tinh có chuyển biến lớn, Sứ Lộc mỉm cười: nàng vẫn là cùng khi đi học năm đó giống nhau a, yêu ngủ, nhưng lại sợ bị lão sư phát hiện!

(Túy Lạc Hoa: ^^ tỷ giỏi giả vờ quá a~)

“Tốt lắm! Hôm nay họp như vậy chấm dứt!” Sau khi Bùi phó tổng tổng kết một câu, Y Thượng Tinh liền nhẹ nhàng thở ra.

“Thượng Tinh, giờ nghỉ trưa hôm nay có rảnh không? Chúng ta nhiều năm như vậy không gặp, ra ngoài uống ly cà phê đi!” Sứ Lộc vẻ mặt mỉm cười, đối Y Thượng Tinh nói.

Y Thượng Tinh ngẩn người, tuy rằng cùng Sứ Lộc là đồng học thời cao trung, nhưng ở trong trí nhớ cảm giác, cảm thấy mình và hắn cũng không phải rất quen thuộc. “Àch, hôm nay có lẽ không được a! Hôm nay ta vừa nhận được lệnh chuyển đi nơi khác, đối với công tác mới còn chưa quen thuộc, có thể sẽ có chút việc.” Y Thượng Tinh bảo thủ đáp trả.

Tiền Duy Nhã nghe hai người này nói qua nói lại, cảm thấy là lạ, hai người này khi nào thì quen như vậy rồi?” Sứ trợ lý, người yên tâm, buổi trưa 12 đúng Y Thượng Tinh sẽ ở cửa công ty chờ người.” Tiền Duy Nhã vẻ mặt tươi cười đến háo sắc vội vàng nhận lời.

“Được!” Sứ Lộc vui vẻ cười, “Cứ quyết định như vậy đi. Ta còn có việc, ta đi trước!”

Đợi sau khi Sứ Lộc rời đi, Y Thượng Tinh từng mắt nhìn Tiền Duy Nhã liếc mắt một cái, xoay người liền đi.

“Ai! Thượng Tinh, nói nhanh lên, người khi nào thì cùng Sứ trợ lý quen như vậy a!” Tiền Duy Nhã tự nhiên sẽ không buông tay thời cơ lấy tin tức tốt, nắm chặt thời gian hỏi Y Thượng Tinh.

“Không quen!” Y Thượng Tinh ra phòng họp, vừa đi hướng thang máy vừa nói.

“Không quen? Ta vậy mới không tin đâu! Vậy hẳn như thế nào không mời ta uống cà phê mà mời người chứ?” Tiền Duy Nhã tiếp tục truy vấn, “Còn có, người vừa mới nói người chuyển đi chỗ khác rồi, người bây giờ ở đâu ngành nào? Không phải là bị giáng chức rồi? Nay, chức vị lúc trước của người đã thấp nhất nơi này rồi, chẳng lẽ xuống làm nhân viên vệ sinh rồi?”

Y Thượng Tinh nhìn thang máy kia bây giờ ở lầu 6, lại nhìn nhìn thời gian, xoay người trước mặt Tiền Duy Nhã, mặt không thay đổi nói: “Duy Nhã, ta phát hiện người càng ngày càng nhiều chuyện rồi!” Tiền Duy Nhã vẻ mặt không sao cả, chỉ nhìn Y Thượng Tinh, hiển nhiên, nếu hôm nay Y Thượng Tinh không nói rõ ràng, đừng nghĩ có thể rời đi. “Được rồi! Ta nói ngắn gọn, Sứ trợ lý là đồng học trung học của ta. Ta hiện tại chức vị là thư ký.” Y Thượng Tinh lại nhìn đồng hồ, thang máy kia vừa mới đi tới lầu 9, “Tốt lắm, có vấn đề gì, buổi trưa hỏi tiếp đi. Ta đi trước.” Sau đó đi vào thang máy, lúc gần đi, vẫn không quên nói một câu, “Lúc nghỉ trưa, điện thoại cho ta.”

A! Hôm nay Y Thượng Tinh có điểm kỳ quái nga! Không bao giờ đi họp, hôm nay cư nhiên phá lệ rồi! Bỗng nhiên nói Sứ trợ lý là của nàng đồng học trung học, lại sau đó bỗng nhiên bị thăng chức rồi! Chẳng lẽ vận khí của nàng thật là thật tốt quá?! Quên đi, vẫn là giữa trưa sẽ hỏi đi.

(Túy Lạc Hoa: =)) mọi người lưu ý: là “bị thăng chức” chứ không phải là “được thăng chức” nga~)

“Không xong! Sắp đến chín giờ năm mươi rồi! Thăm thăm, báo cáo của ta còn không có làm xong nha, ai! Bà bác chồng nhất định sẽ mắng chết ta!” Duy Nhâ nhảy dựng lên, nhìn thang máy kia nhăm thẳng tầng cao nhất đi tới, chỉ phải đạp đạp chân, hướng lối đi khẩn cấp chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Thư ký Y, vào phòng tôi. Thuận tiện mang hai tách cà phê.”

Y Thượng Tinh lúc trở lại văn phòng thì thấy phó tổng còn chưa có trở lại, liền ngồi vào bàn làm việc đem tư liệu thu thập cất kỹ, mở máy tính ra, ngồi ngày ra, không biết làm gì. Đang ngồi ngây ngất buồn ngủ thì Bùi Nhĩ Phàm cùng Trương Giai Thành một trước một sau tiêu sái tiến vào.

Cẩn cẩn môi, Y Thượng Tinh vỗ vỗ mặt, cố làm mình thanh tỉnh, chậm rãi đi đến phòng giải khát, tự mình uống một cốc nước lọc trước. Nhìn hộp cà phê cùng pin cà phê, xong lại mở ngăn kéo ra, phát hiện còn có ba túi cà phê hòa tan. Không chút do dự cầm hai túi đồ vào cốc, xong Y Thượng Tinh bùng hai chén cà phê đi tới văn phòng phó tổng.

“Gỗ, gỗ”

“Mời vào!”

Y Thượng Tinh đẩy cửa đi vào, Bùi Nhĩ Phàm ngồi trên ghế, Trương Giai Thành lại ngồi ở một bên trên sofa. “Phó tổng, cà phê của ngài! Trương trợ lý, cà phê của ngài!”

Hai vị soái ca tiếp nhận cà phê liền uống, Y Thượng Tinh cũng thừa dịp này, tinh tế đánh giá văn phòng phó tổng. Phòng rất gọn gàng, trừ những công văn cần xử lý, cơ hồ không có gì dư thừa—— ngoại trừ bàn thư pháp ở góc tường gần cửa sổ, mà đúng là thư pháp Bùi chủ tịch thích nhất.

“Người là dùng cái gì pha cà phê?” Bùi Nhĩ Phàm uống xong cà phê, liền buông cái chén, nhíu lại lông mày hỏi.

“Nước a!” Y Thượng Tinh gấp được tư mở miệng, liền chạy nhanh trả lời.

“Ha ha!” Trương Giai Thành bên cạnh cười ra tiếng, nhìn mặt Bùi Nhĩ Phàm rất khó coi, mà về mặt Y Thượng Tinh lại khó hiểu đầy vô tội, bèn mềm lòng giải thích “Hắn là đang hỏi người là dùng cà phê hòa tan hay cà phê pin!”

“À, là như thế này a!” Y Thượng Tinh đột nhiên tỉnh ngộ gật đầu “Ta dùng là cà phê hòa tan.”

“Phốc!” Trương Giai Thành bỗng nhiên cà phê trong miệng phun ra, Y Thượng Tinh nhanh chóng né ra, thiếu chút nữa đã bị phun trúng. Trương Giai Thành cầm cốc cà phê trong tay đặt ở trên bàn trà, xé khăn giấy lau miệng chỉ vào cốc hỏi: “Người dùng cà phê hòa tan loại nào? Tại sao mùi vị thật lạ?”

“Nga, ta cũng không phải người chuyên pha cà phê nên không chú ý lắm.” Y Thượng Tinh thực bình tĩnh trả lời “Cà phê là tìm được từ trong ngăn kéo. Bởi vì ta không biết uống cà phê.”

“Ba túi cà phê hòa tan ở trong ngăn kéo?” Trương Giai Thành mở to hai mắt nhìn Y Thượng Tinh, tựa hồ nhận lấy kích thích rất lớn, thanh âm rất lớn.

“Đúng vậy.”

“Ồ! Trời ạ!” Trương Giai Thành kia biểu tình cực kỳ phấn khích, như là từ trên chín tầng mây rơi xuống Địa Ngục, mềm oại nằm vật ở trên sofa, tròn trĩnh mắt “Đại tỷ! Mấy túi cà phê ấy ta đã mua một năm trước!”

Bùi Nhĩ Phàm vừa nghe, khoe miệng giật giật, nhìn chằm chằm Y Thượng Tinh. Mà Y Thượng Tinh nghe được chân tướng sau, mới biết được nguyên nhân thì ra là do cà phê kia! “Thực xin lỗi!” Y Thượng Tinh cúi đầu đúng bốn mươi lăm độ, cố gắng nhịn cười, “Xem ra, ta còn là không thích hợp cương vị phản công này, vẫn là thỉnh phó tổng cho ta đổi đi nơi khác đi!”

Bùi Nhĩ Phàm vừa nghe, nhíu mày, nhìn Y Thượng Tinh sau một lúc lâu, mới thản nhiên nói: “Về sau, người không cần pha cà phê cho ta!”

“Dạ!” Y Thượng Tinh rất phối hợp đáp trả “Kia phó tổng về sau muốn uống cà phê. . . . .”

“Ta tự mình pha!” Bùi Nhĩ Phàm tựa hồ có chút không nhịn được, sau đó ném cho Y Thượng Tinh một đồng lớn tư liệu “Này, hôm nay bắt buộc làm xong, nếu không, ngày mai người cũng không cần đến đây!”

Ách! Y Thượng Tinh nhìn đồng tư liệu dày cộm chất đồng trước mặt, trong lòng trầm xuống vài phần, xem ra, hôm nay là định ngủ trong giờ làm là bất

thành rồi! Nhưng Y Thượng Tĩnh vẫn là chưa từ bỏ ý định đấu tranh lại: “Phó tổng, ta là lần đầu tiên làm thư ký, còn có rất nhiều chuyện không hiểu, cho nên, ta thật sự không có biện pháp trong ngày hôm nay xem hết nhiều tư liệu như vậy. Kính xin ngài. . . . .”

“Đúng vậy! Nhĩ Phàm, cho dù ngươi không thích uống cà phê hòa tan cũng không cần trả thù nàng như vậy a!” Trương Giai Thành thấy cũng coi không được, “Huống chi các ngươi cũng là quan hệ bạn học sáu năm! Dù thế nào cũng phải nghĩ tới tình bạn cũ chứ!”

“Trương Giai Thành, xem ra ngươi rất có tình nghĩa, lần sau, ta nhất định sẽ không tiếp tục kỳ thị ngươi!” Y Thượng Tĩnh dưới đáy lòng nói xong, nhìn hẩn với ánh mắt cảm kích.

“Làm thư ký phó tổng, nếu như ngay cả ít tư liệu cũng không thể hôm nay xem hết, sao có thể đảm nhiệm công việc này?!” Bùi Nhĩ Phàm cười ảm áp, toàn thân mặc tây trang màu trắng, không những cảm giác trầm ổn đĩnh đạc, lại thêm vài phần nhã nhặn thư sinh vô cùng ảm áp “Huống chi, thư ký Y là nhân tài do chính chủ tịch chọn, làm sao có thể không được?”

Lời này ngữ khí mặc dù không có ý châm chọc, nhưng Y Thượng Tĩnh nghe thấy thật không thoải mái. Vốn định cùng hẩn tranh cãi một phen, bỗng cảm thấy hai chân có điểm đau nhức, mới phát hiện ra trong ba người, chỉ có bản thân mình là đang đứng! Quên đi, nếu cùng bọn họ tranh luận, thật không hiểu lại đứng bao lâu ở chỗ này!” Được rồi! Ta sẽ tận lực. Nhưng nếu ta không có biện pháp làm xong công tác, kính xin phó tổng thủ hạ lưu tình, triệu hồi ta lại chức vụ ban đầu là tốt rồi!” Y Thượng Tĩnh cắn răng mỉm cười nói “Nếu phó tổng không có gì khác, ta xin phép ra ngoài trước làm việc.” Nói xong, ôm lấy đồng tư liệu kia, xoay người liền đi.

“Lời ta nói. . . , chưa bao giờ thay đổi! Công ty là không nuôi công nhân lười, nếu như muốn ngủ, liền thu thập đồ đạc, đi về nhà ngủ!” Y Thượng Tĩnh đi tới cửa thì sau lưng truyền đến thanh âm lạnh lạnh “Còn nữa, đem mấy cốc cà phê đi đi!”

Y Thượng Tĩnh gương mặt nghiêm túc xoay người đi hướng Bùi Nhĩ Phàm, nắm lên cái chén, sau đó nhanh chóng bay đi.

“Uy! Bùi Nhĩ Phàm, làm sao ngươi có thể trên cột bạn học cũ của ngươi như vậy a!” Trương Giai Thành ngồi thẳng người, nhưng giờ một chân, gác lên bàn trà, “Chẳng lẽ ngươi thật muốn đuổi cô ấy đi sao?”

“Yên tâm, cô ấy luyện tiếp công việc này, cho nên, cô ấy sẽ đúng hạn hoàn thành!” Bùi Nhĩ Phàm vừa lật tập tài liệu trong tay, vừa nói, “Đem chân thối ngươi bỏ ra! Bắn chết được!”

Trương Giai Thành rất nhanh để chân xuống, không chút đứng đắn cười: “Ai, làm sao ngươi biết cô ấy luyện tiếp công việc này? Mấu chốt nhất là, cô ấy có năng lực như thế sao?”

“Ngươi nghĩ a, nếu một người ở công ty gần bốn năm, chưa bao giờ thăng chức, chưa bao giờ lĩnh bằng khen, nhưng không hề có ý định đi kiếm công việc khác, ngươi nói, cô ấy không phải là đặc biệt yêu thích công việc này hay sao?!” Bùi Nhĩ Phàm mỉm cười nói “Huống chi, người khiến cha yêu thích như vậy, chắc chắn chỗ hơn người!”

Trương Giai Thành vừa nghe, đang nhớ lại đêm đó việc, liền gật đầu: “Cũng đúng! Tuy nhiên, một lát nữa, ta nhất định phải làm rõ một chuyện!” Trương Giai Thành hai mắt sáng ngời, lời thề son sắt thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

“Bùi Nhĩ Phàm làm sao có thể biết chuyện mình ngủ trong giờ làm việc chứ?” Y Thượng Tĩnh đề ly cà phê xuống vừa nghĩ “Chẳng lẽ là đội trưởng Bùi nói? Không có khả năng a, mình chưa bao giờ đề cập chuyện mình ngủ trong giờ làm với đội trưởng Bùi a!” Rửa sạch cốc cà phê cất kỹ, “Đáng giận nhất, Bùi Nhĩ Phàm dám uy hiếp mình! Tư liệu nhiều như vậy, mình làm sao có thể trong thời gian nửa ngày làm xong a! Đội trưởng Bùi chọn lựa ai không chọn, vì sao chọn để mình đi làm công việc đầu đầu này a!”

Nhận mệnh đi ra phòng giải khát, nhìn một đồng tư liệu trên bàn kia, Y Thượng Tĩnh thở dài, mở máy tính, một tay bấm điện thoại Tiền Duy Nhã, một tay kia cầm lấy một phần tư liệu, lật xem

“Duy Nhã, là mình đây. Y Thượng Tĩnh.” Y Thượng Tĩnh đem phone kẹp ở bên tai, tay gõ bàn phím nhập dữ liệu vào trong máy “Mình nói cho cậu biết, mình hôm nay bê bộn nhiều việc, giữa trưa khả năng không thời gian hẹn với Sử Lộc, cậu giữa trưa thấy hẩn, giúp mình nói một tiếng.”

“Wow! Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao?! Cậu mà lại bận làm việc?!” Tiền Duy Nhã ở đầu bên kia điện thoại kinh ngạc nói “Đúng rồi, cậu bây giờ đang làm ở bộ phận nào, tại sao có thể có nhiều việc như vậy, còn chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của mình luôn thế?!”

“Ai! Đừng hỏi rồi, trong lòng mình như có lửa đốt!” Y Thượng Tĩnh hai tay làm việc không ngừng, không để ý tới vấn đề Tiền Duy Nhã, ngược lại bắt đầu oán giận “Tên thủ trưởng không nhân tính kia, cho mình một đồng lớn tư liệu để mình sửa sang lại, còn nói làm không xong ngày mai liền không cần

đi làm! Cậu nói xem, mình không liều mạng tăng giờ làm việc làm xong, còn có thể làm thế nào? Minh Y Thượng Tĩnh đi làm nhiều năm qua chưa bao giờ thêm giờ, không nghĩ tới hôm nay lại phá lệ!”

“Ân, thật là khó khăn!” Tiền Duy Nhã nở nụ cười “Nói thật, cậu sớm nên được gặp người như vậy, chứ nào có ai đi làm như cậu a, mỗi ngày đi làm đều ngủ. . . . .”

“Tốt lắm, tốt lắm!” Y Thượng Tĩnh vừa nghe bạn tốt vừa muốn quở trách mình, liền ngắt lời “Mình đang bẽ bộn, không rảnh nghe cậu nói chuyện tào lao! Tóm lại cậu giữa trưa nói Sứ Lộc một tiếng, thay mình nói lời xin lỗi. Hào, cứ như vậy, mình cúp máy trước đây. Bye bye !” Sau đó cúp điện thoại bằng tốc độ nhanh nhất, đánh tiếp tư liệu.

Bên kia, Tiền Duy Nhã cũng cúp điện thoại, lại tò mò Y Thượng Tĩnh là làm ở bộ phận nào, mà mỗi lần hỏi về vấn đề này, cô ta đều chuyển đề tài, thật không biết cô ta đang muốn che dấu điều gì.

Mà đổi lại bên này, Trương Giai Thành từ trong văn phòng phó tổng đi ra vừa vận nhìn thấy Y Thượng Tĩnh vừa gọi điện thoại vừa đánh tư liệu rất chăm chú, lại nghe Y Thượng Tĩnh oán giận, Trương Giai Thành không nhịn được nở nụ cười.

Đội Y Thượng Tĩnh cúp điện thoại, liền đi vào, một tay dựa vào bàn làm việc, cười nói: “Thư ký Y thật đúng là được việc a, quả là một người toàn tâm toàn ý với công việc, hôm nay ta đã được tận mắt chứng kiến!”

“Ân, đâu có.” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng trả lời một câu, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục làm việc trong tay.

“. . . . .” Trương Giai Thành thấy Y Thượng Tĩnh không để ý tới chính mình, cũng là cảm thấy mất mặt, nhưng không nhịn được nghi vấn trong lòng, cảm thấy rất khó chịu bèn hỏi, “Đúng rồi, thư ký Y, ta muốn hỏi cô một vấn đề.” Y Thượng Tĩnh ừ một tiếng “Buổi tối hôm thứ sáu tuần trước, cô tung xúc xắc như thế nào a, ta cảm thấy thủ pháp tung xúc xắc của cô có vấn đề nga? !”

Y Thượng Tĩnh khó khăn lắm mới ngẩng đầu, hừ hừ nở nụ cười hai tiếng: “Thực xin lỗi, bây giờ là giờ làm việc, ta không trả lời vấn đề không quan hệ với công việc!” Sau đó lại vui đùa làm chuyện của mình.

“Stop!” Trương Giai Thành bất mãn bĩu môi “Cô mới vừa rồi còn không phải gọi điện thoại riêng sao?!”

“Mới vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ!” Y Thượng Tĩnh liếc hán một cái, “Làm ơn, Trương Đại trợ lý, không thấy ta nếu không nhanh làm việc sẽ chết sao? Nếu ta làm không xong, ngày mai ta không cần đi làm! Chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn ta về nhà ăn chính mình?”

“. . . . .”

“Thư ký Y, mời vào phòng tôi.” Điện thoại nội bộ vang lên, truyền ra thanh âm Bùi Nhĩ Phàm.

“Vâng.” Y Thượng Tĩnh bất đắc dĩ buông ra trong tay việc, tắt đi điện thoại nội bộ, nhìn Trương Giai Thành “Xem đi, ta bẽ bộn nhiều việc, trợ lý nếu muốn nói chuyện phiếm, hãy tìm người khác đi!” Sau đó xoay người vào văn phòng.

Trương Giai Thành nhìn bóng người kia biến mất ở bên trong cửa, cười cười, aiz... xem ra, vấn đề này vẫn phải là lưu lại đến khi có cơ hội thì sẽ hỏi vậy.

Bốn giờ năm mươi chiều, Y Thượng Tĩnh gõ một chữ cuối cùng, duỗi lưng, lưu văn kiện lại, đảo lại một vòng trên bàn, cuối cùng tắt máy tính. “Nha! Hoàn mỹ hoàn công, đúng giờ tan tầm!” Y Thượng Tĩnh đứng lên, cười cười, cầm lấy túi xách của mình, đang chuẩn bị chạy lấy người thì chợt tới hiện tại mình không phải là như trước, bây giờ mình là một thư kí. Theo lý thuyết, thủ trưởng còn chưa đi, chính mình đi trước, là rất thất lễ, nhưng nếu như không về đúng giờ, trong lòng lại có một chút không cam lòng: bản thân hy sinh thời gian ngủ giữa trưa để làm xong tư liệu a! Thật sự nếu không tan việc đúng giờ, đây không phải là tác phong Y Thượng Tĩnh rồi!

Nghĩ nghĩ, Y Thượng Tĩnh vẫn là đi đến phó tổng cửa ban công trước “Cốc, cốc...”

“Vào đi!” Vẫn là ôn hòa ngữ khí.

Đẩy cửa tiến vào, Y Thượng Tĩnh quay mắt về phía Bùi Nhĩ Phàm đang loay hoay không biết trời đất gì, rất chuyên nghiệp báo cáo: “Phó tổng, tư liệu ngài giao cho ta, ta đã toàn bộ đã làm xong, lưu ở trong này, thỉnh phó tổng xem xét.” Sau đó đặt đĩa mềm đã xử lý đặt lên bàn Bùi Nhĩ Phàm, tiếp theo lại hỏi “Xin hỏi phó tổng còn có chuyện khác, muốn ta hôm nay làm sao?”

Bùi Nhĩ Phàm thế này mới ngẩng đầu lên, nhìn nhìn đĩa mềm kia đặt lên bàn, cũng rất chuyên nghiệp mỉm cười: “Vất vả cho thư ký Y rồi! Thư ký Y hiệu suất làm việc thật sự là ngoài dự đoán mọi người a! Tuy nhiên, hôm nay chính là đối với cô chỉ là một thí nghiệm nho nhỏ, ngày mai sẽ có chuyện quan trọng hơn muốn thư ký Y đi làm.”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, hí hí mắt, nhưng rất nhanh mỉm cười rất chuyên nghiệp: “Nói cách khác hôm nay không có chuyện gì nữa rồi! Ta đi trước.”

Bùi Nhĩ Phàm cũng nhìn thấy động tác rất nhỏ của Y Thượng Tĩnh, nhưng vẫn tao nhã mỉm cười gật gật đầu.

Y Thượng Tĩnh bước ra cửa ban công Bùi Nhĩ Phàm, liền không chút do dự cầm túi xách của mình, bay ra khỏi văn phòng, đi vào thang máy.

“Bùi Nhĩ Phàm, tốt xấu ta cũng là bạn học trung học kiêm bạn học đại học cũ của người, làm sao có thể đối đãi với bạn bè lâu năm như vậy chứ?! Lại còn nói hôm nay hết thầy chỉ là thí nghiệm nho nhỏ!? Có ai sẽ cho rằng bát com của mình là thí nghiệm nho nhỏ chứ?!” Y Thượng Tĩnh tức giận bất bình,

chợt nhớ tới chính mình hôm nay còn không có ngủ, phải ngủ bù thôi “Hôm nay thua lỗ, còn chưa ngủ đủ a! May là có thể đứng giờ tan tầm, bằng không, mới thật sự là lỗ nặng!”

Đi ra công ty, Y Thượng Tĩnh chỉnh lại quần áo, ân, rồi khỏi phòng điều hòa nhiệt độ, ngoài này gió thật là lạnh a!

“Thượng Tĩnh!” Một tiếng vội vàng kêu gọi sử Y Thượng Tĩnh vốn đang bước ra liền dừng bước, xoay người nhìn lại, nguyên lai là. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Y thượng tĩnh nhìn lại người tới, khuôn mặt đen xì cứng rắn nhấc lên cái tươi cười: “Trợ lý Sử! ngài cũng muốn tan tầm !”

Sử Lộc bước nhanh đi lên phía trước, đứng trước mặt Y Thượng Tĩnh, cười nói: “Ách. . . . . Đúng vậy a! Nghe Tiền Duy Nhã nói cô hôm nay được điều đến chức vị mới, cho nên bề bộn nhiều việc?”

“Ách. . . . .” Y Thượng Tĩnh ngẩn người, cười gượng hai tiếng “Đúng vậy a, ta hôm nay xác thực bề bộn nhiều việc. . . . . Nhưng là ta thói quen đứng giờ tan tầm!”

Sử Lộc cũng là hơi hơi đỏ mặt, nhưng rất nhanh liền trấn định, ngược lại nói: “Duy Nhã cũng nói như vậy.”

“Ân.” Y thượng tĩnh tùy ý trả lời, mà trong lòng lại mắng Tiền Duy Nhã không biết bao nhiêu lần “Trợ lý Sử có chuyện gì?”

“Ta. . . . . Ta. . . . .” Sử lộc lấy tay gãi gãi đầu, vốn là Sử Lộc cố ý tìm Tiền Duy Nhã hỏi thăm chuyện tình của Y Thượng Tĩnh, không nghĩ tới Tiền Duy Nhã cái gì cũng không chịu nói, ngược lại hiểu lầm lời nói của Sử Lộc, trải qua một đoạn thời gian dài giằng co thì đầu, Sử Lộc cuối cùng lấy ra thân phận thủ trưởng mới biết được Y Thượng Tĩnh mỗi ngày sẽ tan tầm vào đúng 5 giờ. khi đến 5 giờ, Sử Lộc liền điện lý do với phó quản lý sau đó vội vàng xuống lầu. Nguyên bản nghĩ đến sẽ muộn mất, hoàn hảo, còn kém một chút sẽ bỏ lỡ. “Ta nghĩ. . . . .” Sử Lộc chậm rãi nói xong, tuyệt không giống như trợ lý sử thường ngày “Ta nghĩ mời người. . . . .” Sử Lộc muốn nói mời Y Thượng Tĩnh ăn cơm chiều, trong lòng không nắm chắc lắm, vì hắn đã hai lần mời Y Thượng Tĩnh đi ăn nhưng bởi vì đủ mọi nguyên nhân nên điều thất bại; nhớ tới Tiền Duy Nhã đã nói qua, Y Thượng Tĩnh rất ít nhận lời mời của người khác phái, trừ phi là người đặc biệt quen thuộc.”Ta nghĩ mời cô đi. . . . .”

Ngay tại này thời khắc mấu chốt, lại một tiếng “Thượng tĩnh”, thành công đem lời nói trong miệng Sử Lộc đánh gãy. Đồng thời, Y Thượng Tĩnh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ tới việc Sử Lộc đã mở miệng mời mình ăn cơm hai lần, mà nghe hần ngữ khí lần này, chắc là nói cùng một chuyện đi.

“Thiếu Ương!” Y thượng tĩnh chờ người tới đến gần chính mình, mới vui mừng người chào hỏi “Cậu như thế nào lại đến đây?”

Dịch Thiếu Ương từ xa xa liền thấy hai người đứng ở trong này, cũng không biết đang nói chuyện gì, Y Thượng Tĩnh vẻ mặt miễn cưỡng, mà người kia ăn mặc chỉnh trang trông có vẻ là nhân viên ở tầng chủ quản, vẻ mặt còn rất khẩn trương, nếu chính mình không phải biết Y Thượng Tĩnh hiện tại không có bạn trai, chắc chắn cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân, người đàn ông kia làm sai chuyện gì đó, đang cầu bạn gái tha thứ.

“Mình đến tìm Nhĩ Phạm. Hôm nay cậu ấy mới nhậm chức, mình là bạn thân nên đến chúc mừng thôi.” Thiếu ương cười nói, sau đó lại nhìn nhìn một bên Sử Lộc “Vị này là. . . . .”

“Ngạ, vị này là Sử Lộc, trợ lý của phó quản lý Lý của công ty chúng ta.” Y Thượng Tĩnh chạy nhanh tiếp nhận nói, giới thiệu nói “Trợ lý Sử, vị này là Dịch Thiếu Ương.”

Dịch Thiếu Ương? ! Sử Lộc đầu óc quay mảy vòng, ánh mắt sáng lên, Dịch Thiếu Ương tổng giám công ty Hoàn Tĩnh, mà công ty Hoàn Tĩnh rất nổi danh trên thị trường, nghiệp vụ rất nhiều, tài sản không ít, mà trọng yếu nhất là hắn chính là người thừa kế của công ty Hoàn Tĩnh! “Dịch tổng giám xin chào!” Sử lộc dùng hình thức chúc nghiệp tiếp đón, hướng Dịch Thiếu Ương vươn tay phải ra.

“Xin chào!” Dịch thiếu ương cũng vươn tay phải ra, hơi hơi nắm ba giây liền buông tay ra, sau đó lại nhìn về phía Y Thượng Tĩnh, “Thượng tĩnh, đêm nay có rảnh không? Đợi chút nữa chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm?”

“Tốt!” Không nghĩ ngợi nhiều, Y Thượng Tĩnh thực sáng khoái đáp ứng rồi, hơn nữa hướng dịch thiếu ương trừng mắt nhìn, lấy cầu cảm ơn.

(A Từ: Tội Nghiệp bọn Sử Lộc... 3 lần mún mời com điều có việc làm ko mời đc, ai bảo là nam phụ làm gì... nam 9 thì đã mời đc từ lâu.)

Dịch thiếu ương vốn là thuận miệng hỏi, bởi vì bình thường Y Thượng Tĩnh căn bản sẽ không đồng ý ra ngoài chơi đùa vào buổi tối từ thứ 2 đến thứ 5, bởi vì cha mẹ cô có gia huấn. Không nghĩ tới, hôm nay Y Thượng Tĩnh sẽ như vậy sáng khoái đáp ứng. Mà sử lộc lại lộ ra thất vọng, thầm nghĩ chính mình nếu vừa rồi đứng dài dòng quanh co, nói không chừng hiện tại, Y Thượng Tĩnh cũng đã đáp ứng rồi! Ai, bỏ lỡ cơ hội a, bất quá, còn có lần sau!

Nhưng xem ra, Y Thượng Tĩnh và Dịch Thiếu Ương rất quen thuộc? ! Bọn họ có quan hệ gì? !

Đương nhiên này có lẽ Sử Lộc chỉ ngấm ngầm trong lòng, sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Trợ lý Sử, ngài còn có chuyện gì sao?” Y Thượng Tĩnh bây giờ thực sự muốn rời đi, nhưng ngại nên lễ phép và thuận tiện hỏi thăm.

“Cũng không có chuyện gì, lần khác rồi nói sau!” Sử Lộc cười cười, “Ta còn có việc, ta đi trước.” Nói xong, liền hướng vào cửa lớn của công ty.

“Ha ha!” Dịch thiếu ương đợi Sử Lộc đi xa, mới cười hướng Y Thượng Tĩnh nói, “Hắn là đang theo đuổi cậu sao?”

“Đừng nói lung tung!” Y Thượng Tĩnh cũng là cười trả lời, nhưng trong mắt lộ ra tia hoài nghi, “Hắn chẳng qua là một bạn cùng học thời trung học của mình thôi.”

“Bạn trung học?! Ta như thế nào không ấn tượng?” Dịch không ương hoài nghi hỏi.

Y Thượng Tĩnh nghe, thẳng mắt tròn trắng, người này a. . . . . Ai, không nghĩ nói nhiều lắm, vòng vo đề tài: “Cậu không phải muốn đi tìm phó tổng sao? Còn ở nơi này làm cái gì?”

“Nga, hiện tại không cần đi!” Dịch Thiếu Ương đương nhiên thu vào tầm mắt cái nhìn xem thường của Y Thượng Tĩnh, nhưng tuyệt không để ý, “Vừa rồi tiếp cuộc điện thoại, Nhi Phạm nói đêm nay hắn muốn tặng ca. Mà ta vừa vận đi ngang qua nơi này, thấy một nam một nữ như vậy giằng co, nữ vẻ mặt miễn cưỡng, nam một bộ dạng mặc sai lầm, có điểm tò mò, liền lại đây nhìn xem thôi.”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, nhũu mày, cười lạnh: “Ta hôm nay mới biết được, sức tưởng tượng của Dịch đại thiếu quả phong phú!” Sau đó liền rất nhanh rời đi.

“Uy ! Cậu sao có thể đối đãi với lão bằng hữu của cậu như vậy? !” Dịch Thiếu Ương cũng bước nhanh đuổi theo Y Thượng Tĩnh ” dù thế nào, chúng ta cũng đã mấy ngày nay không gặp mặt, cùng uống chén trà như thế nào?”

“Xem ra Dịch thiếu công việc quá bề bộn nên đầu óc lúc này không dùng được nữa rồi.” Y Thượng Tĩnh cười nói, “Thứ Sáu tuần trước không phải mới gặp sao? Ta còn nhớ rõ đêm đó người cùng Phương Như trong lúc đó là lạ nữa? ! Cho nên, thiếu gia người nếu có thời gian mời ta uống trà, còn không bằng dành nhiều thời gian đi cùng Phương lão đại giao lưu đi!”

“Ta thấy là cậu không dám một mình cùng ta uống trà đi!” Dịch Thiếu Ương hôm nay quyết định muốn truy kích Y Thượng Tĩnh sâu thêm một chút “Quen biết cậu lâu như vậy, cậu chưa từng cùng ta một mình ở chung đến một giờ!”

“Nhàm chán!” Y thượng tĩnh có chút hết chỗ nói rồi, nhưng vẫn là thực ‘ kiên nhẫn ’ nói câu “Người là bạn trai của bạn ta, ta làm sao muốn cùng người một mình ở chung? ! Cho dù là bằng hữu, đây tình ngay lý gian, ta cũng không hứng thú!”

“Không nghĩ tới y thượng tĩnh đồng học của chúng ta còn bảo thủ như vậy a!” Dịch Thiếu Ương vui vẻ nói.

“Tùy người nói như thế nào!” Y thượng tĩnh cũng không muốn giải thích nhiều lắm, nhún nhún vai, “Ta phải về nhà, lão mẹ ở nhà đã làm đồ ăn ngon chờ ta về!”

Dịch Thiếu Ương cũng không lại quán quít lấy Y Thượng Tĩnh, cũng lập tức xoay người vào phi Hoa Đại lâu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Dịch Thiếu Ương đi đến văn phòng phó tổng, liền gặp Bùi Nhi Phạm có chút đăm chiêu đang đứng ở trước cái bàn xác nhận của thư kí.

“Ha! Là chuyện gì cứ nhiên làm cho Bùi thiên tài của chúng ta hoang mang như vậy?!” Dịch Thiếu Ương đi đến bên cạnh Bùi Nhi Phạm, thật mạnh một quyền tiếp đón ở trên người Bùi Nhi Phạm, cười nói.

Bùi Nhi Phạm xoay người, thân nhiên Dịch Thiếu Ương nhìn liếc mắt một cái: “Người có thể nhẹ một chút hay không? Không phải mỗi người đều thích bạo lực!”

Dịch Thiếu Ương không sao cả cười cười: “Hừ, người cũng không tốt hơn ta là mấy! Biểu hiện có vẻ chậm nhưng một khi động thủ thì mới độc ác làm sao!”

Bùi Nhĩ Phàm cũng không phản bác, ngược lại hỏi: “Hôm nay như thế nào có rảnh tới nơi này? ! Không cần nói là người là đến chúc mừng ta thăng chức!”

“Ha ha! Không ai hiểu ta như Nhĩ Phàm người!” Dịch Thiệu Ương cười cười, “Người có biết không? Ta vốn chỉ là đi ngang qua nơi này, trong lúc vô tình thấy một sự kiện thú vị, liền nhanh một bước, lại thuận đường đến xem người.”

“Ân.” Bùi Nhĩ Phàm hiển nhiên đối với chuyện thú vị trong miệng Dịch Thiệu Ương không hứng thú nhiều lắm, chuyển hướng phòng trà nước đi đến, đồng thời hỏi, “Người muốn uống cà phê hay là trà?”

“Trà!” Dịch Thiệu Ương đơn giản rõ ràng trả lời, nhìn liếc qua phòng ở một cái, chờ Bùi Nhĩ Phàm đi ra sau, tiếp nhận trà, vừa uống vừa hỏi “Như thế nào chỉ có một mình người, thư kí của người đâu? Không cần nói cho ta biết, lão ba không an bài thư kí cho người?”

“Thư ký tất nhiên là có.” Bùi Nhĩ Phàm cười khẽ một tiếng, lại nhìn không ra là vui hay giận “Thư ký đã một mình tan tằm!”

“Một mình tan tằm?!” Dịch Thiệu Ương lập lại một lần, sau đó nở nụ cười ra tiếng “Ý của người là nói, thư kí của người chưa chào hỏi người, liền một mình tan tằm?! Xem ra, thư kí của người thật đúng là không coi người ra gì a! Ha ha, này thư ký thật là có ý tứ, đợi ngày mai, ta nhất định phải gặp mặt!”

“Không cần đợi ngày mai! Cô gái kia người cũng biết!” Bùi người phạm khoe miệng vẫn là lộ vẻ cười, lại thủy chung không có tới trong mắt.

“Ta biết? !” Dịch Thiệu Ương nghĩ nghĩ, trong công ty Phi Hoa, nữ nhân duy nhất biết đó là người gặp được ở dưới lầu kia “Chẳng lẽ là Y Thượng Tĩnh?!”

Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu, uống một ngụm cà phê, xoay người hướng văn phòng của mình đi đến, mà Dịch Thiệu Ương cũng thực tự giác theo lại đây: “Cô ấy như thế nào thành thư kí của người?! Theo ta được biết, cô ấy vẫn là nhân viên nhỏ nhỏ trong công ty các người, hơn ba năm nay cũng chưa thay đổi a! Mặc dù có lý lịch tốt nhưng lại không có tư cách a, như thế nào lập tức liền thành thư kí của phó tổng?”

“Là lão nhân gia tự mình điều nhân viên.” Bùi Nhĩ Phàm ngồi xuống, mở ra máy tính xử lý văn kiện, vừa nhìn vừa nói “Chắc là đi cửa sau.”

“Đi cửa sau?! Không có khả năng! Thượng Tĩnh không phải loại người như vậy!” Dịch Thiệu Ương lắc lắc đầu, ngồi ở kia trên sofa, đem chén trà đặt ở trên bàn trà “Phải nói là lão ba người chủ động điều cô ấy lên đây đi. O? Thế Y Thượng Tĩnh từ khi nào thì cùng lão ba người quen biết nha?! Với tính tình của Y Thượng Tĩnh, cô ấy không nên quen biết lão ba người!”

“Trời biết cô ấy là như thế nào quen biết lão ba ta. Trọng yếu nhất là, cô ấy không chỉ có quen biết lão ba ta! Mà hẳn là quen biết cả nhà ta đi!” Bùi Nhĩ Phàm tựa hồ nói có chút buồn bực, ngữ khí cũng không được tốt lắm, “Lão ba ta kêu cô ấy là Tiểu Tĩnh, cũng chính là trước kia ta từng nói qua với người, cô tình nhân thật thật giả giả của lão ba tên là Tiểu Tĩnh!”

“Nga?! Người là nói Y Thượng Tĩnh là tình nhân của lão ba người? !” Dịch Thiệu Ương cười nói “Đây chính chuyện cười hay nhất mà ta từng nghe! Nếu nói cô ấy là tình nhân của lão ba người, còn không bằng nói cô ấy là tình nhân của Chu Công đi!”

“Không đúng, ta nhưng thật ra cảm thấy, cô ấy làm tình nhân của thần lười còn có vẻ thích hợp!” Bùi Nhĩ Phàm cười tiếp lời, sau đó chỉ vào máy tính “Người xem, đây là tư liệu cô ấy làm, bề ngoài nên có tất cả đều có, không nên có một chút cũng không có. Tư liệu là làm rất khá, nhưng là rất ngắn gọn, nếu không phải biết mục đích của tư liệu này, người ngoài xem chắc chắn là không hiểu!”

Dịch Thiệu Ương vừa nghe, nghiêng đầu qua, nhìn nhìn, sau đó ngồi trở về, cười nói: “Ân, quả thật thực ngắn gọn! Nhưng ta xem thấy cũng rất hoàn mỹ! Huỳnh đệ, người có một người như vậy làm thư kí cho, cho dù là lười một chút, cũng là người có thể đem về lợi ích!”

“Lợi ích!” Bùi Nhĩ Phàm cười cười, sau đó trong mắt lộ ra ánh sáng, “Người nói, một người lười có thể đem công việc làm được đến mức này, nếu không còn lười nữa, sẽ có bộ dáng gì nữa đâu?”

Dịch Thiệu Ương vừa nghe, cũng sáng mắt: “Người là nói, người muốn huấn luyện Y Thượng Tĩnh? ! Ha ha, này, ta cũng thực chờ mong!” Nhưng rất nhanh, Dịch Thiệu Ương trêu đùa nói “Bất quá, huynh đệ, ta cảm thấy khả năng thất bại của người rất lớn nga!”

“Thất bại?!” Bùi Nhĩ Phàm cười đến cực kì ôn hòa, ngay cả gió xuân đều nhanh muốn cảm thấy không bằng “Người cho rằng cô ấy so với mấy lão hồ li kia còn khó thu phục hơn sao? Ta phải thử một chút, coi như trong khoảng thời gian này hoạt động giải trí đi.”

“Ha ha! Nếu là cô ấy nghe được câu này. . . . .” Dịch Thiệu Ương nghĩ nghĩ câu dưới, nhưng nghĩ không ra dùng nói cái gì đến, bởi vì hẳn chưa từng thấy qua bộ dạng Y Thượng Tĩnh đứng lên phát biểu, cũng không có biện pháp tưởng lúc Y Thượng Tĩnh đứng lên phát biểu sẽ là bộ dáng gì nữa “Quên đi, không nói tới cô ấy nữa! Người chừng nào thì tan tằm? Giai Thành đâu? Kêu hắn lên, chúng ta cùng đi uống một chén?”

“Người cùng chị dâu lại giận dỗi?” Bùi Nhĩ Phàm vừa thu thập này nọ vừa hỏi.

Dịch Thiệu Ương trầm mặc không nói, đem miếng trà cuối cùng trong chén đưa vào miệng uống cạn. Bùi Nhĩ Phàm ngừng lại một chút, ngồi vào bên cạnh Dịch Thiệu Ương: “Thiệu Ương, tình cảm của người cùng chị dâu, ở trong mắt đám người chúng ta, không có gì không giải được khúc mắc cả, đi đến gặp chị dâu nhận sai, hết thầy đều trôi qua.”

“Ha ha! Người nói như thế mình là người trong nghề rất thành thạo việc này nha!” Dịch Thiệu Ương nhìn Bùi Nhĩ Phàm, cười đến vô tâm không phé “Vậy người năm đó như thế nào cùng cô ấy chia tay? Tình cảm của người cùng cô ấy, trong mắt đám người chúng ta cũng thế nha? ! Vậy khúc mắc của các người có cởi bỏ không?! Không có đi!”

Bùi Nhĩ Phạm trầm mặc, sau một lúc lâu, thản nhiên nói câu: “Đi thôi, Giai Thành ở tầng 17, phòng chừng còn bạn không hết việc đâu! Đêm nay ta mời khách!”

Dịch Thiếu Ương cũng biết chuyện đó là một vết thương trong lòng hắn, liền cũng không nói nữa, cười nói: “Tốt, người sau khi trở về, thật đúng là không mời chúng ta uống rượu đâu! Chúng ta đêm nay không say không về a!”

“Ta cũng không muốn uống rượu xong lái xe, bị cảnh sát giao thông phạt!” Bùi Nhĩ Phạm cười đến đây một câu “Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau, 8h lẻ mấy giây, Y Thượng Tinh đứng gờ ngồi ở trên vị trí của mình. Mở ra máy tính, đang chuẩn bị rót cho mình chén nước để uống, đột nhiên nhớ tới hiện tại mình là một thư ký, sắp xếp lịch trình cho cấp trên, chạy nhanh lật xem sổ sách hôm qua điện thoại ghi lại, tiếp theo đem lịch trình của Bùi Nhĩ Phạm ở trên máy tính bố trí tốt, in ra. Cầm trên tay lịch trình chính mình lần đầu tiên an bài cho cấp trên, Y Thượng Tinh vừa lòng cười cười.

“Thư ký Y ! Nếu người đã đến đây, xin đem lịch trình của ta ngày hôm nay mang đến văn phòng!” thanh âm Bùi Nhĩ Phạm bỗng nhiên truyền từ trong điện thoại nội bộ truyền ra.

Y Thượng Tinh vừa nghe, ước chừng sững sốt ba giây, mới ấn nút điện thoại nội bộ, chạy nhanh tới văn phòng của Bùi Nhĩ Phạm. Vừa đi vừa nghĩ hiện tại vị Bùi đồng học này có thể hay không mắng chính mình, nhất định là vì thư ký cư nhiên so với thủ trưởng còn đến làm muộn hơn, như vậy có thể nghĩ người thư ký này không xứng đáng với chức vị này cơ nào! Nhưng chính mình cũng không có sai a, đi làm cũng không có muộn, chính là đúng giờ đi làm mà thôi!

“Cốc, cốc”

“Mời vào!” thanh âm không nặng không nhẹ, tựa hồ cũng không có tức giận.

Y Thượng Tinh hít sâu một hơi, bình tĩnh đẩy cửa ra, lại thực bình tĩnh đi vào đi đứng ở trước mặt Bùi Nhĩ Phạm, mà Bùi Nhĩ Phạm thủy chung cũng không có ngăn đầu, lật nhanh văn kiện trong tay.

“Phó tổng,” Y Thượng Tinh dùng ngữ khí thực bình thường “Ngài hôm nay hành trình là: buổi sáng chín giờ ba mươi lăm phút ở dự cuộc họp ở thành phố H, tham dự hội nghị gồm có các ngành chủ quản cao nhất, còn có phương diện nhân viên thành phố H cũng . . . .”

“Thư ký Y !” Bùi Nhĩ Phạm ngừng đầu, đem bút đang cầm trong tay đặt sang một bên, giờ lên nụ cười thư sinh “Ta nghĩ cùng thư ký Y thương lượng một việc!”

Y thượng tinh nhìn chăm chăm con người đang tươi cười, cảm thấy chính mình cũng mau lâm vào mê muội, nhưng đột nhiên, trong lòng dâng lên cỗ dự cảm không tốt, sau đó yên lặng nói: “Phó tổng chuyện gì, xin phân phó!”

“Phân phó thì cũng không phải lắm, chẳng qua, cô cũng là biết đến, ta là tuần này mới tiếp nhận chức phó tổng, sẽ có rất nhiều chuyện muốn xử lý, cho nên. . . . .” Bùi Nhĩ Phạm nói tới đây khi, khẽ cười cười “Về sau lượng công việc của thư ký Y có lẽ cũng sẽ gia tăng, cũng có khả năng sẽ tăng ca.”

Y Thượng Tinh khước miệng khẽ nhúc nhích, xem ra, thủ trưởng này cũng thực dân chủ, ít nhất tiền tăng ca, trước tiên nói một tiếng! Bình tĩnh hỏi: “Tăng ca có thêm phí sao?” Đã có khả năng hy sinh thời gian nghỉ ngơi, đương nhiên có bồi thường mới được. (HMC: em pó tay)

“Phí tăng ca? !” Bùi Nhĩ Phạm vẫn là như vậy cười “Đương nhiên sẽ có, ta sẽ không bạc đãi công nhân của ta, ta sẽ dựa theo qui định mà chi trả.”

Y thượng tinh gật gật đầu, có tăng ca phí là tốt rồi. Kỳ thật tăng ca cũng không phải chuyện gì to tát, làm Y Thượng Tinh nhớ lại lúc Lưu chủ nhiệm mới nhậm chức mấy ngày, cũng là bề bộn nhiều việc, ngay cả Y Thượng Tinh trước đó vài ngày cũng không có hảo hảo mà ‘ nghỉ ngơi ’, tuy rằng không có tăng ca. Sau mấy ngày này, Y Thượng Tinh liền rất nhanh khôi phục lại cuộc sống trong dĩ vãng. Lần này, tuy rằng chức vị thay đổi, thủ trưởng cũng thay đổi, nhưng Y Thượng Tinh tin tưởng rằng tăng ca chỉ là chuyện trong thời gian ngắn, đợi vị cấp trên mới làm quen với công việc xong, chính mình hẳn là lại có thể qua nhưng ngày thư thái như trước kia ! “Hảo. phó tổng, ta có thể tiếp tục báo phó tổng hành trình được chứ.” Y Thượng Tinh thật yên lặng nhìn vị nhìn vị cấp trên hơn mình 2 tuổi này.

“Đúng rồi!” Bùi Nhĩ Phạm lại đánh gãy lời nói của Y Thượng Tinh “Thư ký Y, trên sơ yếu lý lịch của cô có ghi, người ở đại học là thư ký văn thư chuyên nghiệp?”

“Đúng vậy!” Y thượng tinh nghi hoặc, Bùi Nhĩ Phạm cùng mình cũng từng là cùng học đại học a, hẳn hẳn là biết mình học cái gì chuyên nghiệp a! Nhưng ngược lại nghĩ nghĩ, liền có chút nhện không được muốn cười chính mình, chính mình khi ở đại học, cùng vị này Bùi đồng học căn bản không quen, hẳn lại

làm sao có thể biết mình là học ngành nào chứ?

“Ta đây sẽ không không nghỉ ngơi thư ký Y ở trong trường học có hay không thật sự học tập như thể làm một thư kí thực thụ?!” Bùi Nhĩ Phàm khoe miệng giương lên, trong mắt lộ ra mấy phần khinh thị “Có thư ký nào tự tiện tiến vào phòng cấp trên, đi muộn hơn cấp trên; có thư ký nào khi cấp trên hỏi đến lịch trình mới báo cáo; có thư ký nào không thể vì cấp trên pha một ly cà phê ngon miệng; có thư ký chủ động hướng cấp trên hỏi phí tăng ca. Tất cả hết thảy, điều làm ta nghỉ ngơi thư ký Y ở trong trường học là như thế nào học tập !”

Học tập như thế nào? ! Đương nhiên là ở môn học quan trọng thì nhất định đi đầy đủ, còn môn học bình thường thì miễn được buổi nào sẽ miễn đi! Y Thượng Tĩnh ở trong lòng nói xong, chẳng qua, khi đi học hay cùng Chu công chơi cờ mà thôi! “Phó tổng, kiến thức chuyên nghiệp của ta cũng không có vấn đề gì, chính là bởi vì ta là lần đầu tiên đảm nhiệm thư ký, nhưng lại là thư ký cấp cao, trong lòng có điểm sợ hãi —— nhất định không có kinh nghiệm, rất nhiều chuyện cũng không biết bắt đầu làm từ đâu, thậm chí có chút không thể đảm nhiệm phần công tác trọng yếu như vậy. . . . .” Y thượng tĩnh chậm rãi nói xong. Nhưng trong lòng càng muốn: nếu phó tổng Bùi không hài lòng vị thư kí là tôi đây, vậy mau chút đem tôi đổi đi nơi khác đi! Y Thượng Tĩnh này cần bản không phải không thích hợp ở vị trí thư ký này!

“Ân!” Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu đồng ý, sau đó giờ lên nụ cười thư sinh vốn có, ôn hòa nói xong “Cho nên, thư ký Y cũng không cần khẩn trương, cũng không phải tự trách. Không ai trời sinh sẽ làm được việc lần đầu tiên làm cả, chỉ cần người còn thật sự học tập, ta tin tưởng thư ký Y cũng có thể làm tốt! Đương nhiên, vì làm cho thư ký Y có thể trở thành một trợ thủ đắc lực cho ta, hôm nay ta sẽ tiến hành đợt huấn luyện đầu tiên cho thư kí Y: học cách pha cà phê bằng máy pha cà phê!”

“Dùng máy pha cà phê để pha cà phê? !” Y Thượng Tĩnh cao giọng, lại cảm thấy chính mình có điểm thất thố, áp chế thanh âm “Học như thế nào?!”

“Đương nhiên là cô tự học a!” Bùi Nhĩ Phàm cười hỏi “Chẳng lẽ còn muốn ta đi mời cho cô một giáo viên?”

“Cái gì kêu tiểu lí tàng đao*, cái gì kêu trong bông có kim, hôm nay ta xem như đã được thưởng thức!” Y Thượng Tĩnh vừa nghe, nhin không được ở trong lòng chửi thầm, lại nhìn đến người kia vẫn lộ ra nụ cười yếu đuối trên mặt, có loại xúc động muốn đi lên xé nát cái khuôn mặt kia! Từ nhỏ đến lớn, kỳ thật Y Thượng Tĩnh vô luận học cái gì đều rất nhanh, duy chỉ có học mấy thứ liên quan đến ăn uống thì điều không được!

(HMC: tiểu lí tàng đao: nụ cười giấu đao)

“Được! Phó tổng phân phó như thế nào, ta liền làm như thế!” Y Thượng Tĩnh vẫn là như vậy bình tĩnh nói, nhưng trong lòng đã có khác ý tưởng.

“Hào, xin mời tiếp tục báo cáo lịch trình ngày hôm nay đi!” Bùi Nhĩ Phàm gấp y thượng tĩnh về mặt bình tĩnh, nhưng không xem nhẹ đôi mắt to giấu đằng sau cặp kính vệt sáng.

Y Thượng Tĩnh lại bình tĩnh đã mở miệng: “Kế tiếp, buổi chiều có một. . . . .”

“Phù!” Y Thượng Tĩnh sau khi báo hoàn lịch trình của Bùi Nhĩ Phàm xong, trở lại trước bàn làm việc của mình, đem văn kiện đang cầm trên tay dùng sức ném lên bàn, miễn cưỡng ngồi ở trên vị trí, lại đem cặp kính trên mắt kéo xuống, để trên bàn làm việc. Sau đó tùy ý rút từ đồng tư liệu thật dày ra một quyển sách, lật xem.

“Bùi Nhĩ Phàm! Nếu không phải bởi vì hiện tại công việc không dễ tìm, các công ty khác phúc lợi không tốt, lão nương ta đã sớm không còn làm ở nơi này!” Y Thượng Tĩnh dùng sức lật bản tư liệu, giống nhau bản tư liệu cùng nặng có cừu oán “Lão nương thật đúng là gặp người không quen! Trước kia cấp trên là cái lão già háo sắc, thấy nữ nhân liền thượng; trước nữa là cái lão bác chồng, mỗi ngày làm U Linh, chuyên chọn lúc ta ngủ đến quấy rầy ta; hiện tại này. . . . . Di? ! Nơi này viết như thế nào cùng một quyển tư liệu khác viết không giống nhau? Rõ ràng chính là cùng sự kiện, như thế nào lại viết khác nhau thế này?”

“Hiện tại này thế nào? !” Trương Giai thành vừa tiến vào cửa văn phòng, liền nghe Y Thượng Tĩnh nói cái gì đó, đi vào bàn công tác của cô, cẩn thận vừa nghe, nguyên lai là ở đây oán hận cấp trên! Đáng tiếc đúng vậy, nói nửa ngày cũng không nói đến Bùi Nhĩ Phàm, thật vất vả đề cập, lại bỗng nhiên vòng vo một chút, chính mình liền nhin không được hỏi ra tiếng —— thật sự là rất muốn biết Bùi Nhĩ Phàm ở trong mắt của cô là cấp trên như thế nào, nhất định bọn họ mới làm việc với nhau một ngày, mà Y Thượng Tĩnh liền bắt đầu đối với cấp trên mới của mình mà bất bình cùng phê phán! Bất quá, nói trở về, Y Thượng Tĩnh thật đúng là thế, mới nhìn một cái là có thể phát hiện văn kiện có vấn đề, xem ra, này Y Thượng Tĩnh thật là có vài phần thực lực!

Y thượng tĩnh vốn là chuyên tâm vào xem tư liệu, thuận tiện nhỏ giọng mắng mắng chửi người, lại đã quên nơi này tùy thời sẽ có người tìm đến phó tổng, đặc biệt nơi này toàn nhân viên cao cấp, tỷ như vị trợ lí Trương hiện tại này.”Trợ lí Trương, phó tổng ở bên trong. Có muốn tôi thông báo cho phó tổng một tiếng hay không?!” Y Thượng Tĩnh tuy rằng biết Trương Giai Thành cùng Bùi Nhĩ Phàm quan hệ không phải tốt bình thường, mà theo Y Thượng Tĩnh quan sát, Trương Giai Thành hẳn là do Bùi Nhĩ Phàm mời đến làm việc, nhưng vẫn là nên làm bộ có trình tự một chút.

“Không cần!” Trương Giai Thành rất nhanh trả lời, nhưng là rất nhanh dời đi đề tài “Cô đem lời cô vừa nói nói cho xong a, hiện tại này thế nào?”

“Cái gì hiện tại này thế nào?” Y Thượng Tĩnh bắt đầu giả bộ hồ đồ “Ta vừa mới này có nói sao? Ta nghĩ tưởng! Ách, là như vậy, ta là muốn nói tư liệu ta đang xem này cùng tư liệu vừa xem kia có điểm không giống nhau.”

“Cô. . . . .” Trương Giai Thành mặt trợn trắng, cũng biết hỏi không ra cái gì đến, gõ bàn “Tốt lắm, cô đang bận! Ta đi vào trước.”

Y Thượng Tĩnh mỉm cười gật gật đầu, nhưng ở trong lòng cũng hạ cái quyết định: về sau cho dù là muốn báo oán cái gì, cũng phải chọn chỗ không người! Nếu không tùy thời đều có thể bị nguy hiểm!

Chương 19

Giữa trưa, Y Thượng Tĩnh theo lệ thường, cùng Tiền Duy Nhã đang ở đi căn tin ăn cơm, duy nhất bất đồng là, hôm nay là Y Thượng Tĩnh vào buổi trưa 12h, liền dùng cuộc gọi liên hoàn đoạt mệnh đem Tiền Duy Nhã từ trong đồng báo cáo đảo lên.

“Thượng Tĩnh, cậu hôm nay không có việc gì đi?!” Tiền Duy Nhã vừa ăn cơm, vừa nhìn Y Thượng Tĩnh ngồi ở đối diện đang ăn mẫn liệt, cảm thấy bạn tốt hôm nay là lạ, tựa hồ là gặp phải chuyện gì —— dĩ vãng đều là chính mình đi tìm người cùng ăn trưa, hôm nay cậu ta như thế nào đột nhiên đổi tính? “Cậu hôm nay buổi sáng không làm công việc thường ngày sao?” Công việc, chỉ là đi làm khi vụng trộm ngủ.

“Ngủ?” Y thượng tĩnh rút cục ngẩng đầu, không nể mặt, làm bộ dạng không có tinh lực: “Duy nhã, mong muốn trong lòng của cậu, rút cục đã được thực hiện, mình về sau đi làm, không bao giờ có thể ngủ được nữa!”

“Ngà?! Thật sự?!” Tiền Duy Nhã liền cảm thấy hứng thú, Y Thượng Tĩnh đi làm nhân hạ đã không phải là chuyện một ngày hai ngày, có bị thù trưởng bắt được cũng là chuyện thường tình, nhưng chưa bao giờ nghe cậu ấy nói qua mấy câu như là về sau ‘đi làm không thể ngủ được nữa’ nha.” “Đã xảy ra chuyện gì, làm cho cậu bức tức đưa ra kết luận như vậy nha?”

“Hôm nay buổi sang khi đi làm, bị cấp trên túm gáy —— bởi vì ta so với thủ trưởng đi làm còn muộn hơn, nên không có đúng giờ báo cáo lịch trình, cấp trên cố ý quanh co lòng vòng đến 10 phút, rõ ràng âm thầm thuyết giáo mình một phen.” Y Thượng Tĩnh không có trực tiếp trả lời Tiền Duy Nhã, mà là tinh tế tự thuật tình huống: “Liên từ một việc nhỏ đó có thể thấy được vị cấp trên này có bao nhiêu sợ lông rùa, mình đã đúng giờ đi làm, chẳng qua báo cáo hành trình đã muộn có một chút, hấn liền bắt đầu hoài nghi của ta tính chuyên nghiệp trong công việc của mình, thậm chí còn hỏi mình ở đại học là như thế nào học tập! Để cho mình tức giận lên, hấn cư nhiên bảo mình học cách dùng máy pha cà phê cơ để pha cà phê cho hấn uống!”

“Cái này thì có gì tức giận a! Thư ký pha cà phê cho cấp trên là chuyện bình thường a!” Tiền Duy Nhã liếc mắt nhìn Y Thượng Tĩnh một cái, bắt đầu lần thứ N thuyết giáo: “Ý tứ của cậu là cậu đến muộn hơn cấp trên, báo cáo hành trình còn phải do cấp trên nhắc nhở, liền lấy hai điểm này mà nói, cậu bị cấp trên mắng cũng là xứng đáng!”

Y Thượng Tĩnh nghe xong, cũng không đặt ở trong lòng, ngày thường nghe đã muốn thành thói quen, cũng không để ý đến —— nhất định chính mình cũng có chỗ không đúng, để cho cấp trên phải nhắc nhở thư ký báo cáo hành trình, cho dù chính mình không muốn làm công việc này, vốn dĩ cô là người sống ngày nào hay ngày nấy nên về vấn đề này, này. . . . . Này lại nói như thế nào, cũng không thể nào nói nổi. “Vấn đề mấu chốt là mình không biết dùng máy cà phê cơ để pha cà phê a! Mà hấn cũng biết chuyện mình không biết dùng cà phê cơ thật, hấn còn hạ mệnh lệnh mình học dùng máy cà phê cơ!” Y Thượng Tĩnh lần này là thật khó xử, nhăn mặt đau khổ nói: “Cậu không phải không biết mình đối với việc liên quan đến nấu ăn này nọ mườì chuyện thì hơn chín chuyện là không làm được —— không biết gì cả a! Chính yếu là, mình cùng phòng bếp trời sinh tương khắc, là một người ngu ngốc trong chuyên bếp núc! Cậu nói đi, làm sao có thể sẽ pha ra một ly cà phê ngon miệng?!”

“Cậu hấn là bị cái này làm khó đi?! những lời đăng trước căn bản đều là vô nghĩa đi!” Tiền Duy Nhã nhìn bạn mình trưng ra vẻ mặt đau khổ, liền biết là chuyện gì rồi, nở nụ cười ra tiếng. “Ha, Y Thượng Tĩnh, mình thật không biết nên nói cậu là ngu ngốc hay là nói cậu thông minh đây! Trong văn phòng chẳng lẽ chỉ có một mình cậu? Cậu đi nhờ người khác pha không phải là xong, sau đó cậu đem đi cho cấp trên là được không phải sao? ! Đúng rồi, cấp trên của cậu là ai? Hiện tại mình còn không biết cậu làm gì ở đâu đâu”.

“Cậu mới ngu ngốc ấy! Trong văn phòng quả thật có những người khác, nhưng những người đó là người ra mệnh lệnh a!” Y Thượng Tĩnh ở trong lòng nói thầm, nhưng rất nhanh liền nghĩ đến một người, ha ha, có lẽ người kia có thể giúp đỡ được việc này!

“Nói a! Cậu làm ở phòng nào? Mỗi lần khi hỏi cậu vấn đề này, cậu đều trốn không nói! Vẫn là không xem mình là bạn bè a! Y Thượng Tĩnh!” Tiền Duy Nhã tựa hồ có chút tức giận, âm lượng cũng khai lớn vài phần.

“Nguyên lai cô ta chính là Y Thượng Tĩnh a!” Coi như khi Y Thượng Tĩnh đang muốn mở miệng nói chuyện, bàn bên cạnh truyền đến tiếng thảo luận nhỏ, nhưng này thanh âm tựa hồ chính là cố ý làm cho Y Thượng Tĩnh nghe thấy. Y Thượng Tĩnh hơi hơi nghiêng đầu, liền nhìn đến bàn bên cạnh có 3 cô gái, đang châu đầu ghé tai nhìn Y Thượng Tĩnh cắn đầu lưỡi.

“Đúng, chính là cô ta! Nghe nói là thư kí của tân phó tổng! Nhưng lại là tổng tài tự mình đề bạt!” Cô gái A hơi có chút ghen tỵ nói, “Dựa vào cái gì là cô ta nha, bộ dạng cũng bình thường thôi, năng lực cũng không giỏi mấy —— nghe nói cô ta vào công ty đã nhiều năm, chưa bao giờ được thăng chức. Như thế nào chuyện tốt như vậy liền rơi xuống đầu cô ta rồi?!”

“Đúng vậy!” Cô gái B tiếp nhận nói, đầu tiên là quét mắt nhìn Y Thượng Tĩnh một cái, sau đó lại nhìn phía trần nhà: “khi mở đại hội công nhân viên chức, ta thấy phó tổng! Phó tổng là một đại soái ca nhưng nhìn rất là kiêu ngạo nha! Đặc biệt cặp mắt hoa đào kia, nháy mắt, ba hồn của ta đều đi theo hấn đi; kia nụ cười độc đáo, ba phần thư sinh, năm phần tao nhã, còn ẩn trong đó hai phần trong trẻo nhưng lạnh lùng! Ngà, lòng của ta cũng theo hấn đi ! Ai! Nếu có cơ hội làm việc ở bên cạnh phó tổng, đừng nói là làm thư kí cho hấn, cho dù là làm chân sai vặt cho hấn thôi, ta cũng cam tâm tình nguyện a!”

Y Thượng Tĩnh nghe vị sắc nữ này thâm tình thổ lộ, canh vừa muốn nuốt vào miệng cũng muốn mau phun ra; mà một bên Tiền Duy Nhã cũng rất đồng ý

gật gật đầu.”Không tiền đồ!” Y Thượng Tĩnh nhẹ giọng mắng Tiền Duy Nhã, đồng thời cũng là mắng sắc nữ kia.

“Người mau đem nước miếng chảy ra lau đi! Ghê tởm muốn chết! Nhìn người như vậy, còn muốn đến bên người phó tổng công tác, vậy người còn không phải chưa đánh đã thua hay sao?” Cô gái C vỗ vỗ đầu cô gái B, trở mình xem thường nói: “Hơn nữa, người cho là bằng năng lực hiện tại của mình thì có thể leo lên làm thư ký phó tổng sao?”

“Như thế nào không thể? Ít nhất năng lực của ta so với họ Y kia mạnh hơn a!” Cô gái B lập tức phản bác.

“Là năng lực này hay năng lực kia!” Cô gái C lắc lắc đầu, sau đó về mặt thần bí nói: “Các người biết không? Y Thượng Tĩnh khi còn chưa đổi đi nơi khác, cấp trên lúc đó của cô ta từng muốn cô ta làm tình nhân của mình.”

“Nga! Đúng nga!” Cô gái A búng tỉnh đại ngộ, khả rất nhanh lại khó hiểu hỏi, “Nhưng mà chuyện kia không phải không giải quyết được gì sao? Còn nghe nói, tên cấp trên háo sắc kia bị điều đến công ty con đi!”

“Nơi này có tin tức!” Cô gái B lại về mặt thần bí nói tiếp: “Theo tin tức độc nhất vô nhị mà ta biết, thủ trưởng kia là bị tổng tài tự mình điều đi rồi! Còn có, lần này Y Thượng Tĩnh thăng chức cũng là tổng tài tự mình chuyển đổi. . . . . Các người chính mình ngẫm lại đi, trong đó chắc chắn có cái gì. . . .” Cuối cùng, cô gái C còn nhú nhú mắt.

“Nga. . . . .” Cô gái A và cô gái B thật dài thán thanh, gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

“Các người ở đó nói bậy cái gì đó?” Một thanh âm nghiêm túc đánh tới “Công ty mời các người đến, chính là không có việc gì ở trong này nói chuyện phiếm sao?”

Y Thượng Tĩnh quay đầu, nguyên lai là. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

“Các người ở đó nói bậy cái gì thế?” Một đạo nghiêm khắc nam âm hưởng khởi, “Công ty mời các người đến, chính là không có việc gì ở trong này nói chuyện phiếm sao?”

Y thượng tĩnh quay đầu, híp lại mắt, nguyên lai là Sừ Lộc, liền mỉm cười hướng Sừ Lộc gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Sừ Lộc thấy Y Thượng Tĩnh hướng chính mình cười cười, liền đi tới bên cạnh Y Thượng Tĩnh, khó hiểu hỏi: “Thượng Tĩnh, mấy cô kia dùng lời nói độc ác với cô như vậy, cô sao lại không vì chính mình biện luận một chút?”

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc!” Y Thượng Tĩnh tùy ý cười cười, lại lại mị mắt đánh giá ba vị sắc nữ rồi liếc mắt một cái, “Kỳ thật việc các cô ấy vừa nói cũng kém không xa lắm a! Ta hoàn toàn không có tài, hai lại không có sắc, ba lại không có chỗ dựa, đột nhiên được thăng chức thư kí của phó tổng, chỉ cần là người bình thường đều đã cho rằng phương diện này có cái gì ám muội rồi. Trợ lý Sừ, chẳng lẽ ngài sẽ không tò mò sao?”

Ba vị nữ sĩ nghe Y Thượng Tĩnh vừa nói như vậy, đều hai mặt nhìn nhau, còn không khỏi quăng đến ánh mắt khinh bỉ. Mà Sừ Lộc bị Y Thượng Tĩnh hỏi đến vấn đề này, hôm nay khi nghe nói thư ký mới của phó tổng là Y Thượng Tĩnh, trong lòng liền rất ngạc nhiên, vì thế liền tìm tư liệu vài năm công tác trước đây ở phòng nhân sự của cô xem thử, cảm thấy cô lần này thăng chức thật sự là rất ngoài ý muốn! Sau đó hẳn lại nghe người ta đồn đãi, cũng là có vài phần tin tưởng.

Sừ Lộc không nói, làm cho Y Thượng Tĩnh trong lòng cười lạnh một tiếng: đã sớm biết nếu bị người trong công ty phát hiện chính mình đột nhiên thăng chức, nhưng lại là được chủ tịch tự mình đề chức, hơn nữa thêm lời đồn đãi của một thời gian trước, chính mình chắc chắn trở thành nữ chính trong tin tức bất quải nhân thoại của công ty! Mà chính mình cho dù là có nói gì đi nữa cũng giải thích không được chuyện này —— một nhân viên đi làm ba năm trong công ty, cư nhiên còn không biết ông chủ công ty, nói ra, ai tin? !

“Thượng Tĩnh!” Tiền Duy Nhã mặt vẻ đầy giận dữ, tựa hồ thập phần tức giận, lớn tiếng nói: “Cậu nói rõ ràng cho mình, thật sự như lời mấy cô đó đồn đãi sao? Mình và cậu ở chung nhiều năm nay, tính tình của cậu mình biết rõ, mình không tin cậu là người như thế! Cậu mau đem mọi chuyện nói rõ ràng, mình không thích nghe có người nói xấu cậu!”

Y Thượng Tĩnh lặng lẽ nhìn Tiền Duy Nhã, trong lòng một trận cảm động, liền phóng nhẹ thanh âm, nhẹ nhàng mà cười, cúi đầu nói thanh: “Duy Nhã, cảm ơn cậu đã tin tưởng mình! Người bạn như cậu, mình không kết giao lắm!”

“Đừng có nói sang chuyện khác !” Duy Nhã cũng chậm lại thanh âm, cười khể nói: “Cậu đó! Một kẻ đi làm chỉ nghĩ như thế nào làm một người nhân nhả ngừ, làm sao có thể nghĩ đến việc đi làm công việc không thú vị này? ! Nếu cậu là thật sự muốn thăng chức, lấy thực lực của cậu, chỉ sợ đã sớm ở trên

chức vị của mình rồi, còn phải dùng thủ đoạn ghê tởm để thăng chức cho mình sao?”

Thượng Tĩnh vừa nghe, cũng cười! Duy nhả! Cậu thật đúng là người hiểu mình! Mà Sừ Lộc nghe vào trong tai, trong lòng bỗng nhiên giật mình, lúc trung học, Y Thượng Tĩnh đã không phải là người ưa xuất đầu lộ diện, nếu lần đó không phải cô ngoài ý muốn giúp chính mình, chính mình cũng sẽ không để ý tới cô, tiến tới phát hiện bí mật của cô a! Tuy rằng mấy năm nay không gặp, nhưng theo tình huống mấy năm nay cho thấy cô tuy rằng nhàn hạ nhưng cũng rất có nguyên tắc, công việc thuộc bốn phần của mình cô điều xử lý rất tốt, cho nên cho dù cấp trên của cô có muốn bói lông tìm vết, tìm cái lý do chân chính buộc cô từ chức, cũng không xuống tay được.

“Thượng Tĩnh, ta lúc này không có cái ý tứ kia. . . . .” Sừ Lộc vì chính mình biện giải mở miệng.

“Cũng không có gì! Ta cũng không phải lần đầu tiên trở thành nhân vật chính trong lời đồn đãi.” Y Thượng Tĩnh cười cười, thần nhiên liếc mắt nhìn Sừ Lộc một cái, sau đó lại nhìn về phía kia ba vị mỹ nữ, “Ba vị mỹ nữ, cảm ơn các người còn có thể nhớ kỹ ta, một tiểu nhân vật không đáng được chú ý này. Ta rất vui khi trở thành nhan đề giải trí cho các người, làm nhân vật chính trong miệng các người, ta có thể cùng các người kết giao bằng hữu hay không, đến tiến thêm một bước để nhận thức nào?”

Tiền Duy Nhã nhìn Y Thượng Tĩnh híp mắt lại, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu, liền biết, Y Thượng Tĩnh lần này là muốn ra tay! Xem ra, cô ấy lần này là rất tức giận! “Thượng tĩnh, cậu không cần cùng mấy cô đó chấp nhậ!”

“Kiến thức? ! Phải dùng ra sao? !” Y Thượng Tĩnh tựa tiểu phi tiểu: “Mình chỉ là hôm nay tâm tình rất không tốt, cho nên muốn tìm vài người đến nói chuyện phiếm, thuận tiện cũng kết giao thêm vài người bạn, về sau cho dù thực sự có chuyện gì, mọi người cũng có thể chiếu cố lẫn nhau a! Đúng hay không, trợ lý Sừ?”

“Ách. . . . .” Sừ Lộc nghĩ trả lời, nhìn biểu tình của Y Thượng Tĩnh cũng không giống như là đang tức giận, trên người cô phát ra một loại khí thế, rất lạnh, không giống như là Y Thượng Tĩnh trong trí nhớ, bất luận chuyện gì đều thần nhiên! Chẳng lẽ hiện tại mới có thể là Y Thượng Tĩnh chân chính sao? !

Mà ba nữ nhân kia nhìn thoáng qua nhau, liền hướng về Sừ Lộc nói: “Trợ lý Sừ, chúng ta còn có việc, phải đi trước!” Sau đó liền vội bụng bàn ăn, đứng dậy bước đi.

“Coi như các người chạy trốn mau! Lần sau sẽ không tiện nghi cho các người như vậy!” Y Thượng Tĩnh cười lạnh nói, “Cho rằng ta yếu đuối dễ bắt nạt, dám ở trước mặt ta nói xấu ta, không cho các người chút giáo huấn, thật đúng là hổ không ra oai lại nghĩ mèo bệnh!”

“Tốt lắm, tốt lắm. Thượng tĩnh, ai lên chức thì cũng chính là có chuyện như vậy! Người thăng chức, người khác nhìn đỏ mắt, đương nhiên sẽ nói xấu cậu! Cậu đừng để trong lòng nữa.” Tiền Duy Nhã an ủi vỗ vai Y Thượng Tĩnh, “Kệ các cô kia nói cho đã miệng đi, qua vài ngày sẽ không có chuyện gì nữa!”

“Đúng vậy a! Thượng tĩnh!” Một bên Sừ Lộc cũng an ủi Y Thượng Tĩnh, nguyên bản cũng muốn vỗ vỗ vai của cô, nhưng lại nghĩ lại ấn tượng của hân với Y Thượng Tĩnh chỉ là sơ giao, chính mình cùng cô cũng không phải quá quen biết, làm như vậy, sẽ có điểm đường đột. Vì thế, Sừ Lộc cứng rắn đem cái tay vươn được nửa đường kia thu trở về, sờ sờ cái mũi của mình. Khi hân vừa tới công ty lại trở thành trợ lý của phó lý, cũng bị người nghi ngờ năng lực, cũng có người truyền đi lời đồn đãi về mình. Mà không phải hiện tại chính mình cũng không phải rất tốt sao? Cho nên, chỉ cần chính mình cố gắng đi chứng minh lời đồn đãi của họ là sai lầm, lời đồn đãi liền tự sụp đổ.

“Àn!” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được lời nói của Sừ Lộc: “Kỳ thật ta cũng cũng không có để ý! Hơn nữa, nói không chừng, qua vài ngày, ta sẽ trở lại chức vị cũ của mình!” Y Thượng Tĩnh cười cười: “Trợ lý Sừ, anh có muốn cùng ngồi hay không?!”

Sừ Lộc thực tự giác ngồi xuống bên cạnh Y Thượng Tĩnh, Tiền Duy Nhã lại âm thầm cười, nhưng miệng lại hỏi: “Cậu nói những lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ cậu không thể đảm nhiệm công việc này?”

“Ha ha! Ý tứ trên mặt chữ!” Y Thượng Tĩnh cũng không muốn nói thêm cái gì, nói hơn, trong lòng sẽ có tức giận. Liền chuyển đề tài, “Trợ lý Sừ và Duy Nhã, các người có thể hay không hướng ta giới thiệu tình huống trong công ty, tỷ như nói công ty chúng ta sáng lập như thế nào, còn có cô đồng linh tinh.”

Sừ Lộc vừa nghe, liền xanh mặt, nhin không được nhìn Tiền Duy Nhã liếc mắt một cái, như là đang hỏi: cô ấy có thật là không biết? việc đó không phải là tư liệu cơ bản nhất cần phải biết của một nhân viên khi đi làm sao? Mà Tiền Duy Nhã cũng quay về bày ra một ánh mắt bất đắc dĩ.

“Uy! Các người không cần ở nơi này mất đi mảy lại!” Y Thượng Tĩnh đương nhiên biết bọn họ trong mắt truyền nội dung gì, cười hớ hớ nói: “Nói đi! Ta chính là không ngại học hỏi kẻ dưới, các người cũng không nên đánh gãy tinh thần tích cực học tập của ta a! Các người phải biết rằng, thời gian ta khiêm tốn như vậy không nhiều lắm nga!”

Tiền Duy Nhã vừa nghe, gương mặt hiện lên biểu tình bị đánh bại, mà sừ lộc cũng chỉ là mỉm cười.

. . . . .

Tuy rằng mùa đông lạnh, nhưng mùa đông sau giữa trưa trời nắng cũng là thực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

“Trợ lý Trương! Xin dừng bước!” sau khi giờ làm buổi chiều bắt đầu được 1 giờ, Trương Giai thành đến lầu 18, tìm Bùi Nhĩ Phạm báo cáo một ít công việc xong, đang muốn trở lại phòng làm việc của mình thì lại bị vốn nên chăm chỉ làm việc là Y Thượng Tĩnh gọi lại.

“Thư ký Y, tôi có thể giúp gì cho cô sao?” Trương Giai Thành cười nhìn Y Thượng Tĩnh một thân đồ công sở, đứng thẳng tắp.

Y Thượng Tĩnh trưng ra nụ cười tươi thật chuyên nghiệp: “Trợ lý Trương, tôi có một việc riêng muốn cùng anh thương lượng một chút, anh bây giờ có rảnh không?”

“Ngà?!” Trương Giai Thành nhú mồm, cười càng tươi: “Hình như trước đó không lâu, thư ký Y cũng có nói qua giờ làm việc không nói đến chuyện riêng?! Hiện tại thư ký Y như thế nào lại . . . .”

Y Thượng Tĩnh khoe miệng khẽ nhúc nhích, nhưng rất nhanh lại lộ vẻ tươi cười: “Trợ lý Trương, tôi và anh thương lượng, lấy điều kiện là trả lời cho anh biết mấy vấn đề anh vẫn muốn tìm hiểu ở chỗ của tôi, anh sẽ có hứng thú sao?”

“Bàn điều kiện sao?!” Trương Giai Thành tựa hồ có hứng thú: “Tốt, tôi có thể nghe một chút xem thế nào.”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, cười vui vẻ, hai mắt linh hoạt tựa hồ cũng lây nhiễm niềm vui của cô, cong lên thành hình trăng khuyết: “Thế xin hỏi trợ lý Trương có thể pha cà phê không?”

Trương Giai Thành nhìn cặp mắt của Y Thượng Tĩnh, có chút há hốc mồm, cảm thấy nụ cười sáng lạn ấy so với ánh mặt trời mùa đông càng long lanh. “Khụ!” Trương Giai Thành ép mình rời đi chú ý xem ra bình thường cũng chói mắt như thế: “Có.”

“Thế tôi có thể nhờ trợ lý Trương giúp tôi pha cà phê hay không?” Y Thượng Tĩnh chấp tay trước ngực, làm ơn nói: “Trương đồng học có lẽ không biết, tôi không biết pha cà phê, nhưng phó tổng nói uống cà phê dùng máy pha cà phê làm ra. Cho nên, tôi muốn nhờ trợ lý Trương giúp đỡ chút. . . .”

“Cô muốn tôi dạy cho cô?” Trương Giai Thành rất tự nhiên tiếp nhận nói, “Hắn không nói hắn tự mình pha cà phê sao? Tại sao lại kêu người. . . .”

“Không phải! Tôi muốn là về sau nếu phó tổng muốn uống cà phê thì nhờ trợ lý Trương pha xong, sau đó tôi sẽ đem cho phó tổng.” Y Thượng Tĩnh nói đến đây thì liền có chút lo lắng không ổn: “Tuy rằng tôi biết, yêu cầu như thế tựa hồ có chút không thỏa đáng lắm, nhưng tôi rất hi vọng trợ lý có thể Trương giúp tôi —— tôi không muốn bởi vì một ly cà phê mà trở thành lý do bị sa thải! Trời biết vị phó tổng kia đầu óc lại làm sao rồi, rõ ràng nói không cần tôi pha cà phê, đột nhiên lại. . . . Aiz . . ., không nói cái này, trợ lý Trương, anh liền nói rõ một tiếng, việc này anh giúp hay là không giúp?”

Trương Giai Thành vừa nghe, có chút dở khóc dở cười rồi, buồn bực nói: “Thư ký Y, pha cà phê hắn là thuộc bốn phần công tác của cô đi! Cô có thể chính mình học a!”

“Nếu tôi có thể học được, còn có thể ở chỗ này thỉnh cầu anh hỗ trợ sao?” Y Thượng Tĩnh rất là bất đắc dĩ nói: “Trợ lý Trương, Trương đồng học! Anh niệm tình chúng ta lúc trước học cùng trường đi, anh còn từng dùng bóng đá trúng đầu của tôi, nên anh nhất định phải giúp tôi a!”

“Cô. . . .” Trương Giai Thành hoàn toàn hết chỗ nói rồi, “Aiz . . ., Cô đều đã nói đến mức này rồi, tôi còn có thể không giúp sao?! Bất quá, tôi thật sự là rất muốn biết, làm sao cô lại có bản lĩnh không chế xúc xắc?”

“Ha ha!” Y Thượng Tĩnh cười cười: “Kỳ thật cái kia a, là chút tài mọn thôi! Năm đó học đại học do cảm thấy nhàm chán nên tôi đi học chơi thôi, lại nói tới lúc đó có đoạn thời gian mê luyện xem phim điện ảnh nói về đánh bạc, liền có hứng thú, sau đó chính mình tìm cách chơi, không nghĩ tới còn chơi rất tâm đắc.”

“Chính là như vậy?!” Trương Giai Thành có chút không cam lòng, “Không có cao nhân chỉ điểm?”

Cao nhân? ! Còn ải Nhân đâu! Y Thượng Tĩnh cười lắc lắc đầu, sau đó trưng ra nụ cười tươi: “Cám ơn Trương trợ lý! Khi ta cần người hỗ trợ thì ta sẽ gọi vào điện thoại di động của người để tìm người!”

(A Từ: TT đang chơi chữ cao nhân = ng cao, ải nhân = ng lùn, thấp)

“Cô biết số điện thoại di động của tôi chứ?” Trương Giai Thành buồn bực, công ty này trừ bỏ Bùi Nhĩ Phạm ra, còn không có người thứ ba biết số điện thoại di động của mình đâu!

“Không biết, cho nên, tôi đang chờ anh nói!” Y Thượng Tĩnh cười híp mắt nói, kia cười, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra không phải là hảo ý.

“13xxxxxxx” Trương Giai Thành mồm hô ra như tắm nói ra số điện thoại di động của mình, sau đó rất nhanh rời đi.

Y Thượng Tĩnh cười nhìn số điện thoại di động mình vừa lấy được, thuận tay lưu vào trong điện thoại di động của mình, còn cố ý lấy cái tên “Chế cà phê”. Sau đó lại tiếp tục công việc còn dở dở của mình.

Một giờ sau, Bùi Nhĩ Phàm gọi Y Thượng Tĩnh đưa ly cà phê đi vào, Y Thượng Tĩnh vội vàng gọi điện cho Trương Giai Thành xin giúp đỡ. Lại qua 5 phút, cà phê an toàn đưa đến trong tay Bùi Nhĩ Phàm.

“Thư ký Y!” Bùi Nhĩ Phàm sau khi uống xong một ngụm cà phê, gọi Y Thượng Tĩnh đang muốn đi ra.

“Phó tổng, ngài còn có cái gì phân phó?” Y Thượng Tĩnh cười đến có chút chột dạ, đột nhiên cảm giác mình giống như một nô tài a dua, hoặc như là một con chó Nhật, đang phe phẩy đuôi tạo niềm vui cho chủ nhân. Thu nhanh nụ cười chột dạ lại, treo lên nụ cười chức nghiệp tiêu chuẩn, con mắt đối diện Bùi Nhĩ Phàm.

“Thư ký Y, cà phê này là người pha sao?” Bùi Nhĩ Phàm nhọt nhọt cười, ngữ khí thản nhiên, giống như đang hỏi “Người đang ăn cơm trưa sao?”

“Đương nhiên!” Y Thượng Tĩnh trả lời mặt không đổi sắc, trung khí mười phần, “Chính là buổi trưa tranh thủ thời gian nghỉ mà học được. Tổng tài cảm thấy hương vị thế nào?” Cuối cùng, Y Thượng Tĩnh có chút không yên lòng bỏ thêm một câu như vậy, bởi vì ở trong lòng Y Thượng Tĩnh, vẫn còn có chút hoài nghi năng lực pha cà phê của Trương Giai Thành.

“Hương vị tốt lắm! Thực hợp ý ta!” Bùi Nhĩ Phàm vẫn là như vậy cười, mắt hoa đào chớp chớp, Y Thượng Tĩnh liền có vài phần cảm giác bị điện giật, đồng thời tâm cũng hạ xuống, toàn thân tính nhẹ nhàng thờ ra, nhưng Bùi Nhĩ Phàm lại nói tiếp đi: “Chính là, thư ký Y, làm sao người biết thói quen uống cà phê của tôi là chỉ thêm sữa, không thêm đường? Tôi không nhớ rõ là tôi chưa từng nói với cô thói quen uống cà phê của mình mà, mà cô cũng chưa bao giờ hỏi qua tôi nha!”

A?! Y Thượng Tĩnh hoàn toàn không nghĩ tới Bùi Nhĩ Phàm uống cà phê còn có cái yêu cầu đặc thù gì, cho nên, liền quên hỏi. Mà Trương Giai Thành hiểu Bùi Nhĩ Phàm, biết khẩu vị của hắn, cho nên. . . . . Aiz . . . , nhất thất tức thành thiên cô hận a (HMC: tương đương vs câu sai 1 li đi 1 dặm á)! “Ha ha! Cái kia, thật khéo a, tôi lúc uống cà phê cũng là chỉ thêm sữa không thêm đường!” Y Thượng Tĩnh dưới tình thế cấp bách, cũng không còn nghĩ quá nhiều, liền đại khái một cái lí do: “Cho nên, tôi liền dựa theo khẩu vị của mình pha. Không nghĩ tới, này khẩu vị, vừa vặn cùng phó tổng giống nhau a!”

Tuy rằng Y Thượng Tĩnh lúc nói chuyện mặt không đổi sắc, nhưng này ánh mắt liếc ngang liếc dọc đã sớm bán đứng mình. Người cẩn thận như Bùi Nhĩ Phàm đương nhiên cũng có chú ý tới, chuyển động bút trong tay, tự nhiên cười hỏi: “Tôi nhớ là thư ký Y có nói qua không biết dùng mấy pha cà phê, cho nên, thư ký Y trước kia uống cà phê bình thường đều là uống cà phê hòa tan a. . . . .”

Y Thượng Tĩnh sững sốt, thế này mới nhớ tới mình bây giờ hẳn là vấp vào miệng rồi! “Trước kia là mẹ tôi pha cho tôi uống được chứ!” Y Thượng Tĩnh có vài phần xấu hổ, còn có mấy phần không kiên nhẫn, nụ cười chuyên nghiệp trên mặt cũng nhanh không nhịn được. Nhưng khi nói những lời này xong, Y Thượng Tĩnh lại nghĩ, như thế nào vừa rồi lại không nghĩ tới nói là chính mình hỏi Trương trợ lý là được rồi, như vậy, mình cũng không ở đây nói dối một câu tiếp một câu! Ai! Thật là thất sách a! Y Thượng Tĩnh thật muốn đâm ngực dậm chân a!

Bùi Nhĩ Phàm nhìn ánh mắt biết vậy chẳng làm kia của Y Thượng Tĩnh, trên mặt lại muốn liêu mạng duy trì nụ cười chuyên nghiệp, trong lòng lại muốn đem cái nụ cười kia xé xuống để xem bộ dạng của cô ấy lúc này. Vì thế, lại mở miệng: “Tốt lắm! Thư ký Y có thể tiếp tục đi công tác.” Y Thượng Tĩnh vừa nghe, giống như được đại xá, xoay người liền đi, chân trước vừa bước ra đi thì Bùi Nhĩ Phàm lại mở miệng: “Lần sau, tôi hi vọng thư ký Y có thể chính mình pha cà phê —— đây là thuộc bốn phần công tác của cô, mà không phải của trợ lý Trương!”

Y Thượng Tĩnh nhất thời toàn thân cứng ngắc, không nghĩ tới, đến cuối cùng vẫn là bị phát hiện! Tươi cười nhất thời giống như chén thủy tinh bị dùng sức ném, bịch một tiếng, nát hết!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

“Mẹ! Mẹ dạy con dùng mấy pha cà phê như thế nào được không?!” Tan tầm về tới nhà Y Thượng Tĩnh, đưa tay vớt túi xách xuống trên sofa, liền bắt đầu ồn ào.

“Đầu con không phải phát sốt đi!” Mẹ Y từ trong phòng bếp đi ra, đeo tạp dề, một tay cầm cái thìa, một tay cầm chén canh lớn, dùng ánh mắt kì dị nhìn Y Thượng Tĩnh: “Lần trước con nói muốn học pha cà phê, kết quả đầu rồi, làm ly cà phê khiến cho người ta không dám vào cửa, còn đem mấy pha cà phê làm hỏng rồi! Đúng rồi, sao hôm nay tan tầm về như vậy? Đã sáu giờ rồi, mới trở về! Làm hại đồ ăn của mẹ phải hâm nóng hai lần. Lần sau nếu không về ăn cơm chiều, phải gọi điện thoại báo trước!”

“Mẹ! Con có nói qua con không về ăn cơm chiều sao? Hôm nay chẳng qua là tặng ca mà thôi!” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng nằm trên ghế sofa, bày ra hình dáng chữ đại (đây là chữ đại 大), “Mẹ, con đây tháng này có khả năng vẫn tiếp tục tặng ca, mẹ và cha không cần chờ con trở về ăn cơm! Đúng rồi, như thế nào không thấy cha đâu?!”

“Cha con nói đêm nay có một bữa tiệc, thoát không được. Tối nay mới về!” Mẹ Y lại trở vô phòng bếp, nhưng vẫn là lớn giọng nói, hai mẹ con tiếp tục

đổi thoại: “Làm sao con lại đột nhiên tăng ca? Chẳng lẽ là cấp trên của con lương tâm phát hiện, cảm thấy con quá lười rồi, muốn tự mình huấn luyện con hay sao?”

“Uy! Nào có mẹ ruột nói con gái mình như vậy chứ!” Y Thượng Tĩnh đứng dậy, đi vào phòng bếp, đem đồ ăn chuẩn bị đưa đến trên bàn cơm “Con có chỗ nào lười?! Công việc nên làm thì con có chỗ nào làm không tốt?! Con trước kia không tăng ca chỉ có thể nói rõ ràng là con làm việc có hiệu suất cao, về điểm này công việc không cần phải tăng ca là có thể làm xong!”

“Dạ, dạ, dạ! Hiệu suất của con rất cao!” Mẹ Y tiếp lời nói, thuận tay tắt bếp gas, “Vậy con như thế nào ở Phi Hoa làm gần bốn năm rồi, vẫn còn là một thư ký nhỏ? Con xem mấy nữ đồng nghiệp vào công ty cùng con đi, có người nào là đang dậm chân tại chỗ? Tựa như Tiền Duy Nhã vẫn thích đến nhà của chúng ta chơi, người ta cũng đều đã trở thành phó chủ nhiệm rồi!”

“Việc thăng chức có cái gì tốt chứ?! Chức vị càng cao, liền phải đề ý đến sắc mặt của sếp lớn hơn! Mà lên chức cao thì phải cố gắng duy trì mọi thứ điều hoàn hảo trước mặt cấp dưới và khắp nơi điều phải cẩn thận. Không nghĩ tới là đã đắc tội người này hoặc là người kia, sẽ làm cho bên người trái phải điều không phải bạn!” Y Thượng Tĩnh vừa dọn bát đĩa lên, vừa thuận miệng nói. Đột nhiên ngưng lại, thăng chức? ! Nhắc tới thăng chức, liền nhớ đến Bùi Nhĩ Phạm, nhớ tới Bùi Nhĩ Phạm liền nhớ đến cả phê.

“Mẹ!” Y Thượng Tĩnh lại bắt đầu hô to gọi nhỏ.

“Lại làm sao?!” Mẹ Y đem tạp dề tháo xuống, sau đó tiếp nhận cái chén trong tay Y Thượng Tĩnh.

Y Thượng Tĩnh chạy nhanh lôi kéo Mẹ Y, giống như cầm lấy ngọn cỏ cứu mạng: “Mẹ, người đêm nay nhất định phải dạy con như thế nào dùng máy pha cà phê! Bằng không, ngày mai con gái của mẹ là con sẽ phải thu thập đồ đạc về nhà ăn bằm!”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?!”

“Àn! Sếp mới của con nói như vậy!” Vội vàng gạt đầu, tăng thêm ngữ khí.

“Sếp mới của con?!” Mẹ Y bắt lấy một cái trọng điểm khác: “Con đổi đi nơi khác rồi sao?! Là chức vụ gì?”

“Ài! Trước mặt kệ là cái chức vụ gì, cũng đừng hỏi cái tên sếp mới xấu xa kia là ai! Đêm nay, vô luận dùng phương pháp gì nhất định phải dạy con như thế nào dùng máy pha cà phê để pha cà phê!” Y Thượng Tĩnh dùng sức nói: “Con nhất định sẽ cố gắng học tập! Tuyệt không đem máy pha cà phê làm hỏng!”

Mẹ Y lần đầu gặp con gái kiên quyết học tập một việc gì đó, thật là có chút kinh ngạc! A! Không nghĩ tới vị sếp mới này của con gái lợi hại như thế, làm cho Thượng Tĩnh không câu tiến cứ nhiên nghĩ một lòng muốn dùng hết tâm sức học pha cà phê! Nếu có cơ hội, nhất định sẽ gặp vị sếp mới này, xem hán có chỗ nào đặc biệt! “Được rồi! Nhưng con nhất định phải cam đoan với mẹ, không cho phép lại đem máy pha cà phê làm hỏng!” Mẹ Y cũng biết rõ con gái của mình ở phương diện bếp núc xem như người ngu ngốc, bởi vì từ nhỏ đến lớn, Y Thượng Tĩnh mỗi khi học nấu cơm, nhưng đều đã xuất hiện một ít kết quả không tưởng được. Như: nổi bị cháy đen; phòng bếp bị dìm nước; không tắt bếp gas; bát bị ném hư nhiều vô số. Kỳ thật những việc đó cũng còn có thể chịu được, chủ yếu là, những thứ cô làm được, thì cũng không ai dám ăn! Hoặc là quá mặn, hoặc là quá ngọt, hoặc là quá nhiều bột ngọt. . . . . Ai, loại tình huống này nhiều đếm không hết. Rốt cục, một ngày, Mẹ Y bạo phát, đem Y Thượng Tĩnh cự tuyệt ở ngoài cửa phòng bếp, hơn nữa còn đau lòng nói: “Nghĩ tới ta coi như là người tinh thông trừ nghệ (nấu ăn giỏi á), làm sao lại sinh ra một người dốt việc trừ nghệ như con cơ chứ? ! Chẳng lẽ là di truyền sai sao?”

“Mẹ! Ngài thật sự là quá tốt!” Y Thượng Tĩnh ôm Y Mẫn: “Con yêu mẹ nhất! Tới hôn một cái!”

“Trong mắt con cũng chỉ có mẹ thôi, vậy còn người làm cha như ta đây thế nào?!” Cha Y tiến vào cửa nhà liền nhìn thấy hình ảnh mẹ con tương thân tương ái thật ấm áp, liền cười hớ hớ nhận lấy nói.

“Con đương nhiên cũng yêu cha rồi!” Y Thượng Tĩnh không do dự nói, xoay người bay về phía Cha Y, tiếp nhận cặp công văn trong tay Cha Y, “Cha, lão mẹ nói người tới nay mới trở về, như thế nào sớm như vậy đã trở về rồi? !”

“Com bên ngoài cha ăn không quen!” Cha Y cười hớ hớ đi hướng bàn ăn, nhưng sau khi nhận được ánh mắt của Mẹ Y, liền xoay người đi về hướng toilet.

Y Thượng Tĩnh thêm vào một bộ bát đĩa, cười hi hi nhìn về phía Mẹ Y: “Mẹ! Mẹ thật đúng là lợi hại, hôm qua nghe cha bảo hôm nay phải ra ngoài trẻ mới về. Kết quả cha trở về câu nói đầu tiên đó là com bên ngoài ăn không quen! Xem ra, lão mẹ đã đem dạ dày của cha cả đời này giữ chặt, cho nên đối với món ăn thôn quê bên ngoài cũng chưa hứng thú!”

“Đưa con hư hỏng!” Mẹ Y cười mắng: “Có như ai như con nói chuyện cùng cha mẹ như vậy sao?! Thật là dung túng con quá rồi, ngay cả cha mẹ cũng dám lấy ra nói giỡn!”

“Thượng Tĩnh cũng không nói sai a!” Cha Y vui tươi hơn hờ ngồi vào trước bàn cơm nói: “Aiz...! Vẫn là lão bà biết khẩu vị của ta!”

Y Thượng Tĩnh hướng Mẹ Y nháy mắt, bộ dạng đắc ý. Mẹ Y cũng không để ý, cười ngồi xuống, Y Thượng Tĩnh cũng thuận theo cùng ngồi. Bữa tối gia đình ấm áp bắt đầu.

Đang ăn cơm, Cha Y đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền nghiêm giọng, nhìn về phía Y Thượng Tĩnh hỏi: “Thượng Tĩnh, công việc của con dạo này có tốt không?”

“Tốt lắm a!” Y Thượng Tĩnh thấy Cha Y đứng đần nói chuyện như vậy, cũng buông bát đĩa, nhìn lại nói: “Cha, người bình thường cũng không hỏi chuyện của con ở trong công ty. Hôm nay như thế nào đột nhiên hỏi?”

“Không có gì. Chính là đột nhiên nhớ tới.” Cha Y gấp miếng đồ ăn bỏ vào trong miệng: “Nhanh ăn đi, nguội sẽ ăn không ngon.”

Nhưng lời này nghe vào trong tai Y Thượng Tĩnh chính là một cảm giác khác rồi, cha thực khác thường, làm cho Y Thượng Tĩnh trong lòng có chỗ bất an. Nhưng vẫn là thực nghe lời không có ở nói thêm cái gì, im lặng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Mẹ Y ở tại phòng bếp thu thập, Y Thượng Tĩnh liền vào trong thư phòng tìm Cha Y.

“Cha, người có chuyện gì, cứ nói đi!” Y Thượng Tĩnh ngồi vào bên cạnh Cha Y, im lặng nhìn cha mình đang làm việc: “Cha đêm nay làm sao có thể đột nhiên hỏi chuyện công việc của con chứ? !”

“Thượng Tĩnh, con nói thực cho cha biết, con ở công ty có ai khi dễ người không?” Y phụ nhìn Y Thượng Tĩnh bình yên ngồi bên cạnh, nhớ tới chuyện hôm nay nghe được, liền cảm thấy hơi đau lòng. Bởi vì hai vợ chồng đều là nhân viên công vụ, buổi sáng thức dậy liền đi làm việc nên không rảnh trông nom con cái. Nhưng Y Thượng Tĩnh ngay từ lúc còn nhỏ, vẫn thực nghe lời, tuy rằng thành tích học tập không tốt, nhưng thực làm cho cha mẹ an tâm. Một năm nay, Mẹ Y về hưu, liền ở nhà bắt đầu làm một bảo mẫu, bắt đầu cuộc sống hàng ngày chăm sóc cuộc sống của chồng cùng con gái.

“Không có a! Con gần đây còn thăng chức nha!” Y Thượng Tĩnh cười cười: “Con làm sao có thể sẽ bị người khi dễ a, con biết tự bảo vệ mình mà!”

“Thăng chức?” Cha Y nghi ngờ hỏi, “Vô duyên vô cớ, làm sao có thể thăng chức?”

Vì thế Y Thượng Tĩnh đem toàn bộ quá trình mình thăng chức nói một lần. Cha Y sau khi nghe, liền không còn lời gì để nói với con gái của mình, một công nhân viên chức, cư nhiên không biết được ông chủ của mình là ai, đây là nên nói là ông chủ này làm được quá thất bại hay là nói này nhân viên làm được quá thất bại? !

“Ai, đúng rồi. Sếp trước kia của con có phải họ Trầm hay không?” Cha Y vòng vo đề tài.

“Đúng a!” Y Thượng Tĩnh trừng mắt nhìn, cảm thấy đêm nay cha thật sự là kỳ quái, như thế nào luôn hỏi những điều làm cô không hiểu nổi?

“Vậy hần bây giờ đang làm ở chỗ nào?”

“Không biết, nghe nói điều đến chi nhánh công ty đi.” Y Thượng Tĩnh tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn là ngoan ngoãn trả lời vấn đề.

“Hần là vì sao mà đổi đi nơi khác ? !”

“Này. . . . .” Y Thượng Tĩnh dừng một chút, “Con không rõ ràng lắm. Con rất ít hỏi đến chuyện không liên quan đến con.”

“Người. . . . . Aiz..!” Cha Y thở dài, “Quên đi. Tóm lại, nếu con cảm thấy không hài lòng với công việc này, liền về nhà, cha nuôi con! Không cần phải bị người ta khi dễ, còn phải nén giận!” (HMC: sướng thế còn gì)

“Cha. . . . .” Y Thượng Tĩnh hốc mắt có chút ẩm ướt. Từ nhỏ đến lớn, coi như mình thành tích không tốt, cha mẹ cũng chưa từng nói qua cái gì, chỉ cần mình thích làm chuyện gì, cha mẹ đều ủng hộ; coi như mình thích nhàn hạ, chỉ cần mình đem chuyện của mình làm cho tốt, cha mẹ cũng sẽ không nói thêm cái gì. Nhưng ở thời khắc mấu chốt, cha mẹ đều sẽ khéo léo nhắc nhở khuyên bảo mình một chút, liền giống như đầu tháng ba năm ấy.

Mà Cha Y lại cười cười, vuốt đầu con gái: “Con không phải nói muốn học dùng máy pha cà phê sao? Nhanh đi tìm mẹ đi! Nhớ kỹ, lần này không cần đem máy pha cà phê làm hỏng!”

“Sẽ không !” Y Thượng Tĩnh cười cười: “Đêm nay ta chắc chắn có thể học pha cà phê thành công!” Sau đó liền ra khỏi thư phòng.

Cha Y nhìn nụ cười kia của Y Thượng Tĩnh, nhớ lại hôm nay đến thành phố bên đi công tác khảo sát một cái công trường thì gặp sếp cũ của Y Thượng Tĩnh, vị Trầm chủ nhiệm này, Cha Y cũng chỉ có gặp mặt qua một lần, liền hàn huyên vài câu. Sau lại trong lúc vô tình nghe nói này họ Trầm bị giáng chức nguyên nhân chính là hần đối với một nữ nhân viên họ Y. . . . . Cha Y lúc ấy liền sáng tỏ, kia họ Y đó là Y Thượng Tĩnh, trong lòng liền nín lặng, sau đó không có đến bữa tiệc kia, trực tiếp thuê xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ngày hôm sau, Y Thượng Tĩnh vì thăm dò tập tính công tác của Bùi Nhĩ Phàm, cũng là để về sau có thể làm tốt, lợi dụng đầy đủ thời gian, cố ý đến công ty rất sớm, đem hết mọi việc xử lý tốt, rồi chờ Bùi Nhĩ Phàm đến. Bảy giờ năm mươi tám phút, Bùi Nhĩ Phàm một thân tây trang màu đen, áo sơ mi màu xanh ngọc, caravat màu lam, mang theo cặp công văn vào cửa lớn văn phòng.

“Phó tổng! Hành trình của ngài hôm nay là . . . .” Y Thượng Tĩnh thấy Bùi Nhĩ Phàm vào văn phòng, liền nghiêng đón, nhắm mắt theo đuôi theo phía sau Bùi Nhĩ Phàm, báo cáo hành trình.

Bùi Nhĩ Phàm vốn cho là Y Thượng Tĩnh hôm nay nhất định sẽ là đúng tám giờ đi làm, liền đến trước 2 phút (HMC: ềo, canh từng phút một, ghê quá). Không nghĩ tới, Y Thượng Tĩnh đã sớm chờ ở văn phòng. “Thư ký Y!”

“Dạ! Phó tổng!” Y Thượng Tĩnh vội vàng im lặng, chờ đợi Bùi Nhĩ Phàm chỉ thị.

“Thỉnh trước giúp tôi pha ly cà phê, rồi mới báo cáo hành trình!” Bùi Nhĩ Phàm đem cặp công văn đặt ở trên bàn làm việc, nhìn về phía Y Thượng Tĩnh một thân mặc đồ công sở, bộ đồ màu xám nhạt thực vừa người, đồng thời lại càng làm nổi lên Y Thượng Tĩnh thân hình hơi gầy cân xứng với chiều cao 165cm, nhưng dường như chỉ một trận gió liền có thể đem cô thổi bay—— người gầy như vậy, có thể làm tốt công việc của một thư ký sao? “Trợ lý Trương hôm nay có việc không thể tới đi làm”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, hỏa khí ở trong lòng, liền như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, có xu thế bùng nổ: sáng sớm hôm nay liền tới đi làm, còn phải chịu sắc mặt sếp! Vừa rồi ánh mắt hắn nhìn mình, dường như có vài phần xem thường; còn có, những lời này là có ý tứ gì, trợ lý Trương không có tới đi làm thì liên quan gì đến mình?! Nhưng Y Thượng Tĩnh vẫn là thực bình ôn trả lời: “Tốt. Thỉnh phó tổng chờ.” Sau đó cầm văn kiện trong tay liền hướng phòng giải khát đi đến. 5 phút sau, Y Thượng Tĩnh một tay cầm chén cà phê, một tay cầm văn kiện lại bước vào phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm. “Phó tổng, cà phê của ngài!”

Bùi Nhĩ Phàm tiếp nhận cà phê, ngửi nhẹ: “Àn, là có mùi cà phê! Nhưng không biết uống vào thì thế nào!”

“Có thể trực tiếp đem ngài độc chết!” Y Thượng Tĩnh ở trong lòng nhẹ giọng nói. Vì làm ly cà phê này, Y Thượng Tĩnh mất một buổi tối nghiêm chỉnh học tập sử dụng máy pha cà phê, vì thế, thói quen đi ngủ lúc 10h nhiều năm qua bị phá bỏ.

Bùi Nhĩ Phàm đem cái chén đưa tới bên môi, khẽ nhấp một ngụm, sau đó đem cái chén nhẹ nhàng đặt lên bàn. Toàn bộ quá trình mây bay nước chảy lưu loát sinh động, động tác tao nhã, nếu không phải Y Thượng Tĩnh rõ ràng trình độ pha cà phê của mình, cơ hồ khiến Y Thượng Tĩnh ngộ nhận là hắn hiện tại uống là thứ thức uống có vị ngon nhất trên đời. “Y thư ký, ta thật sự rất khó tưởng tượng đây là ly cà phê!” Bùi Nhĩ Phàm giờ lên nụ cười thân nhiên, miễn cưỡng nói xong.

Nụ cười kia tuy chỉ là dương nhẹ khoe miệng, nhưng ở trong mắt Y Thượng Tĩnh, cũng là trào phúng cực độ! Thanh âm miễn cưỡng kia nghe vào trong tai Y Thượng Tĩnh đó lại là một thanh âm trào phúng! “Phó tổng, đối với một người lần đầu tiên pha cà phê, không nên đòi hỏi quá nghiêm khắc!” Y Thượng Tĩnh lạnh mặt nói —— đối với người trào phúng mình như vậy, Y Thượng Tĩnh thật sự không có biện pháp đem nụ cười chuyên nghiệp giấu ở trên mặt: “Tôi đã cố gắng hết sức! Nếu phó tổng thật sự muốn dùng một ly cà phê này mà đuổi việc tôi, tôi cũng không lời nào để nói!”

Khi Y Thượng Tĩnh nói hết những lời này xong, có chút hối hận, coi như mình dù tức giận đến đâu đi nữa, cũng không nên nói nặng lỗ mãng như vậy a! Bây giờ là thời gian làm việc, không phải ở nhà, có thể trưng ra bộ dáng giận dữ! Hiện tại công việc rất khó tìm, hơn nữa công việc có phúc lợi tốt như vậy đã ít lại càng ít! Y Thượng Tĩnh, ngài lại làm sao vậy, như thế nào nhất thời liền loạn tâm tính rồi? Không chế tốt chính mình, hít sâu, hít sâu, nhanh chút tìm cái bậc thang cho mình xuống!

“Ha ha!” Bùi Nhĩ Phàm thấy Y Thượng Tĩnh lạnh mặt, liền biết nàng tức giận! Mím cười nói: “Tôi nghĩ thư ký Y nhìn như có chút hiểu lầm. Tôi cũng không phải là lấy cà phê để làm khó dễ người khác, mà chỉ là thư ký Y có thể sẽ làm rất tốt phần công này!”

Y Thượng Tĩnh nhú mày, không nói. Bùi Nhĩ Phàm nói tiếp: “Tôi là phó tổng của Phi Hoa, mỗi ngày đều có nhiều người không cùng các ngành các nghề tới thăm, mà thân phận những người này, đều có quan hệ rất lớn đến sự sinh tồn và phát triển của công ty. Mà cô làm thư ký của tôi, là người tiếp đãi đầu tiên, tôi không muốn bởi vì một ly cà phê mà hình tượng công ty trong cảm nhận của bọn họ bị hủy đi.”

“Cho nên, phó tổng liền cứng rắn quy định tôi phải biết pha cà phê!” Y Thượng Tĩnh tiếp lời nói, nghĩ nghĩ, cảm thấy Bùi Nhĩ Phàm nói rất là có lý, liền gật đầu: “Phó tổng, tôi sẽ hết sức.”

“Tốt! Thư ký Y có thể hiểu được cái khổ tâm đó của tôi!” Bùi Nhĩ Phàm vẫn là nụ cười nhàn nhạt, “Áy thư ký Y, cô có thể tiếp tục báo hành trình ngày hôm nay của tôi.”

5 phút sau, Y Thượng Tĩnh trở lại bàn làm việc của mình, vừa sửa sang lại tư liệu vừa nghĩ chuyện phát sinh buổi sáng, luôn cảm thấy toàn bộ chuyện xảy ra trong phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm, chung quy có cảm giác là lạ, nhưng cụ thể có gì là lạ, thì lại không nói ra được.

(A Từ: bị anh phàm gài bẫy chứ gì nữa... gài xong mà chẳng có ai thể phản bác đc j lun ấy chứ, quá hợp lý còn j.)

“Đi?! Phi Hoa sắp sửa khai phá vốn bên khu tây sao?” Y Thượng Tĩnh trong lúc ngẫu nhiên lật đến phần tư liệu này, nghĩ nghĩ, “Đây là chuyện lúc nào? Mình như thế nào không biết?!” Lại nhìn nhìn ngày mà phần tư liệu đưa lên: “Nga, nguyên lai là vừa mới đưa lên a! Hắn là vẫn nằm trong bản kế hoạch đi! Nhưng tư liệu trọng yếu như vậy sao lại tùy ý đặt lên bàn a! Người phòng kế hoạch này, cũng thật là sơ suất quá!” Y Thượng Tĩnh đem tư liệu cất xong, lại đến phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm.

“Phó tổng, đây là bản kế hoạch phòng kế hoạch vừa đưa tới!” Y Thượng Tĩnh đem tư liệu đưa cho Bùi Nhĩ Phàm thì vốn định thuận tiện hỏi một chút vì sao người của phòng kế hoạch không đem tư liệu trực tiếp đưa cho Bùi Nhĩ Phàm, ngược lại lại muốn để trên bàn làm việc của mình, nhưng lại cảm giác

nếu mình hỏi như vậy, tựa hồ có chút không ổn.

“Y thư ký, người còn có chuyện gì sao?” Bùi Nhĩ Phàm sau khi tiếp nhận tư liệu, thấy Y Thượng Tĩnh dường như là muốn nói lại thôi.

“Nha. Không có việc gì!” Y Thượng Tĩnh hỏi thần: “Nếu phó tổng không có chuyện khác, ta đi ra ngoài làm việc.”

Bùi Nhĩ Phàm nhìn bóng dáng biến mất kia, có chút đăm chiêu. Lấy ra điện thoại di động của mình gọi vào một số: “A Thành, tiếp tục thực hiện dựa theo kế hoạch.”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nửa tháng trôi qua, Y Thượng Tĩnh đối công việc mới cũng đã hoàn toàn quen thuộc, hơn nữa thời gian tăng ca cũng một ngày một giảm bớt, cho đến ngày nào đó còn có 15 phút trước lúc tan tầm, Y Thượng Tĩnh phát hiện tất cả công việc ngày hôm đó đã làm xong.”A! Rốt cục lại có thể tan tầm đúng giờ rồi!” Y Thượng Tĩnh lộ ra nụ cười hân hoan: “Bất quá, điều kiện tiên quyết là họ Bùi hai mặt kia sẽ không lại quăng một đồng lớn công việc cho ta! A! Ta có thể đứng năm giờ nói tạm biệt a!”

“Uy!” đúng lúc này, điện thoại di động của Y Thượng Tĩnh rung lên, cho tới nay, vì làm tốt ‘công tác’, không bị quấy rầy, từ ngày đầu tiên đi làm, Y Thượng Tĩnh liền đem chuông điện thoại di động đổi thành chế độ rung, “Phương lão đại, chuyện gì? Cậu hôm nay sao lại gọi điện cho mình trong giờ làm việc thế?” Phương Như có một thói quen, trong giờ làm việc, nếu không phải tình huống khẩn cấp, sẽ không gọi điện thoại cá nhân.

“Thượng Tĩnh! Ô. . . . .” Đầu bên kia điện thoại, khóc không thành tiếng, Y Thượng Tĩnh vừa nghe, sốt ruột: “Phương lão đại, làm sao vậy? Cậu trước đừng khóc a, nói cho mình biết, chuyện gì xảy ra a!”

“Mình. . . . . Chúng mình. . . . . Chúng mình chia tay rồi!” Đầu bên kia điện thoại, Phương Như vừa khóc vừa dứt quãng nói.

Y Thượng Tĩnh đầu tiên là sửng sốt, trong lòng liền động, hít sâu một hơi: “Phương Như, người bây giờ ở nơi nào? Mình tới tìm cậu!”

3 phút sau, Y Thượng Tĩnh đầu tiên là nói xin nghỉ với Bùi Nhĩ Phàm, đầu tiên rời khỏi công ty, bắt xe taxi rời đi. 20 phút sau, một PUB thời thượng.

Y Thượng Tĩnh vừa bước vào PUB thời thượng, liền đem kính mắt đeo lên, tìm kiếm thân ảnh nữ nhân vì thất tình mà mua say. Nương theo ánh đèn u ám, ở trong PUB âm ỉ vòng vo hơn nửa vòng, ở trong góc phòng hẻo lánh, tìm được một nữ nhân một thân quần áo màu đỏ đã say đến chúi ngã choáng.

“Phương Như! Làm sao cậu lại một mình ở trong này uống say? Ở đây nhiều người hỗn tạp, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Y Thượng Tĩnh đi tới, trực tiếp đem chén rượu trong tay Phương Như giật lại, để ở một bên, lay động thân mình Phương Như nói: “Trần Đồng Đồng đâu?” Trần Đồng Đồng là người bạn mà Phương Như kết giao sau khi đi làm, giống như Y Thượng Tĩnh cùng Tiền Duy Nhã.

“Cô ấy đi công tác.” Phương Như nửa tỉnh nửa say nói, “Đưa cốc cho mình, mình còn muốn Uống. . . uó. . . ng!”

Nhìn Phương Như đem chén rượu đoạt mất, ngửa đầu đem nửa chén rượu kia uống cạn. Y Thượng Tĩnh cũng ngồi xuống, thờ dãi, cũng gọi một chén rượu.”Nói đi, các cậu làm sao có thể chia tay? Trước đó vài ngày không phải vẫn rất tốt sao?” Y Thượng Tĩnh biết, hiện tại cái Phương Như cần là một người lắng nghe.

“Mình cùng hần, từ hai năm trước liền bắt đầu cãi nhau!” Phương Như suy nghĩ mông lung, nhìn Y Thượng Tĩnh: “Mâu thuẫn của chúng ta rất nhiều, có thể chống đỡ đến hôm nay thì xem như tài lắm rồi, mình đã cảm thấy giống như kỳ tích.”

“Nga?! Có ý gì?” Y Thượng Tĩnh không hiểu hỏi, trong hai năm qua, tuy rằng cùng Phương Như ở trong một thành phố, nhưng ngày thường cũng không phải thực thân thiết, thời gian làm cho bạn bè tốt nhất còn trở không hiểu nhau, huống chi là cô cùng Phương Như!

Phương Như lại uống thêm một chén rượu, bỗng nhiên hướng Y Thượng Tĩnh cười cười: “Thượng Tĩnh, mình nói với cậu, tình cảm lưu luyến thời còn đi học là đơn thuần nhất! Ra trường, sau khi đi vào xã hội, mới biết được sự chênh lệch của lý tưởng cùng sự thật! Ở dưới áp lực của sự thật, tình yêu dù chắc chắn đến đâu đều TMD không chịu nổi một kích!”

Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, thần nhiên nói: “Cái này, mình đã sớm biết! Cho nên, năm đó mình tình nguyện lựa chọn ngủ cũng không cần giống các cậu đi nói chuyện yêu đương!” (HMC: chặc! Quá lí trí!)

“Ha! Thượng Tĩnh, cậu vẫn là thực tế như vậy!” Phương Như ha ha nở nụ cười, buồn cười đến cuối cùng, nhưng lại lớn tiếng khóc lên, khóc không thành tiếng: “Thượng Tĩnh, mình thật sự rất muốn bình tĩnh giống cậu, giống người luôn đem mọi chuyện đều nhìn xem thần nhiên, như vậy, mình cũng vậy không cần mệt mỏi như vậy rồi! Có lẽ, mình sẽ có hơi sức đi ứng đối chuyện đang phát sinh!”

Y Thượng Tĩnh cười khỏ một tiếng, cầm lấy chén rượu uống một ngụm, là rượu phần hồng giai nhân: “Này còn phải cảm ơn cậu cùng Tăng Hồng! Bất quá, kia hết thấy đều trôi qua, mình hiện tại có thể thực bình tĩnh tiếp nhận bất cứ chuyện gì. . . . .” Khi Y Thượng Tĩnh nói tới đây thì trong đầu đột nhiên hiện tên Bùi Nhĩ Phạm, này tiểu nam nhân nhiều lần làm cho mình tức giận phát điên!

“Cậu vẫn còn tức giận vì chuyện năm đó? ! Ở trong nội tâm của cậu vẫn là oán mình, hận mình, đúng hay không? Cho nên, ở bốn năm đại học cùng trong công việc mấy năm này, cậu mới có thể đối với mình như vậy?!” Phương Như ý nghĩ đột nhiên thanh tỉnh, xoay người, đối diện Y Thượng Tĩnh, bình tĩnh hỏi, “Mà đó là nguyên nhân cậu vô thanh vô tức chạy đến trường J ở thành phố C học ?”

“Chỉ là một nửa thôi!” Y Thượng Tĩnh thực bình tĩnh nói: “Năm đó mình còn quá nhỏ, có một số việc, cần phải có thời gian mới có thể hiểu rõ ràng. Nhưng nếu phát sinh ở hôm nay, mình chỉ biết cười! Không thuộc về mình, thủy chung không phải là của mình! Là của mình, chạy cũng chạy không được!” Sau đó lại uống một hớp rượu: “Tốt lắm, không nói cái này. Vẫn là nói chuyện cậu cùng với Thiếu Ương là chuyện gì xảy ra đi! Tuy rằng mình không giúp được các cậu, nhưng làm một người lắng nghe chân thành vẫn là không thành vấn đề .”

“Mình cùng Dịch Thiếu Ương? !” Phương Như trong lúc đó say chúi choáng, suy nghĩ có chút rối loạn, chỉ có thể ngơ ngác theo sát tư duy của Y Thượng Tĩnh: “Mình cùng hân trong lúc đó, vấn đề có rất nhiều: quan điểm bất đồng, sở thích bất đồng, hứng thú bất đồng, hoàn cảnh trưởng thành bất đồng. . . . .”

Y Thượng Tĩnh nghe xong liền kết luận Phương Như thật sự là đang nói lời say rồi, những cái bất đồng của cô cùng Thiếu Ương, bọn họ trong thời gian hẹn hò lúc trước đã sớm nên biết a, những cái này sẽ trở thành lý do chia tay sao?! Nếu như là, như vậy bọn họ làm sao có thể yêu nhau năm sáu năm?

Đang lăm nhăm những câu không đầu không cuối, Phương Như rốt cục bắt đầu nói điểm chính: “Mấy ngày trước, mình đi bệnh viện phá thai rồi!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, đầu tiên là cả kinh, tuy rằng hai người ở chung hơn ba năm rồi, đây cũng là lần đầu tiên nghe Phương Như nói mình mang thai.”Vậy cậu như thế nào còn uống rượu?! Không biết như vậy sẽ ảnh hưởng xấu đến thân thể của mình hay sao?” Y Thượng Tĩnh một tay lấy chén rượu trong tay Phương Như lần thứ hai đoạt lại, kỷ thật, Y Thượng Tĩnh cũng không biết người phá thai có thể uống rượu hay không, chính là nghe mẹ cùng mấy bà hàng xóm nói chuyện phiếm thì có nghe qua người phá thai, uống rượu sẽ đối với thân thể không tốt. “Hào hảo, làm sao cậu đi phá thai? Thiếu ương có biết không? Hắn sao lại đồng ý để cậu đi phá thai? Chẳng lẽ là hắn yêu cầu cậu đi sao?”

“Chuyện mình mang thai, hắn không biết.” Phương Như lắc đầu, lệ rơi đầy mặt: “Đã chia tay rồi, còn giữ đứa nhỏ làm cái gì?”

“Cậu!” Y Thượng Tĩnh hét chỗ nói rồi, bởi vì cô thật sự không biết nên nói cái gì, bởi vì chính mình chưa từng có gặp qua chuyện như vậy: “Các cậu vì sao chia tay?” Nói chuyện lâu như vậy, Y Thượng Tĩnh thủy chung không có nghe Phương Như nói đến nguyên nhân bọn họ chia tay.

“Nguyên nhân rất nhiều, nhiều đến nỗi mình không biết bắt đầu nói từ đâu.” Phương Như lại bắt đầu giành chén rượu rồi, “Đưa cốc cho mình, để cho mình không say không về! Say, sẽ không phiền nào rồi!”

“Không cần uống nữa! Cậu bây giờ đã say rồi!” Y Thượng Tĩnh cầm lấy tay Phương Như, muốn đem cô nâng dậy, “Đi, mình đưa cậu về nhà.”

“Mình không cần trở về! Mình không cần trở về! . . . . .” Phương Như đã say khướt rồi, lớn tiếng kêu lên.

Y Thượng Tĩnh không thể, chỉ phải dụ dỗ nói: “Hảo! Không quay về. Không quay về. Cậu trước bình tĩnh lại.” Sau đó đem Phương Như bế trí ổn thỏa ở ghế trên, lấy điện thoại di động ra gọi cho Dịch Thiếu Ương: “Thiếu Ương, cậu đang ở đâu? Phương Như uống rượu say, đến đón cậu ấy về nhà đi!”

Nhưng ngoài ý Y Thượng Tĩnh là, thanh âm đầu bên kia điện thoại truyền đến lại không phải là của Dịch Thiếu Ương, mà là mỗi ngày khi đi làm đều đã nghe, quen đến không thể quen hơn, thanh âm của Bùi Nhĩ Phạm: “Là tôi, Bùi Nhĩ Phạm. Thiếu Ương uống rượu say. Các cô ở nơi nào? Tôi sẽ tới đón các cô.”

Y Thượng Tĩnh khi nói ra địa chỉ xong, lắc lắc đầu, sau đó cầm lấy chén rượu, một mình uống, thảm thán một tiếng: phóng túng một lần đi! Cứ như vậy một lần! Chân chính cáo biệt quá khứ!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

“Thượng Tĩnh! Thượng Tĩnh!” Phương Như sôi nổi chạy đến bên cạnh Y Thượng Tĩnh đang buồn ngủ nằm ở trên bãi cỏ phơi nắng mặt trời, “Nghe nói. . . . .”

“Àn. Nghe nói cái gì?” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng đáp trả, thanh âm lộ ra vài phần buồn ngủ.

“Ai! Mình đang nói chuyện với cậu đấy!” Phương Như đem sách che ở trên mặt Y Thượng Tĩnh lấy xuống: “Cả ngày chỉ thấy cậu ngủ, làm sao cậu có thể ngủ nhiều như vậy?”

“Này thời tiết mùa xuân ba tháng tốt như vậy, không ngủ, vậy còn có thể làm cái gì?” Y Thượng Tĩnh đứng dậy, đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn Phương Như một thân thời trang mùa xuân màu xanh biển.

Phương Như không còn gì để nói nhìn Y Thượng Tĩnh, sau một lúc lâu, mới ở trong cổ họng phát ra âm thanh nhỏ: “Cũng không biết tiểu tử thú kia coi trọng cậu ở điểm nào, xem cậu một bộ dạng lười như vậy!”

“Cậu đang ở đây nói thâm cái gì?” Y Thượng Tĩnh vừa đánh ngáp vừa hỏi, còn bất chợt thấy tay không có sách ——《 trong mộng hoa rơi biết bao nhiêu 》.

“Không có gì.” Phương Như vội vàng hồi thần, thấy Y Thượng Tĩnh cũng không trả lời, chính là miễn cưỡng mở sách, cảm thấy có chút tè ngắt, lại tiếp tục nói tiếp: “Đi! Thì ra cậu cũng đọc loại sách này a!”

“Không! Mình chưa bao giờ xem!” Y Thượng Tĩnh đem sách gấp lại, nhét vào trong tay Phương Như: “Đây là Tăng Hồng đưa cho mình, hần nói mình không có nét thiên chân rực rỡ của thiếu nữ, xem nhiều chút loại sách này để bồi dưỡng!”

“Cậu xem xong rồi?”

“Àn, vừa mới lật xong rồi!” Y Thượng Tĩnh cười trả lời, sợ Phương Như không rõ, lại đem sách lấy tới, nhanh chóng mở ra một lần: “Ha ha! Xem, mình lại xem xong một lần!”

“Cậu!” Phương Như thật sự bị Y Thượng Tĩnh đánh bại, mặt trắng dã, “Không thú vị!”

“Mình vốn là thực không thú vị!” Y Thượng Tĩnh có chút mất hứng, đem sách trong tay quăng ra, sắc mặt cũng thay đổi: “Bắt đầu từ ngày cậu quen biết mình, thì nên biết mình thực không thú vị, trừ bỏ lười biếng ngủ, không có chỗ cho tài năng khác! Học tập không tốt, nhân duyên trên lớp cũng không đủ tốt, bằng hữu ít đến đáng thương, trừ bỏ Tăng Hồng, mình cũng chỉ quen biết cậu mà thôi!” Tăng Hồng, là bạn nam duy nhất mà Y Thượng Tĩnh quen khi học trung học.

“Tốt lắm! Mình mới nói một câu, cậu đã nói lại một tràng là sao!” Phương Như nhích lại gần bên người Y Thượng Tĩnh, ôm cánh tay Y Thượng Tĩnh: “Chúng ta không nói cái này nữa. Aiz... Mình nghe nói, Tăng Hồng tỏ tình với cậu rồi! Hi hi!”

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, đỏ mặt. Đối với một cô gái mười bốn mười lăm tuổi, đối với loại chuyện này vốn là thực miễn cảm, hơn nữa trong ngày thường Y Thượng Tĩnh cũng chỉ có một người bạn khác phái là Tăng Hồng, nếu đối với hần không có thiện cảm, liền sẽ không đi quen biết hần. “Không thể nào!” Y Thượng Tĩnh tranh cãi: “Mình vừa không xinh đẹp, học tập lại không tốt, hần yêu thích mình ở điểm nào? Cậu là nghe người nào nói?”

Y Thượng Tĩnh nói xong còn nhìn Phương Như liếc mắt một cái, Phương Như bộ dạng rất được, mắt to, lông mày đậm, lông mi thật dài, mặt tròn tròn, môi hồng hồng nhỏ nhỏ, giống như búp bê, thấy liền muốn cùng cô ấy thân cận; hơn nữa Phương Như thành tích vẫn tốt lắm, tại trường công nổi danh trong thành phố này thì vẫn có thứ hạng nhất định.

“Đương nhiên là nghe đương sự nói a!” Phương Như cười nói, còn dùng ngón tay điểm điểm đầu Y Thượng Tĩnh: “Có một đại soái ca tốt vậy thích cậu, cậu hần là phải vui mừng a! Hơn nữa, bộ dạng của cậu cũng không xấu a, ít nhất đôi mắt kia nhìn thực tốt; thành tích học tập của cậu cũng không kém, nếu cậu bình thường ít ngủ một chút, dụng tâm một chút với bài vở, thành tích mỗi lần thi của cậu cũng sẽ không đứng thứ 7, thứ 8 từ dưới lên! Mình cho cậu biết nga, nếu như là mình, mình lập tức sẽ gấp và đáp ứng cùng Tăng Hồng gấp gờ! Cậu xem Tăng Hồng, thành tích tốt, là học sinh xuất sắc trong miệng các giáo viên, bộ dạng lại đẹp, quan hệ cùng các học sinh lại tốt, nữ sinh thích hần có một đồng lớn, nhưng hần cố tình lại nhìn trộm cậu. . . . .”

Y Thượng Tĩnh nghe lời Phương Như nói..., cũng không để ý cho lắm, cá tính Phương Như chính là như vậy, nghĩ đến cái gì liền nói cái đó, mặc dù có khi nói chuyện thực trực tiếp, có khi nghe xong, cũng làm cho người ta rất tức giận, nhưng loại tính tình trực lai trực văng này, chính là nguyên nhân Y Thượng Tĩnh nguyện ý cùng cô ấy gần gũi. “Được rồi! Được rồi!” Y Thượng Tĩnh nở nụ cười: “Mình vừa nãy trong lúc ngủ liền suy nghĩ vấn đề như lời cậu nói. Mình cũng vậy không biết muốn hay không đáp ứng, chúng ta vẫn còn nhỏ a, hơn nữa, trường học không phải phản đối chúng ta yêu sớm sao? Làm như vậy sẽ trái với nội quy trường học, đồng thời, yêu sớm còn có thể ảnh hưởng học tập a!”

“A! Người mỗi ngày đi học đều ngủ ngon, còn ở đây nói trái với nội quy trường học? Cậu nhìn nhìn lại trong lớp chúng ta, có rất nhiều người đã yêu đương rồi, như thế nào không thấy bị thầy cô giáo cấm? Nội quy trường học nha, chính là cái viết ra để lừa gạt trẻ con!” Phương Như biểu môi: “Hơn nữa, nếu cậu cùng Tăng Hồng kết giao rồi, hần chắc chắn giúp đỡ việc học của cậu! Chuyện tốt như vậy, người khác cầu còn cầu không được, cậu còn không nguyện ý!”

Cứ như vậy, dưới sự khuyên bảo của Phương Như, Y Thượng Tĩnh năm mười bốn tuổi lúc học năm 2 cao trung, lần đầu tiên yêu đương! Nhưng ngày vui ngắn ngủi, mối tình đầu của Y Thượng Tĩnh sau một năm liền chết non, đồng thời, chuyện này, cũng là đã kích rất lớn đối với Y Thượng Tĩnh, cũng đối với cuộc sống sau này của Y Thượng Tĩnh sinh ra ảnh hưởng rất lớn.

Ngày đó, Y Thượng Tĩnh lại một lần nữa ngủ quên trong giờ học, tiết cuối cùng tan học được nửa giờ sau, Y Thượng Tĩnh mới tỉnh lại, chợt nhớ tới Tăng Hồng hẹn mình gặp mặt ở sân sau trường học, nói là có việc muốn nói với mình.

Vội vàng đem sách nhét vào trong túi xách, sau đó liền một mạch chạy tới sân sau trường. Một đường chạy thẳng, làm cho Y Thượng Tĩnh cảm thấy rất mệt, đi vào sân sau thì Y Thượng Tĩnh dừng bước lại, khom người, thờ hồn hển, trong lúc lơ đãng nghe được một hồi lời nói nhỏ nhẹ:

“Thượng Tĩnh hôm nay có thể cũng sẽ không đến đây!” Là thanh âm của Phương Như.

“Có thể đi!” Là thanh âm của Tăng Hồng: “Cô ấy vốn là như vậy! Mỗi lần gặp mặt, rất ít khi có thể đến đúng giờ.”

“Câu hôm nay thật sự muốn nói rõ ràng?” Phương Như hỏi: “Mình lo lắng Thượng Tĩnh sẽ tức giận!”

“Ân. Đúng vậy, nhưng mà cũng không cách nào! Nói sau, mình và cậu cùng nhau nửa năm rồi, chúng ta hẹn hò đều toàn là vụng trộm . . . . . Cậu ấy sẽ không tức giận, kỳ thật ở đáy lòng của cậu ấy, cậu ấy chỉ xem mình là người bạn tốt nhất, giống như anh trai.”

Khi Y Thượng Tĩnh nghe đến đoạn này thì cũng đã đoán được bảy tám phần, nguyên lai, chuyện Tăng Hồng hôm nay muốn nói. . . . . Là chia tay! Hơn nữa nguyên nhân chia tay, đúng là bởi vì Tăng Hồng thích người khác, người khác kia không phải ai xa lạ là cô bạn tốt của mình!

Nhất thời, tâm Y Thượng Tĩnh chợt lạnh. Tâm lạnh, cũng không phải bởi vì mình bị đá, không phải vì mình thất tình, chỉ là bởi vì mình bị phản bội! Ở trong lòng Y Thượng Tĩnh, đối với Phương Như, đối với Tăng Hồng, có tình cảm rất sâu, bọn họ không chỉ là bạn bè của nàng, mà còn là người thân của cô!

Y Thượng Tĩnh là con gái một, không có anh chị em nào khác, mà cha mẹ có khi bận việc công tác, thuận tiện đem cô bỏ ở nhà một mình, đủ loại nguyên nhân, liền tạo cho Y Thượng Tĩnh cá tính trầm ổn, bình yên. Mãi đến khi gặp được hai người bạn họ, Y Thượng Tĩnh mới chính thức bước ra khỏi thế giới của mình, đem tâm mở ra, vui vẻ cùng họ giao lưu.

Mà bây giờ, Tăng Hồng cùng Phương Như, bọn họ là đem mình đẩy ra khỏi thế giới của bọn họ, bọn họ là khi nào thì bắt đầu nảy sinh tình cảm, bọn họ là khi nào thì quyết định kết giao, khi nào thì bọn họ quyết định nói với mình toàn bộ sự thật ? !

Ha ha! Chính mình nguyên lai là một đứa ngốc, chân thành đối đãi với bọn họ, với bọn họ không hề có một câu nói dối, mà bọn họ lại như vậy. . . . .

“Phương Như, cậu không nên như vậy! Kỳ thật, mình sớm nhìn ra cậu có tình cảm khác thường với Tăng Hồng, mà mình cũng vậy, biết mình cũng không thích hợp với Tăng Hồng, mỗi lần ba người chúng ta cùng nhau chơi đùa thì đều là hai người các người cười đùa âm ỉ với nhau, mà ta lại giống như một món đồ trang trí, chỉ có thể nhìn các người vui đùa; Tăng Hồng, kỳ thật ta cũng muốn nói chia tay với cậu, trước khi cậu một lần nữa thổ lộ với Phương Như!” nước mắt Y Thượng Tĩnh liền như vậy chảy xuống, không có tiếng khóc, không có ghen ngào, chính là, hô hấp có chút khó khăn, “Mà bây giờ, các cậu. . . . . Như vậy, đối với mình rất không công bằng, về sau, chúng ta làm sao tiếp tục làm bạn, như thế nào tiếp tục ở chung?!”

Y Thượng Tĩnh không có đi qua, lặng yên xoay người, bước nhanh rời đi.

Ngày hôm sau, Y Thượng Tĩnh chủ động hẹn Tăng Hồng ra, đưa ra lời chia tay, đồng thời còn cười nói, về sau, vẫn là bạn bè. Hơn nữa, Y Thượng Tĩnh cũng làm như vậy, cùng Phương Như đi học chung, ăn cơm chung; cũng cùng Tăng Hồng làm này nọ, cùng đi công viên chơi đùa; ba người cũng từng hẹn nhau, về sau muốn lên cùng trường trung học; đồng thời, Tăng Hồng cùng Phương Như, cũng đến với nhau, ở trong lời chúc phúc của Y Thượng Tĩnh, đến với nhau.

Những ngày này, cũng không có duy trì bao lâu, sau khi thi xong, Y Thượng Tĩnh phát huy trình độ vượt quá người bình thường, thi đậu thành tích đứng thứ 3 toàn trường, mà khi chọn trường học thì chọn trường J ở thành phố C, trường J là một học viện quý tộc, nhưng nó cũng chỉ nhận học sinh xuất sắc có thành tích học tập tốt.

Tháng chín năm ấy, Y Thượng Tĩnh trước sự khó hiểu của Phương Như cùng Tăng Hồng, rời thành phố S, lẻ loi một mình, một mình bước lên con đường học tập tha hương.

(A Từ: bạn bè kiểu ấy mà còn lo cho nó nữa á, mặc kệ nó cho rồi.)

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Y Thượng Tĩnh nhìn Phương Như đôi mắt hồng hồng, mênh mông buồn ngủ, chậm rãi đưa tay đưa đầu nàng, đùa bỡn vài sợi tóc trên trán, hơi hơi cười: “Phương Như, kỳ thật mình vẫn đều không có oán cậu, cũng không có hận cậu. Mình chỉ là không rõ năm đó vì sao các cậu lại gạt mình!”

Phương Như bối rối ở trên bàn rượu, trong miệng chính là nhớ kỹ: “Ta không trở về nhà... Ta không trở về nhà...”

“A!” Y Thượng Tĩnh mình lãnh trào cười cười, một hơi, uống xong một chén rượu: “Tuổi trẻ khinh cuồng, mình chỉ biết làm như đó là đoạn thời gian tốt đẹp mà nhớ lại! Mặc dù năm đó xem ra cũng không tính là việc tốt đẹp gì, nhưng mình còn là thực cảm ơn các cậu theo giúp mình vượt qua giai đoạn đó.”

“Mình năm đó đi trường J thành phố C học cũng chỉ là bởi vì các cậu, mình cũng vì vậy muốn thay đổi hoàn cảnh.” Y Thượng Tĩnh thở dài: “Năm đó mình còn quá nhỏ, không có biện pháp thừa nhận những chuyện kia. Năm đó rõ ràng là hẳn hướng cậu tỏ lộ trước, cậu cự tuyệt; sau đó, hẳn theo mình ở cùng một chỗ, cậu lại cảm thấy cậu thích hẳn, liền cùng hẳn ngấm lui tới. Đối với việc này, mình cũng không phải tuyệt không biết, mà là mình luôn luôn... chờ các cậu chân chân chính chính, quang minh chánh đại hướng mình thẳng thắn nói. Khi đó, mình liền nghĩ, nếu các cậu có một ngày cười híp mắt nói với mình, các cậu ở cùng một chỗ, mình cũng sẽ thực vui mừng —— bởi vì cậu thật sự thực thích hợp hẳn —— ít nhất tại thời điểm đó là như thế. Nhưng các cậu để cho mình thực thất vọng, các cậu gạt mình, nhưng lại giấu diếm mình thật lâu. Mình thật sự rất tức giận, bởi vì mình là thật sự xem các cậu là bạn, không có từng nói qua một lời nói dối với các cậu, nhưng các cậu, lại xem mình như gốc tử lừa gạt mình nửa năm. . . . . Mình lúc ấy thật sự rất không hiểu được, tuy rằng từ đó về sau mỗi ngày, mình đều đối với các cậu cười, lại cười đến thực đau lòng, cười đến có ngăn cách, bởi vì mình không có biện pháp giống như trước mà đối đãi các cậu. . . .”

Y Thượng Tĩnh thực bình tĩnh nói, giống như chuyện đang nói không liên quan đến mình, thản nhiên, nhìn không ra cảm xúc, nhưng mà bàn tay nắm thật chặt chén rượu, lại tiết lộ cảm xúc thực sự của cô: “Cho nên, mình sẽ lựa chọn một thành phố khác, đi làm rõ suy nghĩ của chính mình. Nhưng là trước khi vào học, mình nghĩ tới nỗi hận của mình, thực không thú vị, không phải là hai người các cậu cái giấu diếm mình một việc mà thôi, hơn nữa, các cậu cũng không phải tính vẫn giấu giếm mình, phải dùng tới tức giận như thế sao? Sau đó, nếu chúng ta nói chuyện cười mở hơn, không phải mọi chuyện sẽ trôi qua hay sao?”

Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng nhìn Phuong Như sắp ngủ, uống thêm một chén rượu: “Tốt lắm, không nói! Đây là lần đầu mình tiên đem những này nói ra! Nói tóm lại mình chỉ là muốn nói, mình không có hận cậu, nhưng là không có biện pháp giống như trước vậy, cùng cậu nói chuyện vui vẻ, vết thương một khi đã bị thì cho dù vảy khép lại, đều đã lưu lại dấu vết. Cho nên, chúng ta nhất định chỉ có thể làm một đôi bạn bè thực bình thường thực bình thường mà thôi!”

Y Thượng Tĩnh ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện Bùi Nhĩ Phạm đứng ở trước mặt của mình, nương theo ngọn đèn ố vàng, đột nhiên cảm thấy vị thư sinh Bùi Nhĩ Phạm lúc đi làm đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một cô. . . . . Tà mị! Đúng, chính là tà mị! Hẳn giống như hế ra tấm lưới vô hình, rất áp lực cảm, đặc biệt đôi mắt kia, ngọn đèn chiếu xạ, giống như hồ ly ở ban đêm phát ra ánh sáng bình thường.

“Anh đã đến rồi!” Y Thượng Tĩnh đã không còn câu nệ như khi đi làm, có thể là do uống nguyên nhân rượu đi, Y Thượng Tĩnh giờ lên cái tươi cười thật to, tựa hồ tâm tình bây giờ tốt vô cùng, ngữ khí cũng vui, hướng Bùi Nhĩ Phạm ngoác tay: “Mau tới, đem nữ nhân say này đưa về nhà đi!” Sau đó đứng dậy, đột nhiên cảm thấy có chút đứng không vững, quơ quơ.

“Cô cũng say!” Bùi Nhĩ Phạm nhìn nụ cười chói mắt kia, cùng nụ cười chúc nghiệp ngày thường không giống nhau, không phải có lệ cười, mắt như trắng non, lông mày như liễu. Bùi Nhĩ Phạm đảo qua vừa rồi một cổ buồn bực, cười nhẹ, nhàn nhạt nói, rất nhanh nâng lên hai tay Y Thượng Tĩnh, ổn định thân mình cô.

“Ha ha! Cảm ơn! Tôi không sao!” Y Thượng Tĩnh đem Bùi Nhĩ Phạm đẩy ra, cô không có thói quen để nam nhân xa lạ đụng vào, cho dù hiện tại cô đang say, cho dù hiện tại mỗi ngày đều cùng Bùi Nhĩ Phạm có công sự thượng tiếp xúc.” Anh giúp tôi đưa Phuong Như về nhà cô ấy đi! Đi? Nhà cô ấy địa chỉ là nơi nào? !” Y Thượng Tĩnh cứ thế nói, sau đó vỗ vỗ đầu: “Như thế nào lập tức liền đã quên?! Vẫn là gọi điện thoại hỏi Thiếu Ương một chút đi!” Nói xong liền đem di động lấy ra nữa, đảo điện thoại thông.

Bùi Nhĩ Phạm lắc lắc đầu, còn nói không có say đâu! Tay cầm điện thoại cũng run.” Không cần hỏi. Thiếu ương đem nơi cô ấy ở nói cho tôi biết rồi!” Bùi Nhĩ Phạm đem Y Thượng Tĩnh đẩy đi xuống.

“Như thế nào không nói sớm!” Y Thượng Tĩnh biến miệng, thấp giọng nói thầm, sau đó lại đem phuong như ngồi dậy: “Anh cũng cô ấy đi!”

“Tại sao là tôi? ! Tôi cùng cô ấy lại không quen! Tôi chỉ là nhận ủy thác của người khác đem cô ấy đưa về nhà mà thôi, cũng không bao gồm đem cô ấy công lên xe!” Bùi Nhĩ Phạm cũng một tay để ở trong túi áo, một tay nhẹ nhàng mà tựa vào trên bàn rượu, nghiêng thân mình, nhìn Y Thượng Tĩnh vì say rượu mà mặt đỏ.

“Không công liền kéo đi!” Y Thượng Tĩnh vì uống rượu nên trở nên mơ hồ, nếu ở bình thường, cô chắc chắn tìm ra một đồng lớn lý do mà thu phục Bùi Nhĩ Phạm, nhưng hiện tại, Y Thượng Tĩnh một tay đem tay Phuong Như lấy ra tựa vào trên vai của mình, sau đó nửa tha nửa ôm Phuong Như, lôi kéo liền hướng cửa lớn của PUB đi ra ngoài.

Bùi Nhĩ Phạm nhìn cô gái kia phẩy lờ lờ kéo Phuong Như, không khỏi nở nụ cười ra tiếng, hướng trong bóng tối nhìn một cái, tiếp theo cũng đi theo bước chân Y Thượng Tĩnh, ra cửa.

Đem Phuong Như để vào sau xe Bùi Nhĩ Phạm, Y Thượng Tĩnh ngồi bên phó lái: “Đi thôi!” Y Thượng Tĩnh an phận đem dây an toàn buộc lại, lãnh cái mặt, nhìn bên cạnh vẫn hàm chứa cười Bùi Nhĩ Phạm: “Đi thôi ông chủ keo kiệt.”

Trong một cái góc hôn ám sáng sủa, có hai người tướng mạo ưu tú đang ngồi ở trên sofa im lặng uống rượu.

Trương Giai thành nhìn Dịch Thiếu Ương không chút để ý uống rượu, ánh mắt mê ly, trong lòng đột nhiên vọt lên một phen lửa giận, đem chén rượu cầm trong tay hung hăng ném trên mặt đất, chỉ vào Dịch Thiếu Ương mắng: ” Dịch Thiếu Ương! Cậu là tên người con trai mà mình thấy không thể tha thứ được! Bạn gái của mình mang thai rồi sảy thai, cậu còn ở lại chỗ này nào loạn chia tay!”

“Mình không thể tha thứ? !” Dịch Thiếu Ương cười lạnh, giờ lên cái tự giễu kiêu tươi cười: “Vậy xin cậu nói cho mình biết cái gì gọi là có tha thứ?! Chẳng lẽ muốn mình bị đeo nón xanh còn phải nuôi đứa con không biết là của ai kia, mới kêu là có tha thứ? !”

Trương Giai thành nhìn nụ cười lạnh lùng kia, trong lòng ngăn ra, ngờ ngác nói: “Cậu là nói nghi ngờ đứa nhỏ trong bụng bầu tử không phải của mình? !”

“Mình đã một năm không có chạm qua cô ấy!” Dịch Thiếu Ương thản nhiên nói một câu, mặc dù không có trực tiếp trả lời, nhưng là khẳng định câu nói của Trương Giai Thành: “Trong hai năm qua, chúng ta mỗi ngày cãi nhau, hai bên vấn đề nhiều lắm. Hơn nữa, nửa năm trước, ta không ở nhà chơi không.”

Trương Giai thành một trận trầm mặc, sau một lúc lâu, mới nặng nề hỏi: “Vậy cậu, bây giờ còn yêu Phương Như sao?”

Yêu? Không yêu? Dịch Thiếu Ương mạnh mẽ đem rượu trong chén uống cạn, nhìn về phía ngọn đèn mờ nhạt kia, trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Lúc Bùi Nhĩ Phàm đem xe đi vào chỗ ở của Phương Như thì Y Thượng Tĩnh sớm ngủ đến không biết trời đất, không biết chuyện gì! “A! Thật đúng là có thể ngủ!” Bùi Nhĩ Phàm cười cười, sau đó đem chỗ ngồi phía sau cửa xe mở ra thì đã thấy Phương Như mở to mắt to, nhìn Bùi Nhĩ Phàm

“Cô đã tỉnh? !” Bùi Nhĩ Phàm cũng chỉ là nhàn nhạt mà nói: “Đã đến nhà của cô.”

“Cám ơn anh!” Phương Như bị gió thổi, cũng tỉnh rượu bảy tám phần rồi, trong đầu càng không ngừng vang lên những lời Y Thượng Tĩnh đã nói, lòng rất đau, năm đó nhỏ tuổi không hiểu chuyện, làm cho mình sai sót . . . . . Năm đó tình yêu cũng không để lại bao nhiêu kỉ niệm đẹp, mà tình bạn năm đó, cũng là một đi không trở lại. Hai mắt nhắm lệ mê mang nhìn Y Thượng Tĩnh đang im lặng ngủ, nhưng ở trong mắt Phương Như, cô lại cách mình xa xôi như vậy, nhện xuống nước mắt sắp sửa rơi, cố nặng ra tươi cười: “Bùi tiên sinh, làm phiền ngài đem Thượng Tĩnh đưa về nhà đi! Nếu cô ấy ngủ say rồi, cho dù là ở cô ấy bên tai khuua chuông lớn cũng không thể đem cô ấy đánh thức. địa chỉ nhà cô ấy là . . . . .”

Bùi Nhĩ Phàm thản nhiên nhìn Phương Như: “Cô bây giờ có khỏe không? Muốn tôi đưa cô đi vào ko?”

Phương Như nhìn người huynh đệ thân thiết của Dịch Thiếu Ương này, đoán rằng, hẳn có lẽ biết chuyện của mình và Dịch Thiếu Ương. Lại nhìn mắt của hắn, cái vẻ mặt thản nhiên kia, thực hiển nhiên, hẳn chính là thuận miệng hỏi một chút, nếu như mình yêu cầu hắn đưa chính mình trở về, hẳn sẽ đáp ứng. Nhưng quay đầu nhìn nhìn này tòa cao ốc, đen sẫm trong bóng đêm, thực Phiêu Miêu, thực hư vô. Phương Như cười khê, vừa xoa tay vừa nói: “Không cần! Tôi rất khỏe! Anh hay là trước đưa Thượng Tĩnh về nhà đi! Quá muộn, cha mẹ cô ấy sẽ lo lắng.”

Bùi Nhĩ Phàm cũng không nói thêm cái gì, xoay người liền đem cửa đóng lại, ngồi sau tay lái, lái xe liền rời đi. Phương Như nhìn kia càng ngày càng xa đi xe, đột nhiên cảm giác mình thực thê lương, nhà trống trơn, phòng trống trơn, trống trơn hết thảy!

“Xin chào, bác gái!” Bùi Nhĩ Phàm cười yếu ớt nhìn người phụ nữ mở cửa, khoảng năm mươi tuổi, một thân y phục bà chủ gia đình, đoán rằng vị này có lẽ là mẹ của Y Thượng Tĩnh rồi, bởi vì hai mắt của Y Thượng Tĩnh cùng bà cực kỳ giống!

Mẹ Y sau khi nghe thấy chuông cửa vang lên, vội vàng mở cửa, liền thấy con gái mình bị một người tuổi còn trẻ, một người con trai trẻ tuổi ôm, con gái của mình lại một bộ dạng ngủ say.

“Con gọi là Bùi Nhĩ Phàm, là . . . . . bạn của Y Thượng Tĩnh. Thượng Tĩnh uống rượu say, con đưa cô ấy trở về.” Bùi Nhĩ Phàm gặp Mẹ Y đứng thẳng tắp, không để cho mình vào cửa, cũng không nói cái gì, chính là lẳng lẳng nhìn mình.

“Nga!” Mẹ Y hoàn hồn, cười cười, xem đã biết là dạng gì a, giống như chưa thấy qua đàn ông tuổi trẻ! Bất quá, chính mình lại như vậy kinh ngạc, là vì con gái chưa từng có người đàn ông trẻ tuổi nào đưa về nhà sau mười lăm tuổi, mà sau năm ấy cũng không nghe con gái nhắc gì đến việc bạn trai. Mà lập tức, liền tới có một người đàn ông tự xưng là bạn của con gái, mà con gái của mình còn ngủ trong lòng nam nhân kia! Đây. . . . . việc này không làm bà kinh ngạc thì đúng là không phải nha? !”Mau mời vào!”

Bùi Nhĩ Phàm cười khổ một tiếng, người mẹ như vậy cũng không đáng kể đi, con gái của mình cứ như vậy ngủ ở trong lòng người đàn ông xa lạ, như thế nào cũng không nhiều hỏi chút gì đó, hơn nữa còn là ba phần vui mừng bảy phần kinh ngạc đem người ta mời vào nhà?!

Bùi Nhĩ Phàm đi theo Mẹ Y đi vào nhà, phòng ở thực sạch sẽ, bố trí thực ấm áp.”Bùi. . . . . Bùi Nhĩ Phàm!” Mẹ Y cười cười, “Phiền toái cháu đưa Thượng Tĩnh đến phòng gần ban công kia đi, đó là gian phòng của nó! Đúng rồi, cháu muốn uống chút gì đó không? Trà? Nước trái cây? Cà phê?”

Bùi Nhĩ Phàm có chút trợn mắt hốc mồm, Mẹ Y như thế nào. . . . . Như thế nào như vậy yên tâm? !”Trà, cám ơn bác gái!”

“Nhà của ta chỉ có trà xanh!”

“Àn, hảo. Cám ơn bác gái!”

Bùi Nhĩ Phàm vẫn là mặt không đổi sắc đem Y Thượng Tĩnh ôm đến gian phòng kia, căn phòng rất được, lấy màu lam nhạt làm nền, nhưng trên giường lại để con gấu ôm màu hồng nhạt thật to. Đem Y Thượng Tĩnh đặt trên giường, thay cô đắp kín chăn, lại đem túi xách của cô đặt ở trên bàn sách. Đang nhiên lúc Bùi Nhĩ Phàm làm việc này thì Y Thượng Tĩnh vẫn là đang ngủ, ngủ rất bình yên.

“Bùi tiên sinh, mời uống trà!” Mẹ Y đem trà bưng ra thì gặp Bùi Nhĩ Phàm đã ngồi ở trên sofa. “Cám ơn Bùi tiên sinh đưa Thượng Tĩnh về. Thượng Tĩnh nhà chúng ta chính là như vậy, ngủ rất say, chỉ cần hơi dính gối liền ngủ được giống như lợn chết, sét đánh không tỉnh!” Mẹ Y vừa nói vừa đem trà đưa lên, cũng không quản người ta có nguyện ý nghe hay không, liền bắt đầu quở trách Y Thượng Tĩnh. Đột nhiên lại ngăn người: “Bùi tiên sinh, cháu là như thế nào quen biết Thượng Tĩnh? Ta như thế nào không có nghe Thượng Tĩnh nhắc tới cháu nhà? ! Thượng Tĩnh làm sao có thể ngủ. . . . . phiên cháu đưa về? !”

Ách, Y Mẫu rốt cục bắt đầu thẩm vấn rồi! Bùi Nhĩ Phàm tiếp nhận trà, hơi hơi uống một ngụm, đem trà đặt ở trên bàn trà, cười yếu ớt, ôn nhã trả lời: “Cháu là bạn học trung học và đại học của Y Thượng Tĩnh. Hôm nay mọi người họp mặt bạn học, cô ấy uống hơi quá chén.”

“Họp mặt bạn học? !” Mẹ Y lập lại một lần, lại nở nụ cười: Y Thượng Tĩnh vô luận bên ngoài làm chuyện gì, nếu là có hẹn trước, đều hướng người nhà báo cáo hành trình; nếu tạm thời có việc, đều đã gọi điện thoại về nhà báo lại —— đó cũng không phải Mẹ Y yêu cầu, mà là Y Thượng Tĩnh cho là mình nên nói với cha mẹ một tiếng, làm cho bọn họ biết mình ở đâu làm gì, để bọn họ đỡ lo lắng; mấy ngày này cũng không có nghe Y Thượng Tĩnh nói qua có họp mặt bạn học, cho dù có họp mặt bạn học, Y Thượng Tĩnh cũng sẽ gọi điện thoại về cho Mẹ Y! Hơn nữa trọng yếu nhất là —— Y Thượng Tĩnh chưa từng uống rượu trong mấy buổi họp mặt bạn học! Hơn nữa Mẹ Y có loại cảm giác, Y Thượng Tĩnh ở buổi họp mặt bạn học không giống như là trong hội uống rượu, trước kia chưa từng ngửi được mùi rượu ở trên người Y Thượng Tĩnh! Nhưng hôm nay, Thượng Tĩnh người đầy mùi rượu, chắc là uống không ít đi! Là tụ hội kiểu gì mà khiến cho Thượng Tĩnh uống nhiều như vậy?! Ân, liền từ điểm ấy mà suy ra, đêm nay tụ hội rất dễ tìm tòi nghiên cứu!

“Bác gái, thời gian không còn sớm, cháu phải về nhà!” Bùi Nhĩ Phàm đứng dậy cáo từ.

“Ân. Hào!” Mẹ Y cũng không giữ hấn lại, đem Bùi Nhĩ Phàm đưa đến cửa nhà. Bùi Nhĩ Phàm chân trước rồi đi, sau lưng Cha Y mang theo cái cặp công văn đã trở về, vừa vào cửa, Cha Y liền mở rống lên: “Lão bà! Người vừa nãy hình như là đi ra từ nhà mình!”

“Lớn tiếng như vậy làm gì?” Mẹ Y bất mãn trừng mắt nhìn Cha Y liếc mắt một cái: “Tiểu Tĩnh đang ngủ! Có lẽ hôm nay tâm tình không tốt, uống rượu say, là bạn học Tiểu Tĩnh đưa nó trở về.”

“Tiểu Tĩnh tâm tình không tốt?!” Cha Y nhú nhú mày: “Có phải lại bị người ta khi dễ hay không?!”

“Cái gì khi dễ hay không khi dễ! Tiểu Tĩnh không đi khi dễ người khác cũng đã xem như tốt rồi!” Mẹ Y cũng không đồng ý cách nói này của Cha Y, con gái của mình chính mình vẫn là hiểu biết, đừng nhìn Thượng Tĩnh bình thường một dạng im lặng miễn cưỡng không nói, nhưng một khi nổi điên lên, so với ai khác cũng còn lợi hại hơn! Tỷ như đầu tháng ba năm ấy, ở trong vòng ba tháng lập tức đem thành tích nâng cao nhiều như vậy, cuối cùng còn xếp thứ ba toàn trường! Người khác nói là vận khí tốt, mà Y Thượng Tĩnh cũng tự xưng vận khí của mình tốt, nhưng Mẹ Y tuyệt không tin! Một người cho dù vận khí dù tốt thế nào, cũng không thể tốt đến tùy tiện một cuộc thi liền xếp thứ ba toàn trường.

Cha Y yên lặng gật đầu, Y Thượng Tĩnh từ nhỏ thật biết điều, nhưng đúng là rất ngoan rồi, Cha Y rất sợ cô chịu thiệt thòi, cũng rất sợ cô lại đột nhiên làm ra chuyện cực đoan gì đó.”Ai!” Cha Y thở dài, Mẹ Y tiếp nhận cặp công văn của Cha Y, đặt lên bàn, mà Mẹ Y cũng đang lúc này nghĩ là: mình có phải đã xem nhẹ chuyện chung thân đại sự của con gái hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“Phó tổng, trợ lý Trương, mời uống cà phê!” Dựa theo lệ thường, Y Thượng Tĩnh ở Bùi Nhĩ Phàm vừa tới đi làm thì trước tiên đưa lên một ly cà phê ‘ngon miệng’, sau đó liền bắt đầu báo cáo hành trình mỗi ngày như thường lệ.

Hành trình báo cáo xong, Y Thượng Tĩnh tiếp theo đi làm việc của mình, mà trong văn phòng Trương Giai thành lại đối với ly cà phê nhú mày: “Nhĩ Phàm, mình biết gần nhất công tác của mình tốc độ chậm, nhưng này cũng là có tình huống đặc biệt a! Cậu không cần sáng sớm liền để cho mình chịu loại trừng phạt này a! Ly cà phê này. . . . . Mình có thể không uống được không?”

Bùi Nhĩ Phàm bưng cà phê khẽ nhấp một cái, sau đó thần nhiên cười nhìn Trương Giai thành: ” Mình uống hết rồi, cậu cũng phải uống!”

“Nhĩ Phàm! Cậu không thể khi dễ nhị ca của mình như vậy!” Trương Giai thành mang ra ngữ khí của trưởng bối, mệnh lệnh nói: “Cậu uống là việc của cậu, mình không uống! Trước giờ mình không có ham muốn này, một lát nữa quay về phòng làm việc thì chính mình tự pha Uống. . . .uồ. . .ng!”

Bùi ngơoi phàm nhú mày: “Cậu không có ham muốn đó! Mình đây là giục!”

“Giục? ! Hữu dụng sao? Đã qua nửa tháng rồi, pha cà phê vẫn không thể uống!” Trương Giai thành hừ nhẹ một tiếng: “Mình khuyên cậu vẫn là buông tha đi, mình cảm thấy cô ấy hoàn toàn không làm được việc này! Cô ấy có thể đem tư liệu cậu muốn đúng hạn hoàn thành, cũng có thể an bài cho cậu một cái hành trình hoàn mỹ, có thể làm một phần báo cáo phi thường đơn giản rõ ràng xinh đẹp, báo biểu. . . . . Tóm lại, nếu dùng 100% cho điểm thư kí của cậu, nàng có thể được 90 điểm”

“Nga!? Vậy mười phần khâu trừ ở nơi nào? !” Bùi Nhĩ Phàm cười hỏi, thuận tay uống thêm một ngụm cà phê, tuy rằng cà phê này vị rất quái lạ. . . . . Rất giống như nước rửa chén, nhưng ít ra so với hai ngày trước tựa hồ muốn tốt rất nhiều.

“Này!” Trương Giai thành một tay chỉ chỉ cái chén cà phê còn bốc hơi nóng, “Pha cà phê cùng đi làm nhân hạ, mỗi cái khâu trừ năm điểm!”

Bùi Nhĩ Phàm ngẩng đầu, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn về phía bên kia, Y Thượng Tĩnh đem điện thoại kẹp ở bên trái, tay phải cầm bút, rất nhanh ghi lại; tay trái cũng đang trong một đồng tư liệu càn không ngừng tìm kiếm, tuy rằng ánh mắt chưa từng có xem qua đồng tư liệu kia liếc mắt một cái, lại chuẩn xác rút ra một quyển tư liệu, bày đặt ở trước mắt, sau đó cúp điện thoại, lại bắt đầu vui đầu vào công tác.”Cô ấy đã thực cố gắng học pha cà phê rồi, hơn nữa, cô ấy có thể ôm nhiều công việc như vậy còn có thời gian nhân hạ ngủ, cậu không biết là cô ấy vô cùng. . . . . lợi hại hay sao!”

“Wow! Nếu mình không có nghe sai, cậu là đang khích lệ cô ấy nha!” Trương Giai thành há to mồm, tựa hồ là nghe thấy Sao Hỏa có người ngoài hành tinh tồn tại là bình thường: “Nếu mình nhớ không lầm, trừ bỏ cô ấy, Y Thượng Tĩnh nhưng là cô. . . . . Cô gái thứ hai người khích lệ nga! Thật là, mình phải gọi điện thoại cho Thiếu Ương!”

Bùi Nhĩ Phàm không phủ nhận, chính là thần nhiên hỏi một câu: “Công tác của cậu đều đã làm xong?! Chỗ này của ta có một dự án lớn mới đây, mà vừa vặn là lão hồ li kia cũng muốn giành này lấy dự án này, cũng may đại hội cổ đông cuối năm nổi bật, ở cuộc bầu chọn chủ tịch có thể giành phần thắng”.

Trương Giai thành vừa nghe, nhú nhú mày: “Gần đây động tác hẩn thu mua cổ phiếu cũng càng lúc càng lớn rồi, xem ra, hẩn là quyết tâm trong năm nay cùng cậu phân cao thấp.”

Bùi Nhĩ Phàm trên khoe miệng giương lên, một tay vòng ngực, một tay nhẹ gõ cái bàn: “Trò chơi cũng là chơi càng ngày càng vui!”

Giữa trưa, đương lúc Y Thượng Tĩnh cùng Tiền Duy Nhã đi vào nhà ăn thì liền nhận được tinh thần của Sứ Lộc: chỗ cũ.

Tiền Duy Nhã lướt qua điện thoại của Y Thượng Tĩnh liếc mắt một cái, mặt mày hớn hờ nói: “Thật sự là nhờ phúc của cậu, mỗi ngày đều có Sứ đại trợ lý cho chúng ta một bữa cơm thật ngon nha.”

Y Thượng Tĩnh chỉ cười không nói, từ lần đó ở nhà ăn ngẫu nhiên gặp sau, Sứ Lộc cùng Y Thượng Tĩnh, Tiền Duy Nhã cùng nhau trao đổi số điện thoại di động. Đồng thời, sau ngày hôm đó Sứ Lộc gửi tin nhắn cho Y Thượng Tĩnh, hỏi cô hôm nay muốn ăn cái gì; mà Y Thượng Tĩnh chỉ trả lời một câu: cảm ơn, không cần làm phiền.

Nhưng đến giữa trưa, Sứ Lộc cũng đã an bài tốt cho Thượng Tĩnh cùng Tiền Duy Nhã chờ hai người bọn họ tiến đến ăn cơm. Trong lúc này, Y Thượng Tĩnh biết là Tiền Duy Nhã đang bát quái, cùng Tiền Duy Nhã chung sống nhiều thế này năm, cô ấy hiểu rõ sở thích của mình, cho nên, nhất định là Tiền Duy Nhã lộ ra.

Ngày đầu tiên, Y Thượng Tĩnh tâm tình chỉ có chút không tốt thôi, nhưng đến ngày hôm sau, Y Thượng Tĩnh liền có chút phản cảm rồi, cảm thấy Sứ Lộc cùng mình cũng không phải hết sức quen thuộc, chỉ là hai tháng ngồi cùng bàn mà thôi, hẩn làm như vậy, làm cho Y Thượng Tĩnh cảm giác mình thiếu nhân tình của hẩn. Cho nên bữa tối ngày hôm sau, Y Thượng Tĩnh liền mời Sứ Lộc ăn cơm, đồng thời cũng cảnh cáo Tiền Duy Nhã không thể lại tiết lộ bất luận tin tức của mình.

Nhưng ngày thứ ba thì tình huống cùng ngày hôm trước giống nhau, thì Y Thượng Tĩnh tìm Tiền Duy Nhã hỏi nguyên nhân, mà Tiền Duy Nhã lại cười gian nói: sớm biết Y Thượng Tĩnh sẽ cảnh cáo chính mình, liền ở ngày đầu tiên đem tất cả sở thích của Y Thượng Tĩnh đều liệt kê ra, giao cho Sứ Lộc.

Y Thượng Tĩnh vừa nghe, trong lòng cảm thấy thật hết chỗ nói rồi: này có phải hay không là quá quen thuộc rồi, cho nên mang đến họa?!

“Trợ lý Sứ, về sau anh không cần làm như vậy a! Như vậy, anh mỗi ngày đều đến nhà ăn đầu tiên, sẽ chậm trễ công tác của anh.” Y Thượng Tĩnh sau khi ngồi xuống, trước cười nói. Mà một bên Tiền Duy Nhã đang nhỏ giọng nói bên tai Y Thượng Tĩnh: “Uy ! Đừng sinh ở trong phúc không biết phúc! Mỗi ngày có người đem cơm trưa chuẩn bị tốt, không phải rất hợp với tính lười của cậu hay sao?!”

Y Thượng Tĩnh trừng mắt, không nghĩ đề ý tới Tiền Duy Nhã, chỉ nhìn Sứ Lộc, đơn thuần nhìn hẩn.

“Thượng Tĩnh, em có thể gọi tên của anh hoặc gọi anh là a lộc giống với các bạn đi!” Sứ Lộc đã là lần thứ N sửa chữa vấn đề xưng hô này: “Cái này cũng không phiền toái, trong khoảng thời gian này lượng công tác của anh ít, ngoài nhân rồi cũng là nhân rồi, không bằng giúp hai vị mỹ nữ chuẩn bị cơm trưa, chờ hai vị mỹ nữ tiến đến hưởng dụng!”

Tiền Duy Nhã khế cười đẩy Y Thượng Tĩnh một phen, mắt ở giữa Sứ Lộc cùng Y Thượng Tĩnh càn không ngừng chuyển: “Em thấy, anh chò không phải là đại mỹ nữ là em, mà là vị tiểu mỹ nữ bên người em đi!”

Sứ Lộc vừa nghe, khế cười cười, nhưng ánh mắt nóng rực lại nhìn về phía Y Thượng Tĩnh. Y Thượng Tĩnh lại không có gì, tim không nhảy loạn, mặt không loạn hồng, nghiêm trang né tránh ánh mắt kia, nhìn đồ ăn nói: “Thức ăn hôm nay nhìn qua mùi vị rất ngon, chúng ta vẫn là nhanh ăn cơm đi, lạnh

liền không thể ăn.” Sau đó cầm chiếc đĩa liền động thủ.

Sử Lộc cùng Tiền Duy Nhã liếc nhau, Tiền Duy Nhã nhún nhún vai, bày ra bộ dáng không còn cách nào khác, mà Sử Lộc lại khẽ cười khỏ: Tiền Duy Nhã nói qua, Y Thượng Tĩnh là người thông minh, cũng là người tuyệt tình, nếu tầng quan hệ này không thể phá vỡ thì đành chịu, cô ấy mà tiếp nhận rồi thì tốt; nếu cự tuyệt, chỉ sợ cơ hội ngồi cùng một chỗ ăn cơm cũng không có.

“Ai! Đúng rồi!” Tiền Duy Nhã bỗng nhiên ngạc nhiên, đề đề xuống lời kéo Y Thượng Tĩnh liền hỏi, “Hôm nay mình nghe nói công ty chúng ta muốn làm một dự án lớn, là công ty chúng ta muốn khai phá khu phía tây của thành phố.”

“Ân!” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng trả lời một tiếng, bóc phần cơm.

“Nghe nói dự án này gần đây gặp phải chút khó khăn, giống như bình cảnh là bên quốc thổ cục (HMC; để nguyên cho nó hàm súc ^.^).” Tiền Duy Nhã không đề ý tới phản ứng lãnh đạm của Y Thượng Tĩnh, nói tiếp: “Theo lý thuyết, thành phố này phát triển, chính phủ hẳn là thực giúp đỡ, vì sao bên quốc thổ cục sẽ có khó khăn? Di, đúng rồi, Thượng Tĩnh, cha người hình như làm tại quốc thổ cục? !”

(A Từ: theo ý của HMC nên để nguyên cái quốc thổ cục cái này tương đương cục địa chính bên mình ý.)

Lơ đãng một câu, làm cho Y Thượng Tĩnh cùng Sử Lộc đều dừng tay, sau đó lại như không có việc gì tiếp tục tiến công đĩa rau. “Hẳn là ở nơi nào đi làm đi! Mình cũng không biết nữa.” Y Thượng Tĩnh tự nhiên quá như vậy làm Sử Lộc dừng tay, thuận miệng nói xong: “Làm sao em lại đột nhiên hỏi cái này? !”

“Ha ha! Thuận miệng hỏi một chút thôi!” Tiền Duy Nhã cười cười, “Ta nghĩ, cha cô ấy là người bên kia, nếu mời cha cô ấy cho một cái nhân tình, bọn họ làm dự án này có phải hay không sẽ thật dễ dàng một chút nha?!”

“Ân, cậu nghĩ đến cũng thật là tốt nga! Dự án đều là dựa vào thực lực phát triển của thương nhân mà cạnh tranh, nếu công ty của chúng ta viết kế hoạch không tốt, cho dù người có quan hệ vững chắc đến đâu cũng là không tốt! Huống chi, cha mình chỉ là một nhân viên công vụ nho nhỏ! Cậu vẫn là ăn đồ ăn của người đi!” Y Thượng Tĩnh gấp một khối đồ ăn đặt vào chén Tiền Duy Nhã, cười nói.

“Nói cũng phải!” Tiền Duy Nhã gật gật đầu, đồng thời vừa cười nhìn Y Thượng Tĩnh, “Cậu xem cậu, mới làm phó tổng thư ký vài ngày, liền như vậy có ‘tầm nhìn xa’ rồi!”

“Ừ.” Y Thượng Tĩnh lại bắt đầu có lệ, lại tiếp tục chuyển đề tài, “Mình một lát nữa muốn đi ra ngoài, có muốn mình giúp cậu một tay mang ít đồ về hay không?”

“Cậu muốn đi ra ngoài? !” Tiền Duy Nhã rất tự nhiên theo ý nghĩ Y Thượng Tĩnh hỏi: “Chuyện gì a, so với việc cậu đi ngủ còn quan trọng hơn?”

“Cô hôm nay giữa trưa có việc ra ngoài a!” Sử Lộc cũng theo nói: “Đi nơi nào, có muốn tôi lái xe đưa cô đi hay không?”

“Không cần! Như vậy sẽ rất phiền toái của anh!” Y Thượng Tĩnh trước hướng Sử Lộc cười cười, khéo léo từ chối, sau đó lại nhìn về phía Tiền Duy Nhã, “Mình muốn đi gặp Thiếu Ương, cùng hắn nói một ít chuyện!”

Tiền Duy Nhã đầu tiên là ngẩn người, đối với cái tên Thiếu Ương này, cũng từng nghe Y Thượng Tĩnh đề cập qua, nhưng nhớ không rõ là nhân vật thể nào rồi, vốn muốn hỏi hỏi Thiếu Ương là ai, nhưng thấy Y Thượng Tĩnh đang vội vàng ăn cơm, về mặt khẩn cấp, cũng đành phải nhin xuống. Sử Lộc nghe Y Thượng Tĩnh vừa nói như thế, đáy lòng trầm xuống, sau đó thử hỏi: “Người nói Thiếu Ương có phải hay không Dịch Thiếu Ương của công ty mậu dịch Hoàn Tĩnh?”

“Đúng vậy.” Y Thượng Tĩnh mỉm cười, lại làm ra một bộ dạng thật ngọt ngào: “Sáng hôm nay hắn gọi điện thoại hẹn ta!”

Kỳ thật Y Thượng Tĩnh nói mấy câu nói đó là có ý, tuy rằng cô muốn đi gặp Dịch Thiếu Ương là sự thật, nhưng sự tình thực sự như là như vậy: Y Thượng Tĩnh cảm thấy Phương Như cùng Thiếu Ương trong lúc đó nhất định là có vấn đề gì hoặc là hiểu lầm cái gì mới dẫn đến chia tay, Phương Như mới có thể thương tâm như vậy; mà làm bạn của Phương Như, khi cô bất lực, vì cô phân ưu giải nạn cũng là nên làm. Cho nên, Y Thượng Tĩnh chủ động hẹn Dịch Thiếu Ương tâm sự.

Sử Lộc lúc này trong lòng giống như từ nước nóng bị kéo đi ra trực tiếp ném vào hầm băng -30 độ vậy, nhưng trên mặt còn phải làm bộ như dường như không có việc gì. Nhưng Tiền Duy Nhã đang nghe những lời này thì miệng lại trương thật to: nguyên lai Y Thượng Tĩnh trong miệng ngẫu nhiên nhắc đến Thiếu Ương lại là Dịch Thiếu Ương! Bất quá, cô ấy không phải nói Thiếu Ương này là bạn trai của bạn học của mình sao? Sao hôm nay lại hẹn nhau như vậy? Chẳng lẽ Y Thượng Tĩnh thông suốt rồi, sau đó cùng bạn học của cô ấy tranh đoạt bạn trai hay sao? ! Nhưng nhìn sắc mặt của cô ấy, không hề giống người đang yêu a! “Thượng Tĩnh. . . . .”

“Mình đi trước!” Y Thượng Tĩnh biết Tiền Duy Nhã chắc chắn sẽ hỏi lung tung này kia, làm hỏng việc của mình nên vội vàng đánh gãy lời cô lên tiếng phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29

Y Thượng Tĩnh ra khỏi công ty, đi thẳng về phía trước. Dọc theo cửa thủy tinh vẫn không tìm thấy Dịch Thiếu Ương, liền tìm một chỗ ở gần đó ngồi xuống, gọi một ly cà phê ngồi chờ. Thẳng cho đến một giờ rưỡi thì Dịch Thiếu Ương mới hấp tấp xuất hiện.

“Thực xin lỗi, tôi tới muộn!” Dịch Thiếu Ương tuy rằng đi thực vội, nhưng vẫn cứ tao nhã như vậy, “Hôm nay khách hàng có chút khó chịu, cho nên mới tới chậm!”

“Không sao!” Y Thượng Tĩnh mỉm cười lắc đầu, người bạn rộn như Dịch Thiếu Ương, muốn gặp mặt thì phải hẹn trước, mà Y Thượng Tĩnh lại là đột nhiên gọi điện hẹn gặp. Hắn có thể đến, Y Thượng Tĩnh đã cảm thấy tốt lắm rồi. “Anh muốn uống chút gì đó không?”

Dịch Thiếu Ương gọi bồi bàn tới, cũng kêu một ly cà phê, mới cười hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì, cứ nhiên bỏ qua thời gian nghỉ ngơi giữa trưa?”

Y Thượng Tĩnh đầu tiên là trầm mặc một trận, chuyện bản thân là muốn hỏi là nguyên nhân chia tay của hắn và Phuong Như, nhưng cho tới nay, mình và bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ như gần như xa, đối với rất nhiều chuyện của hai người bọn họ cũng không hiểu rõ lắm, hôm nay vừa gặp đã hỏi như vậy, có phải là rất mạo muội hay không?!

“Cô có phải muốn hỏi chuyện giữa tôi và Phuong Như hay không?” Dịch Thiếu Ương thấy Y Thượng Tĩnh vẻ mặt khó xử, suy nghĩ một chút, cảm thấy việc có thể khiến cho Y Thượng Tĩnh phải bỏ qua thời gian nghỉ ngơi quý giá lại còn có kiên nhẫn để đợi gần một tiếng đồng hồ như vậy, cũng chỉ có chuyện này. Bất quá, tối hôm qua cô không phải đã nói, cô chỉ có thể cùng Phuong Như làm một đôi bạn bình thường, vậy cô vì sao lại nóng vội tìm mình nói chuyện? Nhưng hiện tại, hình như cô ấy có chút hối hận.

“Vâng.” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, cuối cùng tựa hồ như cố lấy hết dũng khí, ngẩng cao đầu, mở to mắt, như muốn đem từng cái biểu tình trên khuôn mặt Dịch Thiếu Ương nhìn cho rõ ràng: “Anh có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không? Anh có lẽ cũng biết, tối hôm qua Phuong Như lại uống rượu say!” Kỳ thật những lời này, Y Thượng Tĩnh nói xong có chút chột dạ, tối hôm qua bản thân hình như cũng uống hơi nhiều, chỉ nhớ là đã đem Phuong Như đưa lên xe của Bùi Nhĩ Phàm, trí nhớ tiếp đó là của sáng nay sau khi tỉnh lại, phát hiện mình đã về nhà, hơn nữa lại còn là ở chính phòng mình. Tuy rằng không nhớ nổi cái gì, nhưng căn cứ theo việc lão mẹ sáng nay cứ hỏi đồng hồ tây cùng với về mặt bát quái, Y Thượng Tĩnh đoán rằng: tối hôm qua sau khi mình lên xe Bùi Nhĩ Phàm xong, đích thị là đã ngủ quên, nhưng lại ngủ say như lợn chết, cuối cùng, chính Bùi Nhĩ Phàm đã đưa mình về nhà. Nhưng Bùi Nhĩ Phàm làm sao mà biết địa chỉ nhà mình?

“Tôi biết! Tối hôm qua tôi ở trong góc phòng bên cạnh các cô, cho nên, những gì mọi người nói, tôi đều nghe được.” Dịch Thiếu Ương nhấp một ngụm cà phê, thẳng thắn nhìn Y Thượng Tĩnh, “Tôi muốn biết, sao cô lại muốn giúp cô ấy?”

“Rất đơn giản, tôi cùng Phuong Như học cùng nhau đã bảy năm, cho dù không phải là bạn tốt nhất, nhưng tình cảm bạn học, tình cảm bạn cùng phòng cũng có, quan tâm bạn học cũng là điều nên làm!” Y Thượng Tĩnh không chút để ý đáp lại.

“Tình cảm bạn học? Tình cảm bạn cùng phòng?” Dịch Thiếu Ương cười khế, “Khi nào thì cô đã trở nên nhiệt tình như vậy?”

Y Thượng Tĩnh bị nói trúng tâm tư, có hơi chút nổi giận, nhẹ nhàng nhún mắt: “Này bạn Dịch Thiếu Ương, làm ơn đừng có nói sang chuyện khác! Thời gian nghỉ trưa của tôi sắp hết rồi, anh có thể vào thẳng chủ đề hay không?”

“Thượng Tĩnh! Chuyện này, tôi cũng không muốn nhắc lại đâu.” Dịch Thiếu Ương nghiêm sắc mặt: “Cũng giống như cô, có một số việc, phải nhiều năm sau, mới có thể thật sự mà hiểu rõ, nói cho rõ ràng được.”

Y Thượng Tĩnh ngẩn người, thế này mới nhớ ra đêm đó mình có nói một số chuyện, không nghĩ rằng đã để cho người có tâm bên cạnh nghe thấy. Aizz, việc này cũng cho thấy đêm đó hắn căn bản không có uống rượu, hắn là cố ý không đến đón Phuong Như! Hắn làm sao có thể... Chẳng lẽ hắn và Phuong Như trong lúc đó thật sự đùa vui xong rồi? “Anh... anh có biết chuyện Phuong Như sinh non không?” Y Thượng Tĩnh thử hỏi.

Dịch Thiếu Ương lấy ra một điều thuốc, châm, hít vào một hơi sâu: “Biết. Nhưng không phải của tôi.”

“Cái gì?” Trong đầu Y Thượng Tĩnh lập tức trống rỗng, quên mất bản thân ghét nhất mùi khói thuốc lá, một lúc lâu sau mới tỉnh.

“Được rồi. Sắp đến giờ làm việc của cô rồi, tôi đưa cô về công ty!” Dịch Thiếu Ương dập tắt điều thuốc lá, đứng lên, liền đi.

Y Thượng Tĩnh đuổi theo, hỏi thẳng: “Vì sao chứ?”

“Loại chuyện này còn hỏi vì sao sao?” Dịch Thiếu Ương cười khế, sau đó dùng tay chia chia đầu Y Thượng Tĩnh: “Cô không phải trông rất ngốc nha!”

Y Thượng Tĩnh đỏ mặt, lúc này mới phát hiện lời nói của mình thật ra là còn có nghĩa khác. Nhưng, Dịch Thiếu Ương hẳn có thể lý giải chính xác ý tứ của mình mà! Hắn giả bộ cái gì a! “Ày! Anh hẳn là biết cái tôi đang hỏi là gì, đừng có mà giả bộ không hiểu!”

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn nói nữa!” Dịch Thiếu Ương vẫn là dùng cùng một câu nói đáp trả Y Thượng Tĩnh. Khiến cho Y Thượng Tĩnh cảm giác mình tựa hồ như kẻ không có việc gì nói cũng nói, không có việc gì làm cũng làm. Hôm nay dường như không nên đến đây. Y Thượng Tĩnh nghĩ vậy.

Suốt cả buổi chiều, Y Thượng Tĩnh đều chây lười, mấy ngày nay lượng công việc không lớn, cho nên có nhiều thời gian tự do hơn.

“Alô!” Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng nhắc máy, cũng không thèm nhìn xem là ai, liền nhận, “Ai vậy?”

“Thượng Tĩnh! Là tôi, Sử Lộc.” Giọng nói của đầu bên kia điện thoại tựa hồ như đang rất cao hứng.

“Vậy a! Chuyện gì thế?” Y Thượng Tĩnh vẫn là rất miễn cưỡng.

“Tôi nay có có rảnh không? Hôm nay có bộ phim mới ra, chúng ta cùng đi xem được không?”

Xem phim? Y Thượng Tĩnh suy nghĩ một lát, thật sự mình đã lâu chưa đi đến rạp xem phim. Hôm nay tâm tình có chút buồn bực, nếu như đi xem phim, thật sự là một lựa chọn rất tốt. Nhưng là, Sử Lộc... “Thực xin lỗi nha. Hôm nay tôi lại phải tăng ca, không thể đi.” Y Thượng Tĩnh lên tinh thần, “Anh có thể đi cùng bạn bè mình a!”

“Hả, tăng ca à!” Giọng nói thất vọng truyền tới, bỗng nhiên lại lên lút hỏi, “Thượng Tĩnh, cô cho rằng công ty chúng ta vì sao lại không giành được dự án lớn kia chứ? Chẳng lẽ là do kế hoạch của dự án thật sự có vấn đề?”

“Ách... chuyện này, tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ là một thư ký nhỏ, đối với mấy chuyện này không thể nào biết được.” Y Thượng Tĩnh thực bình tĩnh nói: “Hơn nữa, dự án này không phải là do phó quản lý Lý phụ trách sao? Anh làm trợ lý của ông ấy, hẳn là rất rõ ràng, đúng không?”

“Ha ha! Tôi chỉ là muốn hỏi ý kiến của cô một chút thôi mà! Tôi biết cô đối với mấy chuyện này đều có cách nhìn đặc biệt, cô nói một chút xem, coi như là giúp tôi được chứ?” Sử Lộc thở dài: “Tôi cũng vậy, bị chuyện này biến từ đầu nhỏ thành đầu to luôn! Nể tình là bạn bè (HMC:có loại bạn bè này sao? Ta khinh. Hừ!), lại là bạn học cũ, giúp tôi một chút đi!”

“Nhưng tôi thật sự không rõ chuyện này lắm!” Y Thượng Tĩnh không chút do dự cự tuyệt: “Được rồi, tôi còn phải làm việc, tôi tắt máy trước nhé. Bye bye!”

Y Thượng Tĩnh cúp điện thoại, cười lạnh một tiếng: “Muốn quảng tôi xuống nước à, không có cửa đâu. Hai con hồ tranh chấp, tất có một con chết, tại thời khắc mấu chốt này, bảo trì trung lập là tốt nhất.” Nhưng lại bỗng nhiên nhớ ra Tiền Duy Nhã có nói là bên cục quốc thổ có vấn đề, trong lòng đột nhiên chùng xuống, vội vàng gọi điện thoại: “Cha! Là con!”

“Bây giờ còn đang là giờ làm việc, con đột nhiên gọi điện thoại cho cha, có phải là có việc gì gấp hay không?”

“Không có.” Y Thượng Tĩnh cười hắc hắc hai tiếng: “Con chỉ là nghe nói, dự án của Phi Hoa bị kẹt cứng ở chỗ của cha?”

“Con gọi điện tới là muốn vì ông chủ của mình mà đi cầu nhân tình sao?” Y cha mặc dù nói năng thoải mái, nhưng Y Thượng Tĩnh nghe vào trong tai, lại thành một loại cảnh cáo. Công và tư rõ ràng luôn luôn là tác phong nhất quán của Y cha.

Y Thượng Tĩnh lại cười khan hai tiếng: “Làm sao có thể cầu nhân tình cho bọn họ? Loại việc này, con có suy nghĩ khác xa, rất xa, càng đừng nói đến việc cùng tham gia. Hơn nữa, dự án này cũng không phải là việc mà sếp trực tiếp của con phụ trách, cho nên, đối với chuyện này con là hoàn toàn không rõ ràng lắm”

“Vậy con thế nào còn gọi điện thoại tới hỏi?”

“Con... con... không có gì.” Y Thượng Tĩnh nói không ra lời, cũng không thể nói là tâm huyết dâng trào, liền gọi được.

“Kỳ thật dự án lần này là vì có hai công ty cạnh tranh, trong đó, có một công ty khác phù hợp yêu cầu của chúng ta hơn.” Y cha vẫn chỉ là nói một câu đơn giản, “Con đừng nghĩ lung tung nữa, cho dù cha biết con bị người của Phi Hoa khi dễ, nhưng cũng sẽ không dùng việc công ô nhiễm thù riêng. Huống chi cái tên biến thái kia cũng đã nhận phải trừng phạt.”

“Dạ.” Lòng Y Thượng Tĩnh chợt trở nên yên ổn hẳn, sửa sang lại suy nghĩ, “Cha, cha làm sao biết được chuyện kia?”

“Nghe người ta nói thôi.” Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một trận, đột nhiên, giọng nói bỗng lớn lên, Y Thượng Tĩnh biết lão cha đang tức giận: “Đứa nhỏ này thế nào lại như vậy? Xảy ra loại chuyện như thế cũng không nói cho người trong nhà một tiếng! Nếu không phải cha đi công tác lại đúng lúc gặp phải cái tên biến thái kia, nghe đồng sự của hắn nói đến việc này, con có phải sẽ tính giấu giếm cha cả đời hay không?”

“Cha, đây chỉ là việc nhỏ thôi a!” Y Thượng Tĩnh ôn nhu, lấy lòng Y cha: “Hơn nữa, ngày đó con cũng hưng hăng mắng hắn, thiếu chút nữa liền xông tới đập dẹt mặt hắn ra. Cho nên a, cha, cha không cần lo lắng cho con. Trên đời này, người có thể làm cho con gái của cha chịu thiệt còn chưa ra đời đâu!”

“Ba hoa!” Y cha nở nụ cười, tựa hồ như tâm tình cũng khá lên không ít, “Được rồi, có việc về nhà hắn nói đi. Chỗ này của cha còn rất nhiều chuyện phải xử lý đó!”

“Dạ, được. Cha, cha cứ làm đi! Đừng tăng ca quá muộn nha!”

Sau khi cúp điện thoại, Y Thượng Tĩnh vui đầu, tiếp tục công việc, nhưng toàn thân lại có một loại cảm giác khác thường khiến cô rất không thoải mái. Ngẩng đầu lên, liền bắt gặp Bùi Nhĩ Phạm đang đứng trước bàn làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sau khi cúp điện thoại, Y Thượng Tĩnh vui đầu, tiếp tục công việc, nhưng toàn thân lại có một loại cảm giác khác thường khiến cô rất không thoải mái. Ngẩng đầu lên, liền bắt gặp Bùi Nhĩ Phàm đang đứng trước bàn làm việc.

“Phó tổng!” Y Thượng Tĩnh nhanh chóng đứng dậy: “Phó tổng có việc muốn phân phó sao?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn đến xem thư ký của tôi có làm việc riêng trong thời gian làm việc hay không thôi.” Khóe miệng Bùi Nhĩ Phàm giương lên nụ cười vô hại.

Y Thượng Tĩnh nhìn nụ cười kia, cảm thấy toàn thân đều nổi da gà: “Tôi vẫn đang bận rộn làm việc.” Nói xong câu đó, Y Thượng Tĩnh cảm giác như đã biết rõ câu thành ngữ giấu đầu lòi đuôi.

“Đúng vậy! Chính là đang rất bận, nhận một cuộc điện thoại cá nhân, lại gọi một cuộc điện thoại cá nhân mà thôi!” Bùi Nhĩ Phàm cười, hai tay chống trên bàn.

Y Thượng Tĩnh liền cảm nhận được một loại áp lực, nhưng cảm giác buồn bực trong lòng lại rất nhanh đem cái loại áp lực này quăng đi: “Mấy ngày nay thế nào lại xui như vậy, mỗi lần muốn trộm lười một lát, làm một chút chuyện riêng đều bị gã âm hồn này biết, lại còn bị gã âm hồn Bùi Nhĩ Phàm này bắt ngay tại trận nữa chứ! Chẳng hạn như ngày hôm nay, có phải mình vừa mới bắt đầu gọi điện thoại thì hắn đã liền nghe thấy rồi hay không?”

“Tôi không có rảnh rồi!” Y Thượng Tĩnh thập phần ngay thẳng nói, tháo kính mắt xuống, trừng lớn hai mắt, nhìn thẳng về phía Bùi Nhĩ Phàm: “Tôi vừa rồi là bận chuyện công ty!”

“Vậy sao?” Bùi Nhĩ Phàm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình thường lại mộc mạc kia, tuy rằng bộ dạng không phải rất đẹp, nhưng làn da trông được lắm, trắng, lại hồng hào, trông thực khỏe mạnh, sờ lên, xúc cảm chắc không tệ. . . . . Ách, đang nghĩ đi đâu vậy?! Bùi Nhĩ Phàm trong lòng thầm khinh bỉ chính mình, cư nhiên lại có ý nghĩ kỳ quái một lão bà tướng mạo bình thường, lớn tuổi hơn mình, lại lười nhác chứ? Đúng là mấy ngày nay làm việc quá sức thật rồi, ừm, đêm nay phải thư giãn mới được!

“Tôi chỉ là dùng quan hệ để hỏi thăm một chút, vì sao dự án của công ty của chúng ta lại có vấn đề. Tôi quen biết một người bên kia, cho nên, muốn ông ấy có thể tiết lộ một chút tin tức.” Y Thượng Tĩnh đảo mắt, thầm nghĩ, aizz, đầu năm nay, nói dối cũng càng ngày càng không dễ a, đặc biệt lại phải đối mặt với con người tinh tường như vậy.

“Người kia là cha của cô à!” Bùi Nhĩ Phàm đương nhiên thấy dấu hiệu đặc hữu khi Y Thượng Tĩnh nói dối, nhưng vẫn làm như không có gì, tiếp tục hỏi, “Ba cô là cục trưởng cục quốc thổ sao?”

“Vâng. A? Làm sao anh biết được?” Y Thượng Tĩnh lại mở to mắt nhìn, lúc mình điền vào tư liệu nhân sự chỉ điền vào phần chức vụ công tác của cha là nhân viên công vụ thôi mà; đồng thời, ngay cả Tiền Duy Nhã cũng không biết cụ thể là cha mình làm gì, Bùi Nhĩ Phàm này làm sao mà biết được?

“Bởi vì trong cục quốc thổ, chỉ có cục trưởng họ Y.” Bùi Nhĩ Phàm rất tự nhiên mà cười. Kỳ thật Bùi Nhĩ Phàm cũng là vừa mới nghe bọn họ nói chuyện mà suy đoán, không nghĩ tới, thật sự đúng là như vậy. Bất quá, ở trên tư liệu cá nhân của cô, cô chỉ có ghi ngắn gọn mấy chữ nhân viên công vụ, có thể thấy được, cô cũng không muốn cho người khác biết tình hình thực tế nhà mình.

Aizz! Thật đáng chết, vẫn là để cho người của công ty biết! Y Thượng Tĩnh nhủ mày, năm đó lúc điền vào tư liệu, liền nghĩ công ty kiến trúc này sẽ có liên quan đến đất đai rất nhiều, tự nhiên sẽ cùng cục quốc thổ có lui tới, nếu như mình điền chi tiết rồi, thì sẽ mang đến cho mình không ít phiền toái, vì thế liền toan tính mà điền đơn giản như vậy.

“Phó tổng!” Y Thượng Tĩnh nghiêm sắc mặt, đứng đắn nói, “Tuy rằng tôi là nhân viên của Phi Hoa, nhưng tôi sẽ không xin cha mình mưu tư, để Phi Hoa có được dự án lần này.”

Bùi Nhĩ Phàm cũng đứng thẳng người, nhìn thẳng vào Y Thượng Tĩnh, vừa mới nghe Y Thượng Tĩnh lầm bầm lâu bầu mà nói. . . , cô hẳn là biết một ít tin tức trong công ty. Bất quá, Bùi Nhĩ Phàm tuyệt không kinh ngạc, Y Thượng Tĩnh này nhìn qua không đơn giản như bề ngoài của cô, chính mình biết rõ, cô hiện tại nói như vậy, chính là ở thái độ cho thấy, cô sẽ không nghiêng về bên nào? “Đương nhiên! Phi Hoa không đến mức cần nhờ vào loại quan hệ này đi lấy dự án!” Bùi Nhĩ Phàm cười khê, “Huống chi, loại dự án này có đoạt được hay không cũng chẳng sao cả!”

Một câu, tuy rằng rất nhẹ, nhưng làm cho trong lòng Y Thượng Tĩnh dậy sóng.

“Đêm nay sau khi tan tầm, trước hãy lưu lại, theo giúp tôi đi đàm phán dự án Tân Thế Kỷ.” Bùi Nhĩ Phàm để lại một câu như vậy, rồi liền trở về phòng

làm việc của mình.

Y Thượng Tĩnh lại thất thần, dự án Tân Thế Kỷ, rất nhỏ, căn bản không cần phải phó tổng tự thân xuất mã mà. Nhưng vì sao hôm nay Bùi Nhĩ Phàm lại đích thân đến xử lý? Còn mang theo cái người ‘không thể làm chung’ này chứ? Đây chính là tình huống chưa từng xuất hiện khi hắn đi đàm phán dự án nhà.

Năm giờ mười lăm phút, Bùi Nhĩ Phàm ra khỏi phòng làm việc của mình, liền thấy Y Thượng Tĩnh nằm xấp trên bàn làm việc, khép hờ nửa mắt, xoay bút. Bùi Nhĩ Phàm đến gần, lấy đi cây bút trong tay Y Thượng Tĩnh, trêu đùa: “Thư ký Y thực nhàn chán sao? Xem ra ngày mai nên tăng thêm lượng công việc cho thư ký Y rồi!”

Lúc Y Thượng Tĩnh làm xong công việc của mình, vừa vận cũng là lúc tan tầm. Chỉ vì một câu của Bùi Nhĩ Phàm sau khi tan tầm phải đi bàn dự án, nên liền ở lại, chừng mười phút đồng hồ, cảm thấy không có ý gì, liền tắt máy tính, gục xuống bàn thêm thiếp trong chốc lát. Còn chưa có kịp chớp mắt, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, bút trong tay cũng chẳng còn, lại ngửi thấy được một mùi nước hoa nhàn nhạt, liền biết ngay là Bùi Nhĩ Phàm.

“Phó tổng. Tôi tan tầm rồi mà!” Y Thượng Tĩnh cũng không nói thêm gì, chỉ tăng thêm ngữ khí, cường điệu sự thật này.

Bùi Nhĩ Phàm đem cây bút đặt lên bàn, cười nói: “Vây đi thôi, tôi đã cùng bên Tân Khế Kỷ hẹn địa điểm rồi.”

Cái gì, đã hẹn địa điểm rồi?! Khi Y Thượng Tĩnh nghe thấy những lời này thì mới nhớ ra cuộc hẹn ngày hôm nay không có qua tay mình an bài, nói cách khác, cuộc hẹn đêm nay là do Bùi Nhĩ Phàm một tay an bài? Hắn tại sao lại an bài vào đêm nay? Lại tại sao phải lôi kéo mình? Đem từng đoạn thời gian ở chung nhớ lại, trong khi làm việc, hai người thực ăn ý, nhưng gác công việc qua một bên, Y Thượng Tĩnh luôn cảm thấy Bùi Nhĩ Phàm luôn ăn hiếp chính mình, tỷ như việc pha cà phê.

Đi theo phía sau Bùi Nhĩ Phàm, ra cửa lớn công ty, ngồi lên xe của Bùi Nhĩ Phàm, Y Thượng Tĩnh như có như không nhìn vào Bùi Nhĩ Phàm, bởi vì lúc này, Y Thượng Tĩnh có một loại ảo giác, Bùi Nhĩ Phàm có thể sẽ trở thành khắc tinh của mình.

Cùng lúc đó, cũng đi ra từ công ty, Sử Lộc đến gara lấy xe vừa lúc thấy Y Thượng Tĩnh ngồi lên trên xe Bùi Nhĩ Phàm rồi đi. . .

Y Thượng Tĩnh theo Bùi Nhĩ Phàm vào một nhà KTV sa hoa, lên mấy lầu, đến một gian phòng, đẩy cửa vào, liền thấy một nam một nữ ngồi ở bên trong. Nam bốn mươi mấy tuổi, nữ chừng ba mươi tuổi. Hai người kia thấy Bùi Nhĩ Phàm cùng Y Thượng Tĩnh vào cửa, đều đứng lên, nghênh đón hai người. Sau vài câu hàn huyên, cũng bắt đầu tiến vào vấn đề chính. Đương nhiên, cuộc đàm phán này chủ yếu là do vị chủ quản bên đối phương nói, Bùi Nhĩ Phàm cùng Y Thượng Tĩnh chỉ lắng nghe.

Hai phút sau, Y Thượng Tĩnh liền không còn hứng trí, thỉnh thoảng lại uống trà chanh, tư tưởng cũng theo hương chanh kia mà bay xa. Khi Y Thượng Tĩnh hoàn hồn thì dự án đã đàm phán xong rồi, thư ký bên kia cũng đã mang chút rượu tới, muốn nâng chén chúc mừng. Lúc này, Y Thượng Tĩnh mới gặp phải khó khăn: từ lúc tan tầm tới giờ, bụng còn chưa ăn hạt cơm nào, tuy rằng đã uống vào không ít nước, nhưng dạ dày vẫn cảm thấy trống rỗng, hơi có chút đau.

Tiếp nhận rượu, Y Thượng Tĩnh không chút nhăn mặt mà uống, tiếp theo, Bùi Nhĩ Phàm cùng hai vị kia trò chuyện, Y Thượng Tĩnh ngồi trên chiếc sofa thật dài, mỉm cười, làm bộ như thực đang chăm chú lắng nghe, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền viện cớ đi toilet, ra khỏi phòng liền đi đến đại sảnh tìm một chỗ trống ngồi xuống lấy điện thoại ra, kêu một phần đồ ăn. Mười phút sau, đồ ăn được đưa tới, Y Thượng Tĩnh tiếp nhận liền bắt đầu ăn, cũng không còn chú ý hình tượng gì nữa... bụng là lão đại, đó vẫn là tôn chỉ mà Y Thượng Tĩnh thờ phụng.

Khi Bùi Nhĩ Phàm phát hiện Y Thượng Tĩnh ‘biến mất’ đã lâu, liền đi ra ngoài tìm cô, đi vào đại sảnh, liền thấy người nào đó đang như hổ như sói mà ăn, xem ra tựa hồ là đã đói bụng lắm.

“Nếu đói bụng, có thể nói một tiếng, chúng ta có thể đi đến chỗ khác!” Bùi Nhĩ Phàm ngồi xuống bên cạnh Y Thượng Tĩnh, khẽ cười nói.

Y Thượng Tĩnh đầu cũng không ngẩng, tiếp tục ăn cơm của mình: “Ông chủ đang cùng khách hàng nói chuyện làm ăn, tôi làm sao có thể đưa ra yêu cầu loại này?”

“Cho nên, cô liền tự mình lên ra ăn vụng sao?” Tâm tình Bùi Nhĩ Phàm rất tốt, bắt cười ra tiếng.

Y Thượng Tĩnh đem một miếng cơm nuốt xuống, nghiêm sắc mặt, tiếp tục nói: “Tôi đây không gọi ăn vụng, cái này gọi là quang minh chính đại mà ăn! Hơn nữa, điện thoại là do tôi gọi, cơm là do tôi đặt, có chỗ nào giống ăn vụng?”

“Ông chủ đang bàn chuyện làm ăn, làm thư ký như cô lại bỏ ông chủ chạy ra ngoài ăn cơm, và quan trọng hơn là, ông chủ cũng chưa có ăn cơm! Cô nói, cái này không gọi là ăn vụng sao!” Bùi Nhĩ Phàm cũng nghiêm trang nói.

“Ngụy biện!” Y Thượng Tĩnh cũng biết làm một người thư kí, ở điểm này, quả thật có chút thất trách, nhưng không chịu thừa nhận... ai bảo hắn không ăn cơm chiều trước rồi tiếp tục công tác? Hắn chịu bụng rỗng được, cũng không có nghĩa là người khác cũng chịu được!

Bùi Nhĩ Phàm cũng chỉ là tùy ý cười cười, nghĩ một chút thì liền biết dạ dày của cô không tốt, đêm nay cô lại muộn như vậy mà vẫn chưa ăn chút gì, hơn nữa bụng rỗng uống rượu, coi như là làm khó cô rồi. “Được rồi, công việc đêm nay đã xong, chúng ta đi ăn đại tiệc để chúc mừng công việc hôm nay kết thúc mỹ mãn chứ.”

“Hừm? Được!” Y Thượng Tĩnh không hề nghĩ ngợi liền ưng thuận, đêm nay xem như đi công tác, ăn cơm hắn là tính phí công tác, cho nên không thể cho là ăn không nhà. “Có nên đi vào nói cho bọn họ một tiếng hay không?”

“Không cần.” Bùi Nhi Phàm rất tự nhiên tiếp nhận cặp lồng đựng com trong tay Y Thượng Tĩnh, kéo tay Y Thượng Tĩnh đi, (HMC: ăn đậu hũ trắng trơn kìa) “Không cần để ý tới bọn họ, chính bọn họ biết nên làm cái gì bây giờ.”

Y Thượng Tĩnh có chút hết chỗ nói, tốt xấu gì người ta cũng là khách hàng của công ty, sao có thể thất lễ như thế? Bất quá, nếu thủ trưởng đã cảm thấy không có gì lớn, một tiểu thư ký như cô, cũng không cần thiết phải làm trái lại cấp trên.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Phía dưới nhà Y Thượng Tĩnh.

Bùi Nhi Phàm đã dừng xe lại, nhìn Y Thượng Tĩnh đang ngồi trên tay lái phụ mà ngủ như chết, có chút bất đắc dĩ cười trừ, cô gái này thật là, nói cô mơ hồ, nhưng khi làm việc cô lại tuyệt không hề hảm hồ; nói cô sáng suốt, nhưng cô cư nhiên có thể như vậy mà ngủ ngay trên xe của một người đàn ông... Không có chút đề phòng nào cả!

“Y Thượng Tĩnh, đến nhà rồi. Dậy đi!” Bùi Nhi Phàm vỗ nhẹ lên mặt Y Thượng Tĩnh, uhm, xúc cảm quả thật không tệ.

Trong mơ màng, Y Thượng Tĩnh cảm thấy có cái gì đó cứ di động ở trên mặt mình, theo phản xạ mà dùng tay ngăn trở, nhưng càng về sau nó càng cùng mình hơn thua, cứ về loạn trên mặt. Y Thượng Tĩnh tức giận lấy tay xoa xoa mặt một hồi, lại cảm thấy có một tầm mắt thực khác thường cứ nhìn mình chăm chăm, mở to mắt ra, liền đối diện với một đôi mắt đen láy, mà trong đôi mắt kia đang tràn ngập ý cười.

Ách... Đầu Y Thượng Tĩnh trống rỗng, ba giây sau, mới hoàn hồn lại. Trùng trùng nhìn Bùi Nhi Phàm: “Anh đem cái gì cọ lên trên mặt của tôi vậy?”

Bùi Nhi Phàm không trả lời, chỉ cười nói: “Đến nhà cô rồi!”

Nhưng Y Thượng Tĩnh lại không đem những lời này để vào trong lòng, toàn bộ tâm tư đều hồi tưởng lại việc đêm nay: sau khi rời khỏi KTV, cô và Bùi Nhi Phàm đã đến một nhà hàng sa hoa để dùng com, tiếp theo lại ngồi ở trên xe của Bùi Nhi Phàm, tiếp đến là nói vài câu về công việc..., tiếp đến nữa hình như không có ấn tượng gì... Nghĩ đến đây, Y Thượng Tĩnh trong lòng cả kinh: Sao mình lại ngủ được khi đang ngồi trên xe Bùi Nhi Phàm chứ! Sao có thể tùy tiện như vậy được, cư nhiên lại ngủ trên xe của một người đàn ông, mặc dù bộ dạng cô không phải là rất được, đáng người cũng không phải là khá lắm, nhưng... nhưng vẫn thực là mắt mặt... Không đúng, hẳn là rất không an toàn, aizz, quên đi, cũng đã ngủ trên xe người ta hai lần rồi, bây giờ nghĩ đến việc có an toàn hay không, chẳng phải là đã quá muộn rồi sao?

“Đến nhà cô rồi! Chẳng lẽ cô thật sự là yêu thích xe tôi hay là yêu thích tôi, nên không muốn vào nhà sao?” Bùi Nhi Phàm nhìn sắc mặt Y Thượng Tĩnh liên tục thay đổi từ suy nghĩ miên man, đến kinh ngạc, đến ngượng ngùng, sau đó lại ảo não... Những thứ đó tuyệt đối chưa từng thấy ở trong phòng làm việc.

“Ai thích anh chứ?! Tôi không có hứng thú làm trâu ngựa!” Y Thượng Tĩnh đối với đề tài này rất là miễn cảm, bởi vì trong gia tộc họ Y, cơ hồ có một gia quy bất thành văn: Không biết là đã bắt đầu từ vị đại tổ tiên nào của Y Thượng Tĩnh, cơ hồ tất cả vợ chồng đều là vợ lớn chồng nhỏ, tuổi chênh lệch từ ba đến không quá mười tuổi; mà ngay từ lúc Y Thượng Tĩnh còn nhỏ, Y mẹ đã liền bắt đầu giáo huấn Y Thượng Tĩnh, muốn cô duy trì truyền thống tốt đẹp của gia tộc, muốn lập gia đình thì nhất định phải tìm nam nhân nhỏ tuổi hơn mình! Tuy rằng mấy năm này, Y mẹ không nói gì đến nữa, nhưng ở trong lòng Y Thượng Tĩnh, luôn rất phản cảm với vấn đề này. “Tôi xuống xe rồi! Cảm ơn phó tổng đã đưa tôi về nhà. Lái xe cẩn thận!”

Tuy rằng Y Thượng Tĩnh không thích nhắc tới cái đề tài này, nhưng vẫn là rất lễ phép đứng ở ven đường, chuẩn bị nhìn theo xe Bùi Nhi Phàm rời đi. Bùi Nhi Phàm đối với cách xử sự thay đổi bất chợt như thế của Y Thượng Tĩnh, cảm thấy có chút khó hiểu nhưng chỉ có thể khẳng định một điều, là cô thật sự rất không thích anh. Điều này đối với Bùi Nhi Phàm mà nói, trong lòng ít nhiều vẫn là có chút không thoải mái. Từ nhỏ đến lớn, Bùi Nhi Phàm đều rất được nhiều người khác phái quan tâm ái mộ, nữ sinh theo đuổi cũng không ít, nhưng từ khi gặp Y Thượng Tĩnh cho tới giờ vẫn không thấy được chút ái mộ nào trong mắt cô, bình thường nói chuyện, trừ bỏ công việc, cô sẽ không chủ động đề cập đến việc riêng của mình, cũng sẽ không để ý tới bất cứ cái gì ngoại trừ công việc; còn về việc đối xử với anh, vẫn cứ thực khách khí, cho dù có những lúc có toan tính khó xử, cô vẫn với một bộ mặt lạnh tanh, trưng ra nụ cười chuyên nghiệp còn khó coi hơn cả khóc. Tuy rằng như vậy có thể tránh khỏi cho anh không ít phiền não, không cần phải lo lắng cho thư ký của mình vì háo sắc mà làm hỏng việc, nhưng việc này... việc này cũng làm cho lòng tự trọng nam giới của Bùi Nhi Phàm gánh chịu “thương tổn”. “Thư ký Y!!” Trong lòng chứa đựng một cỗ hòn dỗi, Bùi Nhi Phàm mở cửa kính xe ra, giương lên nụ cười ôn hòa.

Y Thượng Tĩnh nhìn chăm chăm vào nụ cười tao nhã kia, hoàn toàn không hiểu Bùi Nhi Phàm vì cái gì lại cười, nhưng vẫn là trưng ra bộ dạng chuyên nghiệp cười hỏi: “Phó tổng còn có chuyện gì muốn phân phó?”

“Không có gì gấp, chỉ là muốn nói với thư ký Y rằng, bữa tối đêm nay là chế độ AA*, phần mà thư ký Y trả thay cho tôi, sẽ tính vào lương cuối tháng này của cô.” Bùi Nhi Phàm cười, dưới ánh đèn đường mờ vàng, lưu quang chớp động, mị hoặc khôn cùng, “Chúc thư ký Y đêm nay sẽ có một giấc mộng đẹp!” Nói xong, Bùi Nhi Phàm điều khiển cỗ xe Audi A8 của anh rời đi.

*AA: theo ngôn ngữ giới trẻ bây giờ là cam-bu-chia, tức là cưa đôi, phần ai nấy trả...

Nụ cười chuyên nghiệp trên mặt Y Thượng Tĩnh có chút cứng đờ, bởi vì lúc này Y Thượng Tĩnh thật sự không biết nên dùng cái biểu tình gì để hình dung tâm tình lúc này: Y Thượng Tĩnh cho rằng bữa tối lúc này hẳn là được xem như cơm công tác, liền muốn hung hăng chặt chém Bùi Nhĩ Phàm một lần, vì thế khi Bùi Nhĩ Phàm mời cô chọn món thì liền chọn những món đắt một chút. Bữa cơm đó, Y Thượng Tĩnh ăn thực HAPPY, Bùi Nhĩ Phàm cũng không có ý kiến gì, nhưng đến khi tính tiền thì Bùi Nhĩ Phàm ném ra một câu, rằng không mang theo tiền mặt cũng không có mang theo chi phiếu, nhờ Y Thượng Tĩnh thanh toán trước, rồi về công ty báo cáo thu chi. Vì thế, Y Thượng Tĩnh tâm không cam tình không nguyện, thanh toán bữa tối cao tới 5000 tệ. Nhưng Y Thượng Tĩnh không đoán trước được là, Bùi Nhĩ Phàm cư nhiên chỉ để mình báo lên một nửa quân số! Nói cách khác, một bữa ăn đêm nay của Y Thượng Tĩnh, chính là bằng cả nửa tháng lương!

“Chẳng trách tối nay mình luôn có cảm giác kỳ quái, cái bộ dáng gọi cơm kia trông thực tự nhiên, tựa hồ như tuyệt không tiếc tiền, hóa ra là anh ta còn có chiều này! May là, mấy món mình gọi tối nay cũng không phải là mắc nhất, nếu không tháng này mình thật phải nuốt gió qua bữa rồi!” Y Thượng Tĩnh cuối cùng cũng thu lại nụ cười cứng đờ trên miệng, nghiêng chặt răng, mặt hướng về phía lúc này Bùi Nhĩ Phàm đã rời đi, hung hăng nói: “Tên họ Bùi kia, là do anh khiêu chiến với tôi trước, tôi đã nhịn lâu lắm rồi, đừng trách tôi không khách khí! Bắt đầu từ ngày mai đi làm, anh ngay cả nửa chén nước cũng không có mà uống... ồ...ng!”

Bảy giờ năm phút, Y Thượng Tĩnh vừa vặn bước vào phòng làm việc của mình- đây là giờ làm việc mới của Y Thượng Tĩnh sau khi trở thành thư ký của Bùi Nhĩ Phàm. Buông túi xách xuống, mở máy tính, sau đó tiến vào phòng giải khát, một phút đồng hồ sau, khoai trả từ phòng giải khát bước ra; rồi tiến vào phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm, sau khi tiến hành sửa sang đơn giản và dọn dẹp xong văn phòng, liền bắt đầu sắp xếp lại lịch trình hôm nay của Bùi Nhĩ Phàm.

Tám giờ đúng, Bùi Nhĩ Phàm ưu nhã bước vào văn phòng. Vẫn giống như mọi ngày, Y Thượng Tĩnh bắt đầu đi theo phía sau Bùi Nhĩ Phàm, báo cáo lịch trình hôm nay.

5 phút sau...

“Phó tổng, vừa rồi là lịch trình của anh ngày hôm nay, anh có thấy chỗ nào không hợp lý không?” Cũng vẫn như mọi ngày, sau khi báo cáo lịch trình xong, Y Thượng Tĩnh lại hỏi ý kiến của Bùi Nhĩ Phàm, xem có cần thay đổi gì không.

“Được rồi, cô sắp xếp hết đi!” Bùi Nhĩ Phàm hài lòng gật gật đầu, đối với năng lực làm việc của Y Thượng Tĩnh, Bùi Nhĩ Phàm không có bất kỳ chỗ nào để soi mói. Về điểm này, Bùi Nhĩ Phàm không thể không cho rằng Bùi Chí Cường rất có con mắt nhìn người, cư nhiên có thể ở trong công ty đào được một nhân tài như vậy! Nhưng, thư ký Y, cô có biết là buổi sáng hôm nay, cô đã làm thiếu một chuyện không?”

Trong tâm tư Y Thượng Tĩnh đương nhiên là hiểu được việc mà Bùi Nhĩ Phàm muốn nói đến là ly cà phê mỗi ngày, nếu như là bình thường, Y Thượng Tĩnh sẽ lười cùng hần so đo, không đợi hần hỏi tới nữa liền thực tự giác mà đem cà phê mang đến, nhưng hôm nay, Y Thượng Tĩnh cũng rất ngoài ý muốn mà nói nhiều: “Xin hỏi phó tổng, tôi làm thiếu chuyện gì? Văn phòng đã quét dọn, lịch trình cũng đã báo cáo, tư liệu ngày hôm qua cũng đã sửa sang lại xong rồi! Tôi không biết là tôi đã làm thiếu chuyện gì, kính mong phó tổng nói rõ!”

Ừm?! Hôm nay Y Thượng Tĩnh tựa hồ như có điểm kỳ lạ, trước đây, trước khi cô báo cáo lịch trình đã liền đưa tới một ly cà phê, sau khi báo cáo lịch trình xong, liền vội đi làm chuyện của mình, nhưng hôm nay, cô không có mang cà phê đến, sau khi báo cáo lịch trình xong, còn đem tài liệu ôm trước ngực, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Tôi muốn một ly cà phê mỗi ngày, thư ký Y còn chưa có đưa tới!” Bùi Nhĩ Phàm tựa vào ghế da, nhìn chăm chăm vào Y Thượng Tĩnh nói.

“Cà phê?! Hừm! Vậy sao!” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, trưng ra nụ cười chuyên nghiệp, nhưng lại cười đến có chút bất lương, “Có chuyện tôi quên mất phải báo lại với phó tổng là sáng nay, khi tôi sử dụng máy pha cà phê thì nó không sao tự động không thể dùng được! Tôi đã điện cho bộ phận hậu cần mời người đến sửa chữa rồi, bởi vậy, hôm nay phó tổng chắc không thể uống cà phê được.”

Máy pha cà phê hỏng rồi?! Bùi Nhĩ Phàm nhíu mày, đó là máy pha cà phê của Đức mới mua về tháng này, sao nói hỏng liền hỏng được? “Vậy nhờ thư ký Y thay tôi pha ly trà đi!” Bùi Nhĩ Phàm ôn nhã cười.

“Vậy phó tổng muốn uống loại trà nào?” Y Thượng Tĩnh dùng giọng nói chuyên nghiệp hỏi, nhưng lại đang suy nghĩ trong lòng, vô luận Bùi Nhĩ Phàm trả lời là muốn uống loại nào, đáp án chỉ có một là: không có!

“Phòng giải khát có những loại trà nào?” Bùi Nhĩ Phàm thân nhiên nhìn Y Thượng Tĩnh, ánh mắt lóe sáng.

Nụ cười của Y Thượng Tĩnh chợt có chút không được tự nhiên nữa, bởi vì lời Bùi Nhĩ Phàm không giống như mình dự tính, aizz, thật sự là đã đánh giá thấp thực lực của đối thủ a! “Phòng giải khát đã hết trà rồi, hơn nữa tôi cũng đã điện cho bộ phận hậu cần, kêu bọn họ đưa trà lá lên và nước lên.” Y Thượng Tĩnh không rảnh để đối đáp tiếp, cuối cùng, chỉ bỏ lại một câu mang tính tổng kết, “Cho nên, sáng nay phó tổng vừa không thể uống cà phê, vừa không thể uống trà, cũng không thể uống nước lọc rồi!”

Chương 32

“Phòng giải khát đã hết trà rồi, hơn nữa tôi cũng đã điện cho bộ phận hậu cần, kêu bọn họ đưa trà lá lên và nước lên.” Y Thượng Tĩnh không rảnh để đối đáp tiếp, cuối cùng, chỉ bỏ lại một câu mang tính tổng kết, “Cho nên, sáng nay phó tổng vừa không thể uống cà phê, vừa không thể uống trà, cũng không thể uống nước lọc rồi!”

“Không còn gì để uống sao?” Bùi Nhĩ Phàm chợt cười tươi với Y Thượng Tĩnh, “Nhưng lúc này bước vào hình như thấy trên bàn của thư ký Y còn một cốc nước nóng mà!”

“Đúng a! Nhưng đó là cốc nước cuối cùng rồi!” Y Thượng Tĩnh hôm nay quyết tâm cùng Bùi Nhĩ Phàm đấu đến cùng, nụ cười chuyên nghiệp vẫn lưu ở trên mặt như trước, nhưng trong lòng lại nghĩ Bùi Nhĩ Phàm này mỗi ngày đến văn phòng đều là một bộ dạng không để ý gì, không nghĩ đến anh ta còn chú ý đến cả cốc nước trên bàn mình! Bất quá, cũng may mình đã sớm đem đồ trong phòng giải khát xử lý xong, cho dù anh ta muốn tìm nhọc nhằn của mình cũng tuyệt đối không thể!

“Vậy thì phiền thư ký Y đem cốc nước của mình cho tôi đi! Tôi khát!” Bùi Nhĩ Phàm háng giọng, thấy nụ cười trên mặt Y Thượng Tĩnh đã muốn còn không nhìn được nữa, càng tiếp tục khích lệ, “Làm một thư ký đủ tư cách, việc này hẳn là nên chuẩn bị tốt trước, chứ không phải là nước đến chân mới nhảy, chỉ báo lại cho cấp trên một câu không có là xong! Thực hiển nhiên, ở phương diện này, thư ký Y vẫn là còn làm chưa được tốt!”

Y Thượng Tĩnh hiện tại hơi có chút hối hận, nếu vẫn là giống như mọi ngày mà đem ngay cho hắn một cốc nước, thì đã không cần phải đứng đây cả nửa ngày, cũng không phải bị chiếm được bao nhiêu tiện nghi thế này! Nhưng là, Y Thượng Tĩnh thật sự rất không cam lòng a! “Phó tổng, cốc nước kia, tôi đã uống qua rồi!” Ý là, không phải anh muốn uống nước miếng của tôi đây chứ! Y Thượng Tĩnh đặc ý nghĩ.

Bùi Nhĩ Phàm thấy mặt Y Thượng Tĩnh lộ vẻ đắc ý, cũng hiểu được là cô đang đắc ý vì cái gì. Nếu là bình thường, Bùi Nhĩ Phàm sẽ cười trừ lắc đầu, cho qua. Nhưng hôm nay sẽ khác, chuyện này rõ ràng là do Y Thượng Tĩnh khơi mào trước, hơn nữa còn là cố ý, như vậy, nói cho cùng, nếu không phụng bồi, vậy chẳng phải là thực mất hứng sao?! Một tay chống lên bàn, một tay nâng cằm, “Không quan hệ, tôi không ngại bị lấy bệnh cấp tính kì quái gì đó!”

“Anh không ngại, nhưng tôi ngại!” Y Thượng Tĩnh buột miệng tiếp lời, rồi chợt tỉnh ngộ, sau đó lập tức sửa miệng, oán hận tới gần bàn của Bùi Nhĩ Phàm, nghiêng người qua, nhìn xuyên thẳng qua tấm kính mắt hơn ba độ mà trừng to mắt, từ trong kẽ răng phát ra từng tiếng, “Bùi Nhĩ Phàm, anh có ý gì?”

“Ý trên mặt chứ!” Bùi Nhĩ Phàm vẫn tiếp tục cười ưu nhã, nhìn vào khuôn mặt cách mình chưa đến mười phân, chợt nhớ tới xúc cảm mềm mại tới hôm qua lúc gọi cô dậy, tim có chút dao động...

Y Thượng Tĩnh vừa nghe thấy, ngọn lửa trong lòng càng cháy mạnh hơn, thù tối hôm qua còn chưa báo, này lại thêm thù mới rồi! Từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị ai khi dễ qua như vậy, hơn nữa lại còn là cái loại bị khinh thường sỉ nhục mà không có cách để cãi lại...! Chẳng lẽ đành phải đem quả bỏ hòn này nuốt vào sao?! Không! Y Thượng Tĩnh này cái gì cũng có thể chịu, nhưng tuyệt đối không chịu thiệt! “Bùi Nhĩ Phàm...”

“Phó tổng, sao lại không thấy thư ký của anh đâu? Cô ấy không phải là lại...” Giọng của Trương Giai Thành đột nhiên xuất hiện ở bên trong phòng làm việc, rồi lại đột nhiên ngừng lại, vừa ngay lúc Trương Giai Thành mới vào cửa thì cũng là lúc Y Thượng Tĩnh cùng Bùi Nhĩ Phàm đang mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, hơn nữa theo góc độ mà Trương Giai Thành nhìn đến, hai người hình như là đang hôn môi, hơn nữa, còn là Bùi Nhĩ Phàm bị cưỡng hôn...

Y Thượng Tĩnh quay mạnh đầu, tức giận trong mắt còn chưa thối lui, mà Bùi Nhĩ Phàm vẫn là một bộ dạng nhàn nhã như vậy, nhưng ở trong mắt Trương Giai Thành, càng giống như là vì mình đã phá hỏng chuyện tốt của người ta, nên hai người họ mới vậy! “Ách... Xin các vị cứ tiếp tục, không cần để ý tới hai người chúng ta!”

Hai người? Y Thượng Tĩnh lúc này mới phát hiện, Sừ Lộc đang đứng phía sau Trương Giai Thành! Mà Sừ Lộc lại đang đứng ngay người, dùng ánh mắt khó có thể tin mà nhìn Y Thượng Tĩnh. “Trợ lý Sừ, chúng ta ra ngoài trước một chút đi!” Trương Giai Thành liền kéo Sừ Lộc đi ra ngoài. Mà một lát sau, Sừ Lộc đã khôi phục lại thần sắc bình thường, xoay người liền đi, nhưng lúc gần đi, vẫn là liếc mắt nhìn Y Thượng Tĩnh.

Y Thượng Tĩnh xoay người, cảm giác như mình bị trừng có chút khó hiểu, hơn nữa, lời nói của Trương Giai Thành cũng rất kỳ quái, anh ta kêu mình tiếp tục, không phải là tiếp tục cùng Bùi Nhĩ Phàm cãi nhau chứ! Đáng tiếc hiện tại không còn tâm tình——nếu hai người bọn họ không xuất hiện, có thể sẽ còn tiếp tục cùng Bùi Nhĩ Phàm âm ỷ.

Nhưng là, thua người chứ không thua trận, Y Thượng Tĩnh đứng thẳng người, không nể mặt, lạnh giọng: “Bùi Nhĩ Phàm, chuyện anh dùng ngôn ngữ vũ nhục tôi hôm nay, tôi sẽ nhớ kỹ!” Sau đó lại trưng ra nụ cười chuyên nghiệp, nhưng là vẫn lạnh giọng nói, “Phó tổng, nếu như không còn phân phó gì khác, vậy tôi ra ngoài làm việc.” Nói xong liền xoay người rồi đi, không thêm để ý xem Bùi Nhĩ Phàm còn có phản phó gì nữa hay không.

Ra khỏi văn phòng, Y Thượng Tĩnh ngồi trên sôpha đối diện với Trương Giai Thành và Sừ Lộc mỉm cười nói: “Phó tổng mời hai vị trợ lý vào.”

“Nhanh như vậy a!” Trương Giai Thành cười đen tối, Y Thượng Tĩnh nhìn thấy, mặt đầy hắc tuyến.

“Trợ lý Trương, chúng ta nên đi gặp phó tổng thôi!” Sứ Lộc đứng dậy, không có bất kỳ cảm xúc nào nói một câu, sau đó liền nhắc chân bước vào phòng. Mà Trương Giai Thành lại cười một cái rõ tươi, rồi cũng đi vào theo.

Mười phút sau, Sứ Lộc đi ra trước, thấy Y Thượng Tĩnh đang chiến đấu hăng hái với một đồng tư liệu, mày thỉnh thoảng lại khẽ nhăn, hàng mi khẽ giương, mi mắt rất dài, thỉnh thoảng lại khẽ chớp động, hết như cánh bướm linh động. Nhẹ nhàng đi đến trước bàn Y Thượng Tĩnh, không nói lời nào.

Nhưng khi Sứ Lộc tới gần bàn Y Thượng Tĩnh thì Y Thượng Tĩnh đã nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thấy là Sứ Lộc, đứng dậy, một tay cầm đồng tư liệu, một tay đem văn bản để lên chỗ trống, trung lên nụ cười chuyên nghiệp: “Trợ lý Sứ, anh có việc cần tôi giúp đỡ sao?”

“Không có việc gì!” Sứ Lộc cũng cười, nhưng là nụ cười không chạm đến đáy mắt, “Tôi chỉ muốn hỏi thăm một chút, cô cảm thấy đã quen công việc chưa?”

“Ồn cả a!” Y Thượng Tĩnh không biết vì sao Sứ Lộc lại hỏi như vậy, đành phải phòng hờ mà trả lời, “Trợ lý Sứ sao lại hỏi vậy?”

Sứ Lộc không đáp, chỉ là nhìn thật sâu vào Y Thượng Tĩnh, rồi liếc mắt rời đi. Y Thượng Tĩnh nhìn bóng lưng của Sứ Lộc, cảm thấy Sứ Lộc hôm nay nhất định là đầu óc có vấn đề rồi, rất là khó hiểu!

“Thư ký Y, mời vào trong!” Nội tuyến vang lên, không cần phải nói, lại là Bùi Nhĩ Phàm. Y Thượng Tĩnh đứng dậy, rời khỏi vị trí của mình, quét mắt nhìn cốc nước trắng trên bàn, xoay người bước vào phòng giải khát, rất nhanh liền đi ra. Ba mươi giây sau, bụng cốc nước đi vào.

Y Thượng Tĩnh bước vào, trực tiếp đem cốc nước đặt lên trên bàn Bùi Nhĩ Phàm: “Phó tổng, đây là nước mà anh muốn!” Kỳ thật cốc nước đó Y Thượng Tĩnh cũng chưa có uống qua, nhưng mà cái cốc đó lại là của Y Thượng Tĩnh, nên khi Y Thượng Tĩnh đem cái cốc vào, đồng thời cũng đã quyết định buổi tối về nhà sẽ đi cửa hàng tiện lợi mua một cái khác.

“Phiên thư ký Y đem này chỗ tài liệu này đưa đến tay phó quản lý Lý.” Bùi Nhĩ Phàm cũng không có nhận lấy cốc nước, ngược lại đem tư liệu cầm trong tay trực tiếp đưa cho Y Thượng Tĩnh, sau đó mặt không đổi sắc nhìn Y Thượng Tĩnh, “Được rồi, cô có thể ra ngoài.”

“Chờ một chút, vì sao tôi không có nước?” Trương Giai Thành đang ngồi trên sôpha, kêu lên, “Thư ký Y, cô thật bất công!”

Y Thượng Tĩnh không nói gì, nhếch miệng mỉm cười, trừng mắt nhìn Trương Giai Thành, sau đó rời đi.

Trương Giai Thành sững sốt, không hiểu vì sao Y Thượng Tĩnh lại nhìn mình cười, cũng không biết cái nháy mắt của cô là có ý gì, thực mờ mịt mà nhìn Bùi Nhĩ Phàm. Bùi Nhĩ Phàm đương nhiên cũng nhìn thấy hành động kia của Y Thượng Tĩnh, nhưng cũng không hiểu Y Thượng Tĩnh tại sao lại có hành động này, bất quá, khi ánh mắt dừng lại tại cốc nước trên bàn thì trong lòng liền buồn bực, cầm lấy cốc nước, uống một ngụm, nhưng rất nhanh liền thực không hình tượng mà phun ra, đồng thời, hần cũng biết Y Thượng Tĩnh vì sao lại nháy mắt với Trương Giai Thành.

“Sao vậy? Anh có chỗ nào không thoải mái à? Hay là cốc nước trắng Y Thượng Tĩnh đưa cho so với cà phê năng pha ngày trước còn khó uống hơn?” Trương Giai Thành thấy Bùi Nhĩ Phàm phun nước trong miệng ra, quan tâm hỏi.

“Anh tự uống mà xem!” Bùi Nhĩ Phàm rút ra một tờ giấy ra chùi miệng, nhưng cái hương vị trong miệng kia khiến cho hần rất khó chịu, liền châm một liều thuốc.

“Không cần! Khẳng định là rất khó uống, tôi không muốn ngược đãi dạ dày của mình!” Nhìn Bùi Nhĩ Phàm không chịu nổi để đổi địa điểm mà châm thuốc, Trương Giai Thành không cho Bùi Nhĩ Phàm chút mặt mũi nào liền cự tuyệt. Đột nhiên Trương Giai Thành nghĩ đến cái gì, thực không có hình tượng mà nở nụ cười: “Tôi đoán trong cốc nước này nhất định là đã bỏ thêm rất nhiều rất nhiều đường!” Bùi Nhĩ Phàm không thích ăn kẹo, đó là bí mật mà ai cũng biết, “Hey, anh đã làm chuyện gì, khiến cô ấy chính đến như vậy? Lúc tôi vào cửa thì hai người đang thân mật a! Như thế nào nói trở mặt liền trở mặt rồi?”

Thân mật? Bùi Nhĩ Phàm cười nhạt, nếu lúc cô cùng bạn trai thân mật mà dùng nét mặt đó, khẳng định là không có người đàn ông nào chịu được! Bất quá, Bùi Nhĩ Phàm không muốn giải thích gì, chỉ thuận miệng mà nói: “Giai Thành, cậu vẫn là lo làm chuyện của mình đi, bằng không, đêm nay cậu có khả năng khỏi phải nghĩ đến chuyện hẹn hò cùng với cô em của cậu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Y Thượng Tĩnh lên tầng 16, sau khi được thư ký của phó quản lý Lý thông báo, Y Thượng Tĩnh đi vào phòng làm việc của phó quản lý Lý. “Phó quản lý Lý, những tài liệu này là do phó tổng bảo tôi tự tay giao cho ông. Xin phó quản lý Lý nghiệm thu.” Y Thượng Tĩnh hai tay đem tài liệu đưa cho phó quản lý Lý- Lý Chính Quốc.

“Được được được!” Lý Chính Quốc cười ha ha nhận lấy, sau đó lại gọi thư ký đem hai chén cà phê vào, “Thư ký Y, mời ngồi, uống ly cà phê đã rồi hẳn đi.”

Thư ký Y nhất thời nổi lên cảnh giác, vị phó quản lý Lý này bình thường không thèm đem tiểu nhân viên để vào mắt, thế nhưng hôm nay lại dùng vẻ mặt tươi cười, hòa ái nói chuyện với mình! Có câu, vô sự hiền ân cần, không cướp cũng là trộm! Nhưng Y Thượng Tĩnh vẫn trung ra nụ cười chuyên nghiệp: “Cám ơn ý tốt của phó quản lý Lý, nhưng phó tổng bảo tôi sau khi đem tư liệu đưa cho phó quản lý, liền phải nhanh chóng trở về nghe lệnh a.”

“Thư ký Y thật đúng là chuyên nghiệp!” Lý Chính Quốc vẫn là tươi cười nói, mặt hơi béo, vì tươi cười mà khiến cho đôi mắt vốn đã không lớn trở nên không cách nào nhìn thấy được. Vừa nói vừa đi về phía Y Thượng Tĩnh, Y Thượng Tĩnh chưa kịp nói gì đã bị kéo ngồi vào một bên trên sofa, “... ngồi một lát, nghỉ ngơi chút xíu, Bùi phó tổng sẽ không trách cứ cô đâu.”

Y Thượng Tĩnh trở mặt nhìn ngón tay có chút béo mập kia đang chụp lên trên cánh tay mình, kìm nén cảm xúc muốn văng lên trên bàn tay béo mập kia một cái, sau khi ngồi xuống, liền vội vàng nghiêng người né sang một bên, nhanh chóng tránh khỏi bàn tay kia, nghiêm mặt tươi cười: “Vay trước tiên phải cảm ơn cốc cà phê của phó quản lý Lý rồi!”

Cà phê được mang vào, hai người cùng uống cà phê, tuy rằng đều là trầm mặc, nhưng Y Thượng Tĩnh có thể cảm giác được trong văn phòng có một cỗ sóng ngầm đang bắt đầu chuyển động, âm trầm, khiến người ta cảm thấy áp lực. Lại nhắc cốc cà phê lên, Y Thượng Tĩnh quét mắt liếc nhìn văn phòng này một cái: văn phòng không phải là rất lớn, so với văn phòng của Bùi Nhi Phạm, ước chừng chỉ bằng một phần năm, nhưng trang trí xa hoa hơn phòng làm việc của Bùi Nhi Phạm nhiều, lấy màu vàng kim làm chủ đạo, đồng thời điểm xuyết một ít màu đỏ; trên giá có rất nhiều sách, nhưng nhìn qua thì cũng rất mới, tựa hồ như cũng không được chủ nhân quan tâm lắm.

“Thư ký Y, cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Lý Chính Quốc buông cốc cà phê, cười híp mắt hỏi, ngữ khí như là trưởng bối.

Y Thượng Tĩnh vội vàng đem cốc cà phê đặt lên trên bàn trà, trung ra nụ cười chuyên nghiệp: “Lý phó quản lý, ông có lẽ không biết, chứ tuổi tác của phụ nữ cũng như nội y, không thể dễ dàng nói cho người khác biết nha!”

“Ha ha!” Lý Chính Quốc cười lớn, một tay chỉ vào Y Thượng Tĩnh, “Chuyện của giới trẻ lão già như tôi đây không hiểu nổi! Bất quá, tôi gần đây thật có nghe thấy mấy lời đồn đãi, nội dung của nó có liên quan đến thư ký Y đấy!”

Y Thượng Tĩnh trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nụ cười chuyên nghiệp vẫn lưu lại trên mặt như cũ, làm bộ như tò mò hỏi: “Làm sao có thể a, tôi mỗi ngày đều bận rộn công tác, có thể có đồn đãi gì?”

“Thư ký Y, cô như vậy là không được a! Đương sự đều đã chấp nhận, cô còn làm bộ không biết a!”

Y Thượng Tĩnh nghe có chút khó hiểu, chỗ làm việc hiện tại là tầng 18 cao nhất tòa nhà này, mỗi ngày đi làm đều phải đi bằng thang máy, hơn nữa gần đây công việc khá nhàn rỗi nên thường nghỉ ngơi ngủ bù, Y Thượng Tĩnh cơ hồ là đã tách rời khỏi với các nhân viên khác, cho dù mỗi ngày cũng ăn trưa cùng Tiền Duy Nhã, nhưng vì chuyện Sứ Lộc lần trước, cũng chưa có nói chuyện qua với Tiền Duy Nhã, cho nên, đối với lời đồn đãi mới trong công ty, Y Thượng Tĩnh tuyệt là không biết.

Lý Chính Quốc thấy Y Thượng Tĩnh không nói gì, liền nói tiếp: “Thư ký Y cùng trợ lý Sứ là bạn học trung học à?”

Y Thượng Tĩnh đột nhiên có loại cảm giác bưng tỉnh đại ngộ, xem ra, lời đồn đãi này, đích thị là về mình và Sứ Lộc. “Đúng vậy! Chúng tôi là bạn học. Bất quá, nói ra thật xấu hổ, tôi cũng gần đây mới biết được anh ấy từng là bạn học của tôi.” Y Thượng Tĩnh phồng hờ đáp trả.

“Ha ha! Thư ký Y lại nói lời tránh né rồi, toàn bộ nhân viên của công ty đều đồn thư ký Y là bạn gái của trợ lý Sứ, thư ký Y không cần gạt lão già tôi đây làm gì!” Lý Chính Quốc cười sang sảng, “Trợ lý Sứ đã làm việc bên cạnh tôi nhiều năm rồi, người trông cũng tốt, lại có tài, làm việc chắc chắn, được nhất là không có quan hệ nam nữ lằng nhằng, thật là một thanh niên tốt a! Người như vậy, thật đúng là rất hợp với thư ký Y a!”

Lý Chính Quốc này... buồn chuyện lại còn muốn làm ông mai sao?! Ông ta bắt quạ cũng chỉ ngoài năm mươi, sao đã bắt đầu lẩm chuyện rồi?! Giữ mình lại là vì để nói những lời này sao?! Thật sự là lãng phí thời gian mà! Chỉ là, ông ta hẳn là không nghe đồn vô cớ, hẳn là trong công ty có ai đồn bậy bạ gì đó rồi! Nhưng mình vẫn chưa từng gặp gỡ riêng với Sứ Lộc, tại sao có thể có lời đồn đãi vô căn cứ này chứ? Lát nữa phải gắng hỏi Tiền Duy Nhã cho ra mới được! “Phó quản lý Lý, ông đang đùa tôi à, tôi cùng trợ lý Sứ chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, chắc là bọn họ nói lung tung gì rồi! Và lại tôi đã có bạn trai, cho nên, đây chẳng qua chỉ là đồn đãi, không nên tin.” Y Thượng Tĩnh mặt không đỏ vớt lại một câu nói dối, sau đó, đứng dậy, cười chào, “Nếu phó quản lý Lý không còn chuyện gì khác, tôi không quấy rầy ông làm việc nữa, tạm biệt trước.”

“Được!” Lý Chính Quốc cũng đứng lên, tiễn Y Thượng Tĩnh ra cửa, “Rảnh rồi, thư ký Y ghé qua chơi a, nói chuyện với thư ký Y rất thú vị đấy!”

“Được! Có thời gian tôi tự nhiên sẽ tới thăm! Đến lúc đó có lẽ sẽ còn phiền toái cho phó quản lý Lý nhiều đấy!” Y Thượng Tĩnh tươi cười, sau đó đóng cửa lại, rời đi.

Bên trong phòng làm việc, Lý Chính Quốc đã không còn tươi cười ôn hòa như vừa rồi, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa: Y Thượng Tĩnh này quả thực như lời họ Trầm kia nói, tuyệt không đơn giản, ẩn sau bộ mặt miễn cưỡng là khôn khéo, khó trách gã họ Bùi kia lập tức thăng chức cho cô ta! Hơn nữa, nghe nói cha cô ta cũng là nhân vật lợi hại, mà dự án lần này đúng lúc lại kẹt ngay ở chỗ cha cô ta! Nếu cô ta có thể cho nói tốt cho dự án này, nhờ cha cô ta thả lỏng một chút, dự án này qua chắc rồi! Nhưng xem ra Y Thượng Tĩnh này, cũng không phải là dễ lợi dụng, bất quá... Lý Chính Quốc nhếch miệng cười, cầm lấy điện thoại, nhấn một dãy số: “Trợ lý Sứ, đến phòng làm việc của tôi một lát.”

Lần đầu tiên, Y Thượng Tĩnh đi thang máy mà không nhắm mắt để nghỉ ngơi, tuy rằng vẫn đem thân thể dựa ra sau như trước, giống như là không có xương cốt gì, một tay cầm điện thoại, một tay ôm ngang bụng, miễn cưỡng hỏi: “Duy Nhã, cậu mấy ngày nay có phải đã giấu diếm tớ chuyện gì không hả?”

Tiền Duy Nhã lúc này đang rảnh rỗi, liền tiếp máy chém gió, không nghĩ tới Y Thượng Tĩnh lại bỗng gọi điện, lại còn không đầu không đuôi mà hỏi một câu như vậy. “Tớ có thể giấu giếm cậu chuyện gì?” Tiền Duy Nhã thuận miệng đáp trả, nhưng kế tiếp, đầu bên kia điện thoại trầm mặc, đằng sau sự trầm mặc, là thanh âm lười nhác của Y Thượng Tĩnh, tựa hồ như là rất không chú ý nói: “Thật không? Lúc cậu đi toilet thật không nghe người ta nói sau lưng tớ à? Cậu có biết chuyện của tớ hay không a?”

Tay Tiền Duy Nhã run lên, trong lòng bất ổn, chuyện có liên quan đến Y Thượng Tĩnh mình sớm đã nghe thấy, nhưng tin đồn này có vẻ không phải là giả a, Sử Lộc theo đuôi Y Thượng Tĩnh là chuyện rất rõ ràng, nhưng đương sự lại không qua tâm, không biết là cô không biết thật hay giả bộ không biết nữa; mình cũng thấy vui khi nhìn thấy bạn tốt có người yêu thương đến, vì thế không định đem tin đồn này nói cho cô biết, chờ xem chuyện này tiến triển từng bước. Hiện tại, Y Thượng Tĩnh quả thật là đã biết, nhưng nghe giọng điệu này của cô, dường như cũng không cao hứng lắm. Mình làm bạn với cô đã mấy năm, Y Thượng Tĩnh chưa bao giờ nổi giận với mình, nhưng nếu như mình mà chọc cho cô mất hứng thì cô chỉ biết dùng cái loại thanh âm lười nhác lại rất lạnh lùng này mà đối thoại với mình.

“Tin đồn gì? Tớ thế nào lại không biết nhỉ?” Tiền Duy Nhã bây giờ có đánh chết cũng không thể thừa nhận, nghe giọng nói kia của cô, nếu thừa nhận, có trời mới biết Y Thượng Tĩnh tiếp theo sẽ làm gì! “Cậu cũng biết a, gần đây, Bình Tùng cùng tớ đang chuẩn bị chọn mua một căn hộ, toàn bộ tâm tư cũng đều đặt vào đó rồi, nào có rảnh đi để ý tới bọn họ đồn đãi cái gì a!”

“Được rồi! Tạm thời tin cậu một lần!” Ngữ khí của Y Thượng Tĩnh không còn lạnh lùng như vừa nãy nữa, nhưng vẫn còn miễn cưỡng, “Cậu làm việc của cậu đi, tớ tắt máy trước. Đúng rồi, buổi trưa hôm nay tớ không đi ăn cơm. Bye bye!”

Tiền Duy Nhã biết, Y Thượng Tĩnh đang giận, hơn nữa, cô không phải là đang tức giận bình thường, mà là đang phi thường tức giận!

Y Thượng Tĩnh cúp điện thoại, hít sâu vào một hơi, sau khi thang máy dừng hẳn, bước ra thang máy, nhưng ba giây sau đó, lại bước ngược trở vào thang máy, trực tiếp ấn thang máy chuyển xuống lầu một.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Một giờ sau, Y Thượng Tĩnh trở lại lầu 18, vừa vào cửa, liền bắt gặp Bùi Nhã Phàm đang ở trước cái tủ sau bàn làm việc của mình mò mẫm tìm kiếm tài liệu.

“Phó tổng, anh đang tìm gì thế? Để tôi tìm cho!” Y Thượng Tĩnh bước nhanh đến cạnh Bùi Nhã Phàm. Y Thượng Tĩnh có thói quen cất tài liệu không theo lệ thường, những gì mình cất thì cũng chỉ có mình mới có thể tìm thấy được.

“Dự án hợp tác của công ty chúng ta cùng công ty Đông Khai hai tháng trước để đâu rồi?” Bùi Nhã Phàm dừng động tác, nhìn về phía Y Thượng Tĩnh, bình tĩnh hỏi.

Y Thượng Tĩnh mở ra một tủ sách, nhìn đồng tài liệu được sắp xếp thành hàng chỉnh tề, mỗi tài liệu không có chú thích bằng tiếng Trung, mà chỉ có một dãy các chữ số Ả Rập. Hơi hơi cong đầu ngón tay thon dài, lướt qua những tài liệu kia, sau đó rút ra một quyển tài liệu có đánh dấu con số 290, đưa cho Bùi Nhã Phàm: “Phó tổng, đây là tài liệu anh cần.”

Bùi Nhã Phàm có hơi chút kinh ngạc, bởi vì Y Thượng Tĩnh cũng chưa có mở tài liệu này ra xem đã liền đưa, hơn nữa ánh mắt cô rất tự tin, tựa hồ như không hoài nghi rằng mình sẽ nhớ lắm. Tiếp nhận lấy tài liệu, mở ra nhìn thoáng qua, trang đầu tài liệu viết mấy chữ to đùng: Kế hoạch hợp tác về XXX của Đông Khai cùng Phi Hoa.

Bùi Nhã Phàm lại ngẩng đầu liếc nhìn Y Thượng Tĩnh một cái, đồng thời cũng phát hiện mỗi tư liệu trong tủ đều được đánh dấu bằng những con số khác nhau, và lại còn không theo quy luật nào cả! “Thư ký Y, tôi muốn hỏi một chút, những con số ghi trên tài liệu của cô có ý nghĩa gì? Ví dụ như 290 này?”

Àch... Y Thượng Tĩnh vốn cho là Bùi Nhã Phàm sẽ trách cứ mình chuyện biến mất suốt một giờ, nhưng không nghĩ tới vấn đề đầu tiên anh ta mở miệng lại là hỏi việc này! Nhưng vấn đề này còn cần phải trả lời sao? Những con số trên tài liệu đều là trong lúc mình sửa sang lại theo tâm tình mà thêm bớt nên, nào có ý tứ gì đặc biệt? Mà nếu nói thật, có thể sẽ làm cho Bùi Nhã Phàm cảm giác mình có chút tùy ý, đây chính là tài liệu trọng yếu của công ty, làm sao có thể nói những con số là do mình nhất thời tâm huyết dâng trào tùy ý viết nên?! “Ý của 290...” Suy nghĩ Y Thượng Tĩnh xoay mòng mòng, chợt nhớ ra bài post xem được trong lúc đang lướt web trước đó vài ngày, nội dung đó cùng tài liệu kia rất tương xứng, liền nghiêm trang mà trả lời, “290 đó là 250+38+2. Ý nghĩa trong đó phó tổng hẳn là có thể đoán được. Tôi cảm thấy mấy con số này cùng nội dung trong tài liệu rất tương xứng, nên liền dùng nó để đánh số.”

Bùi Nhĩ Phạm vừa nghe thấy, nhướn mày cười: “Cô đây dường như là đang mắng người sao?” Nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc, cô vì sao lại nói mấy con số này cùng nội dung trong tư liệu rất tương xứng? Chẳng lẽ cô sau khi xem phần tài liệu này xong, liền đoán ra chuyện gì sao?

“Không có!” Y Thượng Tĩnh vẫn là nghiêm trang trả lời, “Chẳng qua là cảm thấy trong tài liệu này có chút vấn đề nho nhỏ, tuy rằng không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng có thể vẽ rắn thêm chân, cảm giác rằng sẽ phí sức phí của, cho nên, có thể gọi là 38, sau khi tập hợp đầy đủ toàn bộ tài liệu của dự án này, lại cảm thấy người viết nên kế hoạch này giống như 250.”

Sau khi Y Thượng Tĩnh nói xong những lời này, Bùi Nhĩ Phạm cười ra tiếng, đôi mắt đào hoa lại càng thêm đào hoa: “Không nghĩ tới, thư ký Y lúc bình thường không thích nói cười lại hài hước như vậy! Ân nói cũng có thể chanh chua như thế, nếu để cho người phụ trách dự án kia nghe được, chắc chắn sẽ tức giận đến té xỉu, cô cũng biết đó, phần dự án này được người ta chuẩn bị mất ba tháng a!”

“Vậy sao?” Y Thượng Tĩnh gật gù đầu, lại không có tiếp lời, bởi vì lúc này Y Thượng Tĩnh chợt nhớ ra dự án này là do phó quản lý Lý phụ trách. Đột nhiên, Y Thượng Tĩnh phát hiện, rất nhiều dự án quan trọng của công ty đều do phó quản lý Lý phụ trách, nhưng lấy quan điểm từ mấy ngày nay sửa sang tài liệu mà nói, trong hồ sơ này, hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại một ít vấn đề nhỏ, mà tất cả vấn đề nhỏ đều rất nhỏ, đối với hồ sơ sẽ không sinh ra ảnh hưởng trí mạng, mà nếu không đặc biệt chú ý đến, căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng, nhưng nếu có người có lòng muốn tìm ra sai lầm từ bên trong, thì những điểm đó đều có thể dễ dàng lọt vào tay. Những điểm đó nếu để cho bên ngoài biết được, đối với danh dự của Phi Hoa chắc chắn sẽ sinh ra những ảnh hưởng phi thường không tốt.

Y Thượng Tĩnh hiện tại là đang do dự, bởi vì cô không biết có nên đem những điều này nói cho Bùi Nhĩ Phạm hay không. Bùi Nhĩ Phạm là người thông minh như vậy, không có khả năng không phát hiện thấy những vấn đề này— bởi vì trong vòng một năm trở lại đây, phạm là hồ sơ do phó quản lý Lý phụ trách sau cùng, cũng chưa từng để vào phòng lưu trữ. Nhưng nếu muốn nói Bùi Nhĩ Phạm đã phát hiện ra mấy vấn đề này, anh ta tại sao vẫn đem dự án phát triển quận Tây lân này giao cho phó quản lý Lý phụ trách như trước chứ?

Phó quản lý Lý kia cũng rất kỳ quái, nghe nói ông ta là cổ đông lớn thứ hai của công ty này, vậy mà ông ta lại làm như thế, chẳng lẽ ông ta không biết nếu ngày nào đó xảy ra chuyện gì, sẽ gây ra ảnh hưởng rất bất lợi cho công ty sao?

Bùi Nhĩ Phạm vốn là muốn nghe xem Y Thượng Tĩnh kế tiếp sẽ có cao kiến gì, nhưng Y Thượng Tĩnh lại im lặng, đột nhiên cảm thấy không thú vị nữa. “Thư ký Y, tôi nhắc nhở cô lần cuối, giờ làm việc không được làm việc riêng! Hôm nay cô lại trốn việc suốt một giờ- tuy rằng tôi có kêu cô lên tầng 16 đưa tài liệu, nhưng cho dù cô có đi thang bộ đi chẳng nữa, cũng không thể nào mất hết một giờ! Chẳng lẽ thư ký Y vừa đi đường vừa đếm kiến à? Nhưng là trong tòa cao ốc này không có kiến nha?!”

Đúng là không có kiến, chẳng qua tôi chỉ từ tầng 18 đi thang máy xuống tầng một, rồi lại từ tầng một dạo lên tầng 18 thôi! Y Thượng Tĩnh ở trong lòng nghĩ thầm, nhưng nghĩ đến đây thì trong lòng Y Thượng Tĩnh liền nén giận, nếu không phải tin đồn... chết tiệt đó, công việc hôm nay đã làm được một nửa rồi, buổi chiều là có thể yên ổn mà nghỉ ngơi, hiện tại thì tốt rồi, còn có nửa giờ nữa là tan ca, mà công việc cần làm thì chỉ mới làm được một phần ba thôi!

“Tôi chỉ là cảm thấy dạ dày không thoải mái, đi ra ngoài mua ít thuốc dạ dày.” Y Thượng Tĩnh thuận miệng lấy đại một cái cớ, lại phát hiện mình gần đây đặc biệt rất thích nói dối, hơn nữa còn là thuận miệng mà nói, không cần nghĩ ngợi nhiều, “Thực xin lỗi, tôi đã quên xin phép phó tổng rồi, xin phó tổng thứ lỗi, lần sau tôi chắc chắn sẽ xin phép phó tổng trước.”

Dạ dày không thoải mái à? Bùi Nhĩ Phạm đánh giá khuôn mặt Y Thượng Tĩnh, sắc mặt có chút xanh xao, nhưng giống như là đang tức giận hơn! “Thôi được rồi, lần này liền bỏ qua.” Bùi Nhĩ Phạm cũng không có hỏi nhiều, chỉ là thân nhiên nói một câu, “Về sau phải chú ý chú trọng thân thể mình, tôi không muốn thư ký của tôi vì thân thể không khỏe mà cứ ba ngày lại xin nghỉ ít, năm ngày lại xin nghỉ nhiều đâu! Như vậy, sẽ mang đến rất nhiều bất tiện khi công tác!”

Nói xong, Bùi Nhĩ Phạm liền đi về phòng làm việc của mình, mà Y Thượng Tĩnh ở bên cạnh cũng đã ngồi xuống, vừa xoa chân vừa ai oán: Từ ngày đầu tiên đi làm đến hôm nay, rốt cuộc cũng đều đi hết các tầng của công ty rồi! Tuy rằng hy sinh không ít thời gian, nhưng rốt cuộc cũng đã biết rõ hết những tin đồn có liên quan đến mình trong công ty rồi! Nói đến thật đúng là khiến cho mình có cảm giác rằng hành vi của mình hôm nay rất quái dị, cư nhiên lại vì một cái tin đồn nho nhỏ kia mà đi khắp toàn bộ công ty, đây thật đúng là không giống như phong cách làm việc của Y Thượng Tĩnh!

Cầm lấy điện thoại, Y Thượng Tĩnh bấm số điện thoại của Sừ Lộc, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, đồn đãi này sẽ truyền bay đầy trời, chuyện tất nhiên sẽ có nguyên nhân, nhưng điều Y Thượng Tĩnh khó hiểu là mình chưa bao giờ qua lại một mình cùng Sừ Lộc, làm sao có thể cùng anh ta truyền ra lời đồn rất không thực tế như vậy? Mà mỗi ngày cùng Bùi Nhĩ Phạm ở chung, thì lại chẳng có ai truyền? Chẳng lẽ đúng như lời của các nhân viên: “Y Thượng Tĩnh diện mạo bình thường, trợ lý Sừ có thể nhìn trúng cô đã là phúc khí của cô rồi. Bùi phó tổng của chúng ta thì chỉ có tiểu nữ nhân ôn nhu xinh đẹp, như chim nhỏ nép vào người mới xứng?”

Aizz, nghĩ thực xa xôi a, nghĩ thế nào lại nghĩ đến Bùi Nhĩ Phạm rồi? Hiện tại quan trọng nhất là...

“Trợ lý Sừ sao?” Điện thoại đã được kết nối, bên kia truyền đến thanh âm của Sừ Lộc, “Anh bây giờ có tiện cùng tôi nói điện thoại không?”

“Đương nhiên thuận tiện a! Thượng Tĩnh, cô có chuyện gì à?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm hơi trầm thấp của Sừ Lộc.

“Kỳ thật cũng không phải chuyện gì đặc biệt.” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng nói xong, “Chính là hôm nay tôi nghe được tin đồn hết sức buồn cười, nhân vật chính của tin đồn lại là tôi và anh, nói là tôi và anh đang quen nhau! Anh nói có buồn cười không? Chúng ta là quan hệ bạn bè hết sức nghiêm túc nha! Bọn họ cư nhiên nói chúng ta như vậy, tôi thì cũng chẳng sao cả, nhưng anh thì khác a, nếu để cho bạn gái của anh nghe thấy, tôi đây chẳng phải là nhay vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội sao?”

“Tôi không có bạn gái!” Sứ Lộc nghe đến đó thì nhin không được mà cắt đứt Y Thượng Tĩnh, “Còn có, lời bọn họ nói đều không sai, tôi thật sự thích cô!”

“Cái gì chứ?!” Y Thượng Tĩnh ngàn phòng vạn phòng, nhưng không ngờ Sứ Lộc vẫn là đem mối quan hệ bạn bè này phá vỡ! Ở đây lòng Y Thượng Tĩnh, Sứ Lộc thật là một người không tệ, đối với Y Thượng Tĩnh tốt lắm, đối với Tiền Duy Nhã cũng rất tốt, nói chuyện nhẹ nhàng thanh lịch, làm việc cũng rất đáng tin cậy, đáng tiếc là, người đó cho dù có tốt như thế nào, Y Thượng Tĩnh đối với anh vẫn là không có sinh ra tình cảm nào khác ngoài cảm tình bạn bè, cũng như Tiền Duy Nhã thường nói, giữa hai người nam nữ không có cái loại lực hấp dẫn rất kỳ lạ, cho dù đối phương có tốt thế nào, phương còn lại đều không có phản ứng. “Ha ha, tôi cũng vậy thực thích anh a, nếu không thì sẽ không làm bạn với anh rồi!” Y Thượng Tĩnh cười ha ha, nói ra một câu cự tuyệt điển hình từ cổ chí kim.

“Thượng Tĩnh, cô không cần trốn tránh, cô có biết cái tôi nói là...”

“À, đúng rồi, Sứ Lộc!” Y Thượng Tĩnh vội vàng cắt đứt lời của anh, “Tôi biết anh là một cao thủ làm kế hoạch, vừa vặn hai ngày này tôi đang xem sách có liên quan đến phương diện đó, đúng lúc tôi đang có vài chỗ không hiểu, không bằng anh dạy dạy tôi nha? Buổi trưa hôm nay gặp mặt ở tiệm Fastfood bên cạnh công ty được không?”

Kỳ thật Y Thượng Tĩnh đối với phương diện này hoàn toàn không có hứng thú, chẳng qua là cảm thấy phó quản lý Lý kia làm việc như vậy, mà Sứ Lộc làm trợ lý, không thể không phát hiện ra mấy vấn đề này, trừ khi Sứ Lộc không tham gia vào việc này! Muốn biết nhiều hơn, xem thử dự án lần này của bọn họ có như vậy hay không, thì chỉ còn cách như thế; Đồng thời, Y Thượng Tĩnh cũng muốn trưa nay sẽ nói rõ ràng với Sứ Lộc- nếu ám hiệu kia của mình vô dụng, vậy thì chỉ có thể dùng cách trực tiếp rồi, tuy rằng như vậy rất vô cùng...không phúc hậu!

“Được thôi!” Sứ Lộc thực sáng khoái mà đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Y Thượng Tĩnh nhíu mắt ở trong tiệm Fastfood tìm Sứ Lộc, aizz, sao lại quên mang theo kính chứ, xem đi, giữa trưa, người đến dùng cơm nhiều lắm, xếp hàng dài dằng dặc, sao có thể tìm được Sứ Lộc đây chứ? Đang lúc Y Thượng Tĩnh gọi điện thoại cho Sứ Lộc thì bà vai bị vỗ nhẹ, quay đầu lại, Sứ Lộc đã ở bên cạnh mình cười híp mắt.

“Chúng ta đến bên kia ngồi đi, tôi đã gọi cơm rồi!” Sứ Lộc muốn kéo tay Y Thượng Tĩnh hướng bên cửa sổ đi đến, lại bị Y Thượng Tĩnh tránh né, hơi nghiêng người về phía sau, sau đó chỉ cái bàn trống duy nhất bên cửa sổ kia: “Là ở kia đúng không? Ha ha, cảm ơn anh a, tôi sớm đã đói bụng!” Sau đó tự mình đi về phía bên đó.

Ngồi xuống, Y Thượng Tĩnh nhìn nhìn đồ ăn, cơ hồ đều là những món mình thích. Đột nhiên, Y Thượng Tĩnh cảm giác mình có nên thử quen với anh ta hay không...mặc dù mình đối với anh ta thật không có cảm tình gì khác ngoài tình bằng hữu, nhưng là đối với anh ta như vậy rất bất công, quên đi, vẫn là dao sắc chặt đứt rồi đi, không thể để cho anh ta tiếp tục sai lầm.

“Thượng Tĩnh, em mau ăn a, không phải là đói bụng sao?” Sứ Lộc cười nói, sau đó muốn gấp rau cho Y Thượng Tĩnh thì đã rất nhanh bị Y Thượng Tĩnh ngăn lại. “Tôi tự mình làm được!” Sau đó vội vã ăn cơm của mình, đồng thời cân nhắc lời nói mà mình sắp sửa nói ra. Tuy rằng hiện tại trong nhà hàng rất náo nhiệt, nhưng Y Thượng Tĩnh cảm thấy hiện tại có một cỗ áp lực vô danh, rất không thoải mái.

Nhưng loại trầm mặc này rất nhanh liền bị phá vỡ. “Thượng Tĩnh, chúng ta bắt đầu hẹn hò từ hôm nay được không!” Sứ Lộc tựa hồ đang cố gắng lấy hết dũng khí, nín thở đem lời cần nói nói hết, sau đó còn hít vào một hơi thật sâu.

Ách, anh ta sao lại nhanh như vậy đã nói ra rồi?! Y Thượng Tĩnh nhìn thời gian và địa điểm, không khỏi than thở trong lòng, Sứ Lộc này thật đúng là không có tế bào lảng mạn, cho dù muốn nói cũng phải tìm hoàn cảnh thích hợp a! Aizz! “Sứ Lộc!” Y Thượng Tĩnh thử mở miệng, “Thật sự rất xin lỗi, tôi không thể đáp ứng anh!”

“Vi sao chứ?” Sứ Lộc không hiểu hỏi.

Vì sao ư?! Y Thượng Tĩnh thầm nghĩ, tôi cũng muốn biết vì sao nha! Nhả mỗi ngày đều ở bên tai của tôi nhắc đến những điểm tốt của anh, mà tôi cũng biết là anh rất tốt, nhưng tôi đối với anh thật sự không có cảm giác gì a! Một chữ tình, vẫn là không thể miễn cưỡng!

Nhưng lời này, Y Thượng Tĩnh chỉ có thể nghĩ trong lòng, miệng lại nói: “Bởi vì tôi đã có bạn trai a! Đêm nay chúng tôi còn phải hẹn gặp mặt!” Kỳ thật đêm nay Y mẹ bắt Y Thượng Tĩnh phải đi xem nết! Từ sau khi Bùi Nhĩ Phàm xuất hiện trước mặt Y mẹ, Y mẹ bỗng nhiên quan tâm đến vấn đề chung thân đại sự của Y Thượng Tĩnh, tìm một ít người cùng nhóm tập thể hình trong ngày thường của bà, giúp Y Thượng Tĩnh tìm đối tượng kết hôn. Hôm nay là thứ sáu, Y mẹ đã an bài cho Y Thượng Tĩnh lần đầu tiên gặp gỡ ngay đêm nay. Y Thượng Tĩnh đối với việc này cũng không tỏ thái độ gì, chẳng qua là thấy Y mẹ quá nhiệt huyết, nhưng lời mẹ nói là phải nghe, gặp mặt là phải đi, nhưng kết quả thế nào, Y Thượng Tĩnh cũng không dám cam đoan.

“Em gạt người! Tiền Duy Nhã rõ ràng nói cho tôi biết em vẫn còn độc thân một mình!” Sứ Lộc tức giận, tay trái nắm chặt, đặt lên bàn, tay phải cầm chặt lấy đôi đũa, “Nếu em muốn cự tuyệt tôi thì không cần dùng loại lý do này đâu, em cứ ăn ngay nói thật, tôi vẫn có thể thừa nhận.”

Sứ Lộc phản ứng như vậy, cũng là nằm trong dự kiến của Y Thượng Tĩnh. Mỉm cười, nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ: “Nhã cũng không biết chuyện này, tôi còn chưa nói chuyện này với Nhã. Hơn nữa, việc này mới xảy ra gần đây thôi.”

“Thật sao?” Sứ Lộc có chút không tin.

“Đương nhiên!” Y Thượng Tĩnh thuận miệng nói, làm ra vẻ mặt ngọt ngào, “Anh ấy là người xem mắt do mẹ sắp xếp cho tôi, buổi chiều ngày hôm qua anh ấy đã đến đón tôi tan tầm đó! Chúng tôi đã bắt đầu quen nhau chính thức được một tuần rồi...” Nói tới đây thì điện thoại của Y Thượng Tĩnh vang lên, Y Thượng Tĩnh vừa thấy điện báo, là Y mẹ. Y Thượng Tĩnh xin lỗi cười cười, nói, “Anh ấy đang gọi tôi, tôi đi nhận điện thoại nhé. Anh cứ dùng cơm trước đi!” Nói xong, đứng dậy đi về hướng toilet.

“Thượng Tĩnh, em đang gạt tôi đúng hay không?!” Sứ Lộc nhìn bóng lưng Y Thượng Tĩnh, thấp giọng nói, “Lúc trước nói là Dịch Thiếu Ương, lúc này đây lại là ai đó? Tôi sẽ không buông tay đâu!”

“Alô, mẹ à!” Y Thượng Tĩnh đứng trước cửa toilet, nơi này không quá âm ỹ.

“Y Thượng Tĩnh, con nhất định phải nhớ kỹ hôm nay đúng năm giờ tan tầm cho mẹ, trực tiếp đến nhà hàng Mỹ Vĩ, mẹ ở đó đợi con!” Y mẹ ở đầu bên kia điện thoại ra lệnh.

Y Thượng Tĩnh tròn trĩnh mắt, thực bất đắc dĩ mà nói: “Mẹ, con đã biết! Hôm nay con tăng ca, con đem công việc mang về nhà làm được rồi chứ! Nhưng là, mẹ để con cứ một thân y phục công sở như vậy mà đi xem mắt, như vậy thực thất lễ a!”

“Con không cần lo lắng điều này! Thời gian hẹn là sáu giờ, mẹ đem quần áo của con mang đến, sau khi con tới, chúng ta lập tức sẽ thay quần áo!”

Y Thượng Tĩnh hoàn toàn bị Y mẹ đánh bại, hít sâu một hơi: “Mẹ, mẹ đừng như vậy chứ! Con gái của mẹ rồi cũng sẽ gả được ra ngoài mà!”

“Gả được ra ngoài?! Từ nhỏ đến lớn, mẹ không thấy con có người bạn khác phái nào cả, yêu đương cũng còn chưa nghiêm túc nói qua một lần, hiện tại cũng đã hai mươi lăm rồi, qua hai mươi lăm là liền hai mươi sáu, rồi lại hai mươi bảy! Tiếp đó là ba mươi rồi! Con còn bao nhiêu năm để mà lãng phí nữa hả? Mấy năm này con làm cái gì chứ? Sự nghiệp không làm nổi, còn không bằng sớm lập gia đình chút, sinh cho mẹ đứa cháu ngoại, mẹ cũng muốn giống Trần mẹ nhà bên đùa cháu dưỡng già!”

Y Thượng Tĩnh đưa điện thoại đi động ra xa lỗ tai, nhin xuống suy nghĩ muốn quảng điện thoại đi ở trong đầu, chờ Y mẹ nói hết, vội vàng nói một tiếng: “Mẹ, con biết rồi! Con biết rồi. Mẹ cứ yên tâm đi, con tan tầm liền đến đó, 1 phút cũng không chậm trễ!” Nói xong liền gác máy.

Phù! Y Thượng Tĩnh thở dài một hơi, nghĩ không ra lão mẹ hôm nay sao lại đột nhiên muốn mình đi xem mắt rồi! Aizz, nghe nói người xem mắt đêm nay rất tốt, tuổi sắp xỉ với mình, bộ dạng không tệ... Ý, lão mẹ trước kia không phải nói mình nên gả cho người nhỏ tuổi hơn, để bảo vệ truyền thống tốt đẹp của Y gia sao? Sao lại đổi ý niệm trong đầu rồi? Quên đi, không nghĩ nữa, vẫn là đi qua ứng phó với Sứ Lộc rồi nói sau, nhìn xem có thể từ sơ hở Sứ Lộc moi ra chút gì đó không. Ý? Đây không phải là phong cách làm việc của mình a, việc này không liên quan đến mình, nó sẽ không ảnh hưởng đến công việc của mình, huống hồ chi sếp cũng chưa để ý tới, mình chỉ là một thư ký quan tâm nhiều tới làm gì?

Y Thượng Tĩnh đem sắp xếp ổn thỏa suy nghĩ của mình xong, đang muốn đi ra, mới phát hiện mọi người đi ngang qua bên cạnh đều dùng ánh mắt rất quái dị nhìn mình, Y Thượng Tĩnh trước sửa sang lại y phục của mình một chút, cảm thấy không có chỗ gì không ổn, lại nhìn quanh bốn phía, thực bình thường a! Lại ngừng đầu, nhu mắt, nhìn mấy chữ trên tường: “Nhà vệ sinh nam (Gent)”!

Phản ứng đầu tiên: Như thế nào lại chạy đến nơi đây hả trời?! Nhất định là lúc này vừa nghe điện thoại vừa không ngừng đi lại!

Phản ứng thứ hai: Làm sao có thể tựa vào bồn rửa tay của nhà vệ sinh nam chứ? Nhất định là khi suy nghĩ vấn đề vừa nảy lên liền theo thói quen mà dựa lên rồi!

Phản ứng thứ ba: Á! Nhà vệ sinh nam! Á! Thực mất mặt a! May là nơi này không ai quen biết mình, hiện tại đi còn kịp! Nếu không mặt mũi thật đúng là ném đi được rồi!

Trôn! Y Thượng Tĩnh biến ba bước thành hai bước, hướng về phía nhà vệ sinh nữ mà chạy. Đáng tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Thư ký Y!” Giọng nói tao nhã quen thuộc vang lên bên tai của Y Thượng Tĩnh, toàn thân Y Thượng Tĩnh nổi lên một tầng da gà: Thế nào... lại khéo như vậy?!

“Ha ha! Phô tổng! Đi toilet a!” Y Thượng Tĩnh không đầu không đuôi nói một câu như vậy, nhưng lời vừa thốt khỏi miệng, liền có xúc động muốn rút gân! Làm sao có thể nói ra những lời ngu ngốc như vậy chứ?!

Bùi Nhĩ Phàm thấy mặt Y Thượng Tĩnh ửng đỏ, biết vậy nhưng chẳng nề nang gì, cố gắng không chế biên độ khoe miệng của mình, vẫn là cười nhạt: “Đứng a! Thư ký Y, cô đứng ở lối vào nhà vệ sinh nam làm gì?”

Y Thượng Tĩnh tức giận liếc nhìn Bùi Nhĩ Phàm một cái, thật sự không hỏi không được à! Tức giận nói một tiếng: “Nghe điện thoại! Phô tổng, tôi còn có việc, đi trước đây!” Vừa đi vừa nghĩ, ngày hôm nay, gặp phải Bùi Nhĩ Phàm tuyệt sẽ không có chuyện tốt gì!

“Đợi chút, cùng đi đi!” Bùi Nhĩ Phàm theo sát đằng sau Y Thượng Tĩnh, cùng Y Thượng Tĩnh song song mà đi. Y Thượng Tĩnh không để ý tới, cũng không nói gì. Nhưng là trong lúc vô tình, bước chân có chút thả chậm.

Khi Sừ Lộc xa xa thấy Y Thượng Tĩnh và Bùi Nhĩ Phàm cùng nhau đi tới thì trong lòng một cổ đau đớn, tràn khắp toàn thân. “A? ! Trợ lý Sừ, cậu cũng ở đây à!” Bàn bên cạnh đột nhiên có người đứng dậy, Sừ Lộc quay đầu lại, hóa ra là Trương Giai Thành. Sừ Lộc mỉm cười, cái cảm xúc buồn bực trong lòng khi này... xem như chưa có, ở trong này gặp đồng nghiệp công ty vốn là chuyện thường: “Trợ lý Trương cũng ở đây à!”

“Đúng vậy a, đến cùng phó tổng.” Trương Giai Thành cười nói, “Có muốn cùng nhau ngồi chung một bàn hay không?”

“Không cần, chúng tôi đã ăn rồi!” Sừ Lộc không hề nghĩ ngợi cự tuyệt, nghĩ đến Trương Giai Thành đúng là đi chung cùng Bùi Nhĩ Phàm, mà Sừ Lộc đối với Bùi Nhĩ Phàm luôn luôn có một loại áp lực khó hiểu.

“Sừ Lộc, anh muốn đi sao?” Y Thượng Tĩnh gặp lúc Sừ Lộc định đứng dậy, liền mỉm cười hỏi. Bùi Nhĩ Phàm thấy Sừ Lộc, chỉ thoáng gật đầu, sau đó ngồi xuống bàn bên cạnh. Y Thượng Tĩnh hơi ngây người, nhưng là cũng không để ý lắm.

Sừ Lộc nhìn đồng đồ ăn trước mặt, há miệng muốn nói, nhưng rất nhanh lại im lặng, khẽ mỉm cười nói: “Làm sao có thể a! Em mới ăn có một nửa mà, đương nhiên là phải chờ em rồi.”

Dạ dày Y Thượng Tĩnh cũng không tốt lắm, cơm chỉ có thể ăn bảy phần no, nếu không sẽ bị rối loạn tiêu hóa, nhưng hôm nay ngay cả ăn cũng chưa tới bảy phần no, Y Thượng Tĩnh cảm thấy hiện tại đã nói thẳng ra, hơn nữa còn là lời cự tuyệt rất rõ ràng, ít nhiều có chút xấu hổ, cứ tiếp tục ngồi như vậy, rất là không thú vị. Vì thế Y Thượng Tĩnh cũng mỉm cười nói: “Không cần. Chúng ta tính tiền đi! Bữa này tôi mời anh... mấy lần trước đều là anh mời, tôi cảm thấy rất áy náy.” Sau đó đi về phía quầy.

Trong nội tâm Sừ Lộc, cái cảm giác bị thất bại lại dâng lên, cho tới nay, Y Thượng Tĩnh đều dùng hành động rõ ràng chứng tỏ hai người chỉ có thể là quan hệ bạn bè bình thường, một hồi, bản thân mình lại phá vỡ đi mối quan hệ này, thái độ Y Thượng Tĩnh đối với mình lại càng quyết tuyệt hơn. Nghe Duy Nhã nói, trước kia trong công ty cũng từng có nam đồng nghiệp theo đuổi cô, nhưng cô lần nào cũng đánh bại đối phương ngay lần đầu! Đối với vài vị đồng nghiệp kia mà nói, mình nên coi như là bản thân may mắn, ít nhất cô không có trực tiếp tỏ thái độ kịch liệt mà đối đãi chính mình, ít nhất cô sẽ không đối số cự tuyệt liên lạc và biến mất ra khỏi thế giới của mình—huống chi, chỉ cần cô vẫn đi làm ở đây, sẽ không có khả năng biến mất trong thế giới của mình!

...

Xong tất cả mọi việc, Y Thượng Tĩnh lại lặng lẽ đi lên thang máy, khi thang máy mở ra thì đã thấy Tiền Duy Nhã với vẻ mặt đầy ý cười đang đứng chờ ngoài cửa ban công.

“Nghe nói trưa nay cậu cùng Sừ Lộc đánh lẻ ra ngoài ăn cơm?” Tiền Duy Nhã vừa thấy Y Thượng Tĩnh, liền tươi cười đi tới, tựa vào trên vai Y Thượng Tĩnh, hỏi chuyện.

Y Thượng Tĩnh một tay đẩy tay Tiền Duy Nhã ra, lấy ra chìa khóa mở cửa, vào nhà, đem túi xách quăng lên trên sofa, miễn cưỡng ngồi xuống, khép hờ mắt, lười nhác nói: “Đúng a!”

“Thế nào, hẹn hò không thuận lợi à? Xem cậu một bộ dạng mặt hừng kia!” Tiền Duy Nhã ngồi vào bên cạnh Y Thượng Tĩnh, bắt đầu thu thập thông tin mới nhất.

Cao hứng à?! Khi cậu đi nghe điện thoại, trong lúc vô tình chỉ kém 30cm nữa liền bước vào nhà vệ sinh nam, sau đó lại bị sếp bắt gặp một màn mặt mặt như vậy, cậu sẽ cảm thấy cao hứng sao? Chỉ là, chuyện này, có đánh chết Y Thượng Tĩnh cũng sẽ không nói ra...thật là mất hết mặt mũi!

“Không có hẹn hò! Chỉ là đi ăn bình thường thôi!” Y Thượng Tĩnh khép hờ mắt, bởi vì lời kế tiếp của mình mà nói ra, chắc chắn sẽ làm cho Tiền Duy Nhã hét ầm lên, “Mình đã nói rõ ràng với Sừ Lộc rồi, cậu có rảnh thì cũng đi nói hộ với mọi người rằng: Y Thượng Tĩnh và Sừ Lộc chỉ là bạn bè, hiện tại vậy tương lai cũng vậy!”

“Cậu! Cậu thật sự đã nói lời tuyệt tình với Sừ Lộc rồi?” Tiền Duy Nhã quả thực gào lớn, quay đầu Y Thượng Tĩnh lại về phía mặt mình, “Cậu sẽ không giống như trước đây...”

“Đừng vậy! Nhưng còn chưa đến nỗi tuyệt tình!” Y Thượng Tĩnh cũng mở mắt ra, nghiêm giọng lên tiếng, “Nhưng, nếu về sau mình còn nghe được lời đồn đãi đáng ghét này, thì đừng trách mình ra chiều độc! Còn có, Nhã, cậu cũng biết tính mình, có một số việc, cậu cũng nên có chừng có mực, bằng không, đừng trách mình trở mặt!”

Tiền Duy Nhã đương nhiên là biết cái Y Thượng Tĩnh đang nói là chuyện mình đem chuyện của cô nói hết cho Sứ Lộc, tuy rằng ngoài mặt Y Thượng Tĩnh trông không có tức giận, nhưng Tiền Duy Nhã biết, lúc Y Thượng Tĩnh nói sẽ tự mình đi gặp chính là điếm báo cô đã tức giận. “Biết rồi mà!” Tiền Duy Nhã vỗ vỗ vai Y Thượng Tĩnh, cười hi hi nói, “Trước kia mình cho rằng các cậu có thể phát triển, cho nên mới... Nếu mình biết hiện tại là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thì mình đây cũng sẽ không nhiều chuyện!”

Y Thượng Tĩnh ném cho Tiền Duy Nhã một câu, “Ánh mắt của cậu tốt ghê nhỉ!”, sau đó lại khép mắt lại, tiếp tục dưỡng thần. Nhưng Tiền Duy Nhã không cam lòng, lắc lắc vai Y Thượng Tĩnh, vừa lắc vừa nói: “Áy, họ Y! Mình từ lâu 7 chạy lên lâu 18, không phải là để nhìn cậu ngủ!”

“Mình không có mời cậu lên đây, càng không cầu cậu ở lại, cậu khó chịu, có thể đi a!” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng nói, “Mình còn muốn ngủ! Mấy ngày nay, mình mệt chết đi được! Gần đây phát sinh ra nhiều chuyện quá! Đêm nay còn phải đi xem mắt... chết tiệt thật...! Đúng rồi, nếu cậu rảnh rỗi vậy, thì đi mua giùm mình hộp com đi, vừa này ăn chưa no.”

Tiền Duy Nhã nhìn đôi mắt dọa người của Y Thượng Tĩnh, cũng không tiếp tục lộn xộn thêm nữa: “Tối hôm qua lại chơi game suốt đêm à? Sao cậu lại thành ra như vậy?”

“Không có! Gần đây không có game nào mới, có gì vui đâu!” Y Thượng Tĩnh từ từ khép mắt lại, miễn cưỡng nói, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, đột nhiên mở mắt ra, quay đầu hỏi, “Cậu nói xem, ở tình huống nào, một cô gái rất yêu bạn trai mình lại phản bội bạn trai mình, mà cùng tên đàn ông khác lên giường?”

“Cái gì bạn trai, bạn gái, đàn ông?” Tiền Duy Nhã khó hiểu hỏi, sau đó giật mình, cười mờ ám hỏi, “Làm sao cậu lại đột nhiên hỏi vấn đề này? Nói, nói mau, nói rõ nội tình!”

“Cái gì mà nội tình chứ!” Y Thượng Tĩnh bỗng nhiên có chút hối hận khi nhắc đến đề tài này, “Tối hôm qua mình có xem một cuốn tiểu thuyết, bên trong có một cái tình tiết như vậy.”

“Thật sao?” Tiền Duy Nhã không cho rằng như vậy, Y Thượng Tĩnh mà lại xem loại tiểu thuyết đó sao, trừ khi trời sắp có bão rồi, cậu ấy nghĩ mình sẽ không biết sao, cậu ấy thì có hứng thú với chuyện ngủ cùng chơi game mà thôi! Nhưng dường như cậu ấy không muốn đề cập nguyên nhân thực sự với mình, cũng không thể tiếp tục truy hỏi rồi, “Cậu nói rõ vấn đề kia đi... phân tích tình huống cụ thể chút xem nào!”

“Ách... thôi không cần đâu!” Y Thượng Tĩnh vừa nghe còn phải phân tích tình huống cụ thể, liền không còn hưng trí, tiếp tục nhắm mắt lại, “Cậu có thể đi mua com cho mình rồi.”

“Nè! Cậu cho rằng mình là osin ở đợ gì nhà cậu à!” Tiền Duy Nhã kháng cự.

“Cậu cũng có thể lựa chọn không đi! Nhưng, lần sau cậu mà làm không xong báo cáo thì đừng có đến tìm mình nữa nha! Công việc của mình cũng rất nhiều!” Y Thượng Tĩnh ném lại một câu như vậy, liền tìm một tư thế thoải mái mà ngủ tiếp.

Tiền Duy Nhã nghĩ nghĩ về lợi ích một chút, không cam lòng mà đứng dậy, đang lúc xoay người, thì gặp phải Bùi Nhĩ Phàm đang cầm theo một phần com đứng đối diện mình, cười hết sức tao nhã, cũng không biết là đã đứng ở đấy bao lâu rồi.

Tiền Duy Nhã vừa nhìn thấy Bùi Nhĩ Phàm, không khỏi ngẩn người, ngây ngô cười nói: “Phó... Phó tổng, Thượng Tĩnh là quá mệt mỏi, cho nên...”

“Hiện tại đang là thời gian nghỉ ngơi!” Bùi Nhĩ Phàm cười khê, liếc mắt nhìn Y Thượng Tĩnh một cái, ngủ rất say, cho dù là động đất cấp mười lăm cũng không có biện pháp đánh thức cô. Nhìn lại Tiền Duy Nhã vẻ mặt xấu hổ lại một bộ dạng thông dong, nghĩ rằng, các cô hần cũng không phải lần đầu bị sắp túm gáy! Đem thứ cầm trong tay đưa cho Tiền Duy Nhã, “Đây, một lát nữa đưa cho cô ấy đi!” Sau đó, bước vào phòng làm việc của mình.

Tiền Duy Nhã có chút ngẩn ngơ mà nhận lấy hộp com, cái này... Xem ra, mối quan hệ giữa Thượng Tĩnh và Bùi phó tổng hẳn là tốt lắm! Xem đi, người này cần com trưa, người kia liền đưa com tới! Chắc chắn! Có phải là thật trùng hợp quá hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Lúc Y Thượng Tĩnh tỉnh dậy, đã là một giờ bốn tám phút. Nhìn phần com trên bàn, Y Thượng Tĩnh nở nụ cười: Duy Nhã là như vậy đấy, tuy rằng miệng cậu ấy nói không, nhưng trên thực tế, cậu ấy vẫn là người rất biết săn sóc.

Cầm lấy hộp cơm, liền bắt đầu ăn, tuy rằng cơm đã nguội, nhưng canh vẫn còn nóng! “Hửm? Đây là cái gì?” Y Thượng Tĩnh nhìn thấy mảnh giấy trên bàn làm việc, mở ra liền thấy, hóa ra là do Tiền Duy Nhã nhắn lại: Thượng Tĩnh, cơm đã mua về rồi đấy, nhưng cũng không phải do mình mua nha! Về phần là ai mua, mình trước mắt không nói cho cậu đâu! Hắc hắc! Nhớ là đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, nếu muốn chơi game, thì đừng chơi quá muộn! Đêm nay mình phải cùng Bình Tùng về nhà. HAPPY WEEKEND!

Y Thượng Tĩnh cười nhẹ, đem mảnh giấy bỏ vào trong sọt rác. “Mình đã thật lâu không chơi game rồi!” Y Thượng Tĩnh vừa ăn cơm vừa nghĩ, “Mấy ngày trước bận quá, mà hai ngày... Aizz! Quên đi, con mẹ nó chứ mình nhiều chuyện như vậy để làm gì? Chuyện nhà bọn họ tự bọn họ giải quyết, hơn nữa, Phuong Như cũng đã không còn gọi điện thoại cho mình, ai biết tình hình của bọn họ hiện tại như thế nào?” Lại mở hộp cơm, “Duy Nhã nói cơm này không phải do cậu ấy mua, vậy thì là ai? Quên đi, lười suy nghĩ, tuần sau hỏi lại Duy Nhã là được rồi.”

Vừa đúng hai giờ, Y Thượng Tĩnh thực tự giác mà ngồi vào trước bàn làm việc của mình, bắt đầu tiếp tục công việc còn dở dở buổi sáng. Nhưng điều làm Y Thượng Tĩnh buồn bực là: Đã hai giờ rồi, Bùi Nhĩ Phạm sao còn chưa đến làm? Buổi trưa hôm nay không có lịch tiếp khách a! Chẳng lẽ anh ta cũng bắt chước trốn việc rồi? Chỉ là, không thể có khả năng này, Bùi phó tổng này được xem như là người cuồng công việc mà! Trước kia tăng ca, không đến 19 giờ không tan ca; hiện tại tốt hơn một chút rồi, nhưng vẫn là gần 18 giờ mới tan tầm; có khi buổi chiều phải gặp khách hàng, nhưng anh ta luôn có biện pháp trở về lúc năm giờ kém năm phút, sau đó tự mình ở lại tiếp tục tăng ca!

Y Thượng Tĩnh nghĩ về lịch sử tăng ca từ sau khi đảm nhiệm chức thư ký của phó tổng có thể nói là một bộ Huyết Lệ Sử* a! Hơn ba năm, một người chưa bao giờ tăng ca, lập tức tăng ca đủ! Ai! Thừa dịp Bùi Nhĩ Phạm không ở đây, nho nhỏ nghỉ ngơi một lát, dù sao công việc này giống như một cái đường thẳng, vĩnh viễn không chừng mực! Hơn nữa chuyện này cũng không phải thực vội, có thể chậm rãi, vậy. . . . .

*Huyết Lệ Sử: Quá trình lịch sử toàn máu và nước mắt...

“Thư ký Y, đem dự án mở rộng Thiên Thành vào đây.” Giọng của Bùi Nhĩ Phạm đột nhiên từ trong văn phòng truyền ra, khiến cho Y Thượng Tĩnh này giờ như đang đi vào cõi thần tiên hoảng sợ.

Hóa ra... hóa ra là anh ta ở đây à! Nhưng là, anh ta đã trở về từ lúc nào? Sao mình lại không biết? Chẳng lẽ là trong lúc mình đang ngủ?! Nếu quả thật là như vậy, thì mình bị sắp tóm gáy khi đang ngủ tại văn phòng rồi! Y Thượng Tĩnh bỗng nhiên có một loại cảm giác thực bị thương, trước kia trong giờ làm việc bị tóm, chuyện đó thì không còn lời nào để nói, nhưng đây là nhân lúc tan tầm mà vụng trộm ngủ lại tại văn phòng cũng bị bắt, có phải hay không rất... rất xui xẻo rồi! Chỉ là, Bùi Nhĩ Phạm hôm nay làm sao có thể trở về sớm như vậy? Trước kia, thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, anh ta đều ra ngoài cùng Trương Giai Thành, hôm nay thế nào lại không như vậy nữa?

Y Thượng Tĩnh vừa nghĩ vừa lấy tài liệu ra, lê mê tiến vào, đẩy cửa ra, Bùi Nhĩ Phạm không ngẩng đầu lên, vẫn đang tiếp tục làm việc, mà Y Thượng Tĩnh cũng rất an phận đem tài liệu nhẹ nhàng đặt lên bàn, sau đó yên lặng xoay người.

“Thư ký Y!” Bùi Nhĩ Phạm cũng không có để bút xuống, chỉ là mỉm cười ngẩng đầu lên, “Gần đây trong công ty có một số lời đồn đãi về thư ký Y, không biết thiệt giả thế nào, chỉ hy vọng thư ký Y đừng vì những lời đồn đãi đó mà trễ nải công việc; có người phản ánh với tôi, sáng nay thư ký Y đã đi hết một lượt qua tất cả các bộ phận trong công ty, rồi điều hỏi mọi người cùng một việc.”

Người nào mà lăm mồm dữ như vậy! Cur nhiên lại đi mật báo! Nhưng lúc mình hỏi thăm cũng không có biểu hiện rõ ràng như vậy a, và lại trong công ty người biết mình cũng không nhiều, là loại người nào đã vụng trộm sắp cáo trạng vậy? “Phó tổng! Tôi cho là hành vi của tôi hôm nay cũng không có ảnh hưởng gì đến công việc của mình... những việc mà phó tổng giao phó, tôi đã làm xong rồi.” Y Thượng Tĩnh mỉm cười nói, “Hơn nữa, tôi chỉ đi làm quen với từng bộ phận trong công ty, cũng không phải là đi hỏi thăm cái lời đồn đãi không ra sao đó.”

Bùi Nhĩ Phạm cười cười: “Tôi chỉ là muốn nhắc nhở thư ký Y không cần vì việc tư mà làm ảnh hưởng đến công việc thôi.”

“Cảm ơn phó tổng đã nhắc nhở!” Y Thượng Tĩnh chợt nhớ tới lúc dùng cơm trưa anh ta có ngồi ở bàn gần đó, chuyện mình và Sử Lộc nói, anh ta hẳn là đã nghe thấy! Thế thì thật là... Nhưng, nhưng là cũng chưa chắc a, trong nhà hàng âm ỹ như vậy, có thể là nghe không rõ. Nhưng mà khoảng cách gần như vậy anh ta không nghe thấy, thì chỉ có thể nói là thánh lực của anh ta có vấn đề rồi! “Thật ra... Thật ra thì tôi với Sử Lộc chỉ là quan hệ bạn học, những lời đồn đãi trong công ty cũng không phải là sự thật!”

Kỳ thật Y Thượng Tĩnh đã nghĩ mãi mà không ra, trong công ty từ trên xuống dưới có cả ngàn người, vì sao tất cả lại dán mắt vào người mình! Bản thân mình cũng không phải là đại mỹ nữ, đại phú bà gì, vì sao lại để ý đến mình như thế a! Cho dù mọi người trong lúc rảnh rỗi, buồn chuyện cũng phải tìm đối tượng cho tốt chứ, tỷ như Bùi Nhĩ Phạm đang ngồi trước mặt mình đang nhàn nhã mỉm cười đây! Chẳng lẽ bọn họ không biết, mấy ngày trước có một vị đại mỹ nữ đã tới tìm Bùi Nhĩ Phạm sao, hơn nữa trông quan hệ của hai người họ, tựa hồ là rất quen thuộc, rất đặc biệt đó? Ừm, nếu không, hôm nào để lộ chút tin tức ra ngoài, để những người rảnh rỗi trong công ty nhân lúc giải lao có chút chuyện mới mẻ để nói.

“Những điều này là việc riêng của thư ký Y, không cần báo lại cho tôi!” Bùi Nhĩ Phạm mỉm cười, nhưng nụ cười trên miệng càng tươi hơn.

Ách, đúng a! Việc này đều là việc riêng, lại không ảnh hưởng công tác, làm mất mớ gì phải báo lại cho anh ta? Nhưng miệng Y Thượng Tĩnh lại vì chính mình mà “tìm bậc thang đi xuống”: “Tôi chỉ muốn nói rõ, việc đó sẽ không ảnh hưởng công tác! Nếu phó tổng không còn chuyện gì phân phó, tôi sẽ không quấy rầy phó tổng làm việc nữa.”

Trở lại trước bàn làm việc của mình, Y Thượng Tĩnh có cảm giác thất bại sâu sắc, vì sao mỗi lần đấu trí cùng Bùi Nhĩ Phạm, mình đều chịu thiệt?! Chẳng lẽ thật sự gặp phải đối thủ rồi sao? Đúng lúc này, đường dây số ba vang lên, là lễ tân gọi tới, nói có một tiểu thư họ Phùng muốn gặp Bùi Nhĩ Phạm.

Y Thượng Tĩnh suy nghĩ một lúc, mấy ngày hôm trước cũng có một cô gái tên Phùng Mi Nhân đến tìm Bùi Nhĩ Phạm. “Mau để Phùng tiểu thư lên đây đi! Đây chính là người bạn rất quan trọng của Bùi phó tổng!” Y Thượng Tĩnh cố ý đem hai chữ ‘người bạn’ nhấn mạnh một chút, mơ hồ một chút.

“Vâng! Tôi sẽ lập tức mời Phùng tiểu thư lên.” Cô lễ tân ngọt ngào đáp lại một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Ha ha! Tin chắc bắt đầu từ chiều nay, nhân vật chính trong lời đồn ở công ty hẳn là sẽ phải thay đổi rồi! 3 phút sau, Y Thượng Tinh bấm số nội tuyến, chậm rãi nói: “Phó tổng, Phùng tiểu thư đến tìm ngài.”

“Nói tôi đi công tác rồi.” Giọng nói lạnh lùng theo đầu bên kia truyền đến.

“Nhưng... Nhưng là...” Y Thượng Tinh cố ý chậm rãi nói, bởi vì lúc này cửa ban công đã bị đẩy ra, “Phùng tiểu thư đã tới mất rồi.”

Đột ngột cúp điện thoại, Y Thượng Tinh mỉm cười đứng lên, nhìn vị tiểu thư Phùng Mi Nhân này, âm thầm gật đầu một chút, vị Phùng tiểu thư này, thật đúng là một đại mỹ nữ, mắt phượng, mũi xinh, môi hồng, khi mỉm cười, còn có hai lúm đồng tiền nho nhỏ. Hơn nữa giọng nói lại mềm mại như em bé, chỉ cần là đàn ông, nghe được nhất định thoải mái đến tận xương! Thân cao tầm 1 mét 6, áo quần màu hồng phấn nhã nhặn, mũi hồng nhạt, tóc uốn cong xỏa ngang vai, càng làm tôn lên vẻ kiều nhỏ ôn nhu của cô. “Phùng tiểu thư, phó tổng đang chờ cô ở bên trong.”

“Được! Cảm ơn thư ký Y!” Phùng Mi Nhân mỉm cười, đôi mắt long lanh như thủy tinh.

“Đây là việc tôi phải làm mà.” Y Thượng Tinh mỉm cười chuyên nghiệp, không mang theo một tia cảm tình nào đáp trả.

Phùng Mi Nhân không để ý Y Thượng Tinh là thật lòng cười hay là giả vờ cười, chỉ khẽ gật đầu, sau đó đi vào phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm. Vừa giờ sau, Bùi Nhĩ Phàm cùng Phùng Mi Nhân đi ra khỏi văn phòng, một trước một sau, đương nhiên là Bùi Nhĩ Phàm đi sau.

Y Thượng Tinh thấy hai người đi ra, liền đứng lên, treo lên miệng một nụ cười chuyên nghiệp. Đáng tiếc Bùi Nhĩ Phàm lại lạnh mặt, không mang theo chút độ ấm nào mà nói với Y Thượng Tinh: “Thư ký Y, tôi tan tầm trước, nếu có việc gì gấp, cô có thể trực tiếp giao cho trợ lý Trương xử lý. Nhớ kỹ, không cho phép tan tầm sớm! Ngày mai tôi sẽ tìm bảo vệ kiểm tra!”

Nụ cười trên mặt Y Thượng Tinh có chút cứng đờ ra, nhưng vẫn là thực cung kính nói: “Vâng, tôi đã nhớ kỹ.”

Bùi Nhĩ Phàm liếc nhìn lại Y Thượng Tinh một cái, sau đó cùng với Phùng Mi Nhân rời đi. “Hừ! Nghe lời anh mới là việc lạ!” Y Thượng Tinh chép miệng, tháo kính xuống bỏ lên trên bàn, “Ha ha, ngày mai, chỉ cần ngày mai thôi, Bùi Nhĩ Phàm, anh sẽ là nhân vật đặc biệt của công chúng trong một tháng này! Đến lúc đó, tôi muốn nhìn xem, là việc riêng của ai ảnh hưởng tới công việc!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Năm giờ một giây, Y Thượng Tinh đứng giờ bước ra cửa lớn của công ty Phi Hoa, sau đó trực tiếp đón xe đến nhà hàng Mĩ Vị.

“Mẹ! Mẹ tới bao lâu rồi?” Y Thượng Tinh xuống xe, liền gặp Y mẹ đang chờ ở cửa lớn nhà hàng, nhận đồ từ tay Y mẹ, hơi có chút phàn nàn, “Trời lạnh như thế này, sao không vào đi ạ?”

“Mẹ sợ con không đeo kính, tìm không thấy mẹ à! Con nói con xem, kính có gọng và kính sát tròng đều có, lại có tình không mang, muốn làm người mù à!” Y mẹ lời kéo Y Thượng Tinh đi vào trong, “Mẹ đã đặt phòng cả rồi! Chúng ta nhanh đi thay quần áo đi!”

“Đặt phòng?!” Y Thượng Tinh có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền có chút thảm oán, “Mẹ, mẹ thật là có lớn nói nhỏ, thay quần áo, đến toilet là được...”

Y mẹ trừng mắt nhìn Y Thượng Tinh một cái, Y Thượng Tinh liền ngoan ngoãn ngậm miệng, mặc cho Y mẹ lời kéo mình đi mở phòng, sau đó qua một hồi lẩn qua lộn lại. 20 phút sau, Y mẹ cảm thấy mỹ mãn nhìn Y Thượng Tinh mặc quần áo do chính mình chọn: “Đúng là, Thượng Tinh, con ngày thường nên trưng diện nhiều hơn chút a, mỗi ngày đều búi tóc, mặc đồng phục tối màu, rõ ràng mới hai mươi tuổi, lại ăn mặc giống như đã ba mươi.”

Y Thượng Tinh cũng nhìn mình trong gương, bộ đồ màu hồng nhã nhặn, hơn nữa nguyên bộ mũ, cảm giác có chút không được tự nhiên, nhưng cụ thể thế nào lại không nói được, nhìn chăm chăm mình trong gương, nghĩ nghĩ, rốt cục cũng nghĩ ra, bộ này quần áo cùng bộ quần áo Phùng Mi Nhân mặc buổi chiều hôm nay lúc đến công ty quả thực giống nhau như đúc nha, nhưng không biết có phải cùng nhãn hiệu hay không. “Mẹ, mẹ mua bộ đồ này ở cửa hàng nào vậy?”

“Mẹ chả quan tâm là cửa hàng nào!” Y mẹ vừa thu thập quần áo Y Thượng Tinh thay ra, vừa nói, “Cả ngày hôm nay, mẹ ở trên phố chọn cho con mấy bộ quần áo xem mắt phù hợp, thì thấy bộ này trong tủ của một cửa hàng, cảm thấy hợp với con, liền mua. Con xem đi, thực vừa với người, cũng rất hợp với da của con!”

Y Thượng Tĩnh cũng không nói thêm cái gì, nếu cũng đã mua, cho dù là nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể trả lại. “Mẹ, mẹ nói mẹ đã mua cho con vài bộ, vậy có thể đổi bộ khác không, con cảm thấy bộ này không thích hợp với con.” Y Thượng Tĩnh mở túi quần áo lớn Y mẹ đặt trên giường ra, lục lọi quần áo bên trong, đỏ hồng, đỏ thắm, lam sẫm, lam nhạt... Đếm số lượng quần áo, có khoảng chừng mười bộ! “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Nhà mình muốn kinh doanh quần áo sao?” Y Thượng Tĩnh có chút hết chỗ nói, đem tất cả quần áo lấy ra.

“Còn không phải mua cho con à! Con nhìn lại mình một chút đi, quanh năm suốt tháng, quần áo mặc đi ra ngoài chỉ có vài món, ngày thường dạo phố cũng chỉ là giúp người khác chọn quần áo, bản thân cũng không mua lấy một ít.” Y mẹ lại bắt đầu lái nhai, “Cái này cũng trách mẹ, từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng chưa dạy cho con thế nào...”

“Mẹ, con mặc cái này được rồi!” Y Thượng Tĩnh tìm ra một chiếc áo khoác lông thú màu trắng có thắt eo, “Cái này trông rất thoải mái, được lắm.” Sau đó liền thay vào.

“Ừm, không tồi!” Y mẹ gật gù đầu, sau đó lại mở ra một cái túi to khác, lấy ra một cái mũ trắng, cho Y Thượng Tĩnh đội, “Xem đi, con gái của mẹ trời sinh đã đẹp, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn! Nếu trang điểm một chút thì càng tốt lắm!” Sau đó lại lấy ra một đồng lớn đồ trang điểm.

Y Thượng Tĩnh có chút nhìn không thuận: “Mẹ, mẹ đây là đang... Aizz, quên đi, con cũng không biết nên nói gì với mẹ nữa!”

“Đang cái gì đang a! Còn không phải là vì con à, là con tự mình làm hay là mẹ làm đây?” Y mẹ lại nói, “Quên đi, để mẹ làm đi, tuy rằng mẹ chưa trang điểm cho người khác bao giờ, nhưng chung quy so với con còn tốt hơn à!”

Trang điểm?! Y mẹ tự mình làm?! Trong đầu Y Thượng Tĩnh hiện lên hình ảnh một khuôn mặt hoa hòe, lập tức túm lấy đồ trang điểm: “Để con tự làm! Tùy tiện trang điểm một chút là được, lại không phải là đi diễn kịch, trang điểm làm cái gì!”

6 phút sau, Y Thượng Tĩnh nói với Y mẹ đang ngồi ở một bên: “Được, con đã trang điểm xong rồi! Chúng ta nhanh đi xem mắt đi, nghe nói mấy ngày nay mới tung ra một game mới, con đêm nay phải chơi thử mới được!” Sau đó lôi kéo Y mẹ đi.

“Còn muốn chơi game? Lần trước không phải con nói chơi mắt mắt sao?” Y mẹ bị Y Thượng Tĩnh lôi đi, cũng vẫn không quên nói vài câu.

“Ai nha! Lần trước là lần trước thôi!” Y Thượng Tĩnh kéo Y mẹ vào thang máy, “Cái này giống như mang quý danh, sao mẹ không nói là mang quý danh thôi quá?!” (Từ Sa: chỗ này ko rõ lắm ~!!)

Y mẹ nhéo nhéo tay trái Y Thượng Tĩnh một phen, Y Thượng Tĩnh bị đau, ‘úi da’ kêu lên một tiếng. “Con nhóc chết tiệt kia, có con nói như vậy đó?” Y mẹ trừng lớn hai mắt, giả vờ giận nói.

Y Thượng Tĩnh nhẹ nhàng xoa cánh tay trái bị nhéo đỏ, không nói câu nào, chỉ là hắc hắc cười theo.

Đi vào nhà ăn, Y Thượng Tĩnh đi theo Y mẹ đến một chỗ ngồi bốn người trên tầng 2 của nhà hàng, chỗ ngồi đã có hai người.

“Thật có lỗi, chúng tôi đến muộn!” Y mẹ chào hỏi.

“Không sao. Mời ngồi.” Hai người đứng lên, cười nói chào hỏi.

Ngồi xuống, Y Thượng Tĩnh cảm thấy khuôn mặt của chàng trai ngồi đối diện rất quen thuộc, nhìn đường nét, tựa hồ là Dịch Thiếu Ương, neho neho mắt, thật đúng là làm cho Y Thượng Tĩnh hoảng sợ—— đúng là Dịch Thiếu Ương!

Dịch Thiếu Ương đêm nay chính là chạy không thoát được yêu cầu của cha, đáp ứng lời giới thiệu của bạn của bạn cha đến buổi xem mắt này, cũng không đoán được, đối tượng xem mắt lại là Y Thượng Tĩnh! Đêm nay cô trông rất được, tóc xõa hơi xoăn, trang điểm nhẹ, vừa phải. Quần áo cũng rất vừa người, lộ ra tư vị phụ nữ cô ít khi có hoặc là cô chưa bao giờ biểu lộ ra trước mặt người khác!

Y Thượng Tĩnh đang nghe bà mối phô thiên cái địa giới thiệu đôi bên, đang muốn cùng Dịch Thiếu Ương chào hỏi. Nhưng khi Y Thượng Tĩnh vừa muốn mở miệng thì Dịch Thiếu Ương lại đối với Y Thượng Tĩnh nháy mắt, lắc lắc đầu.

Nhìn xuống lời trong lòng muốn nói, mãi đến sau khi Y mẹ cùng bà mối dùng lý do cũ rích rồi đi, Y Thượng Tĩnh mới mở miệng: “Thiếu Ương, làm sao anh lại đến xem mắt?”

“Nhận ủy thác của người ta mà thôi!” Dịch Thiếu Ương cười khẽ, “Vốn là muốn đến ngồi một chút rồi đi, không nghĩ tới đối tượng xem mắt lại là cô, làm hại tôi muốn ngồi lâu một chút mới đi. Đúng rồi, cô sao lại đi xem mắt?”

“Còn không phải bị lão mẹ lôi đến sao!” Y Thượng Tĩnh nhấp một hớp nước trái cây, nói tiếp, “Cũng không biết bà bị kích thích gì, đột nhiên muốn tôi xem mắt.”

“Nói như vậy, tối nay là lần đầu tiên cô xem mắt?!”

“Đúng a!”

“Khó trách phải trưng diện đến vậy.” Dịch Thiếu Ương nhỏ giọng nói, nhưng vẫn là bị Y Thượng Tĩnh nghe thấy, làm bộ như không nghe thấy, Y Thượng Tĩnh uống một ngụm nước trái cây nữa, đồng thời nghĩ tiếp theo nên cùng với Dịch Thiếu Ương nói cái gì thì tốt.

“Thiếu Ương! Khó có được cơ hội tốt như vậy, không bằng, anh vẫn là nói cho tôi chuyện của anh và Phương Như đi!” Y Thượng Tĩnh nghĩ nghĩ, cảm thấy mình cùng Dịch Thiếu Ương thật sự là không có vấn đề đặc biệt gì để nói với nhau, “Anh cùng Phương Như thật sự đã chia tay rồi?”

“Cô đúng thật là...” Dịch Thiếu Ương mỉm cười, tựa hồ là gặp phải chuyện đau khổ gì đó, “Lần nào gặp tôi, cũng hỏi điều này! Nhân vật chính và bạn bè của cô ấy cũng không ai nhiệt tình giống cô a! Cô muốn biết gì?”

Y Thượng Tĩnh tự nhiên hiểu được ý của Dịch Thiếu Ương, quan hệ của mình cùng Phương Như bây giờ thật đúng là chưa thể nói là thân mật, chỉ có thể coi là bạn bè bình thường, nhưng là, để bản thân mình biết hiện tại Phương Như đang khổ sở thì nhìn không được mà muốn hỏi rõ ràng chân tướng sự tình, hi vọng bọn họ thật sự có thể hòa hảo, thật sự có thể đi đến với nhau, thật sự có thể có cuộc sống hạnh phúc. “Đúng vậy a, tôi chính là thứ nhiều chuyện, thế nào, không thể sao? Bất kể như thế nào, Phương Như vẫn là Phương lão đại của tôi a!” Y Thượng Tĩnh hai tay nắm chặt cái tách, hơi cắn môi.

Dịch Thiếu Ương đem thân mình nghiêng lên trên bàn, hơi hơi tới gần người Y Thượng Tĩnh đang nửa dựa trên bàn, con ngươi trong mắt chuyển động, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật trong lòng cô, cô vẫn là thực quan tâm cô ấy, thực để ý cô ấy, có đúng không? Cho dù đã xảy ra chuyện năm đó, cho dù cô đã vì cô ấy mà tới một thành phố khác học tập cũng vẫn là nhớ thương cô ấy, có đúng không?”

Lòng Y Thượng Tĩnh hơi xao động, Dịch Thiếu Ương cư nhiên biết chuyện năm đó? Chẳng lẽ là Phương Như nói cho anh ta biết? Rất nhanh, Y Thượng Tĩnh hồi thần lại, ngược lại cười nói: “Chuyện năm đó gì a, tôi không nhớ rõ. Hơn nữa, tôi quan tâm cô ấy cũng rất bình thường a, cũng giống như anh đi quan tâm người đáng thương cùng người xa lạ không quen biết a!” Aizz, tại sao lại bị Dịch Thiếu Ương nắm mũi dất đi rồi? “Bản thân tôi cảm thấy, anh thực rất quan tâm cô ấy a, tôi nhớ rõ lúc học đại học, anh đối với cô ấy tốt đến không lời nào để nói, sau khi cô ấy đi làm, tuy rằng hai người không làm chung một công ty, nhưng hai người quan hệ vẫn tốt lắm a, như thế nào lần này lại cãi nhau đến mức này, có phải hay không là anh hiểu lầm cô ấy chăng?”

“Tôi không hiểu lầm cô ấy!” Dịch Thiếu Ương vẫn là ngữ khí thản nhiên, dường như việc này cùng anh không quan hệ, sau đó con ngươi vừa chuyển, cầm lấy tay Y Thượng Tĩnh dùng giọng nói trầm thấp hỏi: “Thượng Tĩnh, cô nói xem, chúng ta có nên thử kết giao xem thế nào không?”

“Đùa... đùa gì vậy?” Y Thượng Tĩnh bị một câu của Dịch Thiếu Ương dọa đến không nhẹ, ngay cả tay cũng quên rút về.

“Chúng ta hôm nay là đến xem mắt, đúng không!” Dịch Thiếu Ương chưa buông tay, tiếp tục mê hoặc Y Thượng Tĩnh, “Tôi cảm thấy hai người chúng ta rất có duyên, lại là người quen biết cũ, và lại hai bên đều đến xem mắt, không bằng, chúng ta thử xem xem đi!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

“Đùa... đùa cái gì vậy?” Y Thượng Tĩnh bị một câu này của Dịch Thiếu Ương dọa sợ không nhẹ, cả tay cũng quên rút về.

“Chúng ta hôm nay là đến xem mắt, đúng không!” Dịch Thiếu Ương chưa buông tay, tiếp tục mê hoặc Y Thượng Tĩnh, “Tôi cảm thấy hai người chúng ta rất có duyên, lại là người quen biết cũ, và lại cả hai đều đang xem mắt, không bằng, chúng ta thử xem xem đi! Tiểu Tĩnh!”

Dịch Thiếu Ương nói một câu “Tiểu Tĩnh”, thành công khiến cho Y Thượng Tĩnh tỉnh táo lại, một trận lạnh run, bởi vì Y Thượng Tĩnh cảm thấy được trong mắt Dịch Thiếu Ương, không có vài phần thành ý, ngược lại là nhiều mê hoặc. “Thiếu Ương!” Y Thượng Tĩnh muốn nói, muốn đánh tan cái loại ý tưởng vớ vẩn này của Dịch Thiếu Ương, đồng thời cũng thử rút tay của mình về, “Anh hãy nghe tôi nói...”

“Dịch Thiếu Ương!” Sau đó một giọng nữ cao hét lên, Y Thượng Tĩnh cảm giác được một cỗ ngoại lực, đem tay của mình cùng tay của Thiếu Ương tách ra, ngẩng đầu, chỉ thấy Phương Như hai mắt đỏ hồng, cháy lên tia lửa, cắn răng, mặt hướng về phía Dịch Thiếu Ương, lạnh giọng nói, “Đây là Tiểu Tĩnh mà anh tâm tâm niệm niệm, đúng không? Kỳ thật nguyên nhân chia tay với tôi chỉ là cái cơ của anh, nguyên nhân thật sự là Tiểu Tĩnh này, đúng không?”

Ách, chuyện này đến cùng là thế nào? Y Thượng Tĩnh nghe có chút không rõ, nhưng Y Thượng Tĩnh cảm thấy Tiểu Tĩnh trong miệng Phương Như trăm phần trăm không phải là mình—— bởi vì đây là lần thứ hai mình cùng Thiếu Ương gặp riêng. Nhìn nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn về phía này, hiển nhiên là đối với nơi này rất ngạc nhiên.

“Cái gì Tiểu Tĩnh, Đại Tĩnh chứ! Phương Như! Cô nhìn rõ xem, nhìn xem người bên cạnh cô là ai!” Dịch Thiếu Ương lạnh giọng, buông tay Y Thượng Tĩnh ra, đem thân thể tựa vào trên sofa, mắt lạnh nhìn Phương Như.

“Phương lão đại, là mình!” Phương Như còn chưa quay đầu, Y Thượng Tĩnh liền kéo tay cô, đem cô ấn ngồi xuống ghế, sau đó lại quét mắt liếc nhìn bốn phía một lượt, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng loại ánh mắt khác thường kia đã ít đi, vậy những người chú ý đến nơi này hẳn là đã giảm đi một ít.

Phương Như đánh giá Y Thượng Tĩnh từ trên xuống dưới, sắc mặt không đổi, cuối cùng nhẹ giọng cười lạnh: “Thượng Tĩnh, đêm nay mặc thành như vậy là muốn đến hẹn hò sao? Cô trừ hôm phỏng vấn xin việc mới trang điểm để ra ngoài, còn lại chưa bao giờ thấy cô ăn mặc và trang điểm như vậy đâu

chứ!” (HMC: Đại tỷ, muội muốn đánh con nhỏ này)

Y Thượng Tĩnh nghe lời nói có chút trào phúng của Phương Như, tâm tư vài lần chuyển động, tức giận cũng từng chút từng chút một dâng lên, nhưng cuối cùng cũng là cười nhẹ nói: “Phương lão đại, lời này của cậu có thể nói là sai rồi, ngày thường tôi cũng mặc như vậy a, chỉ vì chúng ta bình thường ít gặp mặt, cho nên cậu mới không biết! Hơn nữa, hiện tại đi làm, ai không trang điểm mang trang sức a, chẳng lẽ ngày thường cậu đi làm không trang điểm sao? Cậu cũng đừng nói là không nha, tôi không tin đâu!”

“Hừ! Dựa vào tính lười của cô, cô sẽ rời giường trước giờ đi làm 5 phút, trang điểm đi làm sao? Lừa ai đó!” Phương Như tiếp tục lạnh giọng nói, mặc dù không có đen mặt, nhưng toàn thân lại phát ra lãnh ý, đủ để cho tất cả nhiệt tình của Y Thượng Tĩnh đều đông cứng lại, “Đừng cho là tôi vừa rồi không nghe thấy, cũng gọi nhau thân thiết như vậy rồi! Nói ra đi, cho dù trước mặt bạn gái cũ là tôi đây cũng không cần phải giấu giếm, hơn nữa, mọi người chúng ta vẫn là bạn bè! Có việc vui, đương nhiên phải chia sẻ cùng mọi người rồi!”

“Phương Như!” Y Thượng Tĩnh nghiêm giọng nói, “Tôi cùng Thiếu Ương chỉ là bạn bè, hi vọng cậu không nên hiểu lầm! Còn có, đêm nay tôi là tới xem mắt!”

“Xem mắt? A! Không cần nói cho tôi biết, đối tượng xem mắt của cô đêm nay vừa vặn là Dịch Thiếu Ương!” Phương Như tựa hồ không tin, nhún mày hỏi.

“Là tôi thì thế nào?” Dịch Thiếu Ương mở miệng, lạnh giọng nói xong, “Có liên quan gì tới cô?” (HMC: câu này ta thích)

“Có liên quan gì tới tôi?!” Giọng của Phương Như lại tăng lên, tay lại dùng sức vỗ lên mặt bàn, “Một người là bạn trai của tôi, một người là bạn của tôi, hai người tay cầm tay thân mật nói chuyện với nhau! A, vẫn còn đúng lý hợp tình hỏi có liên quan gì với tôi? Các người nói thật một câu đi, các người đem tôi đặt ở đâu?”

Y Thượng Tĩnh thở dài một hơi, Phương Như kích động như thế cũng là có thể lý giải——những gì cậu ấy nói đích xác đều là sự thật. Phải giải thích thôi, nhưng lúc này chỉ sợ là càng nói càng loạn, còn có khả năng sẽ làm cho Phương Như càng thêm kích động. Dịch Thiếu Ương tiếp tục không nói chuyện, vẫn là mặt lạnh nhìn, giống như chỉ là người xem cuộc vui.

“Như thế nào, không nói, chấp nhận sao?” Phương Như cười lạnh, “Các người thật cho là tôi không biết?! Dịch Thiếu Ương, ngày đó tôi vốn muốn cùng anh nói chuyện, nhưng anh lại nói có chuyện trọng phải làm, kết quả tôi đang trong quán cà phê thì thấy hai người các người vừa nói vừa cười——đây là cái mà anh gọi là chuyện trọng yếu ư! Y Thượng Tĩnh, nói thực ra, có phải cô muốn báo thù tôi? Cho nên cũng dùng hai loại phương thức? Được, tốt lắm, phi thường tốt!”

“Phương Như!” Y Thượng Tĩnh rút cuộc cũng biết, im lặng không phải là câu trả lời tốt nhất. Khoé miệng nhếch cao, mở ra nụ cười tươi, “Cậu muốn nghĩ thế nào, tôi không quan tâm. Nhưng là, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tôi cũng không phải là cậu, tôi sẽ không làm những việc như thế! Còn có, có một số việc, đừng nghĩ rằng tôi trời sinh tính lười, có vẻ ngu ngốc không biết gì, cậu phải nhớ kỹ, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình không làm!”

“Cô có ý gì?” Phương Như sắc mặt trắng bệch, trừng mắt nhìn Y Thượng Tĩnh.

Khi Y Thượng Tĩnh nói hết những lời này xong, liền cảm thấy bản thân thật sự là quá mất khống chế, sao lại nói ra những lời này?! Nhất định có một số việc, mình cũng không phải thực xác định: một ngày của tháng 9, Y Thượng Tĩnh từng cùng Tiền Duy Nhã đi dạo phố, cũng đang trong lúc vô tình mà thấy được một màn kinh người, Phương Như cùng một gã đàn ông xa lạ cư nhiên dắt tay từ một khách sạn đi ra! Lúc ấy Y Thượng Tĩnh chỉ cho họ là bạn cũ của nhau thôi, cũng không có để ý nhiều. Nhưng xét theo trọng điểm mâu thuẫn của Phương Như cùng Dịch Thiếu Ương lúc này, điều này... này thật đúng là một vấn đề!

“Không có gì! Tôi nói lung tung thôi.” Y Thượng Tĩnh miễn cưỡng nói xong, sau đó đứng dậy, cầm lên túi sách của mình lên, cười nhẹ nói, “Tôi cảm thấy hai người các người vẫn là nên nói chuyện cho tốt đi, nhân dịp này, đem những chuyện nên cùng không nên nói đều nói cho rõ ràng, đừng không có việc gì lại đi đổ lỵ bừa bãi! Về phần việc các người chia tay hay tiếp tục, đó chính là chuyện của các người! Bất quá, tôi xin khuyên hai vị một câu, nếu thật sự không còn cảm giác với nhau, vẫn là chia tay đi, miễn cho hai người thống khổ cũng như thương tổn tới người vô tội. Tôi đi đây! 88!” (88 = bã bã = bye bye = tạm biệt)

Tiêu sái xoay người, hoàn mỹ rời đi, lại mang theo một lòng bi thương. Đi ra khỏi nhà hàng, Y Thượng Tĩnh không biết bây giờ nên đi đâu mới tốt. Gọi điện thoại cho mẹ, mới biết được bà đã sắp về đến nhà. Chân bước đi vô định, lúc này đã gần tám giờ, đèn nê-ông làm Y Thượng Tĩnh đau mắt, gió lạnh đập vào mặt Y Thượng Tĩnh, đột nhiên cảm thấy có vài phần mờ mịt, vài phần tịch mịch. “Á! Y Thượng Tĩnh, đây cũng không phải là phong cách làm việc của mi nha!” Y Thượng Tĩnh tự giễu cười cười, “Tính tình của cô chính cô còn không rõ sao? Tại sao muốn cùng cậu ta so đo, vì sao lại tức giận mà nặng lời như vậy?”

Yên lặng đứng ở bên đường, đối diện là một quán bar, Y Thượng Tĩnh liền lững thững bước vào. Quán bar rất âm ỉ, nhưng đối với Y Thượng Tĩnh mà nói, tất cả âm ỉ đều không liên quan đến mình, nhưng vẫn là không muốn tới gần khu vực phi thường náo nhiệt kia, gọi chút rượu, ngồi ở lối vào quán bar, mặt lạnh nhìn đám người ồn ào náo động.

“Thực xin lỗi, tôi đã có bạn gái.” Y Thượng Tĩnh đột nhiên cảm giác được vai bị người khác choàng lấy, nửa người trên bị ôm vào một lồng ngực cứng rắn, đồng thời truyền đến mùi rượu cùng mùi nước hoa nhàn nhạt, mùi nước hoa kia, có chút quen thuộc.

Chương 40

“Thực xin lỗi, tôi đã có bạn gái.” Y Thượng Tĩnh đột nhiên cảm giác được vai bị người khác choàng lấy, nửa người trên bị ôm vào một lồng ngực cứng rắn, đồng thời truyền đến mùi rượu cùng mùi nước hoa nhàn nhạt, mùi nước hoa kia, có chút quen thuộc.

Tuy rằng quán bar thực ảm ỹ, nhưng lời nói ở khoảng cách gần như vậy, Y Thượng Tĩnh vẫn có thể nhận thức được giọng nói quen thuộc từ trên trời rơi xuống này là của ai. Dùng sức đẩy người nọ ra, đáng tiếc đối phương lại dùng sức ôm lấy cô, giãy dụa không ra. Lại dùng lực, đẩy ra người nọ, mắt lạnh trừng người một thân quần áo thoải mái màu đen, không nói câu nào, chính là ngậm có ngậm không uống rượu. Nhưng người này lại phi thường tự giác ngồi vào bên cạnh Y Thượng Tĩnh, vẫn là như vậy tao nhã cười, lặng lẽ nhìn Y Thượng Tĩnh.

5 phút sau, Y Thượng Tĩnh hơi có chút men say rốt cục cũng chịu không nổi, đem cái chén cầm trong tay bỏ lên trên bàn, mắt mơ mơ màng màng, giọng cũng khẽ run, nhếch lên nụ cười như không cười: “Bùi phó tổng, anh vì sao còn ở đây? Đám oanh oanh yến yến vây chung quanh anh không phải đã đi rồi sao?” Tuy rằng không đeo kính, nhưng Y Thượng Tĩnh lúc mới vào cửa thì liền thấy một đám phụ nữ vây tại một chỗ, ở giữa là một chàng trai cao lớn bị vây ở trong tiền không được lùi cũng không xông, hoàn cảnh khó khăn. Chính là không dự đoán được, chàng trai kia lại là Bùi Nhĩ Phàm! Kỳ lạ, anh ta không phải ở cùng Phùng Mỹ Nhân hay sao? Làm sao có thể một mình một người chạy đến chỗ này?

“Đương nhiên là ở trong này uống rượu rồi!” Bùi Nhĩ Phàm trả lời lại càng thêm thản nhiên, thuận tay rót cho mình thêm một chén rượu, ném thử một miếng. “Huyết Tinh Mã Lệ (Mary) (tên 1 loại rượu)! Cô là tới nơi này mua say?”

“Đúng thì sao?!” Y Thượng Tĩnh nhẹ quay đầu, nghiêng người dựa vào ghế sofa mềm mại, một tay cầm chén rượu, khép hờ nửa mắt, cười khẽ, “Làm sao anh lại ở chỗ này? Vị Phùng tiểu thư mỹ lệ kia đâu? Người có thể làm cho phó tổng cuồng công tác của chúng ta trốn việc tương bồi, đích thị là không đơn giản nha!”

Bùi Nhĩ Phàm cũng làm theo Y Thượng Tĩnh, dựa vào ghế, nhìn chăm chú Y Thượng Tĩnh, nhưng không có trả lời vấn đề của Y Thượng Tĩnh, ngược lại cười hỏi: “Nghe nói thư ký Y hôm nay đi xem mắt, thế nào, sao lại đến quán bar mua say?”

“Đúng a!” Y Thượng Tĩnh cũng biết Bùi Nhĩ Phàm đang nói sang chuyện khác, nhưng anh ta cũng không cần đem chuyện kéo đến trên người cô a! Vì thế đem đề tài quay trở lại, “Bùi phó tổng cũng không phải cùng mỹ nhân hẹn hò sao? Như thế nào cũng là một mình một người đến quán bar này? Còn bị một đám mỹ nhân vây khốn, dùng phương pháp tối tệ nhất thoát thân chứ!”

“À!” Bùi Nhĩ Phàm ôn nhã cười, nhưng Y Thượng Tĩnh nhờ sức rượu bỗng nhiên lại thanh tỉnh vài phần, “Phương pháp tồi tệ nhất? Anh là đang phủ định bản thân sao?”

Chỉ biết người chắc sẽ không để tâm đến lời mình! Y Thượng Tĩnh bĩu môi, nhắm mắt, lấy tay xoa huyệt thái dương, lại vô thức uống rượu.

Nhìn gương mặt Y Thượng Tĩnh lộ ra vẻ mệt mỏi, toàn thân chán nản, thân mang áo trắng, lại có vẻ cô tịch. Bùi Nhĩ Phàm cũng là vô thức uống rượu, bỗng nhiên có loại cảm giác cùng là người lưu lạc cõi trời.

Lúc này trong đầu Y Thượng Tĩnh là một mảnh hỗn loạn, rất nhiều hình ảnh lập đi lập lại thoáng hiện. “Thật sự là đau đầu! Những chuyện sớm quên thế nào lại liên nhớ đến hết rồi?” Y Thượng Tĩnh lấy tay vỗ đầu, từ từ nhắm lại hai mắt, nhưng vô thức, nước mắt lại theo đôi gò má chảy ra, “Hic, mình sao lại quên, đêm nay vốn định chơi game mà! Nguy rồi nguy rồi, mình phải đi về nhà!” Đứng phắt dậy, đáng tiếc hai chân đã có chút mềm nhũn, liền yếu ớt ngồi phịch xuống đất.

Bùi Nhĩ Phàm lạnh tay lệ mắt, một phen ôm lấy Y Thượng Tĩnh, đem cô diu lên sofa ngồi, nhẹ nhàng đem nước mắt còn vương trên mặt lau đi. “Cô muốn khóc liền cứ khóc đi!” Dem Y Thượng Tĩnh nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, vỗ vỗ nói.

“Khóc?” Y Thượng Tĩnh có chút không quen với sự ôm ấp xa lạ, muốn dùng lực đẩy ra, lại xuất không ra một chút lực nào, “Tôi sao lại phải khóc? Có chuyện gì đáng để tôi thương tâm rơi lệ sao? Y Thượng Tĩnh tôi cha mẹ khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc, công tác thuận lợi, sống chan hòa với bạn bè, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt... Ách, không đúng, trừ bỏ Bùi Nhĩ Phàm luôn rất lăm chuyen, luôn cùng tôi đối nghịch ra, còn lại đều tốt lắm! Thật sự, thật sự tốt lắm!”

“Vậy sao? Bùi Nhĩ Phàm tại sao lại cùng cô đối nghịch?” Bùi Nhĩ Phàm nghe ra được, Y Thượng Tĩnh lúc này đã muốn say, giọng nói mềm mại đã không còn lưu loát cùng lạnh lùng như bình thường, hơn vài phần nhu hòa, cùng với đôi mắt mờ mịt, mặt ửng hồng, giống như là đang làm nũng với người yêu. Aizz, nếu ngày thường thấy cô cũng là bộ dáng như vậy, mà không phải là mặt lạnh trưng lên nụ cười giả dối đến không thể giả dối hơn, thật là tốt biết bao a! Bùi Nhĩ Phàm khẽ cười nghĩ, tựa hồ chính anh cũng không có phát hiện khoe miệng anh là nụ cười là nụ cười sùng nịch đến cỡ nào.

“Thằng nhãi đó! Rõ ràng thua tôi tới hai tuổi, vậy mà cả ngày ra lệnh cho tôi làm này làm nọ!” Y Thượng Tĩnh tiếp tục phát tiết bức tức, nhủu mắt, “Tức nhất là, rõ ràng tôi nói, tôi sẽ không pha cà phê, anh ta cũng từng nói qua, cà phê không cần tôi pha, đáng tiếc không đến hai ngày, anh ta liền trở mặt, lại muốn tôi tự giác pha cà phê! Làm thì làm, chả có gì to tát, Y Thượng Tĩnh tôi thông minh như vậy, còn có chuyện gì có thể làm khó tôi sao!”

“Đúng a! Cô thực thông minh, nhưng đối với việc pha cà phê thì đúng là thực ngốc!” Bùi Nhĩ Phàm tiếp lời nói, cười khẽ.

“Anh mới ngốc ấy!” Y Thượng Tĩnh thuận miệng nói, “Cà phê khó uống đó là do tôi cố ý!”

Cố ý? Bùi Nhĩ Phàm nhũn mảy, chẳng lẽ cô mỗi ngày rửa ly tách là cố ý chuẩn bị? “Tại sao phải cố ý? Chẳng lẽ là cô chán ghét anh ta?” Bùi Nhĩ Phàm cúi đầu, nhẹ giọng dụ dỗ Y Thượng Tĩnh, nhưng nếu bây giờ Y Thượng Tĩnh tỉnh táo, cho dù không thể nhìn thấy nụ cười ở khóe miệng của Bùi Nhĩ Phàm, cũng có thể nghe ra sự tà mị mê hoặc trong giọng anh.

Đáng tiếc, Y Thượng Tĩnh hiện tại đã không cách nào phân biệt Đông Tây Nam Bắc nữa rồi, chính là dựa theo chút ý thức cuối cùng mà nói: “Kỳ thật cũng không phải thực chán ghét anh ta! Quan trọng là, anh ta quá thông minh, muốn đùa giỡn anh ta có chút khó khăn. Còn nữa, anh ta thỉnh thoảng lại đi ra kiểm tra xem tôi có lười biếng hay không, làm hại tôi ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon. Điều khiến cho người tức giận là, anh ta rõ ràng là nói, để cho tôi pha cà phê, kết quả chỉ cần có khách tới chơi, anh ta liền kêu Trương Giai Thành pha cà phê, tuy rằng tôi thực thích loại nhân hạ này, nhưng... nhưng anh ta đây là không hơn không kém coi rẻ tôi à! Anh có biết không? Tôi cơ hồ mỗi đêm đều tìm mẹ học cách pha cà phê, mọi người đều nói cần cù bù thông minh, lời này thật đúng là không sai! Hiện tại tôi pha cà phê, không phải tôi nói mạnh miệng, ngay cả mẹ tôi đều nói là trò giỏi hơn thầy mà!”

“Chỉ là bởi vì cấp trên không để cho cô an tâm ngủ, cũng không thể đùa giỡn với cấp trên, cho nên, cô mỗi ngày cho cấp trên của cô uống nước rửa chén?” Bùi Nhĩ Phàm cười đến càng ôn nhu, giống như gió thoảng thoảng sáu, nhưng phải nhớ kỹ, gió nhẹ chỉ là trong nháy mắt, gió qua rồi mới còn độc hơn dừ dột hơn cả mặt trời.

“Ừ... Đúng a!” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, cuối cùng cũng đã sắp mất ý thức, “Kỳ thật tôi cũng không phải người hẹp hòi gì, tôi không phải cố ý muốn cho anh ta uống nước rửa chén, chính là trong lòng cũng không biết nghĩ thế nào, chỉ là muốn xé rách cái vỏ ngoài ôn nhã của anh ta, nhìn xem cái mặt bất cứ lúc nào đều lộ vẻ cười cợt đáng ghét đó có thể đeo được bao lâu, rõ ràng nhỏ tuổi hơn tôi, lại rất già dặn, làm cho người ta cảm thấy áp lực rất lớn, thật sự là chịu không nổi...”

Bùi Nhĩ Phàm thực cẩn thận lắng nghe những lời nói thật trong men say của Y Thượng Tĩnh, nhưng giọng Y Thượng Tĩnh lại càng lúc càng nhỏ, sau đó liền ngừng lại, không cần suy nghĩ nhiều, cô thực sự đã ngủ. “Aizz! Lại ngủ! Thật không hiểu là cô sợ ý hay là đối với tôi thực yên tâm chứ!” Bùi Nhĩ Phàm sửa sang lại những sợi tóc tán loạn của Y Thượng Tĩnh, khẽ vuốt khuôn mặt hồng hồng của cô, “Nếu như là nữ nhân viên mặt lạnh trước kia, tôi cũng sẽ đối với bản thân mình yên tâm, nhưng là hôm nay...”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

“Aizz! Lại ngủ! Thật không hiểu là cô sợ ý hay là đối với tôi thực yên tâm chứ!” Bùi Nhĩ Phàm sửa sang lại những sợi tóc tán loạn của Y Thượng Tĩnh, khẽ vuốt khuôn mặt hồng hồng của cô, “Nếu như là nữ nhân viên mặt lạnh trước kia, tôi cũng sẽ đối với bản thân mình yên tâm, nhưng là hôm nay...”

“Ha! Người huynh đệ! Cậu đang làm gì ở đây?” Mỗi khi đến thời khắc mấu chốt đều có kẻ không biết thức thời chạy đến quấy rầy, tỷ như Trương Giai Thành cũng một thân quần áo thoải mái, nhưng một tay cầm chén rượu, một tay ôm cô em, vẻ mặt đang cười đến sáng lạn, “Hừm? Khi nào thì cậu lại đối với loại tiểu giai nhân thanh tú này có hứng thú? Mới vài ngày không được hoạt động liên đôi khẩu vị rồi?”

Cũng vừa lúc Trương Giai Thành xuất hiện, khiến cho suy nghĩ của Bùi Nhĩ lập tức thanh tỉnh trở lại, mình vừa rồi nghĩ cái gì vậy? Thiếu chút nữa liền muốn làm tên khốn nạn lợi dụng lúc người ta khó khăn làm tới rồi! “Cái gì mà tiểu giai nhân thanh tú! Cô ấy cùng tuổi với cậu đấy!” Bùi Nhĩ Phàm không thích Trương Giai Thành nói Thượng Tĩnh như vậy, giống như là đồ của mình bị người ta nhòm ngó vậy.

“Wow! Nhĩ Phàm! Mới một lát thôi, mà cậu đã hỏi thăm rõ ràng tuổi của người ta? Còn nữa, chưa bao giờ thấy cậu để cho một cô gái ngủ say ở trong lòng cậu như thế đấy!” Trương Giai Thành cũng ngồi xuống, vốn định tới gần nhìn kỹ cô gái mang áo trắng kia một cái, nhưng lại bị Bùi Nhĩ Phàm liếc xéo một cái, liền thực tự giác tựa vào trên sofa trêu đùa, “Cô gái này là ai?”

“Cậu cũng biết cô ấy đấy, Y Thượng Tĩnh.” Bùi Nhĩ Phàm đơn giản đáp lại. Người trong lòng tựa hồ có chút không thoải mái, hướng trong lòng Bùi Nhĩ Phàm ngo ngoe, tìm một vị trí thoải mái hơn mà tiếp tục ngủ ngon. Bùi Nhĩ Phàm cũng rất phối hợp đem cô ôm sát vào trong lòng.

Trương Giai Thành ở một bên xem mà mắt hoa cả lên, Bùi Nhĩ Phàm này đối với người ta đều ôn hòa, nhưng đều là giới hạn trong lễ phép và ôn hòa — cho dù là bạn giường của cậu ta cũng vậy (HMC: đọc xong câu này ta muốn lật bàn quá, nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới ko sai tí nào mà). Nhưng hiện tại, cậu ta đối với Y Thượng Tĩnh lại là một loại ôn hòa khác, không đúng, phải nói là ôn nhu, ôn nhu chưa bao giờ thấy qua! Quan hệ giữa hai người này khi nào lại tốt như vậy? Sáng hôm nay, không phải còn đang cãi nhau sao? Chẳng lẽ thật sự là đúng theo câu đánh là thân, mắng là yêu kia, mỗi ngày cãi nhau đầu đầu vỗ mồm liên lâu ngày sinh tình rồi? Y Thượng Tĩnh lớn hơn Bùi Nhĩ Phàm hai tuổi à! Bất quá đầu năm nay, hai tuổi cũng không phải là vấn đề gì lớn, nhìn các ngôi sao mà xem, chị em yêu nhau cũng không ít!

“Cô ấy tại sao lại ở chỗ này?” Trương Giai Thành hỏi, lại nhìn ly rượu trên bàn, “Chẳng lẽ cô ấy uống say?”

Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu.

“Không thể nào! Ăn mặc xinh đẹp như vậy, cư nhiên chạy đến nơi này để uống rượu, còn uống đến say bất tỉnh nhân sự, nếu không gặp cậu, chỉ sợ sáng sớm ngày mai cô nàng sẽ nằm ở...” Dưới ánh mắt của Bùi Nhĩ Phàm, Trương Giai Thành cứng đờ đem những lời “... trên giường của một người đàn ông xa lạ” nuốt xuống, “Aizz, sao cậu không đưa cô ấy về? Ách... Cậu chắc là không biết nhà cô ấy ở đâu, nhưng dựa vào khả năng ngủ của cô ấy, hơn nữa cô ấy lại uống nhiều rượu như vậy, sợ là một lát nữa vẫn chưa tỉnh lại. Chẳng lẽ cậu muốn ôm cô ấy nguyên một đêm như vậy?”

“Mình biết nhà cô ấy ở đâu, mình hiện tại liền đưa cô ấy về.” Sau đó liền đứng dậy, ôm Y Thượng Tinh rời đi.

“Hi! Cậu, thật đúng là nói gió làm mưa!” Trương Giai Thành nhìn bóng lưng Bùi Nhĩ Phàm, gào thét, “Áy, cậu làm sao mà biết được nhà cô ấy ở đâu? Chẳng lẽ cậu có ý nhìn qua tư liệu cá nhân của cô nàng...?” Đáng tiếc, giọng của Trương Giai Thành ở trong quán bar ồn ào là rất bé nhỏ không đáng kể.

“Bác Y, chào bác!” Khi Y mẹ mở cửa, về mặt kinh ngạc nhìn Bùi Nhĩ Phàm cùng với Y Thượng Tinh ở trong lòng ngực anh, thì Bùi Nhĩ Phàm ưu nhã cười hướng Y Mẫu chào hỏi.

“Ách... Bác nhớ con rồi! Con là bạn của Thượng Tinh đúng không? Họ Bùi, kêu Bùi Nhĩ Phàm, đúng không?” Y Mẫu đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó về mặt ngạc nhiên hỏi, “Lần trước cũng là con đưa Thượng Tinh nhà bác trở về có đúng không?”

“Đúng vậy, bác gái!” Bùi Nhĩ Phàm mỉm cười, “Bác gái, con không thể đem Thượng Tinh đưa vào trong phòng trước sao?” Tuy rằng Y Thượng Tinh nhìn qua thực gầy, nhưng ôm vào còn có chút nặng, đặc biệt sau khi bế cô lâu như vậy, tay của Bùi Nhĩ Phàm có chút mỏi.

“À! Có thể có thể!” Y mẹ mở cửa ra, hơi có chút cười đến mắt tự nhiên, “Vẫn như lần trước, đem nó đặt vào trong phòng nó đi thôi! Cảm ơn cháu!” Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu, theo lời Y mẹ phản phó mà làm. Mà Y mẹ ở một bên, cũng là một đầu khó hiểu, nghi hoặc.

“Bà xã, là Thượng Tinh đã về sao?” Y cha trong thư phòng nghe thấy có tiếng đập cửa, liền ló đầu ra ngoài, hỏi.

“Ừ.” Y mẹ ngắn gọn trả lời, “Nhưng không phải tỉnh táo trở về, mà là ngủ trở về!”

“Ngủ trở về? Ngủ sao trở về được?” Y cha nghe lời nói rất kỳ quái này của Y mẹ, liền ra thư phòng, đến phòng bếp rót cho mình chén nước, vừa ra phòng bếp, liền gặp một thanh niên ước chừng khoảng hai mươi lăm tuổi, một thân quần áo thoải mái bụi bặm đi ra từ phòng con gái rượu của mình. Mà Bùi Nhĩ Phàm cũng thấy Y cha đang bung chén nước, quần áo ở nhà, tóc có hơi ngả hoa râm, thân thể có chút mập mạp, nhưng lại có một cỗ khí thế uy nghiêm.

“Cậu là ai? Sao lại ở trong nhà của tôi?” Y cha lên tiếng trước, ánh mắt ngưng trọng.

“Bác trai, chào bác! Con là Bùi Nhĩ Phàm, bạn của Thượng Tinh.” Bùi Nhĩ Phàm lễ phép ân cần thăm hỏi.

“Ai nha, lão già này, là cậu ấy đưa Thượng Tinh về!” Y mẹ ở một bên nở nụ cười rất khó coi nói, “Mau vào đây, cậu Bùi, ngồi một chút đi! Vừa vặn, bác còn có chút việc muốn hỏi con đấy! Lão già, đi rót cho cậu Bùi chén nước!”

“Ách... Không cần làm phiền bác trai đâu, con...” Xem ra, trong phòng này chân chính khó chơi hẳn là không phải là Y cha, mà là vị Y mẹ mang về mặt tươi cười giả tạo này.

“Con lại đây ngồi xuống nghỉ ngơi đi, Thượng Tinh nhà bác rất nặng, con bế nó về quả có chút làm khó con rồi!” Y mẹ cười nói, “Nhìn bề ngoài, Thượng Tinh nhà bác thực gầy, nhưng trên thực tế rất nặng, đúng không con?”

“Ách... Cũng tạm à!” Bùi Nhĩ Phàm dưới nụ cười uy hiếp của Y mẹ, đành kiên trì ngồi xuống ghế salon bằng da, thong thả cười.

“Bác cũng không nói nhiều, thẳng vào chủ đề đi!” Y mẹ lên tiếng, đồng thời Y cha cũng ngồi xuống một bên, “Con cùng Thượng Tinh là quan hệ thế nào? Thượng Tinh tới nay là đi xem mắt, nhưng đối tượng xem mắt không phải con, tại sao lại là con đưa nó về, hơn nữa còn là say đến bất tỉnh nhân sự? Lần trước con nói là bạn học tụ hội, lần này là gì vậy?”

“Bác gái, đêm nay là con gặp được Thượng Tinh ở trong quán bar, lúc đấy cô ấy đã uống đến ngà ngà say.” Bùi Nhĩ Phàm chi tiết trả lời, “Cô ấy hình như là đang mượn rượu giải sầu.”

Y mẹ cùng Y cha nhìn thoáng qua nhau, xem ra trong lòng nhà đầu kia là thật sự có chuyện! Nhưng có chuyện gì đáng để nó làm thế? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện làm ăn? Không biết a, trong mấy ngày này, con bé không làm thêm giờ, hơn nữa cũng rất ít nghe nó oán giận cấp trên—— nhưng là trừ những việc đó ra, còn có chuyện gì có thể làm cho nó phiền lòng chứ? Hay là lần xem mắt đêm nay của nó khiến nó không hài lòng? Không thể a, nó căn bản sẽ không vì một hồi xem mắt mà chạy đi uống rượu!

“À... như vậy sao!” Y cha lên tiếng, “Vậy phải cảm ơn cậu Bùi Nhĩ Phàm rồi!” Bỗng nhiên Y cha lại nghĩ đến, tên Bùi Nhĩ Phàm này rất quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu đó rồi thì phải?

“Không cần cảm ơn đâu ạ! Đây là việc con nên làm!” Bùi Nhĩ Phàm cười yếu ớt, lễ phép nói.

“Bùi Nhĩ Phàm? Tôi cảm thấy cái tên này tôi hôm qua đã có nghe qua, đúng không? Lão già!” Y mẹ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu hỏi Y cha, “Ngày hôm qua tôi hình như đã nghe Thượng Tinh cao hứng tuyên bố nó rút cục đã chế tác thành công cái game, sau đó ở trong game đem một người

tên là Bùi Nhĩ Phàm đập cho bẹp dí?”

Ách... nụ cười trên mặt Bùi Nhĩ Phàm có chút cương cứng, Y Thượng Tĩnh này thật là... rảnh rỗi quá đi! Bất quá, không nghĩ tới cô còn là một cao thủ máy tính, có thể tự mình biên soạn chương trình trò chơi? Nhưng không biết trình độ máy tính của cô nàng đến mức nào, tỷ như đột nhập vào máy tính của một người nào đó có thể bị bắt hay không? Ách, làm như vậy có chút nguy hiểm, cho dù cô có thể làm được, cũng không thể để cho cô làm như vậy, đó vốn là chuyện cực kỳ cơ mật. “Ách, bác gái, con nghĩ, Bùi Nhĩ Phàm trong miệng Thượng Tĩnh, nếu không ngoài ý muốn, hẳn là con đó.” Bùi Nhĩ Phàm vẫn đem nét cười giữ trên mặt, “Bác gái có thể cho con xem trò chơi mà Thượng Tĩnh thiết kế hay không?”

“A! Tôi rốt cục cũng đã nhớ ra cậu là ai rồi!” Y cha đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Bà xã à, cậu ta chính là cấp trên vô lương tâm- Bùi Nhĩ Phàm trong miệng Thượng Tĩnh đó!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

“A! Tôi rốt cục cũng đã nhớ ra cậu là ai rồi!” Y cha đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Bà xã à, cậu ta chính là cấp trên vô lương tâm- Bùi Nhĩ Phàm trong miệng Thượng Tĩnh đó!”

Lúc này, nụ cười trên mặt Bùi Nhĩ Phàm thật là có chút giữ hết được! Cấp trên vô lương tâm?! Hóa ra ở trong mắt Y Thượng Tĩnh, anh chỉ là tên cấp trên vô lương tâm!

“A?!” Y mẹ lúc này lại liếc mắt đánh giá Bùi Nhĩ Phàm từ trên xuống dưới một lần, đột nhiên nở nụ cười, cười đến mức làm cho Bùi Nhĩ Phàm rợn cả tóc gáy, “Cậu Bùi... à không Bùi phó tổng, nghe nói con nhỏ hơn Thượng Tĩnh nhà bác 2 tuổi?!”

“Đúng vậy ạ.” Bùi Nhĩ Phàm đột nhiên không rõ Y mẹ tại sao lại nhắc đến vấn đề này, nhưng vẫn là thực ôn nhã trả lời, “Bác gái...”

“Con có bạn gái chưa?” Y mẹ rất nhanh cắt lời Bùi Nhĩ Phàm, “Ách... Chắc là chưa đâu nhỉ, bằng không, Thượng Tĩnh nhà bác chắc chắn sẽ bị bạn gái con hiểu lầm mất, nếu xảy ra hiểu lầm gì không cần thiết, vậy cũng thật phiền toái.”

Ách... Đây xem như là đang điều tra gia cảnh sao? Y mẹ rốt cuộc là muốn gì?! Ách... Chẳng lẽ là muốn...

“Bà xã này! Thượng Tĩnh cũng không phải là không ai thêm lấy, bà đừng có vừa thấy chàng trai nào, liền sáp tới điều tra gia cảnh được không!” Y cha ở bên cạnh không hài lòng liếc nhìn Y mẹ một cái, chuyện xem mắt hôm nay đã muốn làm cho Y cha khó chịu rồi, Thượng Tĩnh mới hai mươi lăm tuổi, cũng không phải là ba mươi lăm tuổi, làm gì mà phải vội vã xem mắt?

“Ông thì biết cái gì?! Phụ nữ thôi, thoáng qua một cái hai mươi lăm đó là ba mươi. Hơn nữa, Thượng Tĩnh cũng không còn nhỏ, mỗi ngày trừ bỏ đi làm ra, là ôm máy tính, cùng Chu công đánh cờ, cũng không thấy nó từng lui tới với chàng trai nào?” Y mẹ quả trách lại Y Thượng Tĩnh, mà Bùi Nhĩ Phàm cuối cùng cũng biết Y Thượng Tĩnh vì sao khi nghe điện thoại của Y mẹ, sẽ đem điện thoại để cách lỗ tai rất xa, bởi vì lúc đó cô cũng có loại xúc động muốn chạy trốn. Nhưng Y mẹ còn chưa dừng lại, tiếp tục trách ngược lại Y cha, “Ông đó, cả ngày đều bận việc công sự, lúc nào thì quan tâm đến việc chung thân đại sự của con gái ông chứ? Con gái ông trong lòng nghĩ như thế nào, ông có biết không?”

“Vậy bà thì biết chắc?” Y cha phản bác, “Đột nhiên sắp xếp chuyện xem mắt, bà có nghe qua ý kiến của Thượng Tĩnh sao? Còn nữa, trước mặt cấp trên của Thượng Tĩnh, nói Thượng Tĩnh như vậy, bà làm thế sau này Thượng Tĩnh sao gặp cấp trên của nó được?”

“Ách...” Y mẹ có chút chột dạ, bởi vì việc xem mắt hôm nay hoàn toàn là do một tay bà an bài, Thượng Tĩnh chỉ là nghe theo mà đi, nhưng theo kết quả này, chắc hẳn là không được như ý. Đồng thời, lại quét mắt về phía Bùi Nhĩ Phàm, có chút lung tung.

Bùi Nhĩ Phàm thấy ông bà Y đã bắt đầu âm ỷ, lại tuyệt không né tránh mà cãi nhau ngay trước mặt một người ngoài, thật đúng là không biết dùng lời gì để hình dung hai người này.

“Ha ha! Bùi phó tổng, để cho cậu chê cười rồi!” Y cha chính là Y cha, cho dù đã phát hiện ra chỗ sai lầm, cũng có thể thần nhiên mà mặt cười đối mặt.

Bùi Nhĩ Phàm cũng thần sắc không thay đổi, cười ôn hòa: “Bác trai nói đùa rồi. Bác trai cùng bác gái cảm tình thật đúng là làm cho người ta hâm mộ, cãi nhau cũng là một loại cuộc sống.”

“Ừ, ừ.” Y cha rất hài lòng câu trả lời của Bùi Nhĩ Phàm, bởi vì ở Y gia, trong hình thức ở chung, tranh cãi âm ỉ là một bộ phận không thể thiếu trong sinh hoạt gia đình, đồng thời Y cha cũng thường xuyên nói một câu: Vợ chồng là phải cãi nhau, nếu quả thật là mỗi ngày tương kính như tân*, đưa chén nước trà cũng nói cảm ơn, vậy còn có ý nghĩa gì? Bất quá, Bùi Nhĩ Phàm này tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng xem cách xử sự nói chuyện ôn trọng, cho dù gặp loại tình huống này còn có thể ứng đối thực tự nhiên, đồng thời nói chuyện cũng rất khéo, thật là một người không tệ. Đột nhiên Y cha lại nghĩ tới dự án mà Phi Hoa cạnh tranh lần này: Dự án này, có hai công ty cạnh tranh, tuy rằng kế hoạch của Phi Hoa viết không tệ, nhưng dự án này là dự án lớn nhất

mà Y cha làm sau khi tiếp nhận chức vụ cục trưởng, bởi vậy thận trọng không ít, sau khi điều tra rõ ràng hai công ty tham gia, Y cha cảm thấy tuy rằng Phi Hoa danh khí rất lớn, nhưng mấy năm gần đây làm công trình ngày càng kém—— tuy rằng bây giờ còn chưa gây ra sai sót gì, nhưng Y cha vẫn cảm thấy công ty còn lại rất tốt.

*Tương kính như tân: khách sáo với nhau như người mới quen, vợ chồng mới cưới...

Lúc Y cha nhìn Bùi Nhĩ Phàm thì Bùi Nhĩ Phàm cũng đồng thời quan sát Y cha. Y mẹ thấy hai gã đàn ông đều trầm mặc, liền đứng dậy, vào phòng Y Thượng Tĩnh một chuyến, lúc ra thì trên tay cầm một đĩa CD, cười nói với Bùi Nhĩ Phàm: “Đây là trò chơi mà Thượng Tĩnh làm—— nha đầu kia có một thói quen, bất luận cái gì cũng vậy đều lưu trữ cả lại. Cái này trước cho con mượn đó, hai ngày nữa con nhớ trả lại cho bác.”

Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu, ngày đầu tiên khi cùng Y Thượng Tĩnh làm việc chung, liền biết Y Thượng Tĩnh khi làm việc tài liệu đều lưu trữ thêm một phần, sựa theo lời của cô mà nói, thì cho dù máy tính đột nhiên bị hack, cũng có thứ dự bị. Nhận lấy đĩa CD, Bùi Nhĩ Phàm cười nói: “Cảm ơn bác gái, kỳ thật con còn không biết Thượng Tĩnh là một cao thủ máy tính—— trước kia cô ấy làm tư liệu rất nhanh, bất quá, con hiện tại mới biết cô ấy hóa ra vẫn là rất nhân hạ mà làm.”

Nói đến nhân hạ, Y mẹ có chút bật cười, đồng thời đoán rằng, Bùi Nhĩ Phàm hàng ngày làm việc cùng với Thượng Tĩnh, mới có thể sâu sắc lĩnh ngộ việc lười của Thượng Tĩnh ra sao. Nhưng nghĩ đến Bùi Nhĩ Phàm này có năng lực trị được Thượng Tĩnh—— bởi vì mỗi ngày Thượng Tĩnh tan tầm về đều oán giận: “Bác nói a, nha đầu nhà bác cái gì cũng tốt, chỉ là quá lười thôi! Con là cấp trên của con bé, nên đốc thúc nó nhiều một chút, tốt nhất là đem gân lười của nó rút đi. Nếu không bác còn thật lo lắng không ai thêm lấy nó.”

Việc này, nói thật, là có chút khó khăn. Bùi Nhĩ Phàm nghĩ trong lòng, mỗi ngày thay đổi biện pháp khiến Y Thượng Tĩnh bận rộn, thậm chí đem một vài chuyện vốn là của Trương Giai Thành làm đều giao cho cô để làm, đáng tiếc là, cô vẫn có biện pháp ở trong phòng làm việc mà ngang nhiên ngủ—— hơn nữa còn là đều đặn hàng ngày: buổi sáng từ 11h – 11h30’, buổi chiều từ 2h – 2h30’. Lúc đầu nghĩ chính đồn Y Thượng Tĩnh như vậy, cũng là có chút áy náy, vì thế công tác cũng ít giao cho cô. Nhưng là, không nghĩ tới, sau khi cô rảnh rồi, cứ nhiên đem hình tượng của mình thiết kế vào game, sau đó dùng để ngược đãi! Xem ra, vẫn không thể để cho cô nằng nạnh rồi—— bắt đầu từ ngày mai!

“Ách, bác trai, bác gái. Con còn có việc, cho nên con phải về trước. Sầu này lại đến thăm hỏi hai người.” Bùi Nhĩ Phàm đứng dậy, cười nhẹ nói.

Ông bà Y cũng không cố giữ, đứng dậy tiễn Bùi Nhĩ Phàm ra cửa. “Lão già, ông cảm thấy cậu Bùi này thế nào?” Sau khi Y mẹ đóng cửa lại, liền cười híp mắt hỏi Y cha, “Rất xứng với Y Thượng Tĩnh nhà ta đúng không? Hơn nữa theo như sự bức tức mỗi ngày của Thượng Tĩnh, tôi phát hiện, cậu Bùi này hoàn toàn là đem Thượng Tĩnh ăn chắc được, làm hại Tĩnh Nhi chỉ có thể thông qua trò chơi để giải hận. Và lại đã có hai lần cậu ta đem Thượng Tĩnh đang ngủ đưa về nhà, Thượng Tĩnh là một đứa nhỏ bảo thủ, con bé sẽ không dễ dàng cho phép gã nào chạm vào nó, càng sẽ không bao giờ ở trong lòng một người đàn ông ngủ say như chết...”

“Hai lần?” Y cha bỗng nhiên cau mày, nghiêm giọng hỏi, “Thượng Tĩnh hai lần ngủ ở trong lòng chàng trai kia rồi?! Làm sao bà đến bây giờ mới nói với tôi?”

“Ách...”

Xem ra, một vòng cảm tình gia đình kiểu khác khẩu lại sắp sửa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

“Úm!” Y Thượng Tĩnh mơ mơ màng màng duỗi người một cái, mở mắt ra, nhìn xem đồng hồ báo thức bên giường: 8h20’.

“Á! Thảm, hôm nay đi làm muộn chắc rồi!” Y Thượng Tĩnh bật người ngồi dậy, bất quá, ở 0 giờ lẻ một giây sau lại ngã xuống, tiếp tục ngủ, “Quên đi, hôm nay hay là khỏi đi làm đi, lát nữa gọi điện cho Bùi Nhĩ Phàm xin nghỉ bệnh là được rồi.”

Nhưng sau khi Y Thượng Tĩnh nhắm mắt lại, chợt nhớ tới ngày hôm qua là thứ Sáu, hôm nay là không cần phải đi làm; lại nghĩ tới tối qua mình đi bar, gặp phải Bùi Nhĩ Phàm, lại uống quá mấy chén, sau đó liền... không nhớ gì. “Hả?!” Y Thượng Tĩnh mở mắt ra, “Mình về nhà bằng cách nào vậy? Sao lại không nhớ chút nào thế?!”

Đứng dậy, vạch chăn ra, phát hiện quần áo của mình đã bị đổi thành áo ngủ. Ra khỏi phòng, há mồm liền kêu: “Mẹ! Con tối qua là về bằng cách nào?”

Y mẹ đang xem thời sự buổi sáng, thấy Y Thượng Tĩnh mặc áo ngủ màu xanh biển hình phim hoạt hình híp nửa mắt, vừa gãi đầu, vừa đi về phía nhà tắm “Mở to mắt ra rồi đi, đừng đụng phải cửa!” Y mẹ lại bắt đầu nói, “Tối qua chính là cậu Bùi lần trước đưa con về bé con về chứ đâu!”

“Á!” Y Thượng Tĩnh vốn đang đánh răng, vừa nghe Y mẹ nói thế, thiếu chút nữa đem bột kem đánh răng nuốt vào, vội vàng đem bột trong miệng phun

ra, “Mẹ, mẹ gạt con à! Tại sao lại là anh ta?”

Aizz! Tại sao lại ngủ? Tại sao lại là anh ta đưa mình về? Anh ta thế nào lại... thế nào lại... Aizz! Y Thượng Tĩnh cũng không biết hiện tại nên dùng lời gì để hình dung tâm tình cùng cảm tưởng của mình.

“Cái gì tại sao lại là anh ta?!” Ánh mắt Y mẹ cũng không có dời từ TV sang Y Thượng Tĩnh, “Con còn phải cảm ơn người ta, nếu không phải người ta đưa con về, mẹ xem con ở trong cái quán bar hỗn tạp nhiều người như vậy say chết mất rồi! Đã lớn đến như vậy rồi, làm việc cũng không động não, không có việc gì liền chạy đến quán bar, lại còn uống đến bất tỉnh nhân sự, con có phải muốn làm cha mẹ con tức chết hay không hả!”

Thảm rồi! Xem ra sáng nay giẫm phải mìn rồi! “Mẹ! Thực xin lỗi mà! Con thề lần sau tuyệt đối sẽ không uống rượu say nữa!” Y Thượng Tĩnh vừa nửa mặt vừa lớn tiếng tuyên thệ, sau đó vội lảng nhanh sang chuyện khác, “Cha đâu ạ? Sao lại không thấy cha? Hai người ăn điểm tâm chưa? Có còn phần của con không?”

“Cha con ra ngoài chạy bộ rồi!” Y mẹ đơn giản rõ ràng trả lời một tiếng, “Con đừng có nói lảng sang chuyện khác! Còn có lần sau uống rượu à? Hừm?!”

A... lão mẹ thật là càng ngày càng không dễ gạt rồi!

“Bất quá!” Lời Y mẹ xoay chuyển, làm hại Y Thượng Tĩnh ngừng lại động tác trong tay, cẩn thận lắng nghe, “Nếu lần sau vẫn là cậu Bùi kia đưa con về, mẹ cũng có thể chấp nhận vậy!”

Choáng váng! Vẫn là cậu Bùi kia! Lão mẹ đích thị là đem cậu Bùi kia coi như là người có bổn phận đưa con gái bà về vậy. Bất quá, lão mẹ sáng nay như thế nào luôn nói tới cậu Bùi kia? Nhớ rõ lần trước bà chỉ là hỏi hai câu, liền không nhắc đến nữa, sau đó liền bỗng dưng sốt sắng bắt mình đi xem mắt. Nhưng lần này, lão mẹ... có chút không bình thường!

Rửa mặt chải đầu xong, Y Thượng Tĩnh vừa dùng bữa sang do Y mẹ làm, vừa quan sát mẹ mình, bởi vì Y Thượng Tĩnh cảm thấy mẹ mình bỗng dưng lại trầm mặc, dường như là đang có cái “âm mưu” gì đó. Quả nhiên, không ngoài Y Thượng Tĩnh sở liệu, hai phút sau, Y mẹ mở miệng lần nữa: “Thượng Tĩnh, đối tượng xem mắt ngày hôm qua thế nào? Có tiếp tục phát triển được không?”

“Mẹ! Con nói thật với mẹ!” Y Thượng Tĩnh nuốt xuống một miếng trứng gà, “Người ngày hôm qua, là bạn học đại học của con, cũng là bạn trai của một người bạn của con. Cậu ta chỉ là đáp ứng yêu cầu của người nhà đến xem mắt thôi.”

“A! Thế à!” Y mẹ chỉ là thản nhiên đáp lời, cũng không có nói gì khác, điều này càng khiến cho Y Thượng Tĩnh cảm thấy hôm nay mẹ mình thực khác thường, “Đúng rồi, Thượng Tĩnh. Cái cậu Bùi Nhĩ Phàm kia cũng là bạn học đại học của con đúng không?”

“Dạ.” Gật gật đầu, tiếp tục ăn bữa sáng.

“Cũng là cấp trên của con đúng không?”

“Dạ... Hả!? Mẹ, làm sao mẹ biết?” Y Thượng Tĩnh miệng đang ăn bữa sáng thiếu chút nữa thì nghẹn. Thật sự là TMD, sáng nay trúng phải cái vận xui gì, à, không đúng, phải là xung đột gì với tên họ Bùi, mà cứ nhắc tới anh ta, thì không bị nghẹn cũng bị sặc.

“Ha! Con mỗi ngày đi làm về đều nhắc đến, la hét tên, mẹ không muốn nhớ cũng khó!” Y mẹ đắc ý cười, lần này, không tiếp tục nhìn chằm chằm TV nữa.

Có sao? Y Thượng Tĩnh tự hỏi, nhớ lại một tháng qua, ách... Hình như lão mẹ nói rất đúng thì phải! Mỗi ngày về đều oán giận với lão mẹ là Bùi Nhĩ Phàm đối với mình yêu cầu công tác thật hà khắc; hơn nữa mấy ngày trước, còn làm một trò chơi nhỏ, ở trong game hung hăng đánh Bùi Nhĩ Phàm một chút! “Ách... Lão mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì?” Tuy rằng Y mẹ chỉ là tùy tiện hỏi, nhưng trong lòng Y Thượng Tĩnh đã có chút cảm giác đụng trúng tim đen—— giống như sáng hôm Y mẹ đối biện pháp khiến Y Thượng Tĩnh đồng ý xem mắt.

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.” Lần này Y mẹ hiển nhiên là tinh táo tinh thần rồi, đem điều khiển từ xa đang cầm trong tay đặt lên bàn trà, ngoắc ngoắc, bảo Y Thượng Tĩnh lại ngồi cạnh mình, “Tĩnh Nhi, cậu Bùi- cấp trên của con bộ dạng không tồi, của cái cũng tốt, nghe con nói cậu ấy là người cuồng công việc, chắc hẳn cậu ấy chưa có bạn gái đâu nhỉ? Có kết hôn chưa?”

“Anh ta hẳn là chưa có bạn gái—— đó là dựa theo kết quả con quan sát thấy, một ngày, theo lịch trình công tác của anh ta, xem điện thoại, hẳn là chưa có bạn gái, cũng có thể là chưa kết hôn.” Ở cùng Tiên Duy Nhã lâu ngày, trên người Y Thượng Tĩnh cũng có ít té bào tám chuyện, hơn nữa hôm nay là ngày nghỉ, Y mẹ dường như muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện, khiến cho tâm tình đang căng như dây đàn của Y Thượng Tĩnh trùng xuống, “Bất quá, mấy ngày nay kỳ thực có vị mỹ nữ họ Phùng tới tìm anh ta, hơn nữa nhìn bọn họ ở cùng nhau, hẳn là rất quen thân, giao tình cũng là rất không tệ—— hôm qua Bùi phó tổng còn trốn việc bởi vị mỹ nữ họ Phùng kia đâu nữa!”

Y mẹ nghe nói Bùi Nhĩ Phàm không có bạn gái ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, sau đó lại nghe nói có giao tình không tệ với mỹ nữ thì ánh mắt lại khôi phục như lúc ban đầu. Đương nhiên, Y Thượng Tĩnh không có bỏ qua một tia biến hoá này của Y mẹ: “Mẹ, mẹ đột nhiên hỏi việc này để làm gì?”

“Aizz!” Y mẹ lúc này cũng không còn hứng trí rồi, “Vốn nghĩ, cậu họ Bùi kia cũng không tệ lắm, điều kiện về tuổi cũng có vẻ phù hợp với yêu cầu chọn rể của mẹ. Bất quá, nghe con nói thế, xem ra con không còn bao nhiêu hi vọng—— cô gái có thể làm cho một kẻ cuồng công tác trốn việc đi bồi, quan hệ giữa hai người nhất định không đơn giản!”

Ách... Nếu Y Thượng Tĩnh không có nghe lầm mà nói, lão mẹ là muốn tác hợp mình với Bùi Nhĩ Phàm, không đúng, hẳn là lão mẹ sẽ sống chết truyền

lệnh, kêu mình đi theo đuổi Bùi Nhĩ Phàm! Đột nhiên, Y Thượng Tĩnh có loại cảm giác bị gió lạnh thổi qua, tuy rằng hiện tại trong phòng có bật điều hòa, nhiệt độ là hai mươi: “May mà phía sau mình còn bỏ thêm vào một câu, nếu không thanh danh một đời của mình cứ như vậy bị hủy mất rồi!”

“Hôm nay là thứ bảy phải không!” Y mẹ lại lên tiếng, đôi mắt lóe sáng, “Hôm nay con không đi làm, cũng không có chuyện khác để làm, ở nhà nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng—— đi xem mắt đi! Vừa nãy mẹ nhận được điện thoại của công ty môi giới, nói hôm nay đã sắp xếp cho con một cuộc hẹn xem mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thứ bảy đầu tiên của tháng mười hai, Y Thượng Tĩnh bắt đầu lần xem mắt thứ hai của mình. Nhưng lúc này ngồi đối diện Y Thượng Tĩnh không phải là đối tượng xem mắt lần này, mà là Phương Như. Y Thượng Tĩnh mắt lạnh nhìn Phương Như, Phương Như hôm nay mặc một bộ váy đỏ như lửa, là một mới nhất năm nay, hình như vẫn là hàng hiệu của Ý—— Y Thượng Tĩnh ngày thường đối với phương diện này không quá quan tâm, bình thường dạo phố cùng Tiền Duy Nhã thì cũng chỉ là nhìn xem bộ đồ có mặc hợp hay không thôi, cũng chẳng để ý là hiệu gì, một gì. Trần mặt Y Thượng Tĩnh không có biểu hiện gì, chỉ đôi lúc nhấp ngụm nước chanh.

Phương Như ngồi ở đối diện Y Thượng Tĩnh, trong lòng rối ren: một giờ trước, chính mình hẹn Y Thượng Tĩnh, muốn gặp mặt cô, đem hiểu lầm ngày hôm qua giải thích rõ. Sau đó, cô đã đáp ứng cùng mình gặp mặt, cũng hẹn gặp mặt ở một nhà hàng cao cấp trong thành phố, cũng nói rõ với mình, cô giữa trưa có hẹn—— Thượng Tĩnh không phải là một người lãng phí, cô ấy bắt luận làm chuyện gì đều rất coi trọng thuận tiện, tốc độ cùng hiệu suất, cô ấy hẹn mình ở nhà hàng gần nội thành này, nghĩ đến cuộc hẹn của cô ấy cũng là tại... nhà hàng này! Nhưng bây giờ, không biết mở miệng sao mới tốt.

Phương Như đánh giá Y Thượng Tĩnh, cô nàng trang điểm nhẹ, áo khoác dài màu lam xanh nhạt, là kiểu thịnh hành nhất mùa đông năm nay, tóc dài hơi uốn xoắn, tuy rằng cô nàng cũng không phải xinh đẹp nhất, nhưng cô giờ đây cũng là thanh tú nhất, mà động tác miễn cưỡng của cô nàng lại ở trong lúc vô tình lộ ra một loại ung dung cùng lịch sự tao nhã. Kỳ thật vô luận là ở trung học hay là đại học thì Y Thượng Tĩnh vẫn đều rất hấp dẫn ánh mắt phái nam, chính là bản thân cô không biết, cũng không thêm để ý tới thôi.

“Thực xin lỗi!” Sau 10 phút tẻ ngắt, Phương Như mở miệng, mi mắt rũ xuống, bởi vì chuyện ngày hôm qua, là mình cố tình gây sự, “Tối hôm qua thật xin lỗi! Thượng Tĩnh.”

“Không có gì!” Y Thượng Tĩnh tùy ý cười cười, nhưng ý cười không đến đáy mắt, thản nhiên mà nói, “Hiểu lầm của hai người đã hoá giải rồi sao?”

“Tối qua đã đem mọi chuyện nói rõ ràng—— lòng mình đã nguội lạnh!” Phương Như giương mi mắt, trong mắt có vài phần thanh thản, vài phần giải thoát, “Mình cùng anh ta ở cùng một chỗ, kỳ thật cũng không hạnh phúc, huống chi, hai người chúng mình, trong lòng mỗi người đều có một người khác—— nói như vậy, mình tối qua quả thực là đang cố tình gây sự. Như đem qua mà mình thật sự không chế không được bản thân, đây có thể nói là tính ích kỷ trong nội tâm tác quái đi, bởi vì rất lâu trước đây, mình thật sự yêu anh ta.”

“Ừ.” Y Thượng Tĩnh gật gật đầu, sau đó lại im lặng ăn điểm tâm trên bàn, “Các cậu tự mình nói rõ ràng là tốt rồi!”

Phương Như hiện tại thật không biết nói gì, bởi vì xem như mình đã đem chuyện đêm qua cùng tất cả suy nghĩ trong lòng nói ra, có lẽ Y Thượng Tĩnh đều sẽ mặt không đổi sắc, ngữ điệu không lạnh không nóng mà trả lời một tiếng “phải không” hoặc là “à, như vậy sao”. Đúng là mình đã thật sự làm tổn thương đến cô nàng—— đêm qua sau khi cùng Dịch Thiếu Ương nói rõ ràng, mới biết được Thượng Tĩnh cũng không phải là không quan tâm đến mình, cô nàng chỉ là dùng cách thức mà mình không biết để lặng yên quan tâm mình, cho nên, khi đêm đó (đọc lại c24) mình tìm cô ấy thì cô ấy đã không chút do dự đến đây! Thế mà mình lại nói ra những điều vô nghĩa (c39)..., mới có thể làm cho cô ấy phát tay rồi đi! Tĩnh táo lại đi, rõ ràng là mình sai rồi, là mình hiểu lầm Thượng Tĩnh, gọi điện cho Thượng Tĩnh, nhưng cô lại tắt máy; gọi điện đến nhà Thượng Tĩnh tìm Thượng Tĩnh, thì mẹ Thượng Tĩnh nói Thượng Tĩnh uống rượu say đang ngủ.

Trong mấy năm học đại học, bốn chị em trong phòng, trừ Thượng Tĩnh ra, bắt luận gặp phải chuyện gì, đều là mượn rượu để giải sầu a—— Thượng Tĩnh nói, uống rượu cũng không thể thay đổi tâm tình gì, sẽ chỉ làm chính mình càng thêm suy sụp. Nhưng tối qua, Y Thượng Tĩnh lại tự mình đi tìm say!

Lúc này trong lòng Y Thượng Tĩnh cũng không còn ý nghĩ gì, chỉ là một mảnh bình tĩnh, một mảnh thư thái. Lấy điện thoại di động ra, nhìn đồng hồ, thời gian xem mắt sắp đến rồi! Từ trong túi xách lấy ra kính mắt đeo vào, cười nhẹ nói: “Phương Như, mình phải đi xem mắt. Lần sau lại tán gẫu đi!”

“Được! Chúc cậu thành công!” Phương Như cũng đáp lại bằng nụ cười nhẹ.

“Ừ! Mình đi đây.” Đứng dậy, Y Thượng Tĩnh cầm lên bông hoa hồng đang để ở một bên, xách túi của mình, rời đi.

Phương Như nhìn bóng lưng Y Thượng Tĩnh, cười nhạo chính mình một tiếng: “Lần này, giữa chúng ta mới chính thức là so với bằng hữu còn bằng hữu hơn rồi!”

“Làm cái gì thế không biết! Còn lấy hoa hồng làm ám hiệu! Có muốn mượn cái ‘vùng oi mở cửa ra’ làm ám hiệu luôn không biết?” Y Thượng Tĩnh vừa đi vừa vung vẩy bông hồng trong tay, vừa nhìn những người đang dùng bữa xung quanh đại sảnh, aizz! Hôm nay thứ bảy, người đến dùng bữa thật đông là không ít! Hơn nữa tầng này của nhà hàng là chuyên dành cho đám tình nhân, cho nên, những người ngồi ở đây, tất cả đều là từng đôi từng đôi, không khí cũng là lãng mạn tới cực điểm. Đột nhiên, ánh mắt sắc bén Y Thượng Tĩnh phát hiện ra Lý Quốc Chính đang ngồi ở một góc sáng sủa, bên cạnh còn có một mỹ nữ tương bồi. Aizz! Lại là một một xú nam nhân chán món ăn thôn quê!

Y Thượng Tĩnh lắc đầu, đi về phía số bàn ăn mà bên mai mối cung cấp. Bàn ăn số 9 ở đâu nhỉ? Y Thượng Tĩnh mở to mắt tìm, nơi này là số 12, hẳn là phải đi thêm hơn 2 số nữa về phía trước. Nhưng sau khi Y Thượng Tĩnh đi thêm hai bước, liền không còn có hơi sức để đi tới!

“Ách... Đầu năm nay, thật trùng hợp! Hai lần xem mắt liên tục, đều là người quen!” Y Thượng Tĩnh có chút thờ dãi cam chịu, “Thật không hiểu là thế giới này quá nhỏ hay là bọn họ rất có duyên nữa!”

Vì sao Y Thượng Tĩnh lại nói như vậy, bởi vì người đang ngồi ở bàn ăn số 9 không ai khác hơn là Sử Lộc! Hơn nữa Y Thượng Tĩnh còn thập phần tin tưởng đối tượng xem mắt là Sử Lộc—— bởi vì trên tay của hắn cũng đang cầm một bông hồng đỏ.

Bất đắc dĩ cười cười, Y Thượng Tĩnh đi tới, nhưng Sử Lộc hình như cũng không có phát hiện Y Thượng Tĩnh đến đây. “Hi!” Y Thượng Tĩnh đầu tiên lên tiếng chào hỏi, cười yếu ớt ngồi xuống, “Sử Lộc.”

Sử Lộc nghe vậy, ngẩng đầu lên, thực bình tĩnh nhìn Thượng Tĩnh một cái, mới cười nói: “Thượng Tĩnh, cô tới rồi!” Sau đó lại nhìn Y Thượng Tĩnh từ trên xuống dưới, rồi cười rất tươi, “Hôm nay cô rất đẹp!”

“Cảm ơn!” Y Thượng Tĩnh cười yếu ớt, “Ha! Không nghĩ tới đại trợ lý của chúng ta cũng muốn xem mắt a! Tôi còn thật không nghĩ tới, đối tượng xem mắt của tôi hôm nay lại là anh đó!”

“Ách... Ha ha! Tôi cũng vậy không nghĩ tới hôm nay sẽ là cùng cô xem mắt đó!” Sử Lộc cười đến có chút mắt tự nhiên rồi, “Cô muốn ăn gì thêm, uống chút gì thêm không?”

Y Thượng Tĩnh đem bông hoa cầm trong tay ném sang một bên, nhìn nhìn đồ trên bàn: hải sản, điểm tâm, hoa quả, rượu đỏ, nên đều có cả. “À, không cần! Anh đã gọi nhiều như vậy rồi.” Y Thượng Tĩnh cười nhẹ nói, aizz, nếu như không có bình rượu đỏ kia thì càng tốt hơn, tối hôm qua uống rượu, đến bây giờ đầu vẫn còn mơ màng đây này. Bất quá, đây là nhà hàng tình nhân, trang trí màu vàng tối cùng với khung cảnh tràn ngập lãng mạn, có một bình rượu đỏ tựa hồ mới càng hợp bầu không khí!

“Đến, ăn chút gì đi!” Sử Lộc nhiệt tình phục vụ, thay Thượng Tĩnh bóc hải sản.

Ách... Y Thượng Tĩnh có chút không quen đối với sự nhiệt tình của Sử Lộc, những thứ mà người khác đã động qua, đặc biệt đồ ăn, Y Thượng Tĩnh không có cách nào ăn nổi. “Sử Lộc, tôi tự mình làm được rồi!” Y Thượng Tĩnh rất muốn đem hải sản mà Sử Lộc đặt ở trong bát của mình đem bỏ đi, nhưng lại cảm thấy như vậy rất không lịch sự, nhưng là bản thân lại không cách nào ăn vào, thật sự là khó xử a! “Nếu không, chúng ta uống chút rượu đồ đi!”

Y Thượng Tĩnh rót hai chén rượu đỏ, đưa cho Sử Lộc, cười nói: “Sử Lộc, chén này là tôi mời anh, mong rằng chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt, cạn nào!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

“Thượng Tĩnh, em biết mà, tôi không muốn vĩnh viễn làm bạn tốt của em!” Khi Y Thượng Tĩnh đem rượu trong chén uống cạn thì Sử Lộc mở miệng.

Y Thượng Tĩnh đem cái chén khê đặt ở trên bàn, lại rót thêm rượu, đồng thời đánh giá Sử Lộc, hôm nay Sử Lộc mặc quần áo lịch sự, tóc chải sáng bóng (HMC: lấy 1 câu nói trong 1 bộ phim Việt Nam đó là con ruồi đậu vào cũng trượt chân mà ngã chết. Khụ, xin lỗi, ta ghét SL), một thân tây trang màu xám nhạt, tuy rằng Y Thượng Tĩnh không biết là hiệu gì, nhưng nhìn chất liệu cùng cách chế tác của quần áo cũng là vô cùng tốt, cực tinh tế! Xem ra hôm nay Sử Lộc đã chuẩn bị rất chu đáo.

“Sử Lộc.” Y Thượng Tĩnh hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt nhu hòa, lại thực quyết tuyệt, “Tôi biết anh là một người đàn ông tốt, cô gái nào gả cho anh, cô ấy sẽ hạnh phúc cả đời, nhưng mà cô gái đó không phải tôi, giữa chúng ta, trừ bỏ tình bạn ra, tôi thật sự không còn cách nào...”

“Chúng ta chưa thử qua, làm sao em biết giữa chúng ta không có khả năng sinh ra tình cảm?” Sử Lộc cắt ngang lời Y Thượng Tĩnh, sau đó cầm lấy tay Y Thượng Tĩnh đang để trên bàn, dùng hai tay nắm lấy, “Thượng Tĩnh, chúng ta quen nhau thử xem được không? Em tin tưởng tôi đi, tôi là thật sự thực yêu em mà, em biết không, tôi rất sớm rất sớm trước kia đã thích em rồi, nhưng vẫn không có cơ hội thổ lộ với em. Tôi nghĩ, đoạn tình cảm này của tôi

cứ như vậy bị mai một rồi, nhưng không nghĩ tới, nhiều năm sau, tôi lại gặp em, em nói, đây có phải là ân huệ mà ông trời đã ban cho tôi không? Và lại hôm nay chúng ta có thể ở nơi này thân cận, điều này càng thêm chứng minh giữa chúng ta thật sự rất có duyên...”

Y Thượng Tĩnh lúc này có chút choáng váng, cũng không phải bởi vì Sử Lộc lần này thô lỗ thẳng thừng, mà là thật sự là đầu óc choáng váng, còn có chút buồn ngủ, có chút muốn đi ngủ. Muốn đem tay rút về, nhưng Sử Lộc gắt gao nắm lấy, đành phải dùng tay kia thì vô vô mặt: “Sao lại thế này? Sao lại buồn ngủ như vậy?” Đánh ngáp tiếp một cái, “Nguy rồi nguy rồi, thật là buồn ngủ. Xem ra cần tốc chiến tốc thắng, về nhà ngủ bù rồi.”

“Tôi phải về nhà!” Y Thượng Tĩnh thật là không có tí sức lực nào để nghe Sử Lộc nói tiếp, rất không khách khí cắt lời Sử Lộc, “Sử Lộc, thực xin lỗi, tôi thật sự không có cách nào đáp ứng quen với anh. Cho nên, anh vẫn là buông tha cho tôi đi, tôi tin, có rất nhiều cô gái tốt đáng giá để anh thương yêu.”

“Nhưng là tôi chỉ yêu một mình em!” Sử Lộc nghiêm chỉnh nói, phảng phất là đang tuyên bố chân lý cố định $1+1=2$ bình thường.

Ách... Đầu càng choáng hơn, mà toàn thân lại không còn tí sức lực nào. Sao lại thế này? Bệnh trạng giống như là cảm mạo, chẳng lẽ sinh bệnh thật rồi? “Sử Lộc, chúng ta có chuyện gì lần khác lại nói sau! Tôi có chút không thoải mái, đi trước.” Nói xong, Y Thượng Tĩnh đứng lên, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, toàn bộ thân mình ngã xuống đất.

“Thượng Tĩnh, em chỗ nào không thoải mái?” Sử Lộc vội vàng lấy tay kéo Thượng Tĩnh lại, sau đó trực tiếp bước qua bàn, làm Thượng Tĩnh tựa vào trên người của mình.

“Không có việc gì!” Y Thượng Tĩnh đẩy Sử Lộc ra, không thích hương vị trên người anh ta, ——trên người Sử Lộc không có mùi lạ, chỉ là Y Thượng Tĩnh đơn thuần không thích mà thôi, “Tôi chỉ là có chút buồn ngủ thôi, có lẽ là tôi qua ngủ không được ngon giấc.”

“Nếu không, tôi đặt một phòng trong khách sạn cho em, em trước cứ nghỉ ngơi một chút?” Sử Lộc dùng ngữ khí tuy là mang tính thương lượng, nhưng lại đem Y Thượng Tĩnh ôm lấy, nửa dịu nửa ôm mà dắt Thượng Tĩnh đi.

“Ách, không cần đâu!” Sử Lộc tới gần, khiến cho Y Thượng Tĩnh tỉnh táo đôi chút, lấy tay đẩy kính mắt trên sống mũi, thấy một gương mặt tròn quen thuộc nhìn về phía này, phát hiện Y Thượng Tĩnh cũng nhìn anh thì vội vàng dời ánh mắt đi, giống như chuyện gì cũng không xảy ra vậy, nói cười vài tiếng cùng người bên cạnh, đáng tiếc là, anh lại dùng dư quang trộm liếc về bên này.

“Đi thôi! Tôi đưa em lên phòng nghỉ ngơi một chút, chắc là em quá mệt mỏi rồi, cho nên mới buồn ngủ.” Sử Lộc nhẹ giọng dụ dỗ, nhưng hơi thở có chút biến đổi, không biết là quá khẩn trương hay còn quá lo lắng, vẫn là nguyên nhân khác, tóm lại ở trong tai Y Thượng Tĩnh, nghe có chút không thoải mái, giống như mình là bị người ta gài bẫy vậy: mình cũng không có sinh bệnh, điềm này, Y Thượng Tĩnh có thể xác định; chính mình đột nhiên choáng váng đầu, muốn đi ngủ là sau khi uống xong chén rượu đỏ kia; người nọ nhìn về phía nơi này ánh mắt rất kỳ quái, nếu có thể dùng một câu để hình dung, thật là có chút giống hung quang trước khi vô mồi của sói; Khi Sử Lộc nhìn thấy mình thì trên mặt cũng không có một tia kinh ngạc, giống như là việc gặp mình là đã sớm biết trước rồi. Nhưng người bên sở mỗi giới hôn nhân cũng là có ý không có lộ ra tên cùng tư liệu trọng yếu của người xem mắt, chỉ là thay người xem mắt an bài tốt địa điểm, số bàn ăn, còn người xem mắt thì cầm hoa hồng đi tự do phát triển.

Khi Y Thượng Tĩnh nghĩ đến đây thì sự buồn ngủ trong đầu cũng tăng thêm năm phần rồi, tuy rằng ánh mắt sắp không mở ra được rồi, toàn thân cũng sắp không có khí lực rồi, nhưng Y Thượng Tĩnh dùng nghị lực của mình, lần đầu tiên cùng Chu công giao chiến, hồi tưởng lại lúc Sử Lộc nhìn thấy mình nói một câu cùng biểu tình bình thản của anh ta: “Thượng Tĩnh, cô tới rồi!”

Hắn không có kinh ngạc, cũng không phải nói là ‘Thượng Tĩnh, thế nào lại là cô?’ hoặc là ‘hôm nay là tôi và cô xem mắt, thật sự là trùng hợp! Thượng Tĩnh!’... Hay nói gì đó tương tự.

Lời nói của anh ta, rất bình tĩnh, rất thông dong, thông dong đến mức làm cho Y Thượng Tĩnh lúc này hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy, trong lòng cảm thấy thực sợ hãi, còn muốn nhớ lại cảnh gặp người kia ở nhà hàng, Y Thượng Tĩnh trong lòng lại không để ý rồi, bởi vì chuyện sắp sửa phát sinh, Y Thượng Tĩnh không thể không chế —— bởi vì Y Thượng Tĩnh cũng không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa, nhưng cô biết nhất định không phải chỉ là lên phòng nghỉ ngơi một chút đơn giản như vậy.

“Sử Lộc, anh đưa tôi về nhà đi!” Y Thượng Tĩnh thử cười nhẹ nói, “Tôi có thói quen chọn giường, tôi sợ thay đổi giường, tôi ngủ không ngon!”

“Ồ chỗ này đi, em xem, chúng ta sắp vào thang máy rồi, và lại phòng đã muốn đặt tốt lắm!” Sử Lộc vừa ấn thang máy vừa nói.

Quả nhiên, phán đoán của Y Thượng Tĩnh đã được chứng thực hơn phân nửa, mà lúc này, trong mắt Y Thượng Tĩnh đã là một mảnh bình tĩnh cùng lạnh lùng. Y Thượng Tĩnh hiện tại trong lòng không có bất kỳ suy nghĩ nào khác, chỉ muốn làm sao có thể từ trong một âm mưu đã sớm tính toán tốt mà bình yên thoát thân!

Thang máy cứ đi xuống từng tầng một, mắt thấy cửa sắp mở ra rồi, nhưng Y Thượng Tĩnh còn không có nghĩ được biện pháp gì tốt: nếu dùng đi động giả vờ nói điện thoại, dựa theo trạng thái toàn thân vô lực của mình, cũng không còn cách nào dùng cách này chuẩn bị được; nếu tìm người quen, nơi này làm sao có người quen? Muốn đẩy Sử Lộc ra để chạy trốn, nhưng bản thân có sức lực đó sao?!

“Chẳng lẽ Y Thượng Tĩnh mình hôm nay chạy trời không khỏi nắng sao?” Y Thượng Tĩnh ở trong lòng cấp bách hét lớn, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Trong lúc nhất thời, lòng cũng không cách nào bình tĩnh, suy nghĩ cơ hồ cũng hỗn loạn, mồ hôi lạnh cũng rơi xuống theo. Ánh mắt nhìn lung tung xung quanh, đột nhiên thấy thang máy bên cạnh mở ra, đi ra hai người, một nam một nữ, trong đó người nam kia, Y Thượng Tĩnh là phi thường quen thuộc —— tuy rằng Y Thượng Tĩnh không phải thực thích cùng người đó nhắc lên quan hệ, nhưng ánh mắt Y Thượng Tĩnh vẫn là sáng ngời: Ha, xem ra, trời không tuyệt đường người, lời này là chân lý tốt nhất, cho dù bây giờ muốn mình đi thái độ phân cũng luôn tốt hơn là để cho gấu cắn!

“Thượng Tĩnh, thang máy đến rồi. Chúng ta đi thôi!” Sứ Lộc vẫn ôm lấy Y Thượng Tĩnh.

Y Thượng Tĩnh dùng hết khí lực cuối cùng trên người, dùng sức đẩy, đem Sứ Lộc đẩy ra sau đó chạy về hướng người nọ, lần đầu tiên phi thường chủ động, phi thường nhiệt tình ôm lấy chàng trai kia như ôm một con gấu lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Y Thượng Tĩnh dùng hết tất cả sức lực cuối cùng trên người mình, ra sức đẩy, đem Sứ Lộc đẩy ra sau đó chạy về hướng người nọ, lần đầu tiên phi thường chủ động, phi thường nhiệt tình ôm chàng trai kia một cái thật lớn. . .

“Bùi Nhĩ Phàm, giúp tôi một chút! Tôi bị người ta gài bẫy.” Y Thượng Tĩnh trước dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe thấy nói, sau đó mới lên giọng nói rõ, “Nhĩ Phàm, Nhĩ Phàm! Em rốt cuộc biết cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba thu rồi! Em rất nhớ anh a, nhớ anh đến nỗi tim đều rất đau!” Nói xong, Y Thượng Tĩnh cảm giác được trên cánh tay mình nổi lên một tầng da gà. Aizz, thật sự là không biết nên nói cái gì, chỉ có thể như vậy, “Đừng rời xa em được không, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa thế nào?!”

Bùi Nhĩ Phàm hôm nay là tới đưa Phùng Mỹ Nhân ra sân bay, không nghĩ tới vừa ra khỏi thang máy, liền có một người nhào về phía mình, tránh không kịp, Bùi Nhĩ Phàm đành phải thuận tay ôm lấy người nọ, cả người đứng thẳng. Còn chưa kịp lên tiếng hỏi người nọ là ai, cô nàng lại mở miệng trước, thế mới biết là Y Thượng Tĩnh. Nghe giọng nói vừa thấp vừa mềm của cô, lại nhìn người ở phía sau cô kia đầu tiên là ngu ngơ tiếp theo lại có một tia sợ hãi, vẻ mặt có chút ghen tị ra mặt, liền đoán được chuyện gì đã xảy ra với Y Thượng Tĩnh. “Bảo bối, làm sao vậy? Không phải nói với em rồi sao? Anh chỉ là tới tiễn bạn mà thôi, làm sao em lại không tin anh?” Bùi Nhĩ Phàm ôn nhu dụ dỗ, còn thuận tay vuốt vuốt tóc Y Thượng Tĩnh, “Lại trốn anh đi xem mắt rồi, em nói xem, anh có nên phạt em hay không chứ?”

Ách... Vốn lo lắng Bùi Nhĩ Phàm sẽ không phối hợp với mình, nhưng theo tình hình hiện tại mà xem, Bùi Nhĩ Phàm vẫn là người có lòng, giúp mình một ân tình lớn. Bùi Nhĩ Phàm, tôi sẽ nhớ rõ đại ân đại đức của anh hôm nay, sáng thứ hai tôi sẽ pha một ly cà phê ngon nhất đến hiếu kính lão nhân gia anh! Ách, hình như anh còn nhỏ tuổi hơn tôi mà, vậy thôi sửa lại thành kính trẻ là được rồi! Y Thượng Tĩnh vẫn đang ở trong lòng nói lan tràn.

“Kỳ thật cũng là do lỗi của em, em nghe lời mẹ sắp xếp. Lại nhất định không công khai quan hệ của chúng ta, hơn nữa mấy ngày nay em không thèm để ý tới anh, khiến anh cho là chúng ta đã kết thúc rồi!” Tiếp lời Bùi Nhĩ Phàm, aizz, vậy cứ tiếp tục tiếp tục đi, như vậy còn có thể thuận tiện đem chuyện Sứ Lộc yêu đơn phương giải quyết rồi, tuy rằng làm như vậy có chút tàn nhẫn. Y Thượng Tĩnh vẫn tựa vào trong lòng Bùi Nhĩ Phàm, thân thể vẫn mềm nhũn như trước, ánh mắt cũng càng ngày càng không mở ra được, người thấy mùi hương quen thuộc, ý thức cũng bắt đầu phai nhạt dần.

“Làm sao có thể chứ?” Giọng nói vẫn nhu hòa như trước, nhẹ tay vuốt ve tóc Y Thượng Tĩnh, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Sứ Lộc, có vài phần đắc ý, vài phần khiêu khích, không thèm che dấu, “Anh yêu em nhất a! Không tin, anh sẽ chứng minh cho em xem.”

Một tay nâng mặt Y Thượng Tĩnh lên, một tay giữ lấy eo Y Thượng Tĩnh, sau đó khẽ hôn lên Y Thượng Tĩnh đã sắp ngủ đến nơi. Môi thực mềm, có vị rượu vang nhân nhát, mùi rượu mê hoặc khiến anh chìm đắm vào nụ hôn này.

Y Thượng Tĩnh mơ hồ cảm thấy có cái gì mềm mềm đề lên môi của mình, mút vào, ngứa ngứa tê tê, muốn tránh đi cái cảm giác này, nhưng xoay đầu không được. “Chớ lộn xộn.” Một giọng nói trầm thấp nặng nề vang lên, đem Y Thượng Tĩnh đang nửa mơ hồ dọa cho tỉnh. Trùng to mắt, nhìn chàng trai hoàn mỹ đang khép nửa mắt trước mắt này, anh thật sự thực hoàn mỹ, hình tượng thư sinh vẫn là loại hình mà Y Thượng Tĩnh thích, nhưng anh lại không hoàn toàn là hình tượng thư sinh, hình tượng thư sinh là mặt ngoài của hắn, lạnh lùng tà mị mới là một loại lực hấp dẫn trí mạng. Làm việc cùng anh một thời gian, Y Thượng Tĩnh không phải là không từng bị anh hấp dẫn qua, nhưng sau khi lĩnh giáo biện pháp anh chinh phục người khác xong, hảo cảm đối với anh liền bay mất sạch. Nhưng bây giờ, anh ta ở ngay tại trước mắt Y Thượng Tĩnh, giống như Y Thượng Tĩnh chỉ cần chớp mắt một cái, hàng mi sẽ quét lên mặt của anh. “Anh...” Nếu vừa mới nói thân thể mềm nhũn, nhưng ít ra còn có thể đứng vững, nhưng bây giờ, Y Thượng Tĩnh hoàn toàn không có cách nào tiếp tục đứng, đành phải đem sức nặng toàn thân tựa cả vào trên người Bùi Nhĩ Phàm, lại muốn lấy tay đẩy người anh ra, đáng tiếc là không thể. Vừa mở miệng, một đầu lưỡi linh hoạt liền len vào, đẩy đưa, tựa hồ như không chết không ngừng!

Sứ Lộc trong lòng một trận chua xót, một trận phẫn hận, ngày hôm qua biết cô ấy sẽ đến xem mắt, vì thế một tay chuẩn bị buổi xem mắt hôm nay. Tuy rằng mục đích xem mắt cũng không phải thực đơn thuần, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là muốn để cô hiểu được tâm ý của mình. Nhưng là, không nghĩ tới, nửa đường lại chui ra một tên Trình Giáo Kim, mọi chuyện cần thiết đều làm cho rối loạn! Nhưng, thật không cam lòng, thật sự không cam lòng! Thượng Tĩnh là mình phát hiện trước, nhưng vì sao bây giờ lại thành của người khác?

Biểu tình phong phú trên mặt Sứ Lộc có thể ẩn nhẫn không phát tác, nhưng mặt Phùng Mỹ Nhân ở một bên sớm đã thành màu gan heo, đồng thời cũng cắn môi oán hận nhìn chằm chằm một đôi trông như vong tình ôm hôn bên này. “Bùi Nhĩ Phàm, làm sao anh có thể đối xử với em như vậy?” (HMC: không thi thế nào hử) Phùng Mỹ Nhân rốt cuộc cũng khóc to lên thành tiếng, “Cho dù anh không hề yêu em, anh cũng đừng ở trước mặt mặt mà nhục nhã em như vậy chứ! Anh biết rõ em là cố ý tới tìm anh mà!”

Đến khi Bùi Nhĩ Phàm buông Y Thượng Tĩnh ra thì Y Thượng Tĩnh đã gần như vượt không qua con buồn ngủ. Bùi Nhĩ Phàm sửa sang lại đầu tóc bị làm tán loạn của Y Thượng Tĩnh, ánh mắt thần nhiên, nhìn Phùng Mỹ Nhân, nhếch nhẹ môi: “Cô sớm nên biết sẽ có kết cục như vậy, vì sao còn muốn đến? Tôi nói rồi, tôi đã không phải là thằng nhóc khờ khạo mới ném mùi tình của 8 năm về trước! Chuyện của chúng ta đã trở thành quá khứ rồi, nếu cô còn muốn làm bạn với tôi, thì chúng ta vẫn là bạn bè!”

“Ô ô...” Phùng Mỹ Nhân khóc ra tiếng, vài phần mắt mát, vài phần hối hận, vài phần buồn bã. Xoay người, nâng túi du lịch, bước nhanh rời đi.

Bùi Nhĩ Phàm nhìn bóng lưng Phùng Mỹ Nhân, trên mặt đã không còn sự lạnh nhạt, chỉ là không có một tia biểu tình, trong mắt lại lộ ra một tia ẩn nhẫn, phảng phất như là đang dứt bỏ cái gì, đang rồi rắm cái gì.

Đồng thời Sừ Lộc cũng đã đi tới, yên lặng đứng ở trước mặt Bùi Nhĩ Phàm, nhìn thẳng vào Bùi Nhĩ Phàm: “Bùi Nhĩ Phàm, Y Thượng Tĩnh hôm nay là đến cùng tôi xem mắt.” Ý ở ngoài lời, Y Thượng Tĩnh nên do anh ta chiếu cố.

“Tôi biết!” Bùi Nhĩ Phàm cũng nhìn lại Sừ Lộc, khoe miệng khề nhếch, “Nhưng là, tôi là bạn trai của cô ấy, cô ấy chỉ là nghe lời mẹ đến xem mắt.” Cô ấy là người của tôi, anh tính làm thế nào?”

“Anh nhỏ hơn cô ấy hai tuổi!” Sừ Lộc không buông tay, đồng thời cũng không tin lời của Bùi Nhĩ Phàm, nếu bọn họ trong lúc đó thật sự có cái gì, vậy trong công ty sớm đã bị truyền ra! Cho dù người trong công ty không biết, nhưng Tiền Duy Nhã chắc sẽ biết—— Tiền Duy Nhã còn là bạn tốt của Y Thượng Tĩnh nữa, hơn nữa Tiền Duy Nhã luôn luôn tác hợp mình với Y Thượng Tĩnh.

“Hiện tại lưu hành trâu già gặm cỏ non mà! Huống hồ ngọn cỏ non là tôi đẩy lại cam tâm tình nguyện bị cô ấy ăn!” Bùi Nhĩ Phàm cười yếu ớt, đồng thời dùng ánh mắt đe dọa nhìn Sừ Lộc, “Thượng Tĩnh làm sao có thể uống rượu? Cô ấy không phải người mê rượu! Còn nữa, anh chuẩn bị mang cô ấy đi đâu?”

“Cô ấy chỉ là có chút không thoải mái, cho nên, tôi chuẩn bị mang cô ấy đi nghỉ tạm...” Sừ Lộc có chút mất tự nhiên nói, nhưng nói đến một nửa thì mới cảm giác mình vì sao lại nghe lời như vậy, nghiêm túc trả lời vấn đề! Việc này cho dù nói thế nào đi nữa, cũng không liên quan gì đến anh ta a!” Đó là chuyện giữa tôi và Y Thượng Tĩnh, có liên quan gì tới anh? Anh không cần dùng cái mác bạn trai đến lừa tôi, tôi không phải Phùng Mỹ Nhân kia đâu! Nếu Thượng Tĩnh có bạn trai, cô ấy sẽ không đi xem mắt hai ngày liền!”

“Không liên quan gì tới tôi? Anh nói không liên quan đến tôi? Biểu hiện vừa rồi của cô ấy còn không rõ ràng sao? Cô ấy đẩy anh ra, chạy vào lòng tôi, điều này vẫn chưa thể nói rõ nguyên nhân sao?” Bùi Nhĩ Phàm cười lạnh, “Bạn gái của tôi không thoải mái, tôi đưa cô ấy về nghỉ ngơi!”

Không để ý tới Sừ Lộc đang tức giận đến không nói được câu gì, ôm Y Thượng Tĩnh đang mê man, xoay người vào thang máy. “A! Trâu già gặm cỏ non?!” Bùi Nhĩ Phàm nhìn Y Thượng Tĩnh đang ngủ đến không biết trời nam đất bắc là gì, hiểu ý cười, “Vậy thì cứ trâu già gặm cỏ non đi!”

Mà bên ngoài thang máy, Sừ Lộc cúi đầu, hơi hơi giữ lễ nói: “Thực xin lỗi, tôi đã làm hỏng chuyện. Nhưng là, tôi vẫn muốn hỏi, trong rượu đó bỏ cái gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là một chút thuốc ngủ mà thôi!” Người nọ cười lạnh một tiếng, “Chuyện này, cũng không thể trách cậu, là tên họ Y kia tính cách quá cao, nếu không cẩn thận sẽ không xuất hiện sai lầm! Xem ra muốn từ tên họ Y mở ra cục diện bế tắc là không thể nào. Quên đi, cho dù không thể bắt cái CASE kia, tổng tài ta làm là cái chắc rồi! Đúng rồi, cô gái vừa mới đi vừa nãy là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Cái gì đang không ngừng cắn môi mình vậy? Nhưng là thực thoải mái, mềm mại lại ấm áp lắm. Hử? Người này rất quen thuộc, mùi hương nhàn nhạt trên người anh ta khiến người ta rất muốn trầm mê mãi mãi, không cần tỉnh lại. Ách lừa gạt, mặt mũi người nọ ngày càng rõ ràng, cũng ngày càng khiến cho cô khản trương, hô hấp ngày càng không thông. Sao lại là anh ta? Sao lại là anh ta chứ! Khuôn mặt kia, đó là khuôn mặt Bùi Nhĩ Phàm mà mình nhìn thấy mỗi ngày, phiên hà mỗi đêm, nhìn từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đáng ghét! Nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ rồi! Y Thượng Tĩnh, mau tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại, mau a mau a!!

“Á!” Y Thượng Tĩnh mở bừng mắt ra, liền lập tức ngồi dậy, lấy lại bình tĩnh, “Làm sao có thể, làm sao có thể mơ thấy anh ta chứ! Nhưng... Y Thượng Tĩnh, xem ra máy thực sự yêu rồi, muốn quen bạn trai! Cứ nhiên bắt đầu mộng xuân! Lại là mơ về anh ta nữa chứ!”

Đột nhiên phát hiện ra chần trên giường không phải là của mình, ra giường màu trắng, gối cũng màu trắng, giường màu đỏ sậm, rèm cửa sổ trắng, sofa lớn màu đen, gương lớn, TV lớn, đèn treo hình hoa sen, vách tường màu trắng. “Đây là nơi nào? Bây giờ là mấy giờ rồi? Như thế nào lại cảm giác thấy mình ngủ đã lâu rồi?” Y Thượng Tĩnh có chút mờ mịt nhìn mọi thứ xung quanh, đồng thời cũng cố gắng nhớ lại chuyện trước lúc ngủ. Thứ bảy, đầu tiên là gặp Phương Như, tiếp theo là xem mắt, sau đó cảm giác mình hình như bị người ta tính kế, tiếp theo là gặp Bùi Nhĩ Phàm, sau đó thì sao?

Phương Như?! Phương Như nói cô ấy cùng Thiếu Ương thật sự đã chia tay! Bọn họ sẽ không phải là vì câu nói kia của mình mà chia tay chứ! Ách, có phải vậy không, hai người bọn họ ở cùng nhau đã nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ lại vì mấy câu nói của người ngoài mà chia tay?! Bất quá, Phương Như nói trong lòng của cô ấy có người khác, người khác đó là ai? Còn nữa, đêm đó Phương Như nói Dịch Thiếu Ương nhớ kỹ lại Tiểu Tĩnh là người nào? Aizz! Quan hệ của bọn họ sao lại rắc rối như vậy chứ!

Đau đầu quá! Vén chăn ra, Y Thượng Tĩnh xuống giường, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Bùi Nhĩ Phàm, cùng với hình ảnh nụ hôn phát sinh bên ngoài thang máy, ngón tay đang xoa huyết thái dương cũng cứng lại: “Á! Chẳng lẽ không phải mơ? Thật sự... thật sự... Ôi, trời ạ, tôi không muốn sống nữa!”

“Đang yên đang lành, sao lại không muốn sống nữa?!” Một giọng nói đàn ông vang lên, vài phần chậm rãi, vài phần trêu đùa.

Nhưng khi Y Thượng Tĩnh nghe thấy giọng nói này thì thân thể lại cứng đờ, Bùi Nhĩ Phàm! Sao mà ở đâu cũng gặp phải anh thế?! “Tôi nói không muốn sống nữa khi nào chứ?” Xoay người, tuy rằng ngữ khí thực vững vàng, giống như lúc tìm anh báo công tác ngày thường, nhưng trên mặt lại không cách nào trung lên nụ cười chuyên nghiệp được, mấy cái hình ảnh ở trong đầu kia, thật sự làm cho Y Thượng Tĩnh ngay cả giả cười cũng cười không nổi! Hơn nữa, thay đổi là đặc quyền của nữ nhân, nói mà không thừa nhận cũng không phải không thể! “Làm sao anh lại ở chỗ này?” Theo thói quen nói lảng sang chuyện khác, đem vấn đề ném lại cho anh ta.

Bùi Nhĩ Phàm cầm trên tay một hộp gì đó giơ giơ lên, đi về phía Y Thượng Tĩnh: “Mua thuốc cho cô.”

“Mua thuốc? Tôi rất khỏe a, vì sao lại mua thuốc cho tôi?” Y Thượng Tĩnh nhũn mày hỏi, đột nhiên nhớ tới, mình hình như bị người ta tính kế, mình uống chén rượu đó kia hình như là bị bỏ thuốc——bởi vì lúc ấy chỉ có Y Thượng Tĩnh đem rượu đó uống lên, mà Sử Lộc dường như chỉ ăn điểm tâm, lại không động đến chén rượu đó đó!

“Nhớ ra rồi sao?” Bùi Nhĩ Phàm đứng ở trước mặt Y Thượng Tĩnh, sau đó đặt một tay lên trán Y Thượng Tĩnh, nhưng Y Thượng Tĩnh lại bị động tác này của Bùi Nhĩ Phàm dọa đến, máu sôi trào, cả người nóng lên. “Nhiệt độ cơ thể tại sao lại lên cao thế? Mau lấy thuốc này uống vào!” Bùi Nhĩ Phàm buông tay ra, đem thuốc cầm trong tay đưa cho Y Thượng Tĩnh.

Y Thượng Tĩnh tự nhiên sẽ không nói mình nóng lên là bởi vì động tác đột nhiên của anh, cúi đầu, nhận lấy thuốc, nhìn nhìn, là Penicilin. “Tôi rất khỏe, cũng không có cảm giác gì khác, không cần uống thuốc đâu! Là thuốc ba phần độc!” Y Thượng Tĩnh tuy rằng nói như vậy, nhưng cũng không có đem penicilin trả lại cho Bùi Nhĩ Phàm, “Hơn nữa, vừa rồi không có bác sĩ kiểm tra, tôi sao có thể uống thuốc loạn được?”

“Tôi gọi điện thoại hỏi qua rồi, từ bệnh trạng của cô mà xem, chỉ là không cần thận uống phải chút thuốc ngủ thôi.” Bùi Nhĩ Phàm ngồi xuống, về mặt thoải mái, không chút để ý hỏi, “Sao cô lại uống phải thuốc ngủ thế? Còn nữa, cô nói cô bị trúng kế, đến tột cùng là sao lại thế này?”

“Tôi chỉ đi xem mắt! Nào biết đối tượng xem mắt lại là Sử Lộc! Về phần trúng kế, vừa mới bắt đầu tôi cũng không biết, tôi chỉ cảm thấy rất buồn ngủ thôi; nhưng sau lại phát hiện Lý Quốc Chính, không đúng, là ngay từ đầu tôi liền thấy Lý Quốc Chính rồi, nhưng anh ta lại ở cùng một cô gái. Cũng không đúng, tôi chỉ là sau khi uống rượu đó xong, cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, bởi vì tôi là không có khả năng ngủ trước mặt người ngoài. . .” Đang lúc Y Thượng Tĩnh ngồi ở đối diện Bùi Nhĩ Phàm đem chuyện nói đến chỗ này thì chợt nhớ tới mình hình như đã ngủ trước mặt Bùi Nhĩ Phàm ba lần rồi, nếu như dựa theo lời nói vừa rồi của mình mà nói, mình là đã đem Bùi Nhĩ Phàm xem như người nhà rồi? “Àm” một tiếng, trong đầu Y Thượng Tĩnh một mảnh xấu hổ cùng hối hận, sao lại thế này chứ, mới trúng một chút thuốc ngủ thôi mà, đầu óc thế nào lại không dùng được, sao lại nói ra những lời không suy nghĩ như vậy chứ, một chuyện vô cùng đơn giản, cũng bị nói đến loạn thất bát tao! “Aizz, bất kể sao lại thế này, tóm lại tôi chính là đã phát hiện vậy đó!” Y Thượng Tĩnh có chút xấu hổ cũng lười nói thêm gì nữa, rất nhanh liền buông ra một câu tổng kết, “Cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi! Nhưng anh... làm sao anh có thể... có thể...” Y Thượng Tĩnh chưa bao giờ để mình chịu thiệt, đương nhiên sẽ tính sổ trước tiên.

“Là hôn cô sao?” Bùi Nhĩ Phàm tiếp lời nói, cười khê, hơn nữa trong mắt đều là đắc ý, không có một tia ăn năn hối lỗi, “Tôi chỉ là dựa theo lời kịch bản của cô để nói tiếp được chứ, nếu cô muốn tính sổ, hay là tính sổ mình trước đi!”

“Nhưng anh cũng không cần làm như vậy a! Anh không sợ bạn gái của anh hiểu làm sao?” Trên mặt và trong mắt của Y Thượng Tĩnh đều là sự không cam lòng, ngọn nguồn của chuyện này quả thật là do mình mà ra, nhưng anh ta diễn trò cũng diễn quá rồi, “Hình như lúc ấy bạn gái của anh đứng ở ngay bên cạnh!”

“Cô bây giờ mới nhớ tới có phải đã quá muộn hay không?” Bùi Nhĩ Phàm lắc lắc đầu, độ cong trên khóe miệng rõ ràng càng gia tăng, “Cho nên bạn gái của tôi bị cô chọc tức mà chạy đi! Cô nói xem, chuyện này, chúng ta nên tính sổ thế nào đây?”

Ách, sao lại quay sang anh ta tìm mình tính sổ rồi! Chẳng lẽ hôm nay tất cả thiệt thòi, tổn hại, bất lợi đều phải nuốt xuống như vậy sao? Theo như lời anh ta, mình ôm anh ta trước mặt bạn gái anh ta, người ta không hiểu làm mới là việc lạ đó! Hơn nữa lúc ấy mình chỉ là một lòng thầm muốn mượn Bùi Nhĩ Phàm để khiến cho Sử Lộc tin mình thật sự là có người trong lòng rồi, lại chợt thấy Phùng Mỹ Nhân đứng bên cạnh Bùi Nhĩ Phàm! Nói cách khác, Bùi Nhĩ Phàm thừa nhận Phùng Mỹ Nhân là bạn gái của anh ta! Làm sao bây giờ, đã khiến cho người ta hiểu lầm rồi, hiện tại nói thêm cái gì cũng vô dụng a! “Đối với hiểu lầm đã tạo ra với bạn gái của anh, tôi thật sự xin lỗi. Tôi nghĩ, anh có thể giải thích rõ với bạn gái anh, nếu anh giải thích không rõ được, anh có thể bảo Phùng tiểu thư gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tự mình giải thích với cô ấy.” Y Thượng Tĩnh mở túi xách của mình ra, lấy ra xấp giấy nhí, viết xuống một dãy số, “Đây là số điện thoại của tôi, anh có thể đưa cho cô ấy gọi vào số này.”

“Số này cùng với số cô để lại cho tôi không giống nhau a!” Bùi Nhĩ Phàm nhận lấy số điện thoại, “Hóa ra thư ký Y là có một số cho cuộc sống, một số cho công việc à!”

Y Thượng Tĩnh không nói gì, chỉ đem giấy bút để vào trong túi xách. Kỳ thật số này, là số mà Y Thượng Tĩnh mới đổi. Thuận tay nhìn nhìn thời gian trên điện thoại đi động, đúng 3h chiều. Aizz, không nghĩ tới cứ như vậy chớp mắt trong chốc lát, cũng đã qua bốn tiếng rồi! “Nếu phó tổng không có chuyện gì khác, tôi muốn về nhà trước.” Y Thượng Tĩnh thăm đầu lòng cho thời gian a, nếu là ở nhà, bốn tiếng, cũng đủ chơi xong cái trò chơi kia rồi! Lần xem

mắt chết tiệt này, ngày hôm qua thì xem mắt với người quen cũ, hôm nay là xem mắt với người xấu; ngày hôm qua chọc bạn tức giận, hôm nay đem bạn gái của ông chủ chọc tức mà chạy; ngày hôm qua thì say đến bất tỉnh nhân sự, hôm nay lại thiếu chút nữa bị người ta hãm hại! Aizz tự nói với mình là cái “vận may” gì đó đã đi rồi, sao chỉ có việc xem mắt cũng có thể oanh oanh liệt liệt như vậy, đầy kích thích, kinh tâm động phách?! “Về sau cũng không đi nữa!” Đây kết luận mà Y Thượng Tĩnh rút ra!

“Sao rồi? Lợi dụng người khác xong, cứ như vậy mà đi à?” Bùi Nhĩ Phàm bắt chéo chân, không chút để ý nói.

Y Thượng Tĩnh dừng chân, xoay người, nhíu mày: “Vừa nãy không phải đã cảm ơn rồi sao? Huống chi anh còn ăn đậu hủ của tôi nữa! Hơn nữa, tôi và anh lại không quen, có cái gì để nói chứ?”

Không quen? Một tuần bảy ngày thì có năm ngày phải mặt đối mặt, càng huống hồ đã ôm qua vô số lần, hôn cũng hôn rồi, nếu cái này gọi là không quen, cái gì mới được gọi là quen? Bùi Nhĩ Phàm đứng dậy, nhìn thẳng vào Y Thượng Tĩnh, sau đó tới gần cô.

“Anh... anh nhìn tôi như vậy làm gì?” Y Thượng Tĩnh không chút nào lùi bước, có lý thì đi khắp thiên hạ cũng được, cho nên, Y Thượng Tĩnh thực đứng lý hợp tình, “Nhìn tôi cũng vô dụng thôi, điều tôi nói là sự thật, huống chi tôi cũng sẽ giúp anh giải thích hiểu lầm của anh với bạn gái anh, cho nên...”

Đột nhiên, giọng của Y Thượng Tĩnh biến mất, đó là bởi vì miệng của cô gái nào đó đã bị môi của một chàng trai che lại.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

“A! Tôi muốn điên mất thôi!” Khi ánh rạng đông đầu tiên của ngày chủ nhật chiếu vào trong phòng Y Thượng Tĩnh thì cô đã ngồi dậy, ôm lấy gấu bông bên cạnh, tựa đầu vui sâu vào trong đó. “Tại sao lại mơ đến anh ta cơ chứ!” Nhớ lại tình cảnh trong mơ, ở trong một con hẻm tối tăm có một đôi nam nữ đang điên cuồng thân thiết, nam kia là Bùi Nhĩ Phàm, còn người nữ kia chính là... là cô! “Sao lại thế này? Mình bị cái gì kích thích vậy?” Khi nhắc tới hai chữ ‘kích thích’ thì Y Thượng Tĩnh lại nghĩ tới hành động bất khả tư nghị của Bùi Nhĩ Phàm chiều ngày hôm qua: chiều ngày hôm qua, Bùi Nhĩ Phàm lại một lần nữa hôn Y Thượng Tĩnh, mà Y Thượng Tĩnh cũng không có đẩy anh ra ngay lập tức. Khi nụ hôn kết thúc, Y Thượng Tĩnh rút cục cũng có phản ứng, đánh về phía Bùi Nhĩ Phàm, nhưng khi tay sắp sửa chạm đến mặt của anh thì về mặt đầy ý cười của Bùi Nhĩ Phàm lại khiến cho Y Thượng Tĩnh không thể thật sự đánh tiếp. Vừa thẹn vừa giận, Y Thượng Tĩnh đành phải xoay lưng bỏ chạy lấy người.

Việc này thì tính cái gì, chẳng lẽ anh ta giúp mình rồi là có thể đối đãi với mình vậy sao? Chỉ là nhờ anh ta giúp một chút xíu thôi, kết quả là gì, anh ta...” Y Thượng Tĩnh trong lòng thật sự rất khó chịu, tuy rằng đó cũng không phải là nụ hôn đầu của cô, nhưng là nụ hôn thứ hai —— Y Thượng Tĩnh từ trước giờ cũng chỉ quen có một người bạn trai, hơn nữa về mặt này lại có tính cổ hủ. “Đáng hận nhất là, mình lại còn không thể xuống tay đánh anh ta, lại còn ở trong mơ mơ thấy hân! A, tôi muốn phát điên lên mất!”

“Mới sáng sớm thôi, con đang ở đây gào cái quỷ gì thế?” Mẹ Y đẩy cửa phòng Y Thượng Tĩnh ra, vừa đánh răng vừa trừng mắt Y Thượng Tĩnh, “Khó có được một ngày dậy sớm, đứng dậy rửa mặt chải đầu cho tốt, rồi theo mẹ học làm bữa sáng! Hai mươi lăm tuổi đầu rồi, vẫn không thể tự mình làm bữa sáng ăn, nói ra cũng làm cho mẹ cảm thấy mất mặt!”

Y Thượng Tĩnh đem gấu bông bỏ qua một bên, bĩu môi, híp nửa mắt, miễn cưỡng nói: “Mẹ, không phải đã có người làm cho con ăn sao!”

“Hừ! Chẳng lẽ mẹ phải làm cho con ăn cả đời hay sao?” Mẹ Y tức giận, “Mẹ chết rồi thì con ăn cái gì?”

Aizz! Y Thượng Tĩnh biết hôm nay lại đụng phải hòng súng rồi. Nhưng mà vừa mới rời giường lão mẹ lại gặp phải chuyện gì mà khiến bà tức giận đến như vậy? Chẳng lẽ là tức giận từ trên giường rồi? “Mẹ, mới sáng tinh mơ, cái gì mà sống với chết! Mẹ con là phải sống lâu trăm tuổi, càng sống càng trẻ!”

“Sống càng lâu lại càng phải làm trâu làm ngựa cho hai cha con ni, có phải hay không?” Mẹ Y một tay vỗ vỗ cửa, lại tức giận, “Nhanh rời giường cho tôi, lại đây làm điểm tâm!”

Lệnh mẹ khó cãi, Y Thượng Tĩnh đành phải rời giường. Đi ra cửa, liền thấy cha Y đang ngồi trên sô pha, xem báo buổi sáng. “Cha, mẹ làm sao vậy? Mới sáng sao bà lại giận ghê thế à? Chẳng lẽ cha lại cãi nhau với mẹ?” Lặng lẽ đi đến bên cạnh, hỏi.

Cha Y dúi mắt khỏi báo quay sang Thượng Tĩnh, thuận tay trở mặt báo: “Không phải cha chọc bà ấy, mà là con chọc bà ấy! Tối hôm qua con rút tài liệu của mình bên môi giới hôn nhân về, sau đó liền nhốt mình ở trong phòng đâm đầu ngủ vùi, mẹ con liền bắt đầu tức giận, nếu không phải cha lôi kéo mẹ con, con tưởng rằng con có thể ngủ được thoải mái như vậy sao?”

Thoải mái? Tuyệt không thoải mái! Bất quá, Y Thượng Tĩnh cũng sẽ không nói như vậy. “Cha, cha có biết không, con đây hai ngày này phải gọi là đen đui hết sức!” Y Thượng Tĩnh bắt đầu đi nói xong, sau đó ngã lên trên sô pha, ngồi nghiêng, “Cha, cha giúp con một chút đi, con còn trẻ như vậy, không cần xem mắt a! Cứ tiếp tục hành hạ như thế, con thật lo lắng đến một ngày nào đó cái mạng nhỏ của con cũng không còn mất!”

“Bảo con xem mắt chứ có bảo con ra chiến trường đâu, cái gì mà mạng nhỏ cũng không còn?” Mẹ Y vừa mới nghe thấy, một tay chống hông, một tay chia chia đầu Y Thượng Tĩnh, “Thật sự là tức chết tôi! Ngày hôm qua bảo con đi xem mắt, con đến rồi chạy đi đâu? Gọi vào đi động con cũng không nghe, cứ nhiên lên đôi số cũng không nói với mẹ một tiếng, lại lên đem tài liệu xem mắt rút về, tuyệt không tôn trọng ý kiến của mẹ mà!”

“Mẹ...” Đúng lúc này điện thoại của Y Thượng Tĩnh vang lên, “Con đi nghe điện thoại trước, xong rồi lại vào nghe mắng tiếp, được không?” Y Thượng Tĩnh vẻ mặt cười cợt nhảy người lên, chạy vào phòng của mình nghe điện thoại.

“Bà xã à, con cháu đều có cái phúc của con cháu! Huống chi Thượng Tĩnh cũng có suy nghĩ của mình, bà cũng đừng có tức giận!” Thời điểm mẩu chốt vẫn phải do chủ nhân gia đình đứng ra giải quyết tốt hậu quả. Mẹ Y bị cha Y kéo tới ngồi xuống, “Bà xem a, mặc dù Tiểu Tĩnh không biết nấu cơm, nhưng nếu nó chịu, thì muốn học được cũng không phải là không có khả năng. Chẳng qua là, hiện tại nó còn chưa tìm được một lý do để học tập mà thôi —— bà xem nó học pha cà phê không phải là như vậy sao? Hiện tại cà phê của nó pha so với sư phụ như bà còn ngon hơn đó!”

“Nói cũng phải!” Đúng là con gái mình, vừa nghe cha Y nói trò gỏi hơn thầy hậu sinh khả úy thế, tự nhiên có cảm giác kiêu ngạo rồi, “Nhưng nó chính là quá lười —— từ việc pha cà phê này có thể thấy được, nó không phải là không có thiên phú nấu nướng, mà do nó không có hứng thú, nếu nghiêm túc học tập, chỉ sợ nấu ngon khó cưỡng!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Thấy con giận của bà xã đại nhân đã muốn tiêu tan đi không ít, cha Y liền nhanh nhẩu gạt đầu đồng ý, tiếp lời nói, “Cho nên...”

Đáng tiếc lời cha Y còn chưa nói ra, liền bị mẹ Y cắt ngang: “Này ông, lần trước Thượng Tĩnh học pha cà phê có phải vì vị cấp trên kia của nó đúng không? Theo quan sát của tôi, bản thân tôi cảm thấy rất lười của Thượng Tĩnh cái vị tên Bùi Nhĩ Phàm kia có thể chế trụ được! Đáng tiếc là, người ta có bạn gái rồi, bằng không đem bọn nó ghép thành đôi cũng là rất tốt.”

“Người ta nói có lúc nào? Đêm đó cậu ta căn bản không có trả lời!” Cha Y đang nhớ lại người thanh niên ôn nhả nhưng lúc nào cũng lộ ra cơ trí kia, đối với anh cũng có vài phần tán thưởng, anh hẳn là có thể trở thành một người chồng tốt, điều kiện tiên quyết là có một người để anh đáng giá mà đối đãi như vậy. Từ điểm đó mà xem xét thì anh ta và Thượng Tĩnh dường như có vài phần tương tự.

“Nói được cũng đúng nha!” Mẹ Y vui sướng, “Ha, nói cách khác Tĩnh Nhi nhà ta còn có cơ hội! Tĩnh Nhi là của thư ký của cậu ta, theo đạo lý ở gần quan ắt được ban lộc, chỉ cần Tĩnh Nhi thêm chút sức, hẳn là có thể lừa được cậu họ Bùi kia rồi!”

Lừa?! Cha Y nhú mày, ai lừa ai còn chưa biết đâu! Một người mới hai mươi ba tuổi mà đã có thể kinh doanh một công ty lớn, lấy cái tính lười suy nghĩ của Thượng Tĩnh ra so, nhất định không phải là đối thủ của cái tên ít hơn nó hai tuổi kia.

“Cha, mẹ! Công ty có việc gấp, con phải đến công ty xem sao!” Y Thượng Tĩnh mặc một bộ váy màu đỏ tươi, cầm theo túi xách vội vàng chạy ra, xuất hiện ở góc cửa vừa xô giày vừa nói, “Mẹ, cha, hai người ăn cơm trước đi! Cơm nước xong rồi đi dạo, thư giãn chút —— dường như hôm nay khí trời không tệ đâu! Con đi trước, 88!”

“Chuyện gì mà gấp như vậy? Ngay cả điểm tâm cũng không ăn a!” Mẹ Y vội vàng mở cửa, nhìn thân ảnh Thượng Tĩnh vội vã xuống lầu, “Nhớ đi ra ngoài mua ít đồ đến ăn, đừng để bụng rỗng mà nghịch máy vi tính cho mẹ! Lần sau dạ dày đau đừng tìm mẹ khóc nhé nghe chưa!”

“Dạ biết rồi!” Giọng nói càng lúc càng xa.

“Đứa nhỏ này, thật là!” Mẹ Y đi vào nhà, đang muốn đóng cửa thì đột nhiên tự nhủ nói, “Ày, Thượng Tĩnh khi nào thì quan tâm đến chuyện công ty như vậy rồi? Công ty có chuyện gấp, đều có ông chủ chịu trách nhiệm, nó vội cái gì cơ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

“Thế nào rồi?” Lúc Y Thượng Tĩnh đi đến phòng làm việc thì liền bắt gặp Trương Giai Thành đang nghịch máy tính của mình, “Tư liệu trong máy tính thật sự bị trộm phá hư rồi? Trong công ty của chúng ta có mấy máy tính bị người ta hủy vậy?” Thuận tay đem túi xách để vào ngăn kéo nhỏ cạnh bàn làm việc.

Trương Giai Thành ngẩng đầu lên, trên mặt có vài phần phẫn nộ: “Thượng Tĩnh, cô đã đến rồi! Máy tính của tôi bị người ta cướp sạch rồi, nhưng còn chưa biết của cô ra sao. Mau đến xem xem, máy tính của cô tôi mở không ra a!”

“Được!” Thượng Tĩnh đến ngồi trước máy tính, nhìn màn hình máy tính mờ mịt, mới nhớ ra còn chưa có đeo kính, lấy ra túi xách, tìm tìm đáng tiếc lại không tìm được kính, chẳng lẽ là để quên ở nhà rồi? “Trợ lý Trương, vẫn là anh đến đây đi! Tôi hôm nay không đem theo kính, nhìn không rõ lắm, tôi nói với anh, anh làm theo là được rồi!”

Một giờ tiếp theo, Trương Giai Thành dưới sự chỉ đạo của Y Thượng Tĩnh kiểm tra lại tất cả tư liệu trong máy tính một lần.

“Bọn họ hẳn là đã động đến máy tính của tôi!” Y Thượng Tĩnh buông ra một câu mang tính tổng kết, “Đáng tiếc là, bọn họ hẳn không tìm ra được thứ mà bọn họ muốn!”

Trương Giai Thành xoay người, không hiểu nhìn Y Thượng Tĩnh: “Tư liệu trong máy cô đều là tư liệu cơ mật cao cấp a, chút tư liệu bất kì nào cũng đều rất quan trọng! Làm sao có thể không tìm được thứ mà bọn họ muốn?”

Ách... Y Thượng Tĩnh do dự: bởi vì tôi không thích người khác đụng đến đồ của mình, cho nên trong máy tính tôi ngoại trừ mã hóa bình thường ra, còn đặt chương trình phòng ngự tự động, chỉ cần có người động đến máy tính, có thể tra ra phân ghi chép lại tương ứng.

“À! Tôi đoán vậy!” Y Thượng Tĩnh cười hắc hắc, “Hon nữa, những thứ quan trọng tôi cũng không đặt ở trong máy tính, mà là ghi vào đĩa mềm. Cho nên, dù bọn họ đến trộm đồ đạc của tôi cũng tìm không ra cái gì! Nhưng đồ trong máy anh bị người ta trộm đến sao? Máy tính bị hack à?”

“Ừm!” Trương Giai Thành gật gật đầu, rờ mặt, “Sáng nay tôi nhớ ra tôi có một phần tư liệu đặt ở trong văn phòng hôm thứ sáu, không có mang đi, liền tới lấy. Kết quả là phát hiện ra vấn đề này!”

Ách, sáng nay?! Y Thượng Tĩnh nhớ là buổi sáng lúc nhận được điện thoại của Trương Giai Thành thì chỉ mới hơn tám giờ một chút a! Lúc đó Trương Giai Thành đã đến văn phòng rồi? Lúc đó thường chỉ mới rời giường a, còn nữa, chủ nhật không phải nên nghỉ ngơi sao, nghỉ sao mà lại nghĩ tới tư liệu vậy? “Áy? Bùi Nhĩ Phàm đâu?” Y Thượng Tĩnh lúc này mới nhớ tới đại boss của công ty tự nhiên không ở đây a, anh ta rõ ràng gọi điện thoại báo cho mình, thế nào lại không thấy bóng dáng?

“Anh ấy ra ngoài đi công tác rồi.” Trương Giai Thành chỉ là đơn giản nói một câu, sau đó lại nghĩ tiếp rồi nói, “Tôi bây giờ còn phải đi tìm người đến sửa máy tính nữa, nếu cô có việc gấp, cô có thể đi trước rồi.”

Chuyện gì mà lại quan trọng hơn so với chuyện máy tính của công ty bị người ta tấn công, quan trọng hơn cả việc tư liệu bị mất cắp? Lại còn tự đứng đi công tác! Không phải là đi tìm bạn gái của anh ta chứ! “Không cần tìm người khác. Để tôi!” Y Thượng Tĩnh nghĩ nghĩ nói, “Tôi cũng vậy, rất tò mò người nào sẽ đi công kích máy tính người khác vào chủ nhật! Áy, trong công ty của chúng ta tuần vừa rồi không có người tăng ca, chắc chắn sẽ không phải do Internet công kích. Bởi vậy có thể thấy được, nơi này có người cố ý đến phá hoại công ty! Vậy đi, anh đem máy tính dịch chuyển đến gần tôi, vậy là tôi có thể nhìn rõ.”

Trương Giai Thành theo lời mà làm, Y Thượng Tĩnh ở bên cạnh lại cứ lẳng lặng nhìn động tác của Trương Giai Thành. Lúc Trương Giai Thành làm xong mọi thứ, liền thấy Y Thượng Tĩnh vẫn không nhúc nhích cứ nhìn chăm chăm vào một điểm nào đấy. “Cô làm sao vậy?” Trương Giai Thành vỗ vỗ bả vai Y Thượng Tĩnh.

“Ách, không có gì!” Y Thượng Tĩnh hoàn hồn, nhìn Trương Giai Thành không đầu không đuôi hỏi một câu, “Bùi Nhĩ Phàm không phải là đi gặp bạn gái anh ta chứ?”

Ách... Trương Giai Thành bị Y Thượng Tĩnh dùng một câu không đầu không đuôi dọa cho thất thần, sau một lúc lâu, khoe miệng giương cao, không ngừng chớp mắt, thực nhiều chuyện hỏi: “Cô hỏi việc này làm gì? Chẳng lẽ cô là đang...”

“Nói lung tung! Tôi chỉ là đang nghĩ, trong công ty ra loại sự tình này, ông chủ như anh ta thế nào không tự mình đến đâu? Còn nữa a, tôi là mới đổi số điện thoại, trong công ty này trừ bỏ Duy Nhã ra, cũng chỉ có Bùi Nhĩ Phàm có số mới của tôi!” Y Thượng Tĩnh thật muốn đánh bay chính mình, sao lại đột nhiên không nghĩ gì đã đem suy nghĩ trong đầu nói ra! Mắt thấy Trương Giai Thành lúc nghe nói Bùi Nhĩ Phàm có số điện thoại mới của cô mà người khác không có thì lại càng không ngừng chớp mắt, vẻ cười cũng càng thêm đen tối, Y Thượng Tĩnh đoán rằng Trương Giai Thành nhất định là đã hiểu lầm cái gì rồi, “Dem nọ cười chán ghét kia thu lại cho tôi, tôi sợ tôi sẽ nôn ra bữa sáng vừa ăn mất! Bùi Nhĩ Phàm là cấp trên của tôi, anh ta có số mới của tôi là chuyện bình thường, chỉ là để thuận tiện liên lạc.”

“Vậy sao lại không cho tôi?” Trương Giai Thành vô tội tiếp tục chớp mắt, “Công việc của hai chúng ta cũng là có quan hệ chặt chẽ a!”

Hiện tại lại không cần anh pha cà phê giúp tôi, mà tôi lại không muốn đắc tội với bạn gái anh, nên tôi cho anh số mới để làm gì a (HMC: Khụ! Diễn hình của loại người qua cầu rút ván, qua sông đoạn cầu a)! Chúng ta cũng không phải rất thân thiết! Y Thượng Tĩnh đảo mắt, trầm nghĩ. Sớm biết vậy sẽ không cho Bùi Nhĩ Phàm số mới, xem đi, hôm nay nắng đẹp, đúng là thời gian tốt nhất để ngủ, thế nhưng buổi sáng đẹp liền phí vào việc này rồi! Bất quá, nghịch máy tính cũng đâu phải không thể! “Trợ lý Trương, chúng ta bắt đầu đi, tôi còn phải về nhà ăn cơm trưa nữa!” Y Thượng Tĩnh lại bắt đầu nói sang chuyện mà cô am hiểu nhất, “Công ty chúng ta có mấy máy tính bị hỏng? Anh đem nó bật lên, nói mạng nội bộ, những chuyện còn lại cứ để tôi làm!”

“Cũng chỉ có hai cái là máy trong phòng làm việc của tôi với cái trong phòng có!” Trương Giai Thành mặt không thay đổi nói, “Bọn họ lần này hành động cũng quá lộ liễu đi!”

Bọn họ? Bọn họ nào? Y Thượng Tĩnh lặng lẽ suy đoán trong lòng, nhưng ngón tay thì lại không ngừng bay múa trên bàn phím. Hai giờ trôi qua, Y Thượng Tĩnh gõ xong những ký tự cuối cùng, khoe miệng giương lên nụ cười tươi: “Perfect!” Sau đó cầm lấy cái chén ở trên bàn, muốn đến phòng giải khát pha cho mình một ly trà hoa thì lúc xoay người liền bắt gặp Trương Giai Thành đang nghiêng người dựa vào một bên bàn, một tay nâng cằm, như đang có suy nghĩ gì.

“Uy! Anh đang ở đây làm gì? Chẳng lẽ chuyện của anh đã làm xong rồi? Nếu thật sự không có việc gì làm thì liền ra ngoài phơi nắng cho tốt a!” Lúc này tâm tình Y Thượng Tĩnh rất tốt, toàn tâm thoải mái, liền nở một nụ cười chân thành tha thiết, đi đến bên Trương Giai Thành, một tay cầm cái tách rồng, một tay gõ nhẹ mặt bàn, thực thanh thản, cũng rất ung dung lười biếng.

“À! Nếu nó không phải là người anh em của tôi, tôi thật sự rất muốn cùng nó tranh một trận đó!” Trương Giai Thành nhìn chăm chăm vào Y Thượng Tĩnh, không khỏi nói một câu làm cho Y Thượng Tĩnh nghe thấy khó hiểu, nhưng Y Thượng Tĩnh còn chưa mở miệng hỏi rõ thì Trương Giai Thành cũng tươi cười, nói: “Hiện tại không có việc gì, không bằng chúng ta cùng đi uống ly cà phê?”

Y Thượng Tĩnh nhú mày, cười nói: “Được! Có cà phê miễn phí, đại gì không uống!”

Ách... Hình như người ta cũng không có nói là muốn mời khách nha! Trương Giai Thành vừa lắc đầu vừa cười nói: “Đương nhiên là miễn phí, tôi cũng không có thói quen để phải trả tiền!” (HMC: ai nha, ngưng ghê cơ)

Y Thượng Tĩnh hơi quẫn, nhưng vẫn rất tự nhiên đặt cái tách trên tay xuống, tắt máy tính, cầm túi xách lên, lại bỗng nhiên nói một câu: “Trợ lý Trương, chúng ta có nên mời thợ khóa đến làm lại khóa không? Ừm, tốt nhất ở chỗ công cộng như trong công ty chúng ta, ví dụ như trên lối đi hành lang, văn phòng nên lắp camera, như vậy, có thể sẽ tương đối an toàn.”

“Ừm, có thể suy nghĩ!” Trương Giai Thành cũng gật gật đầu, “Nhưng như vậy, không biết các công nhân viên sẽ có phản ứng gì a, giờ nào phút nào cũng bị người khác giám thị, sẽ khiến nhân viên cho rằng ông chủ không tin nhiệm bọn họ a!”

Y Thượng Tĩnh đồng ý gật đầu, cảm giác bị người ta giám thị rất là không tốt, hơn nữa như vậy trong công ty ai không chăm chú công tác là có thể bị thủ trưởng phát hiện, nói cách khác, mình vô cùng có thể là người đầu tiên đứng mũi chịu sào!

Một đoạn nhạc dễ nghe vang lên, Y Thượng Tĩnh vội vàng lấy di động của mình ra: “À! Tôi là Y Thượng Tĩnh, xin hỏi ai vậy ạ? Cần tìm người nào?”

“Tôi là Bùi Nhĩ Phàm! Tìm cô!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói không nhanh không chậm của Bùi Nhĩ Phàm, “Tôi bây giờ đang ở thành phố B, cô đem dự án hợp tác của công ty chúng ta cùng công ty Phi Đăng thành phố B mang đến cho tôi trước 14h30’.”

14h30’? Trong đầu Y Thượng Tĩnh chợt lóe, bây giờ là 10h40’, mà từ thành phố S đến thành phố B, cho dù là ngồi máy bay cũng phải gần ba giờ! Hơn nữa thêm thời gian mua vé máy bay, thuê xe, chờ máy bay, ít nhất cũng phải 1-2 giờ nữa! “Bùi Nhĩ Phàm, anh có làm hay không vậy! Thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể đem đồ an toàn giao đến tận tay cho anh chứ? Tôi đem tư liệu dùng chuyển phát nhanh đến đó không phải được sao?”

“Tôi muốn dùng nguyên kiện!” Bùi Nhĩ Phàm không nói thêm gì, “Tôi tin thư ký Y sẽ có biện pháp đem đồ đưa tới đúng giờ!” Một câu này, tuy rằng trông như không chút để ý, nhưng Y Thượng Tĩnh lại nghe ra bên trong là ngữ khí ra lệnh cùng uy hiếp!

“Vâng! Xin phó tổng yên tâm, đồ tôi nhất định sẽ đưa đến đúng hạn! Bất quá, phí đi công tác lần này phải nhờ công ty chi trả toàn bộ rồi!” Y Thượng Tĩnh đem ra nụ cười mỉm đã được công thức hoá, mặc dù đối phương nhìn không thấy, nhưng đây lại là thói quen bất thành văn của Y Thượng Tĩnh.

Cúp điện thoại, Y Thượng Tĩnh cười cười xin lỗi với Trương Giai Thành: “Thực xin lỗi, phó tổng có văn kiện khẩn cấp muốn tôi đưa qua, cho nên không thể cùng uống cà phê với anh rồi. Không bằng hôm khác tôi mời anh?”

“Được! Đây là cô nói nha! Tôi sẽ nhớ kĩ!” Trương Giai Thành cũng cười cười, “Vậy cô mau lên, ách, tôi thấy vẫn là tôi đưa cô đến sân bay thì tốt hơn, như vậy cũng có thể tiết kiệm được một ít thời gian!”

“Ừm. Vâng! Cảm ơn anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

14h25’, Y Thượng Tĩnh gõ vang cửa phòng khách sạn của Bùi Nhĩ Phàm.

“Mời vào, cửa không khóa!” Giọng của Bùi Nhĩ Phàm vọng qua cửa, hơi có chút trầm thấp.

Y Thượng Tĩnh hít sâu vào một hơi, trải qua việc ngày hôm qua xong, thật sự còn chưa nghĩ ra nên đối mặt với hấn thế nào, cảm giác hai người hiện tại tựa hồ như là bị vây trong một loại trạng thái ái muội. Aizz, Y Thượng Tĩnh, không cho phép nghĩ như vậy, người ta đã có bạn gái rồi, mà ở đây nghĩ lung tung cái gì a! Bây giờ là thời gian làm việc, không phải là lúc suy nghĩ lung tung, hơn nữa, cậu ta không phải nhỏ tuổi hơn mấy sao, mà không phải không thích làm bò già sao? Vậy bây giờ còn đang lo lắng cái gì a!

Sau khi điều chỉnh tốt tâm lý của mình, Y Thượng Tĩnh đẩy cửa ra, bước vào trong phòng. Bất ngờ là, Bùi Nhĩ Phàm cũng không có ở loại ‘phòng tổng thống’ trong truyền thuyết, gian phòng này chẳng qua so với phòng bình thường lớn hơn chút, bài trí nhiều hơn chút, trang trí đẹp hơn chút, nhưng cũng không có đạt tới trình độ khoa trương.

Bùi Nhĩ Phàm ngồi trên sô pha, khom người, liếc nhìn tư liệu, đồng thời cũng ghi chép gì đó. Ngoài trời ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào bên trong, rọi lên trên người Bùi Nhĩ Phàm, làm cho bộ tây phục màu xám nhạt cũng độ lên một tầng thân nhiên màu vàng, thực chói mắt. Ánh dương xuyên qua hàng mi anh, tản ra một luồng sáng, cho dù hiện tại Y Thượng Tinh không đeo kính, cũng thấy rõ được hình ảnh ấy. Y Thượng Tinh có nên đánh gãy công việc của Bùi Nhĩ Phàm hay không, chỉ là nhột nhạt cười, nhìn hẩn. (HMC: xong rồi)

Bùi Nhĩ Phàm cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn mình, rất nhạt, thực ấm. Ngẩng đầu lên, liền bắt gặp Y Thượng Tinh với một thân váy đỏ tươi hai tay ôm một đồng tư liệu, túi xách vắt ở cổ tay, tựa ở góc tường, đầu cũng tựa vào trên tường, cười yếu ớt, nhìn mình. Bùi Nhĩ Phàm hơi sững sờ, nhìn vào mắt cô. “Cô đã đến rồi!” Nở một nụ cười, “Lại đây ngồi a!”

Y Thượng Tinh nghe thấy giọng nói ôn nhả của Bùi Nhĩ Phàm, mới phát hiện mình cứ nhiên vừa mới nhìn hẩn ngẩn người! Hơi có chút xấu hổ, có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn là chậm rãi đi đến chỗ Bùi Nhĩ Phàm, nhưng đi đến chỗ cách hẩn còn năm bước thì dừng lại. “Phó tổng, đây là tư liệu mà ngài muốn, tôi đã đúng hạn đưa tới.” Tiến lên từng bước, sau đó đưa bằng hai tay, đợi Bùi Nhĩ Phàm tiếp nhận xong, lại lui về một bước.

Bùi Nhĩ Phàm tự nhiên cũng là chú ý tới cử động này của Y Thượng Tinh, vì thế đem tư liệu cầm trong tay đặt lên bàn, đứng lên, cười kiểu thư sinh, nghiêm túc nói: “Lại đây!”

Ách, nụ cười kia, tuy rằng rất đẹp, nhưng ở trong mắt Y Thượng Tinh, lại cảm thấy rất nguy hiểm. “Phó tổng có chuyện gì, xin cứ nói. Tại tôi tốt lắm, ở đây cũng có thể nghe rõ.” Y Thượng Tinh nhìn khoảng cách giữa hai người, tuy rằng không biết tên họ Bùi kia sao đột nhiên lại đổi sắc mặt, nhưng vẫn là nên đề phòng chút!

Nhìn về mặt phòng bị của Y Thượng Tinh, Bùi Nhĩ Phàm tức giận, mình có đáng sợ như vậy sao? Phải đề phòng mình giống như đề phòng cướp vậy à? “Được, tôi đây đi qua.” Bùi Nhĩ Phàm vừa nói vừa đi về hướng Y Thượng Tinh, “Bởi vì chuyện tôi muốn làm, khoảng cách này tôi không có cách nào làm được!”

Cái gì gọi là chuyện hẩn muốn làm? Anh ta muốn làm chuyện gì? Chẳng lẽ mình lại không cẩn thận giẫm phải bãi mìn của anh ta sao? Y Thượng Tinh nhìn thân ảnh càng ngày càng tới gần kia, vội vàng lui về sau. Nhưng cô không đoán trước được là, hành động này của cô hoàn toàn chọc giận Bùi Nhĩ Phàm. Y Thượng Tinh chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, sau đó thân thể rung động mãnh liệt, nhìn lại thì mình đã yên lặng đứng ở trước mặt Bùi Nhĩ Phàm, cách hẩn khoảng ba tấc. “Anh...” Y Thượng Tinh tròn mắt nhìn lại, “Có chuyện gì, bình tĩnh nói, không cho phép động tay động chân!”

“Chuyện này, không động chân còn có thể, nhưng không động tay, thì đúng là không có cách nào làm được đâu!” Bùi Nhĩ Phàm cười đến thực ôn hòa, giọng cũng rất ôn hòa, phảng phất như là đang dỗ trẻ con. Nhưng nghe ở trong tai Y Thượng Tinh, lại biết dưới tầng nhu hoà này là tâm tư mà người khác không thể đoán ra được; chợt nhớ tới phát biểu của mấy chủ quản đối với anh trước đó, phía trước mỗi con báo tấp đều có nụ cười sáng rực, tuy rằng anh sẽ không nể nang người khác, đều là mỉm cười cẩn thận hỏi từng vấn đề, nhưng mỗi một câu nói xong, lại làm cho mấy chủ quản nghe thấy mà nom nớp lo sợ, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa. (HMC: Hồ ly tinh a)

Y Thượng Tinh nhìn cánh tay càng ngày càng tới gần mình kia, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy như điên, mà mặt của anh cũng càng ngày càng tới gần Y Thượng Tinh, Y Thượng Tinh vội vàng nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ đến khả năng xấu nhất. Nhưng qua thật lâu, những tình cảnh mà cô đoán trong lòng đều không có xảy ra, chỉ nghe phụt một tiếng cười: “Tôi chẳng qua chỉ muốn đem lá cây trên đầu cô lấy xuống thôi mà, làm gì phải nhắm mắt lại? Cô nghĩ tôi muốn hôn cô sao?”

Lá cây? Nhất định là vừa rồi ở trên hành lang, không cẩn thận quệt phải cây cảnh. Nhưng là, nhưng là Bùi Nhĩ Phàm thật là nói có chút đúng, Y Thượng Tinh tâm sự —— chuyện ngày hôm qua, đối với cô đã tạo ra ảnh hưởng quá lớn rồi! Bất quá, Y Thượng Tinh sẽ không ngốc đến nỗi thừa nhận đâu! “Hừ! Tôi đây chỉ nghĩ rằng anh muốn đánh tôi thôi!” Trùng mắt, Y Thượng Tinh bị nói trúng tâm sự nên mặt đỏ tím đập loạn, trong lúc lơ đãng, có mấy lời nói mà không suy nghĩ.

Thật là như vậy sao? Bùi Nhĩ Phàm nhú mày, khẽ nhếch miệng, rất muốn tiếp tục trêu chọc nàng, nhưng hiện tại thời gian không cho phép. “Tốt lắm, không làm khó nữa.” Bùi Nhĩ Phàm đem tay mình đang cầm tay Y Thượng Tinh thu trở về, xoay người cầm lấy chỗ tư liệu kia, “Cô cũng đã nghỉ ngơi rồi, hiện tại theo giúp tôi đi thảo luận hợp đồng đi!”

Cái gì? Cái gì gọi là đã nghỉ ngơi rồi? Bây giờ còn phải cùng anh ta đi đàm phán hợp đồng? Y Thượng Tinh cảm giác đầu mình đầu sắp bốc hơi nước rồi! Từ thành phố S đến thành phố B chỉ mới ở trên máy bay ăn một chút xú, giờ còn chưa có chính thức ăn cơm trưa đâu đó!

“Có thể không đi không?” Y Thượng Tinh có chút lo lắng hỏi, aizz, sếp đã nói ra yêu cầu, còn có thể thay đổi sao?

Bùi Nhĩ Phàm xoay người, cười yếu ớt: “Cô nói không đi?!”

Thật sự là hỏi như không rồi! Đã sớm biết đáp án thế nào còn muốn hỏi? Lãng phí nước miếng a! Y Thượng Tinh bĩu môi, đen mặt, nhìn Bùi Nhĩ Phàm thu xếp đồ đạc, sau đó lại yên lặng đứng ở trước mặt mình, cười nhẹ nói: “Thư ký Y, đi thôi!”

Hai giờ sau, hợp đồng đàm phán xong xuôi Bùi Nhĩ Phàm cùng Y Thượng Tinh lại về tới khách sạn.

“Mệt chết người rồi!” Đây là lời mà Y Thượng Tinh hiện tại muốn nói nhất; trực tiếp nằm dài lên một cái giường lớn ngủ một giấc hoặc là tắm rửa một cái lại đi ăn một bữa thật lớn là chuyện mà Y Thượng Tinh muốn làm nhất. Mà Y Thượng Tinh cũng rất trực tiếp biểu đạt ý tưởng của mình.

Đến khách sạn, bởi vì còn chưa kịp đặt phòng mới, Y Thượng Tinh liền đi theo Bùi Nhĩ Phàm đến phòng của anh. Mà vừa vào cửa, Y Thượng Tinh liền thực tự nhiên ngồi nghiêng ở trên sô pha, cũng không nhúc nhích, miễn cưỡng hỏi: “Bùi phó tổng, khi nào thì anh cho nhân viên của mình ăn tối a! Cho dù

là bò hoặc ngựa cũng có lúc ăn cỏ, máy móc cũng có lúc nghỉ ngơi a!”

“Vây là cô là bò hay là ngựa? Muốn ăn cỏ gì?” Bùi Nhĩ Phàm cũng ngồi xuống, thuận tay mở văn kiện ra, nhưng ánh mắt lại không có rời khỏi Y Thượng Tĩnh.

Nếu tôi là bò, anh là cỏ, tôi hiện tại liền đem anh ăn luôn! Y Thượng Tĩnh rất muốn nói tiếp những lời này, nhưng lại cảm thấy lời này tựa hồ như có ý khác, liền đổi câu: “Không cần biết bò ngựa hay cỏ gì cả, tôi chỉ biết hiện tại tôi muốn ăn cơm, cơm trưa tôi còn chưa có ăn đâu, liền bị cấp trên vô lương tâm kéo đi đàm phán họp đồng! Tôi là người, không phải máy móc làm bằng sắt thép!”

Từ lúc Bùi Nhĩ Phàm cùng mấy người kia đàm phán họp đồng thì bụng của Y Thượng Tĩnh liền bắt đầu ca không ngừng nghỉ. Nhưng nhìn hai bên đang vừa hỏi vừa tranh chấp không ít vấn đề, dù có đói cũng phải nhịn. “Thật không rõ, vấn đề mà bọn họ muốn nói vốn nên đàm phán thỏa đáng lúc bọn họ đàm phán điều kiện rồi chứ, thế nào mà họp đồng đều đã kí rồi, mới phát hiện, mà lại còn phải thương định vào chủ nhật —— đã qua hai tháng rồi, đợi thêm một ngày thì có làm sao? Làm hại tôi đây ngủ tưng miếu cũng chưa có thời gian đi tể bái (Sa: ý nói chưa cúng đồ ăn được cho ngũ tạng của nàng), làm hại tôi đây ngủ không ngon giấc, làm hại tôi đây không được chơi game, làm hại tôi đây từ thành phố S chạy đến thành phố B, làm hại tôi đây phải nhìn tên đàn ông cuồng công việc này, làm hại tôi đây phải lúng túng quay mắt về phía anh ta, làm hại tôi...” Y Thượng Tĩnh phẫn hận mà nghĩ, vừa đúng lúc bụng Y Thượng Tĩnh cũng rất nê tình kêu vang một tiếng lớn.

“Ha ha ha!” Bùi Nhĩ Phàm đương nhiên cũng nghe thấy tiếng động đó, nhìn nhìn Y Thượng Tĩnh quẫn mắt, liền không chút khách khí nở nụ cười, “Đi thôi! Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi. Miễn cho có người ở trong lòng trộm mắng cấp trên tôi đây không chăm sóc nhân viên.”

“Có thể gọi điện thoại kêu bọn họ đem cơm đưa đến đây được không?” Y Thượng Tĩnh nghe thấy Bùi Nhĩ Phàm nói muốn đi ăn cơm, nhưng không có hành động, vẫn tựa vào trên sofa như trước, hai mắt mong mỏi nhìn Bùi Nhĩ Phàm, “Tôi thật sự là quá mệt mỏi rồi, không muốn cử động nữa.”

Chỉ sợ là lười đi thôi có! Bùi Nhĩ Phàm có chút không biết phải nói gì hơn nhìn Y Thượng Tĩnh, sau một lúc lâu mới nói: “Được! Vây cũng được!” Y Thượng Tĩnh vừa nghe thấy, mắt chớp chớp, vẻ mặt cảm kích. “Nhưng là!” Khóe miệng Bùi Nhĩ Phàm giương nhẹ, mà khóe miệng Y Thượng Tĩnh lại xụ xuống, đảo mắt nhìn vào không trung: Biết ngay là với bản tính Bùi Nhĩ Phàm, làm gì có cái gọi là miễn phí! “Ồ đây ngồi chờ cũng lãng phí thời gian, không bằng chúng ta sửa sang lại tư liệu đi!”

“Anh có mang theo laptop, nhưng tôi không có mang!” Y Thượng Tĩnh dùng cảm chia máy tính trên bàn trà, đồng thời cũng tiết kiệm một câu: Cho nên, vẫn là mời anh tự mình sửa sang lại đi!

“Tôi có bút cùng laptop.” Sắc mặt Bùi Nhĩ Phàm không thay đổi, trả lời cũng rất đơn giản, giống như Y Thượng Tĩnh, tiết kiệm một câu: Cô dùng bút đến sửa lại đi.

Tức chết người đi được! Y Thượng Tĩnh phẫn nộ nhìn Bùi Nhĩ Phàm. Bùi Nhĩ Phàm đem một đồng văn kiện để xuống trước mặt Y Thượng Tĩnh, sau đó mở lap của mình ra: “Làm nhanh chút đi! Sau khi làm xong, còn phải về ngay đó!”

“Còn phải về?” Y Thượng Tĩnh bắt đầu trợn trắng mắt, thiếu chút nữa liền sùi bọt mép, “Nói cách khác, cả đêm hôm nay, tôi phải ngồi trên máy bay sao? Chẳng lẽ không thể để ngày mai rồi về sao?”

“Chẳng lẽ thư ký Y không biết ngày mai có cuộc họp ban giám đốc thường lệ sao?” Bùi Nhĩ Phàm quay đầu, cười khế, không chớp mắt nhìn Y Thượng Tĩnh, “Xem ra trí nhớ của thư ký Y không được tốt cho lắm, ngay cả lệ thường của công ty cũng không nhớ kỹ rồi, có phải là già quá rồi hay không, trí nhớ cũng bắt đầu giảm sút rồi?”

Quá đáng! Già gì chứ? Chẳng qua lớn hơn anh hai tuổi mà thôi! Y Thượng Tĩnh ở trong lòng kháng nghị, nếu tôi đây mà già, vậy anh trẻ tuổi hơn ai! “Phó tổng, tôi chỉ là muốn nói phó tổng có thể xin ban giám đốc sửa lại thời gian a, họp vào thứ ba cũng là có thể, chẳng lẽ nhất định phải họp vào thứ hai hay sao?” Y Thượng Tĩnh nghiêm chỉnh ngồi lại, trung ra nụ cười chuyên nghiệp, “Phó tổng hiện tại đi công tác xa, không thể đứng hạn tổ chức họp ban giám đốc, ban giám đốc cũng sẽ hiểu và thông cảm. Vây lại phó tổng hôm nay bận rộn như vậy, buổi tối còn vội vàng trở về, như vậy phó tổng chắc chắn sẽ mệt chết đi!”

“Tôi không phiền!” Bùi Nhĩ Phàm nhẹ nhàng buông ra một câu như vậy, bói lông tìm vết, nhìn Y Thượng Tĩnh.

Anh không phiền, nhưng tôi mệt a! Đây là loại người gì chứ, lời của mình đều đã nói ra rõ ràng như thế rồi, hấn lại còn giả vờ không biết, đem bóng đánh về phía mình! Nụ cười chuyên nghiệp trên mặt Y Thượng Tĩnh đã bị thay thế, mặt không thay đổi trừng mắt nhìn Bùi Nhĩ Phàm, hừ! Bùi Nhĩ Phàm, anh nhớ kỹ cho tôi! Cầm lấy điện thoại nội tuyến của khách sạn, gọi cơm, sau đó nhận lệnh mở văn kiện ra.

“Thư ký Y, giúp tôi pha ly cà phê đến đây đi, cảm ơn!” Bùi Nhĩ Phàm vui đầu vào làm việc, nhưng vẫn không quên đưa ra yêu cầu cho Y Thượng Tĩnh.

Uống đi, anh cứ uống đi! Tốt nhất ngày nào đó vì trúng độc cà phê mà chết đi! Y Thượng Tĩnh ở trong lòng mắng. Đứng dậy, rót hai ly cà phê, một ly cho Bùi Nhĩ Phàm, một ly cho mình. Đem cà phê cho Bùi Nhĩ Phàm để tới trước mặt anh, sau đó mới bắt đầu uống cà phê của mình —— tuy rằng không có thói quen bụng rỗng uống cà phê, nhưng vì phòng ngừa trong lúc đợi cơm, nhìn đồng tử liệu kia liền ngủ, vẫn là phải uống vào.

Uống xong một ngụm, hơi nóng, đem đặt lên trên bàn. Nhưng Bùi Nhĩ Phàm liền vươn tay đem ly cà phê của Y Thượng Tĩnh bung lên uống, “Phó tổng, đó là cà phê của tôi, vây lại là tôi cũng đã uống qua! Cà phê của anh đâu! “Y Thượng Tĩnh trừng mắt, mặt ửng đỏ, tâm hơi loạn chỉ vào ly cà phê còn lại trên bàn trà.

“Tôi không ngại uống nước miếng của cô! Hơn nữa, chúng ta không phải sớm trao nước miếng rồi sao?” Bùi Nhĩ Phàm nhìn Y Thượng Tĩnh đang mặt càng đỏ lên, đắc ý cười, “Hơn nữa, cô cũng có thể uống chén kia a!”

“Tôi không cần uống nước rửa chén đâu! “Y Thượng Tinh lâu bầu, nhưng tư duy vẫn dừng ở câu nói mờ ám của Bùi Nhĩ Phàm vừa rồi, trong đầu cũng phi thường phối hợp hiện lên hình ảnh mình cùng Bùi Nhĩ Phàm ôm hôn trong mơ tối qua, mặt cũng là càng ngày càng đỏ, tim đập cũng là càng ngày càng nhanh .

Thừa nhận chén kia là nước rửa chén rồi? Bùi Nhĩ Phàm nhú mày, xem ra trực giác của mình phán đoán không sai, cô vừa nãy đã động tay động chân với cà phê rồi! May mà mình có dự kiến trước, trực tiếp uống ly kia của cô. Bất quá, cô cũng ác quá chứ, cà phê của cô uống ngon như vậy, mà của mình lại là nước rửa chén!

Lại nhìn Y Thượng Tinh đang đỏ mặt xấu hổ, đôi mắt hằm xuân, ánh mắt lóe ra không chừng, nhìn tới nhìn lui trong phòng, Bùi Nhĩ Phàm lại vui vẻ: nha đầu già này nhất định là đang tư xuân rồi! Chẳng lẽ là chỉ với một câu nói vừa rồi của mình đã đem cô biến thành như vậy? Da mặt cô cũng mỏng quá chứ! Bất quá, bộ dạng này của cô thật sự... thật sự đáng yêu, cũng rất buồn cười!

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa! Y Thượng Tinh không ngừng thầm mắng mình, nhưng hôm nay đầu lại không nghe theo sự điều khiển rồi, càng không muốn nghĩ, càng nghĩ! Y Thượng Tinh có chút chịu không nổi chính mình rồi, thật hy vọng có thể vọt tới nhà vệ sinh để rửa mặt bằng nước lạnh, làm cho mình thanh tỉnh! Nhưng mình cứ như vậy xông vào, Bùi Nhĩ Phàm chắc chắn sẽ nghi hoặc, có nghi hoặc sẽ hỏi lung tung này nọ, khi đó mới là thật sự không tốt đó!

Cũng may lúc này, có người gõ cửa. “Ha! Bọn họ cuối cùng cũng đem bữa tối đưa tới! Tôi đi mở cửa!” Y Thượng Tinh bật người dậy, vội vàng chạy về phía cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

7 giờ 35 phút, sáng thứ hai, Y Thượng Tinh cùng Bùi Nhĩ Phàm đứng ở trước cổng công ty Phi Hoa.

“Phó tổng, chào buổi sáng! Thư ký Y, chào buổi sáng!” Cô nhân viên lễ tân mỉm cười chào hỏi, ánh mắt xoay chuyển giữa hai người: thật hiếm khi hai người này lại đi làm cùng lúc. Bất quá, cũng rất bình thường. Xem đi, Bùi phó tổng vẫn là vẻ mặt đầy tinh thần, mặc dù mắt có quầng thâm, nhưng vẫn anh tuấn như cũ, khiến người ta vừa trông thấy tâm tình liền tốt! Trái lại thư ký Y, so với bộ dạng bình thường như mọi khi đi làm, thì vẻ mặt lại chưa tỉnh ngủ, không chút để ý đi về phía thang máy. Nhưng mà giữa hai người lại có điểm không bình thường: phó tổng cùng thư ký Y đứng gần nhau quá rồi! Ngày thường khi thư ký Y theo phó tổng đi kiểm tra các ngành thì cách phó tổng rất xa, khi trả lời cũng cách khá xa, giống như là nếu đứng gần phó tổng một chút sẽ bị dính độc vậy. Nhưng hôm nay, hai người đi song song, bộ dáng dường như rất thân mật.

Chẳng lẽ thư ký Y cùng phó tổng có một chân (Sa: có gian tình với nhau)? Cô ấy gần quan được ban lộc rồi? Nhưng là, thứ sáu tuần trước không phải đồng sự trong công ty đang bàn tán... bạn gái Bùi phó tổng là một vị tiểu thư xinh đẹp họ Phùng sao?

“Buổi sáng tốt lành!” Bùi Nhĩ Phàm cùng Y Thượng Tinh đồng thời đáp trả, nhưng Bùi Nhĩ Phàm đáp lại nhân viên lễ tân một nụ cười nhẹ, Y Thượng Tinh lại đáp bằng một cái rồ to. Nhân viên lễ tân nhìn thấy cảnh này, cố gắng kìm nén ý nghĩ muốn cười to, mỉm cười, xem như đáp lễ.

Đứng ở trước thang máy, chờ thang máy đến. Hôm nay họp ban giám đốc, mà phòng họp ban giám đốc lại ở tầng 18. Bùi Nhĩ Phàm nhìn thang máy kia đang dừng ở tầng 18, nghĩ chắc là đã có cỗ đông có mặt tại tầng 18 rồi!

“Aizz! Thang máy này khi nào thì mới đến a! Tôi chờ đến sắp ngủ luôn rồi!” Y Thượng Tinh nhú mắt, liếc nhìn con số trên thang máy, tiếp theo lại ngáp một cái thật to.

Bùi Nhĩ Phàm cười nhìn bộ dạng buồn ngủ của Y Thượng Tinh, cúi đầu, ôn nhu hỏi: “Rất buồn ngủ? Có muốn tựa vào người tôi chớp mắt trong chốc lát không, chờ thang máy đến, tôi gọi cô!”

“Được!” Y Thượng Tinh không cần suy nghĩ trả lời, vốn là định dựa vào vách tường chớp mắt trong chốc lát, nhưng đã có đệm thịt để dựa thì tội gì đi dựa vào cái vách tường lạnh như băng kia chứ? Hơi nghiêng người, đem bả vai tựa vào trên cánh tay Bùi Nhĩ Phàm, tuy rằng diện tích tiếp xúc rất nhỏ, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm đi dựa người khác, đủ để đem 2/3 sức nặng thân thể của mình đặt lên người Bùi Nhĩ Phàm.

Bùi Nhĩ Phàm thân mình chợt chao đảo, vốn tưởng rằng Y Thượng Tinh chỉ nhẹ nhàng mà dựa vào thôi, không đoán được cô cơ hồ là đem tất cả sức nặng thân thể đặt qua đây. Nhất thời không chú ý, hơi hơi hướng lui về phía sau một bước mới đứng vững thân thể của mình. Sau đó đem thân thể Y Thượng Tinh xê dịch, một tay vòng lên eo Y Thượng Tinh, để cô dựa vào trong lòng ngực mình. Y Thượng Tinh cũng thuận theo động tác của Bùi Nhĩ Phàm, dụi dụi vào trong ngực anh, tìm được một cái vị trí thoải mái hơn, rồi ngủ.

7 giờ 35 phút, những người đi làm phần lớn là từ phía sau vào công ty. Vì thế, hôm nay những nhân viên đi làm lúc 7 giờ 35 phút đang đợi thang máy liền thấy ông chủ nhà mình cùng thư ký của ông ở trước thang máy trình diễn một màn đại ‘ân ái’, trong đó bao gồm Tiền Duy Nhã cùng Sử Lộc mới vừa

bước chân vào cửa công ty.

“Người trong lòng phó tổng là Thượng Tĩnh đúng không?” Tiền Duy Nhã vừa vào cửa lớn công ty, liền thấy Sứ Lộc yên lặng đứng ở ngay cửa, nhìn về phía thang máy, chào hỏi anh anh cũng không nghe thấy. đành phải nhìn theo tầm mắt của anh, thật sự là không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình! Y Thượng Tĩnh cư nhiên từ từ nhắm hai mắt, cùng Bùi Nhĩ Phàm thân mật ôm nhau, mà Bùi Nhĩ Phàm còn trong lúc bất chợt để ý tóc Y Thượng Tĩnh, hai người thân mật cực kỳ! Hai người bọn họ khi nào thì đã thân mật như vậy rồi? Hai ngày trước vẫn còn nghe Thượng Tĩnh mắng Bùi Nhĩ Phàm là cấp trên vô lương tâm mà, hôm nay sao lại ở trước công chúng không hề cổ kị, ôm ấp nhau chặt đến vậy?

Sứ Lộc không có trả lời, sắc mặt trắng một mảnh, tay cũng gắt gao nắm chặt, giống như một giấy sau sẽ xong lên, đem hai người kia tách ra.

“Thật không dám tin a! Thượng Tĩnh cư nhiên... Ậy? Hôm nay Thượng Tĩnh tại sao không mặc đồ công sở?” Tiền Duy Nhã vốn là muốn phát biểu cảm nghĩ theo chiều hướng cao xa hơn, lại phát hiện Y Thượng Tĩnh cư nhiên mặc một bộ váy đồ tươi cùng giày cao gót đi làm!” Đây cũng không phải là phong cách đi làm của cậu ấy nha! Cậu ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng mặc váy đi làm bao giờ a!” Lại nhìn cô nàng có quảng mắt thật to, đôi mắt đen sẫm, “Xem ra cậu ấy tối qua ngủ không được ngon, chẳng lẽ đêm qua cậu ấy chơi game đến sáng? Không biết a, cho dù cậu ấy có chơi game cũng sẽ ngủ sau mười hai giờ. Xem mắt của cậu ấy sưng thành như vậy, hẳn là cả đêm đều không ngủ!” Tiền Duy Nhã thăm tổng kết lại tất cả những gì mà mình đã nhìn thấy. Bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe: “Sứ Lộc, anh yên tâm đi, hiện tại Thượng Tĩnh chỉ là tựa vào lòng phó tổng ngủ thôi, cậu ấy trước kia cũng thường xuyên dựa vào tôi ngủ, không có chuyện gì to tát cả!” Tiền Duy Nhã an ủi Sứ Lộc, vân đạm phong khinh nói, giống như đang nói chuyện mùa hè tự nhiên là có sét đánh vậy.

“Cô là phụ nữ, còn Bùi Nhĩ Phàm là đàn ông!” Sứ Lộc tức giận gào thét, trải qua việc ngày hôm kia, hơn nữa thêm việc hôm nay, Sứ Lộc tin rằng quan hệ giữa Y Thượng Tĩnh cùng Bùi Nhĩ Phàm không phải chỉ là quan hệ giữa cấp trên với cấp dưới đơn thuần như vậy.

“Đúng ách!” Đầu óc Tiền Duy Nhã giống như bị sét đánh vậy, lập tức liền nhận rõ tình hình, “Thượng Tĩnh chưa bao giờ ngủ ở trước mặt nam nhân, tính cảnh giác của cậu ấy tốt lắm, chỉ có ở trước mặt bạn thân của mình, cô ấy mới có thể ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Ách... Chẳng lẽ quan hệ của cậu ấy cùng Bùi Nhĩ Phàm đã đến mức có thể làm cho cậu ấy buông lỏng cảnh giác?! Đây là chuyện khi nào, mình sao lại không biết chứ?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Sứ Lộc sau khi nghe xong những gì Tiền Duy Nhã nói, sự đổ kị ở trong lòng liền bốc lên, Y Thượng Tĩnh vẫn luôn lấy lễ nghĩa để đối đãi với anh, phân chia rõ ràng, cũng rất cảnh giác. Cô ấy sẽ không đề cập về vấn đề riêng của mình trước mặt anh, cho dù Tiền Duy Nhã có ở bên cạnh cũng sẽ không. Khi anh hoặc Tiền Duy Nhã đề cập một chút thì cô ấy sẽ rất xảo diệu nói sang chuyện khác; ở trước mặt anh, cô ấy sẽ không ngáp cái nào, cho dù cô rõ ràng rất muốn, lại nhẫn nhịn chịu đựng; ở trước mặt chính anh, cô luôn thân nhiên, nói chuyện không nhẹ không nặng, giống như chuyện gì cũng đều chả liên quan đến cô, cho dù Tiền Duy Nhã cực lực muốn biểu hiện của cô trước mặt anh gì đó đột phá thì cô chỉ đáp lại bằng một nụ cười thân nhiên, sau đó vô tình hay cố ý trừng mắt Tiền Duy Nhã một cái, Tiền Duy Nhã liền không dám lập lại lần nữa; khi anh muốn thổ lộ với cô thì cô lại cướp lời của anh bằng một câu: anh vĩnh viễn là bạn của tôi.

Mà cô ấy ở trước mặt Bùi Nhĩ Phàm thì sao? Ngày ấy trong lúc vô tình thấy cô đứng đối diện Bùi Nhĩ Phàm thét lớn, đây là chuyện mà cô chưa bao giờ làm ở trước mặt mình; cô có thể buông lỏng mọi cảnh giác ở trước mặt Bùi Nhĩ Phàm, tựa vào trong ngực của anh ta mà ngủ, mà anh thì chỉ cần vừa đụng đến tay cô, cô liền cực lực lùi về hoặc là linh hoạt né tránh.

Đột nhiên, Sứ Lộc cảm giác thấy mình thực buồn cười, cô ấy vẫn luôn biểu hiện rất rõ ràng cô ấy đối với mình không có cảm giác nào, vì sao anh còn không hết hy vọng? Nếu quả thật có thể chết tâm, chuyện ngày đó cũng sẽ không làm hỏng, mà mẹ của mình cũng có thể lập tức tiến hành giải phẫu.

“Sứ Lộc? Anh làm sao vậy?” Tiền Duy Nhã nhìn sắc mặt Sứ Lộc biến đổi mấy lần, đến cuối cùng khóe miệng thể nhưng vẫn nở nụ cười, so với khóc còn khó xem hơn, “Anh không cần thương tâm, có lẽ Thượng Tĩnh thật sự không thích hợp với anh a! Thật sự, quan hệ giữa tôi và Thượng Tĩnh mấy năm nay rất tốt, nhưng tâm tư của cô ấy có khi ngay cả tôi cũng đoán không rõ, cô ấy nghĩ gì, không ai biết được. Nhưng tôi cảm thấy Bùi Nhĩ Phàm có thể đem cậu ấy nắm chặt được, giống như Bùi Nhĩ Phàm trời sinh đã là khắc tinh của cậu ấy vậy...” Tiền Duy Nhã đột nhiên muốn vả miệng mình, có kiểu an ủi người khác như vậy sao? Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì chứ!

“Duy Nhã, ý của cô tôi hiểu được.” Ánh mắt của Sứ Lộc theo sát Bùi Nhĩ Phàm đang nửa kéo nửa ôm đem Y Thượng Tĩnh mang vào thang máy, “Tôi biết nên làm như thế nào.” Nói xong, cũng đi về phía thang máy, rời đi.

Tiền Duy Nhã có chút áy náy nhìn bóng lưng Sứ Lộc đang rời đi, ban đầu là chính mình chủ động mở miệng nói muốn giúp anh ta theo đuổi Thượng Tĩnh, nhưng sự tình vẫn không có tiến triển, ngược lại lại làm cho anh rơi vào cái cục diện thương tâm mà kết thúc.

“Hi! Tiền Duy Nhã! Lại đây, lộ chút ít tin tức cho chúng tôi nghe với, được không?” Ba cô nhân viên lễ tân gọi Tiền Duy Nhã, về mặt cười đến rất chỉ là a dua.

“Tin gì?” Tiền Duy Nhã không có đi qua, chỉ xoay người lại.

“Đương nhiên là tin tức về phó tổng cùng thư ký Y a!” Ba cô nhân viên lễ tân không buông tha hỏi, “Quan hệ của cô và thư ký Y tốt như vậy, cô hẳn là biết chuyện của cô ấy cùng phó tổng! Đừng keo kiệt như vậy a, nói ra nghe một chút, thỏa mãn tâm tình hiếu kỳ của mọi người một chút đi a!”

“Các cô cũng biết quan hệ của tôi và thư ký Y tốt à! Các cô cho tôi là cái loại người buôn chuyện lung tung sau lưng bạn mình sao?” Tiền Duy Nhã tức giận đáp trả một câu, bọn họ xem Thượng Tĩnh là cái gì a, gấu mèo hay là tinh tinh? Còn thỏa mãn lòng hiếu kỳ nữa chứ! Tò mò thì tự mình đến hỏi a! “Không cùng các cô tán dóc nữa, tôi phải đi làm rồi.”

“Cái gì chứ, không phải bạn thân là thư ký của phó tổng sao, phía sau lại cùng phó tổng cầu kết hôn!” Phía sau Tiền Duy Nhã truyền đến thanh âm vang dội, “Nói không chừng còn là kẻ thứ ba ấy chứ, mấy ngày hôm trước tôi tận mắt nhìn thấy phó tổng cùng bạn gái chính thức của anh ấy đi ra ngoài đấy! Hơn nữa phó tổng vẫn là trốn việc bởi bạn gái! Nói gì thì nói, người ta là bạn gái chính thức lại còn xinh đẹp, họ Y kia chỉ bằng một phần ba người ta

thôi!”

Tiền Duy Nhã trong lòng hờn dỗi, thật muốn đi tới và vào miệng của mấy kẻ đang nói chuyện! Nhưng cuối cùng vẫn là nhin xuống, chỉ xoay người, cười lạnh: “Hừ, đúng a! Cho dù cô ấy là tiểu tam, đó cũng là bản lĩnh của cô ấy! Nếu không các cô cũng đi làm tiểu tam, tiểu tứ cho tôi xem a! Các cô cho mình là cái tư sắc gì? Mấy hôm trước, tôi còn gặp bạn trai của cô ở ngay đại lộ, trước mặt mọi người đá cô, đi về phía một đứa con gái khác còn không xinh đẹp bằng Thượng Tĩnh!”

Nói xong liền xoay người bỏ đi, chỉ để lại phía sau một hồi âm thanh phát điên. Aizz! Đi theo Thượng Tĩnh lăn lộn đã nhiều năm như vậy, vẫn là có thể học được chút ít thứ, tỷ như một phần thông dong cùng bình tĩnh này, tiếp đó là bản lĩnh nói tức chết người khác không đền mạng!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Khi Y Thượng Tĩnh thức dậy, đã là mười giờ rưỡi. Lúc nhìn đồng hồ trên điện thoại di động xong Y Thượng Tĩnh đang ngồi trên sô pha liền bật nhảy dựng lên: “Tôi rồi tôi rồi, không phải mờ cuộc họp ban giám đốc sao? Minh sao lại ngủ? Bùi Nhĩ Phàm tại sao không đánh thức mình dậy?” Chợt phát hiện mình ngủ trên sô pha, hơn nữa còn là sô pha trong văn phòng của Bùi Nhĩ Phàm, “Minh sao có thể ngủ ở nơi này? Chẳng lẽ là Bùi Nhĩ Phàm đem mình đưa đến nơi này?” Lại nhìn thấy trên người mình đang đắp một miếng vải lông ngắn, trong lòng liền bắt đầu buồn bực, miếng vải này bình thường lúc mình trộm ngủ hoặc trong giờ nghỉ trưa văn phòng khi không người thì dùng để đắp ngủ! Mà bây giờ, qua tay Bùi Nhĩ Phàm cũng đắp trên người mình, nói cách khác, Bùi Nhĩ Phàm căn bản chính là biết rất rõ mình gan to mặt lớn nhàn hạ ngủ, lại còn tự mình chuẩn bị ‘đạo cụ’ tương ứng!

“Quá ghê tởm! Mấy lão già kia thật là quá ghê tởm! Căn bản chính là coi thường người ta mà!” Trương Giai Thành phần nhẹ- giọng nói từ bên ngoài truyền vào, phi thường lớn tiếng, có thể thấy được anh là đang phi thường tức giận, “Nhĩ Phàm, lúc đó sao cậu không phản bác bọn họ? Hoặc là giáp mặt vạch trần lời nói dối của cái lão già kia, trực tiếp trừ bỏ hẳn!”

“Cậu nhỏ tiếng chút! Thượng Tĩnh còn đang ngủ!” Bùi Nhĩ Phàm nhẹ giọng nói, nhưng đối với Y Thượng Tĩnh đang đứng ở phía sau cửa mà nói, lắng nghe kỹ, vẫn có thể nghe thấy, “Bây giờ còn chưa phải lúc, cái tớ muốn trừ là trừ tận gốc, khiến ông ta vĩnh viễn không thể đứng dậy!”

“Chúng ta đây còn phải nhẫn nhịn tới khi nào? Cậu không thấy hành động của bọn họ càng lúc càng lớn mật, càng ngày càng can rở sao?” Trương Giai Thành tuy rằng đã hạ giọng, nhưng sự tức giận trong giọng nói vẫn không giảm đi chút nào.

“Hiện tại không nói chuyện này nữa! Tai vách mạch rừng!” Bùi Nhĩ Phàm không nhanh không chậm nói một câu như vậy, “A Thành, phải giữ bình tĩnh, phải học được cách nhẫn nhịn, kẻ có thể cười đến cuối cùng mới là người thắng cuộc!”

“Phải a! Cậu là thánh nhân, thực có thể nhẫn!” Trương Giai Thành đành chịu nói, đồng thời cũng tới gần cửa văn phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm, liền muốn đưa tay đẩy cửa ra. Mà Y Thượng Tĩnh lúc này lại không biết là nên đi ra hay là nên trở về tiếp tục ngủ——hiển nhiên là cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ, không hy vọng bên thứ ba nghe thấy. Nếu quay trở lại ngủ, vậy bọn họ vừa tiến đến, không phải thấy bộ dạng lúc ngủ của cô sao, mặc dù cô thường ngủ trước mặt Bùi Nhĩ Phàm, nhưng vẫn là có chút xấu hổ; nếu đứng ở chỗ này, vậy không phải chứng tỏ mình đã nghe thấy bọn họ nói chuyện sao?! Aizz, làm thế nào mới tốt đây? Thật sự là tiến thoái lưỡng nan a! Quên đi, vẫn là mở cửa đi, cùng lắm thì bọn họ đem cô sa thải thôi, chắc sẽ không đến mức sẽ giết người diệt khẩu đâu. (HMC: trí tượng tượng bay xa ghê)

Vừa nghĩ xong, một tay ôm tấm vải, một tay xoay tay cầm, mở cửa ra.

Bên này, Trương Giai Thành đang muốn đưa tay mở cửa, lại bị Bùi Nhĩ Phàm ngăn lại. Trương Giai Thành đầu tiên là khó hiểu, sau lại nhớ đến trong phòng làm việc của cậu ta còn có người kia, vì thế đem tay của anh đẩy ra, nở nụ cười: “Ừa, người anh em, cậu có phải là quá khản trương hay không? Cùng lắm thì không vào cũng được, tớ cũng không thích xem cảnh cái thứ lười kia ngủ. A... A nha! Cửa thế nào lại bỗng nhiên chuyển động?”

Sau khi Y Thượng Tĩnh mở cửa ra, Trương Giai Thành bất ngờ bị lao tới, chân nhất thời không vững, cô trực tiếp bị anh đè ngã ở bên dưới. “Ai nha!” Y Thượng Tĩnh chỉ cảm thấy dưới móng một trận đau đớn, đầu cũng va vào sàn, đầu ong ong, đau đến chết lặng.

“Trương Giai Thành! Cậu...” Bùi Nhĩ Phàm thấy Trương Giai Thành đè ở trên người Y Thượng Tĩnh, hơn nữa còn là tư thế nam trên nữ dưới mờ ám, liền tức giận, giận Trương Giai Thành đè nặng Y Thượng Tĩnh, cũng giận chính mình không có kéo Trương Giai Thành lại, giận Y Thượng Tĩnh không sớm không muộn, lại mở cửa đúng lúc này (HMC: dấm chua quá!) Nhưng vừa thấy Y Thượng Tĩnh đau đến cắn răng, khóe mắt rung rung, tất cả lời trách cứ cũng nói không ra lời, vội vàng một tay đem Trương Giai Thành đẩy ra, đem Thượng Tĩnh nâng dậy, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Thượng Tĩnh, ngã à? Đau ở đâu?”

Anh hỏi ngã à? Bị một người hơn cả trăm cân (1 cân = 0.5kg) đè lên, có thể không ngã sao? Anh coi tôi là người sắt không bằng! Đau? Đương nhiên là móng đau nhất chứ hỏi nữa à! Nhưng điều này muốn tôi nói ra thế nào đây? “Không sao, chỉ là đầu rất đau!” Y Thượng Tĩnh không dám ở trước mặt hai người bọn họ xoa xoa móng, liền đưa tay lên, xoa nhẹ đầu.

“Uy! Người anh em, làm sao cậu có thể đối xử với tớ như vậy? Tớ cũng bị ngã mà! Cậu còn đẩy tớ?!” Trương Giai Thành bị Bùi Nhĩ Phàm đẩy ngồi trên mặt đất, thẳng thẳng la hét, “Trọng sắc khinh bạn, sông còn chưa qua khỏi mà đã bắt đầu đoạn cầu rồi!”

Bùi Nhĩ Phàm không có trả lời, chỉ đưa tay xoa nhẹ đầu Y Thượng Tĩnh, Y Thượng Tĩnh sững sờ, lúc này mới nhớ ra vừa rồi trên mặt Bùi Nhĩ Phàm lộ ra vẻ lo lắng với đôi mắt tràn ngập ôn nhu cùng động tác vô cùng nhẹ nhàng. “Lát nữa có muốn đi bệnh viện chụp phim, nhìn xem có bị làm sao hay không?” Bùi Nhĩ Phàm vừa xoa đầu Y Thượng Tĩnh, vừa hỏi.

“Ách... Không cần! Chỉ là bị ngã một chút, không sao cả!” Y Thượng Tĩnh theo trực giác lắc lắc đầu, nhưng hai mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm mặt Bùi Nhĩ Phàm, đồng thời hướng thụ đãi ngộ siêu cấp do phó tổng tự mình xoa đầu cho nhân viên, lòng cũng dao động theo tay hắn, một vòng, một vòng, lại gọn sóng.

Trương Giai Thành nhìn hành động hai người này đối với nhau, biết mình hoàn toàn không được để mắt đến, không cam lòng đành đứng lên, tự mình chạy đến chỗ sofa ngồi, xem cảnh phim ‘lãng mạn’, ‘ấm áp’ miễn phí.

“Tôi hỏi, cô có muốn đi chụp phim không, vừa rồi hình như nơi đó tiếp đất trước!” Bùi Nhĩ Phàm nói rất nghiêm túc.

Nhưng Y Thượng Tĩnh đột nhiên liền đỏ mặt, hơi xấu hổ, quay đầu thấy Trương Giai Thành đang cười với vẻ mặt rất đáng đánh đòn, nhất thời tức giận bốc lên, hai mắt tròn to, lớn tiếng rống: “Tôi nói không cần chính là không cần!” Sau đó liền chịu đựng nỗi đau đớn ở mông, cầm chặt lấy tấm vải trong tay, lấy lại tư thái hoàn mỹ như bình thường rồi rời đi.

“Ha ha ha!” Trương Giai Thành thấy Bùi Nhĩ Phàm bị quay ngoắc, buồn cười đến bỏ cả ra trên sofa, “Người anh em, cậu rất... rất không cho cô nàng mặt mũi! Cho dù cậu muốn nói, cũng nên tìm chỗ nào không có người ngoài rồi nói a! Cậu không thấy cô nàng vừa đứng lên liền nhin đau, chỉ nói đau đầu với cậu sao?”

“Tại sao cậu còn ở chỗ này?” Bùi Nhĩ Phàm buồn bực nhìn Trương Giai Thành, ba bước gộp thành hai đi đến bàn làm việc của mình, ngồi xuống, “Nếu như không có cậu vương bạn, cô ấy cũng sẽ không tức giận!”

“Tớ đương nhiên là phải ở trong này rồi! Bởi vì công việc của chúng ta còn chưa có bàn xong a!” Trương Giai Thành nói rất chi là đương nhiên, nhưng vẫn cười khoa trương như trước, “Nơi này chính là nơi làm việc, nếu các cậu muốn nói chuyện yêu đương, xin mời đi chỗ khác. Nếu các cậu thật sự muốn ở nơi này diễn cảnh sủng thật đạ thật, tớ cũng không ngại làm người xem miễn phí cho hai người!”

“Hừ!” Bùi Nhĩ Phàm không nói gì, chỉ là thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, “Được rồi, nhanh làm xong việc của cậu rồi rút về lầu 17 cho tớ!”

Mất mặt! Lại không phải là mất mặt bình thường! Mà là mất mặt tới cực điểm! Bùi Nhĩ Phàm chết tiệt, cho dù muốn hỏi cũng nhìn xem trường hợp a! Không đúng, anh ta nên biết là mình đang cực lực che dấu chứ, anh ta thế nào lại còn hỏi thẳng ra như vậy? Người thông minh như vậy, làm sao có thể không biết mình không muốn nói? Anh ta... Anh ta hẳn là có ý muốn mình khó xử trước mặt Trương Giai Thành đây mà!

Y Thượng Tĩnh loạn xạ đem tấm vải nhét vào chỗ trống trong tủ treo quần áo, bật máy tính lên, lại xoay người lấy túi xách của mình ra, chuẩn bị lấy ra cái mini game do chính mình viết kia—— hung hăng đập ‘Bùi Nhĩ Phàm’ một chút! Nhưng là, tìm đi tìm lại trong túi mãi, vẫn không tìm được cái đĩa đó!

“Áy? Tại sao lại không có a! Mình nhớ rõ ràng là ngày đó mình để ở trong túi mà!” Y Thượng Tĩnh đem tất cả đồ trong túi xách lôi hết ra, “Mấy ngày nay mình không có giặt qua túi, hẳn là vẫn còn đặt ở trong, sao lại không có? Chẳng lẽ là rơi mất? Không có khả năng a, vì sao những thứ khác đều không rơi, chỉ rơi cái đó? Đây cũng quá khéo đi!”

Được rồi, coi như là rơi đi! Thật khó chịu a, vốn định đánh một chút để trút giận, bây giờ đành phải đem cơn tức này giấu ở trong lòng rồi! Không chút để ý đem đồ đạc bỏ lại vào trong túi xách, lại bỏ vào tủ treo quần áo, vừa lúc, Y Thượng Tĩnh vừa ở trong lòng ‘măng’ Bùi Nhĩ Phàm, phải ăn cần thăm hỏi từ tổ tông chín đời trước đến con cháu chín đời sau của anh ta, nhưng nghĩ lại thấy như vậy rất thất đức, ngược lại ăn cần thăm hỏi từ đầu đến chân của hắn!

‘Ăn cần thăm hỏi’ xong rồi, tâm tình cũng thoải mái hơn hẳn. Nhập vào mật mã khởi động máy tính, bắt đầu công việc ngày hôm nay, thuận tay thu thập một chút tư liệu trên bàn làm việc của mình. “Hừ? Nơi này có phần tư liệu, lại là đưa đến tầng 16!” Tầng 16, không phải là tầng chỗ họ Lý kia sao? Ủm, may không phải tầng 15, bằng không thật đúng là không biết ra sao đối mặt với Sử Lộc đây! Đứng dậy, cầm tư liệu, đưa đến nơi cần đưa.

“Thư ký Giang, làm phiền đem phần tư liệu này đưa cho phó quản lý Lý dùm tôi!” Y Thượng Tĩnh cũng không có tự mình đem tư liệu đưa đến tận tay Lý Quốc Chính, chỉ đưa đến tay thư ký của ông ta, “Cám ơn cô nha!”

“Được!” Thư ký Giang đáp trả đơn giản, mặt không chút thay đổi, ngay cả nụ cười chuyên nghiệp cũng không có cho Y Thượng Tĩnh.

Y Thượng Tĩnh cũng không để ý, thư ký Giang là một thư ký có thâm niên trong công ty, không đùa không giỡn, ở trong công ty rất là nổi danh. Xoay người rồi đi thì lại phát hiện Sử Lộc từ văn phòng phó quản lý Lý đi ra, hai người đối mặt, Y Thượng Tĩnh bất giác có vài phần xấu hổ, ngày ấy hành vi của mình thật là rất không cho anh ta mặt mũi, nhưng nghĩ không ra biện pháp khác tự cứu mình.

“Thượng Tĩnh, xin chờ một chút.” Sử Lộc gọi Y Thượng Tĩnh lại, sau đó bước nhanh tới.

“Ách... Nơi này là phòng làm việc của thư ký Giang, có lời gì đi ra ngoài rồi nói đi!” Giọng Y Thượng Tĩnh bình tĩnh, mặt không thay đổi nói.

“Được!” Ở đây lòng Sứ Lộc, có chút thẹn với Y Thượng Tĩnh, nếu ngày đó Thượng Tĩnh không có thành công thoát đi, thì có lẽ hôm nay cô cũng sẽ không thể bình yên bình tĩnh đứng ở nơi này nói chuyện với mình. Nhưng là, nếu ngày đó mình không làm, hôm nay mình cũng sẽ không đứng ở chỗ này cùng cô nói chuyện.

Y Thượng Tĩnh chỉ là thản nhiên liếc nhìn lướt qua Sứ Lộc một cái, nói thật, tuy rằng trong lòng Y Thượng Tĩnh cảm thấy xấu hổ, nhưng hơn nữa là tức giận! Cũng là quen biết, Y Thượng Tĩnh bắt đầu dần thả lỏng cảnh giác đối với anh ta, luôn luôn ở trong lòng thuyết phục mình, anh ta là bạn học trung học với mình, bản thân mình không nhớ rõ người ta, mà người ta còn nhớ rõ mình, quý trọng phần tình cảm bạn học không dễ gì có được này. Huống hồ anh ta hình như là từ nơi khác đến thành phố này làm việc, một mình ở một thành phố xa lạ dốc sức làm việc thực vất vả, cũng rất là tích cực, cho nên là một bạn học cũ, chiếu cố anh ta nhiều hơn cũng là việc đáng làm. Coi như mình không thích anh ta, cũng không thể đem lời nói tuyệt, cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ với anh ta.

Nhưng anh ta thì sao, anh ta ngày đó lợi dụng mình nhất thời sơ sẩy, bỏ thuốc vào trong rượu! Anh ta làm như vậy là có mục đích gì? Mà người đi theo phía sau anh ta lại là có ý gì? Bọn họ thông đồng với nhau gài bẫy mình? Như vậy mục đích của người nọ là gì?

Mặc kệ mục đích của bọn họ là gì, tóm lại, anh ta làm cho mình mất đi tín nhiệm, cho nên, từ nay về sau, quan hệ giữa mình và anh ta chỉ có thể trở lại là người xa lạ!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Đi vào khúc cua cầu thang từ tầng 16 lên tầng 17, Y Thượng Tĩnh mặt không chút thay đổi nói với Sứ Lộc: “Có chuyện gì thì nói đi. Nơi này có vẻ yên tĩnh, lại ít người, không cần lo người ta lời ra tiếng vào.”

Sứ Lộc nhìn Y Thượng Tĩnh khóe miệng khẽ động, rốt cục mãi cũng không nói lời nào. Y Thượng Tĩnh nhìn Sứ Lộc, đột nhiên có chút ghét cái đèn ở chỗ đang đứng quá sáng, để mình có thể thấy rõ từng cái biểu tình trên mặt anh ta, cái loại bộ dạng muốn nói lại thôi này, là cái mà mình không ưa nhất; sự thâm tình trong mắt anh ta, mình vốn không thể thừa nhận; nổi áy náy trong thâm tình ấy, lại là cái bản thân cô hận nhất—— nếu lúc trước đã quyết định làm chuyện đó, bây giờ còn áy náy làm gì?

Ánh mắt chuyển động, sau đó khẽ tựa người lên vách tường, đầu cũng tựa vào tường. “Nếu anh muốn giải thích chuyện hôm đó, tôi cảm thấy không cần thiết”. Y Thượng Tĩnh chậm rãi mở miệng, anh ta không nói, thì cô đành phải nói vậy, “Dù sao hôm đó tôi cũng chưa có bị tổn thất gì nhiều.”

À! Vốn là muốn tìm cô để nói lời xin lỗi—— bằng trí thông minh của mình, cô không thể không biết rượu ngày hôm đó là bị bỏ thêm thuốc; nhưng hiện tại, cô dường như cũng không thêm đề ý đến hôm đó, ngữ khí nói chuyện cực kỳ lạnh nhạt, lạnh nhạt như thể hai người không quen biết gì, chỉ là hai kẻ xa lạ, không, hẳn là so với người xa lạ còn xa lạ hơn!

“Sau hôm đó, thân thể của em có chỗ nào không thoải mái không?” Nhưng Sứ Lộc vẫn quyết định hỏi một câu, anh cũng không tin người nọ chỉ bỏ thêm một ít thuốc ngủ trong rượu không thôi, “Có đi bệnh viện kiểm tra chưa?”

“Yên tâm, mạng tôi rất lớn, một chút thuốc hóa học sẽ không gây thương tổn gì tới tôi đâu.” Y Thượng Tĩnh mặt vẫn không chút thay đổi, sau đó mỉm cười, nhưng ở trong mắt Sứ Lộc lại hết sức chói mắt, “Kỳ thật còn phải cảm ơn anh, nếu không tôi thật chưa có nhìn rõ một số người đâu! Aizz! Y Thượng Tĩnh tôi nhìn người nhiều năm như vậy, lần đầu tiên sai lầm, liền được dạy dỗ nghiêm khắc đến như vậy. Ừm, tôi phải suy ngẫm lại thật kỹ, phản tỉnh chính mình.”

“Không phải như thế!” Sứ Lộc vội vàng nói, trên mặt có nỗi khổ cùng ăn năn không nói nên lời, “Thượng Tĩnh à, xin em đừng nói như vậy, anh chỉ là...”

“Kỳ thật như vậy cũng tốt.” Y Thượng Tĩnh cắt đứt lời anh, cười cười tự giễu, “Thời khắc nguy cấp mới biết được người nào là đáng để tín nhiệm, đáng để tin tưởng. Người bình thường hay nịnh hót mình, lại là người giúp mình một phen trong lúc khó khăn”. Cho nên, là cô thiếu Bùi Nhĩ Phàm một nhân tình, cho dù anh có khinh bạc cô, cô cũng sẽ không hận anh, cũng sẽ không đánh anh; vì thế, mới có thể bỏ thời gian nghỉ ngơi ở nhà, dành ra hai giờ, viết lại chương trình máy tính; vì thế, mới có thể bỏ qua ngày nghỉ, đề cam nguyện nghe anh phân phó, chạy đến thành phố này thành phố khác.

Sứ Lộc nghe thấy rất khó chịu, thực sự, những lời này so với trực tiếp nghe cô cự tuyệt mình thì còn khổ sở hơn. Ánh mắt nhìn cô chợt lóe lên bi thương, tim rất đau. Trong lời của cô, đã để lộ ra một tin, là cô cùng Bùi Nhĩ Phàm cũng không có gì, chuyện ngày ấy, chỉ là một cái có! Tiến lên một bước, đem Y Thượng Tĩnh ép vào tường, mãnh liệt hôn xuống.

Y Thượng Tĩnh nhìn khuôn mặt kia bỗng nhiên được phóng đại, hơi thất thần, sau đó bắt đầu giãy dụa, nhưng là chính cô vừa rồi cũng không có đứng vững, thân thể tựa lên tường, hơn nữa Sứ Lộc dùng sức vây khốn cô, đứng rất vững thân. Mà hậu quả của giãy dụa đó là thân thể của chính cô cũng sắp lại gần anh ta hơn, nụ hôn của anh ta càng thêm sâu. Từ bỏ việc giãy dụa, đem người mình tựa thêm sát vào tường, lạnh lùng nhìn anh ta.

Khi Sứ Lộc buông Y Thượng Tĩnh ra thì trong lòng cũng làm kỹ công tác chuẩn bị nhận một cái bạt tai. Nhưng, Y Thượng Tĩnh cái gì cũng không làm,

chỉ là gương mặt không chút cảm xúc nhìn lại, mặt không đỏ, trong mắt càng không có một tia xấu hổ, phần nộ, oán hận, nếu có thì chỉ là lạnh nhạt thờ ơ. Điều này khiến Sử Lộc thật sự hoảng hốt, Thượng Tĩnh quá lạnh lùng, phản ứng quá bình thản, bình thản đến mức làm cho anh cảm thấy không khí lúc này thực áp lực, áp lực đến không thể thở được.

Y Thượng Tĩnh đứng vững người, hai tay nắm chặt, khế cắn lưỡi của mình, ổn định tâm tình. Sau đó xoay người, đi lên tầng 17.

“Thượng Tĩnh, thực xin lỗi!” Sử Lộc hạ thấp giọng, nói câu xin lỗi.

Y Thượng Tĩnh không trả lời, cũng không có dừng bước. Sử Lộc nhìn bóng lưng Y Thượng Tĩnh rời đi, khóe mắt hơi ngấn nước mắt, nờ nự cười tự giễu, thầm nói với chính mình: Sử Lộc, mày thật sự hết hy vọng rồi, cũng có thể buông tha cho si niệm của bản thân rồi. Nếu cô ấy tức giận, cho mày một cái tát, điều đó chứng tỏ trong nội lòng cô ấy còn có một vị trí nhỏ dành cho mày, nhưng cô cái gì cũng không làm, chỉ lạnh lùng nhìn mày, rõ ràng, mày ở trong lòng của cô chả là cái gì cả. (HMC: Ô, vẫn còn có tự mình hiểu lấy, ko đến nỗi hết thuốc chữa)

Khi Y Thượng Tĩnh đi lên tầng 18 thì lệ đã rơi đầy mặt rồi, đứng ở trước cửa, lấy tay lau nước mắt, hít sâu một hơi, đẩy cửa tiến vào. Bùi Nhĩ Phàm vừa mới đi ra tự pha cà phê cho mình, liền đụng phải Y Thượng Tĩnh hốt mất đang hồng hồng.

“Cô khóc à?” Tuy rằng khoảng cách giữa Bùi Nhĩ Phàm và Y Thượng Tĩnh có hơi xa một chút, nhưng vẫn thấy rõ vết nước mắt chưa khô trên mặt Y Thượng Tĩnh.

“Không có.” Y Thượng Tĩnh đi thẳng về vị trí của mình, cũng không thèm nhìn Bùi Nhĩ Phàm một cái, “Vừa rồi nhìn cái gì đó, vì không mang kính nhìn không được rõ, cho nên dùng sức nhử mắt xem, làm cho mắt hơi đau.”

Kính? À, đúng rồi, quên nói với cô, kính của cô đang ở chỗ anh. Nhưng thật sự giống như lời cô nói sao? Bùi Nhĩ Phàm đương nhiên sẽ không tin tưởng cái cố gắng ép mà Y Thượng Tĩnh bịa ra. Đi đến trước bàn Y Thượng Tĩnh, đặt cái tách trên tay xuống, muốn tra hỏi Y Thượng Tĩnh cho kỹ, lại phát hiện môi của cô hơi sưng, bản thân từng trải qua tình trường nhiều năm Bùi Nhĩ Phàm đương nhiên có thể nhìn ra môi kia là vì sao sưng lên. Lập tức liền trầm mặt xuống, không lạnh không nhạt hỏi: “Là ai làm?”

“Cái gì mà ai làm?” Y Thượng Tĩnh lúc này tâm tình không tốt tới cực điểm, rất muốn tìm cách để phát tiết, lại đúng lúc có người chen ngay trước họng sủng, “Anh hung hăng cái gì, đừng tưởng rằng tôi không tức giận thì có nghĩa là tôi không có tính tình! Tự dưng chạy tới đối quất vào mặt tôi? Có bản lĩnh sao không đi quất mấy lão già kia kia? Từ khi làm cái chức thư ký quý quái này, tôi chưa từng có ngày nào yên ổn, trong công ty thì đồn đãi âm ỹ, còn có người cố ý tung tin đồn, sau đó muốn đối mặt với anh bằng mọi cách để gây khó dễ, lại còn thêm bị người khác tính kế! Nay, tôi thật không biết tôi ở chỗ này vì cái gì, mỗi ngày đi làm đều phải cận thận đề chừng, nhìn sắc mặt đồng nghiệp, còn phải đề phòng người khác tính kế với mình—— tên kia đầu óc quả thực có bệnh, ông ta tính kế tôi làm cái gì, tôi chỉ là một thư ký nhỏ nhoi, có thể ảnh hưởng gì đến hắn? Ông ta muốn làm cái gì thì làm, ông ta muốn trộm công giảm lương thì cứ đi mà làm, ông ta muốn hối lộ quan viên thì đi mà hối lộ, ông ta muốn làm tổng tài thì đi mà làm, tôi tuyệt sẽ không ngăn trở, càng sẽ không ảnh hưởng gì đến ông ta, ông ta dựa vào cái gì tính kế tôi? Còn có họ Sử kia nữa, anh ta tại sao lại muốn giúp đỡ ông chứ, anh ta không phải bạn học với tôi sao? Anh ta làm sao có thể làm như vậy?”

Bùi Nhĩ Phàm thấy khuôn mặt Y Thượng Tĩnh thập phần tức giận, tròng lớn mắt, la lớn, cũng trầm mặc không nói gì, chờ cô phát tác xong, nghe lời nói tức giận của cô. Hóa ra cô cũng không phải không thêm đề ý đến cái nhìn của người khác, chỉ là có thể khống chế tốt tâm tình của mình mà thôi, nhưng hôm nay nhất định là đã có người chọc đến cô, chính mình lại vừa vận châm ngòi. Bất quá, nghe lời cô nói, thật đúng là chuyện cô biết được cũng không ít! Nhưng câu nói cuối cùng của cô là có ý gì? Chẳng lẽ giữa cô cùng Sử Lộc thật sự có cái gì sao? “Cô thực đề ý trợ lý Sử?” Bùi Nhĩ Phàm đem nghi vấn trong lòng nói ra.

“Đề ý?” Y Thượng Tĩnh nhớ lại việc vừa rồi, trong lòng càng phát hỏa, “Tôi cần gì phải đề ý? Tôi không quen anh ta, ta đề ý cái gì? Từ nay về sau, anh ta chính là đối tượng được liệt vào danh sách không cần nhìn, mà người nọ, sẽ là đối tượng tôi cần đá kích—— người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta tất phạm người!”

Ách... Ý của cô hẳn là muốn tiến hành trả thù. Tính thù dai của cô mình đã được kiểm chứng, ngay cả một ly cà phê liền có thể biến đổi đa dạng đến gãy vỡ rồi, huống chi là tiến hành xâm hại nhân thân đối với cô? “Cô chỉ là một thư ký nhỏ bé, cô có thể làm được gì?”

“Không phải còn có anh nữa sao?” Sử dụng tài nguyên một cách hữu hiệu, Y Thượng Tĩnh rất tôn trọng điều đó, “Các anh không phải luôn đối đầu với hắn sao? Hơn nữa tôi còn nghe nói gần đây cổ phiếu phân tán của công ty chúng ta đều bị một người thu mua rồi, các anh còn không lo sao? Hiện tại thêm một chiến hữu vĩ đại là tôi đây, có thể giúp đỡ các anh làm rất nhiều chuyện nha!”

“Nghe qua thực có lực hấp dẫn, chỉ là, tôi không thích đem việc công xen lẫn việc tư, cho nên, cô nếu như muốn thực hiện ý nguyện trả thù của cô, thì vẫn là nên nghĩ biện pháp khác đi!” Bùi Nhĩ Phàm cười thản nhiên, ánh mắt dừng lại ở đôi môi hơi sưng lên của Y Thượng Tĩnh, “Bất quá, tôi sẽ giúp cô một việc khác.”

“Giúp tôi cái gì?” Hừ, xem như anh lợi hại! Bất quá, như vậy cũng tốt, anh ta cũng không có hại gì đến mình, mình cũng vậy không có gì tổn thất, nếu như đi trả thù anh ta, thật sự có chút vô lương tâm. Dù sao Bùi Nhĩ Phàm đều đã đem anh ta kéo xuống, đến lúc đó kết quả của anh ta sẽ không tốt hơn là bao. Đã có người giúp mình báo thù, sao không ngồi xem cuộc vui chứ? Sau khi la hét một chút, lại tự mình an ủi một phen, tâm tình cũng khá lên rất nhiều. “Tôi rất khỏe, không có việc gì cần phiền phó tổng hỗ trợ.” Ánh mắt của anh có chút là lạ, giống như muốn ăn thịt người vậy.

“Trong phòng làm việc của tôi có kem đánh răng cùng bàn chải đó, nếu cô muốn súc miệng, tôi sẽ cho cô mượn.” Bùi Nhĩ Phàm bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Ách... Anh ta có ý gì? Chẳng lẽ mình bị hôi miệng? Không có nha! Tình trạng răng miệng của mình, mình vẫn là rất rõ ràng. Bất quá, nghĩ đến chuyện bức mình vừa rồi, cảm thấy có chút ghê tởm, thật đúng là muốn súc miệng mà! “Được! Bất quá, tôi muốn cái hoàn toàn mới, tôi không thích xài chung

bàn chải đánh răng với người khác!” Bàn chải đánh răng và nam nhân đều không thể dùng chung với người khác, đây là nguyên tắc của Y Thượng Tĩnh.

“Đương nhiên là hoàn toàn mới.” Bùi Nhĩ Phàm nở nụ cười, là nụ cười sâu đến đáy mắt. “Tôi cũng không thích người khác xài chung đồ đạc với mình, chỉ là, nếu người đó là bà xã tôi, tôi có thể suy nghĩ.”

Vậy anh đi lấy một bà xã về không phải được rồi sao? Y Thượng Tĩnh trợn trắng mắt, anh có suy nghĩ đó chỉ là chuyện nhà của anh thôi không! Bất quá, bà xã trong miệng anh ta là ai chứ, có phải là vị mỹ nữ họ Phùng kia hay không? Aizz, nghĩ cái gì mà nghĩ, bất kể người đó là ai, cũng đâu liên quan gì tới mình? Nghĩ có hay không làm cái gì? Còn không bằng nghĩ xem buổi trưa hôm nay nên ăn cái gì mới ngon! À, đúng rồi, giữa trưa còn phải đi mua kính mắt, không có kính, neho mắt nhìn máy tính thật sự là quá mệt mỏi!

“Y Thượng Tĩnh!” Tiền Duy Nhã bung đồ ăn đến, ngồi xuống bên cạnh Y Thượng Tĩnh, cười đến vẻ mặt sáng lạn. Y Thượng Tĩnh gật đầu, tiếp tục ăn cơm trưa. “Ủây, cậu hôm nay có chút khác thường nha!” Tiền Duy Nhã đương nhiên sẽ không để dàng như vậy buông tha Y Thượng Tĩnh—— nhất định một màn lúc sáng nay, thật sự là rất kinh động!

“Khác thường cái gì a, mình vẫn còn hai con mắt, một lỗ mũi, một cái miệng nha!” Y Thượng Tĩnh quay đầu, vừa cắn một miếng đồ ăn vừa nói, lại cảm thấy như vậy rất không lễ phép, vì thế đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống. “Mình mới là cảm thấy cậu có điểm không bình thường đấy! Cười đến sái cả quai hàm thế kia, có phải hay không cuối tuần này Bình Tùng nhà cậu lại cho cậu cái gì kinh hi gi rồi?”

“Không có đâu! Chủ nhật đi về quê anh ấy, mình nói với cậu a, bạn bè dòng họ nhà anh ấy thật sự là nhiều lắm, mình còn nhớ không hết...” Nói được một nửa, Tiền Duy Nhã liền dừng lại, trừng mắt nhìn lại Y Thượng Tĩnh, “Đáng giận, trong lúc lơ đãng lại bị cậu nói tránh sang chuyện khác rồi!”

“Mình không có ép cậu nha, là cậu tự nguyện tiếp lời của mình!” Y Thượng Tĩnh bắt đắc dĩ cười cười, tiếp tục ăn, hai mắt vô tội chớp chớp.

“Vâng, vâng, vâng!” Tiền Duy Nhã thấy gặp hạn, dù sao việc này cũng không phải lần đầu tiên, “Aizz, cậu mau nói cho mình biết, cậu cùng thù trưởng vô lương của cậu làm sao vậy, mới hai ngày không gặp cậu, cậu liền giống như chim nhỏ nép vào người dựa ở trong ngực người ta. Thứ sáu tuần trước không phải nghe cậu nói, cậu muốn đi xem mắt sao, như thế nào giờ đối tượng lại chuyển qua phó tổng rồi?”

Cái gì chim nhỏ nép vào người? Đây là chuyện khi nào chứ? “Ủây, Nhã! Cậu đừng ăn nói lung tung, mình khi nào thì giống như chim nhỏ nép vào người dựa vào trong lòng họ Bùi kia chứ?” Y Thượng Tĩnh mặc dù không biết Tiền Duy Nhã sao nghĩ thế, nhưng trong lòng lại có điểm trống rỗng, hai lần bị Bùi Nhĩ Phàm đưa về nhà, hơn nữa còn là trong tình huống mình đang ngủ, nói không ôm qua, ai tin a! Huống chi hôm kia còn... Aizz, lại nghĩ đi đâu rồi?

“Cậu đừng cho rằng mình không biết nhá!” Tiền Duy Nhã bĩu môi, “Sáng hôm nay, ở chỗ thang máy, cậu tựa vào trong lòng phó tổng, về mặt chim nhỏ nép vào người ta mà ngủ. Buổi sáng lúc đi làm mọi người đều thấy, cậu cũng đừng giả ngu với mình!”

Buổi sáng? Buổi sáng! Y Thượng Tĩnh nhớ tới buổi sáng lúc đi làm thì chính mình tựa hồ là dựa vào Bùi Nhĩ Phàm chớp mắt, sau đó liền ngủ mất. “Á! Không thể nào!” Nhẹ buông tay, thìa lập tức rơi trên mặt đất.

“Này, cậu làm gì lớn tiếng dữ vậy? Rất hưng phấn à!” Tiền Duy Nhã vỗ vỗ khuôn mặt còn đang ngơ ngác của Y Thượng Tĩnh, aizz, da của cậu ấy thật tốt, chưa bao giờ chăm lo bảo dưỡng, cũng không có dùng đồ trang điểm đắt tiền, là thiên nhiên tinh khiết a, nếu như làn da của mình tốt bằng một nửa của cậu ấy thì hay biết mấy!

“Á!” Y Thượng Tĩnh theo bản năng đưa tay xuống nền nhà, sờ sờ liền tìm được thìa, để lên trên bàn cơm, sau đó lại đứng dậy đi lấy một cái thìa khác, trong lúc đó, đầu óc Y Thượng Tĩnh vẫn trong trạng thái trống rỗng.

“Thượng Tĩnh, cậu sao vậy?” Tiền Duy Nhã nhìn bạn thân không có một tia tức giận, động tác thực máy móc, liền không nhịn được, “Này, cho dù cậu đang hưng phấn cũng bày ra vẻ hưng phấn đi, sao lại biểu hiện giống như kẻ ngốc thế kia? Chẳng lẽ cậu hưng phấn đến nỗi biến thành đồ ngốc rồi?”

“Cậu mới là đồ ngốc!” Y Thượng Tĩnh trực tiếp liền đem những lời này ném trả về cho Tiền Duy Nhã, sau đó nghiêm trang hỏi, “Nhã, cậu nói cho mình biết, buổi sáng thấy chuyện này có bao nhiêu người? Bây giờ là không phải trong công ty đều đang xì xầm chuyện mình cùng Bùi Nhĩ Phàm sớm có quan hệ mờ ám rồi chứ?”

“Nhắc đến cái này cũng nên nghe một chút!” Tiền Duy Nhã mát mẻ buông một câu, “Người ta xì xầm cậu là tiểu tam, phá hỏng tình cảm của Bùi phó tổng cùng bạn gái anh ta! Còn nói cậu trâu già gặm cỏ non, xuân tâm dao động, ngay cả em trai nhỏ hơn mình hai tuổi cũng không buông tha!”

Tiểu tam? Trâu già? Trời ạ! Đây là đang nói cái gì a? “Nhã, mình nói với cậu nha!” Y Thượng Tĩnh vội vàng kéo tay Tiền Duy Nhã, nghiêm túc nói, “Mình cùng họ Bùi kia đích thực không có gì cả! Chúng mình thật sự chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, còn những chuyện khác, đều là giả dối, là tin đồn, cậu phải tin mình! Cậu có biết không?”

Bùi phó tổng đã có bạn gái, hơn nữa quan hệ không tệ, cũng đã đến khách sạn thuê phòng rồi, mình là tận mắt nhìn thấy!”

“Hắc! Cậu cho mình là kẻ ngốc à! Mình đều tận mắt nhìn thấy rồi, cậu nói mình có thể không tin sao?” Tiền Duy Nhã rút tay về, “Mình nói với cậu nha Y đại tiểu thư, cho dù cậu thật sự cùng Bùi phó tổng có cái gì cũng không sao cả, các cậu nam chưa vợ, nữ chưa chồng, nam tuấn, nữ mỹ, lại mỗi ngày gặp mặt, lâu ngày sinh tình cũng là chuyện có thể tha thứ, có cần phải cố che giấu như vậy không? Hơn nữa, phó tổng làm việc ở đây lâu như vậy, cũng chưa gặp qua bạn gái anh ta, người mà cậu gặp kia, không nhất định là của bạn gái anh ta.”

Lâu ngày sinh tình? Có sao? “Nhã, giữa chúng mình thật không có cái gì cả, cậu phải tin tưởng mình!” Y Thượng Tĩnh không kịp ngẫm nghĩ, vội vàng nói, “Mình đã nói với cậu rồi, chuyện sáng nay, hoàn toàn là ngoài ý muốn! Ngày hôm qua mình đi theo Bùi phó tổng tăng ca công tác, sau đó lại đi suốt đêm để trở về, cho nên có chút ngủ không đủ...”

... Cậu cũng biết mà, mình trong ngày thường đều thích dựa người ta ngủ, cho nên, khi mình đã buồn ngủ, liền quên bên người là ai rồi, cứ vậy mà dựa vào cánh tay của anh ta một chút. Nhưng mình chỉ nhích lại gần tí thôi, tuyệt đối không có gì giống như chim nhò nép vào người!”

“Ừ, được rồi. Chúng ta trước không thảo luận vấn đề cậu có ôm Bùi Nhĩ Phàm hay không. Chúng ta giờ sẽ thảo luận một vấn đề khác!” Tiền Duy Nhã quyết định hôm nay sẽ lên lớp cho Y Thượng Tĩnh một bài học thật tốt, cô phân tích vấn đề tình cảm của nàng, “Chúng ta trước nói tới chuyện, khi cậu rất buồn ngủ, nếu bên cạnh của cậu có một người, nếu người nọ không phải mình, cũng không phải một người bạn tốt khác của cậu, thí dụ như, là Sừ Lộc, trợ lý Trương, hay là Bình Tùng nhà ta hoặc là bạn học cũ hay bạn bè quan hệ bình thường của cậu, cậu sẽ dựa vào sao?”

“Đương nhiên sẽ không!” Y Thượng Tĩnh thập phần khẳng định trả lời, “Cậu cho rằng mình là ai chứ, người nào cũng có thể dựa vào chắc, mình cho dù muốn nhàn hạ đi đường, cũng phải xem người bên cạnh!”

“Tốt! Chúng ta nói vấn đề tiếp theo!” Tiền Duy Nhã thật cao hứng với câu trả lời của Y Thượng Tĩnh, “Trừ bỏ ở trước mặt của mình, người nhà và bạn tốt của cậu, cậu có thể ngủ ở trước mặt người khác mà không hề phòng bị sao?”

“Đương nhiên không có nha! Đừng nói ngủ ở trước mặt người khác, ngay cả ngáp, mình cũng không! Như vậy thực thất lễ, hơn nữa, mình cũng không có cách nào ngủ được.”

“Tốt lắm! Chúng ta lại tiếp tục nói đến vấn đề kế tiếp! Vẫn là trừ bỏ mình, người nhà và bạn tốt của cậu ra, cậu có thể dễ dàng tha thứ người khác chạm vào cậu, hoặc tiến sâu thêm một bước nữa, cái mình là nói trừ bỏ bắt tay và ôm mang tính lễ phép ra?”

“Đương nhiên là không cho phép! Cậu cho mình là ai, nói ôm liền ôm? Trừ khi bị bắt buộc, lần sau thấy hấn ta, mình liền xem như không biết hấn, lơ đẹp hấn—— huống chi mình thường không mang kính, cho dù là thoáng lướt qua, mình còn chưa chắc đã thấy hấn ở đâu!”

“Phi thường tốt!” Tiền Duy Nhã cười đến càng ngày càng vui vẻ, cuối cùng, vỗ tay một cái, sau đó lại chụp lên vai Y Thượng Tĩnh, “Nói tóm lại, Bùi phó tổng ở trong lòng của cậu có địa vị không tầm thường. Cậu có thể chủ động dựa vào người Bùi Nhĩ Phàm, cậu có thể ngủ trước mặt anh ta, cậu còn có thể chấp nhận anh ta chạm vào cậu. Những điều này cho thấy, anh ta ở trong lòng cậu hay là trong lúc bất tri bất giác, cậu đã tin tưởng anh ta hoàn toàn, cậu có thể ý lại anh ta, cũng có thể bộc lộ ra con người thật của mình ở trước mặt anh ta! Cậu nói xem, điều này có nghĩa là gì? Y đại tiểu thư!” (HMC: sa lưới rồi chứ còn gì nữa)

“Ách...” Sau khi nghe Tiền Duy Nhã phân tích xong, Y Thượng Tĩnh lâm vào trầm tư: Nhã nói một chút cũng không sai! Từ lần đầu tiên sau khi nghỉ ở trên xe anh ta, về sau chỉ cần ngồi lên xe của anh ta, không đứng, hấn là nơi nào có anh ta, liền cảm thấy không an toàn; không ghét ngực của anh ta, thậm chí còn có thể dựa vào anh ta ngủ thật say; cũng không chán ghét sự đụng chạm của anh ta—— ngày ấy sau khi hôn anh ta, cũng không cảm thấy ghê tởm—— việc đây cùng với việc bị Sừ Lộc hôn cảm giác hoàn toàn khác: quan trọng nhất là vừa mới vừa rồi còn nổi cáu ở trước mặt Bùi Nhĩ Phàm, mình ngay cả một câu xin lỗi đều không có! Còn nói muốn trả thù gì đó nữa... Lời lẽ thật hung hăng, có phải hay không quá quen thuộc rồi, nên cảm thấy cho dù bị hấn thấy bộ mặt khác của mình cũng không sao? (HMC: xong hoàn toàn rồi)

“Còn nữa, cậu chưa bao giờ tặng ca, sao đột nhiên lại tặng ca? Sáng hôm qua cậu không phải nói cậu phải tới công ty xử lý công việc sao? Như thế nào lại là đi theo phó tổng chạy đến thành phố khác rồi? Cậu hy sinh thời gian ngủ của mình đi làm một chuyện không quan hệ tới mình, cái này cũng không giống với phong cách làm việc của cậu nha!”

“Kỳ thật, mình tới tặng ca là có nguyên nhân, bởi vì mình thiếu Bùi Nhĩ Phàm một cái nhân tình, cho nên mình mới đến tặng ca!” Y Thượng Tĩnh mặt không đỏ tim không đập nói đến cái lý do mà bản thân đã sớm nhận định.

“Hừ! Lừa người khác còn có thể, muốn lừa mình không dễ đâu! Mình còn không biết cái tính cẩn thận của cậu ư!” Tiền Duy Nhã rất không nể tình béc trắn lời nói dối của Y Thượng Tĩnh, không chút để ý nói, “Nếu như nói lấy nợ nhân tình đến tình, cậu chả phải còn thiếu Sừ Lộc nhân tình sao—— trước đó vài ngày, người ta mỗi ngày giúp cậu mua cơm, lại nói đến mình—— mình mỗi ngày gọi cậu ăn cơm trưa, hơn nữa còn là vừa gọi liền gọi bốn năm món! Sao không thấy cậu nói quá cái gì?”

Mình nhờ cậu giúp làm chút tư liệu, cậu còn ra điều kiện với mình! Đây là cách cậu trả nhân tình à!”

“Ách... Hai người chúng ta còn nói thiếu nhân tình cái gì a, như vậy liền rất khách khí rồi!” Y Thượng Tĩnh cười hi hi nói, sau đó lại trở nên nghiêm túc lên, “Về phần thiếu Sừ Lộc, mình đã trả sạch, hiện tại, mình cùng anh ta chỉ là đồng nghiệp cùng công ty mà thôi, trừ cái đó ra, không còn quan hệ nào khác! Cho nên, xin cậu về sau đừng đem chuyện của anh ta nói với mình, cũng không cho phép lộ ra bất cứ tin tức gì của mình cho anh ta, bao gồm cả chuyện mình đã đổi số di động!”

“Hửm? Như thế nào đột nhiên nghiêm túc như vậy? Chẳng lẽ giữa các cậu đã xảy ra chuyện gì à?” Tiền Duy Nhã tò mò hỏi, có thể làm cho Y Thượng Tĩnh nghiêm túc như vậy, chính thức yêu cầu mình như thế, quen biết cậu ấy qua nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy.

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì!” Y Thượng Tĩnh biết tính tình Tiền Duy Nhã, nếu quả thật đem chuyện xảy ra hai ngày trước nói cho cậu ấy biết, cậu ấy chắc chắn sẽ đi tìm Sừ Lộc tính sổ, sau đó làm dư luận xôn xao. “Ngày khác mình sẽ nói cho cậu biết!”

“Aizz! Sao lại làm mình tụt hết cảm hứng?” Tiền Duy Nhã không hài lòng, “Cậu còn xem là mình là bạn của cậu nữa không?”

Nếu là bạn liền nói, nếu không phải liền tránh sang một bên để mình đi!”

“Được rồi, nhưng sau khi mình nói, cậu không được tức giận, càng không được có ý nghĩ gì khác, lại phải giúp mình giữ bí mật, mọi chuyện còn lại đều giao cho mình mình xử lý, biết không?”

“Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy? Cậu nói đi! Nói đi, mình nghe à!” Ánh mắt sáng như ánh mặt trời lại lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt Tiền Duy Nhã, Y Thượng Tĩnh nhẹ nhàng cười, dùng ngữ khí thực bình thản đem chuyện hai ngày trước nói sơ lược qua một lần, tự nhiên là cất bỏ “chuyện tình” giữa mình và Bùi Nhĩ Phàm.

“Sử Lộc thật sự làm như vậy sao?” Khi Tiền Duy Nhã nghe Y Thượng Tĩnh nói tới Sử Lộc thì chen ngang hỏi một câu, nhưng Y Thượng Tĩnh không đáp, tiếp tục nói, lại nói đến đoạn sau khi gặp Bùi Nhĩ Phàm, Tiền Duy Nhã liền bắt đầu cười mờ ám. Sau khi nói xong, câu đầu tiên Tiền Duy Nhã nói không phải là: “Mình phải đi tìm Sử Lộc để hỏi cho ra nhẽ” hay là “Mình muốn đi tìm anh ta tính sổ!” Mà là: “Cho nên, từ chuyện hai ngày trước, Bùi Nhĩ Phàm ở trong lòng của cậu thật đúng là không tầm thường đâu! Này! Thượng Tĩnh, hai người các cậu có phải đang thầm thích nhau không—— hai người đều có ý với nhau, nhưng vẫn chưa nói ra?”

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cả buổi chiều hôm đấy, trong đầu Y Thượng Tĩnh chỉ vang lên lời Tiền Duy Nhã: “Hai người các cậu có phải đang thầm thích nhau không—— hai người đều có ý với nhau, nhưng vẫn chưa nói ra?”

Thật sự là có tâm tư khác với Bùi Nhĩ Phàm sao? Y Thượng Tĩnh không ngừng thầm hỏi chính mình, nếu như không có, vậy thì tại sao khi anh ta hôn mình thì tim lại đập như trống, hơn nữa mỗi khi anh ta nhích lại gần mình thì đều không nghĩ ngợi được gì nữa?

Không thể nào có loại tình cảm này! Anh ta nhỏ hơn mình hai tuổi, trước giờ, mình không phải đều ghét đàn ông nhỏ tuổi hơn sao? Sao có thể đi thích một tên nhỏ tuổi hơn mình chứ?

Thế nhưng, rõ ràng là có cảm giác với anh ta, đây là chuyện có thật không thể bàn cãi! Nhìn thấy anh ta, tim sẽ đập nhanh; nhìn thấy anh ta, sẽ có thứ cảm giác gọi là an toàn xao xuyến trong lòng; nhìn thấy anh ta, toàn thân sẽ không tự chủ được mà trở nên thoải mái, rồi ngủ trước mặt anh ta; nhìn thấy anh ta, trong lòng thoải mái, sẽ đấu võ mồm với anh, sẽ cùng anh đấu trí, sẽ cùng anh... Y Thượng Tĩnh, chết mảy rồi, mảy đã yêu một tên đàn ông nhỏ tuổi hơn mảy! Hơn nữa còn là một tên từng giờ từng phút bắt nạt mảy! Quan trọng nhất là, anh ta cũng không phải là một người độc thân, anh ta có một cô bạn gái xinh đẹp hơn mảy gấp trăm lần! Lần này, chết mảy thật rồi!

Lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Tiền Duy Nhã: Nhã, cậu nói xem, có phải có rất nhiều thư ký thích cấp trên của mình không? Nếu cấp trên đã có người mình thích, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Tin nhắn trả lời: Không biết à! Hẳn là có rất nhiều! Dù sao mình nghe nói, rất nhiều thư ký chỉ có hai con đường: thư ký tốt số, thì trở thành bà xã của cấp trên; còn số không tốt, thì trở thành tình nhân của cấp trên.

Cậu hỏi cái này để làm gì?

Trả lời: Không có gì, thuận miệng hỏi một chút thôi.

Y Thượng Tĩnh thở dài: tình huống của mình bây giờ hẳn là chưa đến mức thảm, ít nhất còn chưa tới mức làm tình nhân. Ngay lúc này cất giấu hết tất cả cảm xúc, hẳn là còn kịp—— phân tình cảm không nên có này cũng coi như phát hiện ra sớm, nếu không thì sẽ gây sai lầm. Đúng vậy! Không chấp nhận làm kẻ thứ ba, loại tình huống như Nhã nói cũng sẽ không thể xảy ra! Không đúng, kỳ thật biện pháp giải quyết tốt nhất có hai cái: hoặc là từ chức; hoặc là mau chóng tìm bạn trai, như vậy sẽ không phạm sai lầm. Nhưng sau khi từ chức, có thể dễ dàng tìm được một chỗ làm mới như vậy sao? Nhưng tìm bạn trai, thì đi nơi nào để tìm một người mà mình có thể chấp nhận, đặc biệt là trong tình huống lòng mình có người khác, quen với bất kỳ ai cũng đều không công bằng đối với người đó.

“Thư ký Y, làm ơn pha giúp tôi ly cà phê.” Đường dây trong vang lên, cắt đứt ý nghĩ đang miên man của Y Thượng Tĩnh.

Năm phút sau, Y Thượng Tĩnh bưng một tách trà vào phòng làm việc của Bùi Nhĩ Phàm. “Phó tổng, trà của ngài.” Giống như mọi lần, bình tĩnh nói, nụ cười chuyên nghiệp lại hiện lên trên mặt, nếu quyết định muốn cất giấu phần tâm tư không nên có này, vậy phải làm cho thật chu đáo.

“Thứ tôi muốn là cà phê!” Bùi Nhĩ Phàm tiếp tục công việc trong tay, cũng không ngừng đầu lên.

“Tôi biết! Nhưng phó tổng hôm nay đã uống hai tách cà phê rồi. Cho nên tôi thay phó tổng rót chén trà.” Y Thượng Tĩnh kiên định nói.

Bùi Nhĩ Phàm nhướn mày, hôm nay Y Thượng Tĩnh xảy ra chuyện gì vậy, cô luôn luôn chỉ biết nghe lệnh hôm nay lại bắt đầu quản chuyện khác rồi? Trước kia bắt luận anh một ngày muốn uống mấy tách cà phê, cô cũng không để ý tới, chỉ cần anh lên tiếng, cô sẽ bưng vào một tách “cà phê” nhạt thật là nhạt—— tuy rằng rất nhạt, nhưng nhất định vẫn là cà phê.

Ngẩng đầu, nhìn ánh mắt kiên định của cô, vài phần nghi hoặc vài phần cao hứng: vừa không hiểu cô hôm nay vì sao lại khác thường, nhưng thật cao hứng vì cô cư nhiên lại chú ý anh uống mấy tách cà phê, đây là không phải cho thấy anh ở trong lòng cô trừ bỏ cấp trên ra, còn có địa vị khác sao.

“Đưa đây!” Bùi Nhĩ Phàm để cây bút trong tay xuống, khoe miệng giương nhẹ, thư thái cười, giờ tay tiếp nhận tách trà trong tay Y Thượng Tĩnh, “Được chứng kiến năng lực pha cà phê của thư ký Y, lần này để nếm thử trà nghệ của thư ký Y như thế nào—— hi vọng Y thư ký không đem lượt nước đầu cho tôi uống!” (HMC : pha trà thường bỏ nước đầu, gọi là tráng qua, bắt đầu uống từ nước thứ hai)

“Không muốn uống thì đưa lại cho tôi, không cần phải xia xoi tôi!” Y Thượng Tĩnh trợn mắt, nhưng vẫn bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, đưa tay phải ra.

“Aizz! Cô mang đến, tôi sao có thể không uống? Mọi lần đều uống hết, cho dù thật sự rất khó uống, thì thêm một lần cũng chẳng sao.” Bùi Nhĩ Phàm bung tách trà, ngửi ngửi, ừm, quả thực được lắm, là trà Vân Vụ Lư Sơn mà anh thích—— không ngờ, cô ngay cả sở thích của anh cũng biết, trong phòng giải khát có ba loại trà: Trúc Diệp Thanh, Vân Vụ cùng Hoa Trà. Nhấp một ngụm, không tệ, có vài phần thơm ngọt.

“Cũng không tệ lắm!” Bùi Nhĩ Phàm buông tách, “So với kĩ thuật pha cà phê của cô thì tốt hơn nhiều.”

Đó là đương nhiên! Pha trà đã nhiều năm rồi, mà pha cà phê mới học có một tháng. Y Thượng Tĩnh thầm đắc ý một phen.

“Cô lại đi mua kính mắt?” Khó trách hôm nay không thấy cô ấy ngủ ở phòng làm việc! Bùi Nhĩ Phàm nhìn mắt kính với cái gọng đen to trên mặt Y Thượng Tĩnh, nhủ này, thật khó nói, mặt bị che hơn phân nửa, cùng bộ váy của cô không hợp chút nào.

“Đúng vậy! Cái trước rớt mất rồi, đành phải mua cái khác.” Chẳng lẽ mình đi mua kính mắt cũng phải xin chỉ thị cấp trên hay sao?

“Cái kính trước của cô đang ở chỗ của tôi—— hôm thứ bảy, roi ở quán rượu, tôi mang về, để ở nhà, mai ta mang cho cô, cô bỏ cái kính này đi, dùng cái kính cũ ấy.

Cái kính đang đeo thật sự là khó coi chết đi được.”

Khó coi? Nói khó coi à! Nói cách khác trình độ thưởng thức của mình rất kém sao! “Đây là do ông chủ cửa hàng giới thiệu, với lại hiện tại rất nhiều nhân viên văn phòng đều dùng loại này!” Y Thượng Tĩnh mặt tối sầm lại, nhưng còn phải làm bộ như đang bình tĩnh, “Kính mắt này có giá tám trăm đồng đấy, tuyệt không rẻ, làm sao có thể nói bỏ liền bỏ?

Còn nữa, cho dù tìm được cái kính trước kia, tôi cũng không muốn đeo!”

Cái gì! Ý của cô là sau này cô muốn đeo cái kính mắt xấu xí đó đi lại trước mặt anh cả ngày sao? “Tôi cho cô tám trăm đồng, vứt nó đi!” Ngữ khí đầy ra lệnh, không chút đưa đẩy.

“Không cần!” Y Thượng Tĩnh giờ tính tình bướng bỉnh, “Anh chỉ là cấp trên của tôi, không có quyền đòi hỏi nhân viên anh là tôi đeo kính mắt loại nào!” Quán thật nhiều chuyện!

“Tôi chỉ là cấp trên của cô?” Bùi Nhĩ Phàm cười khế, thân thể ngả về đằng sau, vuốt vuốt bút, chậm rãi nói, “Cô bây giờ tùy tiện hỏi một nhân viên trong công ty, không ai cho rằng quan hệ giữa chúng ta chỉ là cấp trên cấp dưới.”

Không đề cập tới chuyện này còn đỡ, nhắc tới nó, trong lòng Y Thượng Tĩnh liền có một ngọn lửa vô danh, cô thích anh cũng không sao, quan trọng nhất là, anh đã có bạn gái, cảm giác cô như là người thứ ba vậy. Lại nghe đám bà tám trong công ty xì xầm, người sau nói còn khó nghe hơn người trước. Tuần trước vốn định làm cho Bùi Nhĩ Phàm trở thành nhân vật chính của tin đồn, kết quả, mục đích đạt được, nhưng lại đem bản thân đẩy xuống nước chung, hơn nữa còn là nhân vật khó có khả năng nhất, “Bọn họ nói mặc họ, tôi biết tôi không phải là được!” Y Thượng Tĩnh có chút vô lực nói, “Từ sau khi trở thành thư ký của anh, tôi vẫn là nữ nhân vật chính trong tin các tin đồn ở công ty này, cũng quen mất rồi! Nếu Bùi phó tổng cảm thấy phiền, có thể mời bạn gái của anh đến công ty dạo nhiều vài vòng, hai người cứ ân ái trước mặt mọi người, tôi nghĩ tin đồn này rất nhanh có thể lắng xuống.”

“Ừ, đó có thể được xem là một biện pháp tốt!” Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu, “Nhưng không cần thiết a! Làm chuyện đó, tôi cũng không thu hoạch được gì, huống chi những người đó cũng không dám nói trước mặt của tôi, tôi để ý tới làm gì? Còn có, xin thư ký Y nhớ kỹ một câu, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Không cần vì những người đó mà ảnh hưởng đến công việc!”

Sẽ không nói trước mặt của anh, nhưng sẽ nói ở trước mặt của tôi đó! Cả ngày bị đám người chỉ chỉ trỏ trỏ, tính tình cho dù có tốt đến mấy, cũng sẽ không chịu nổi! Nhưng cô bây giờ thật sự là trong lòng có quỷ, bán thanh không trọc, ngày hôm nay sao có thể qua? Y Thượng Tĩnh phiền lòng, mặc dù cô không sợ lời đồn đãi, nhưng mỗi ngày đều bị người ta bàn tán, rất không thoải mái!

Sáng hôm nay thật sự là một sai lầm lớn, tại sao lại dựa vào anh ta mà ngủ? Con buồn ngủ chết tiệt, thật sự là hại cô thật thảm mà!

“Phó tổng nói rất đúng!” Y Thượng Tĩnh áp chế cơn lửa giận trong lòng, bình tĩnh đáp trả, “Nếu phó tổng không còn chuyện gì khác, tôi ra ngoài trước; còn nữa, hôm nay tôi có chút không thoải mái, muốn xin tan làm sớm, phó tổng có thể cho phép nghỉ không?”

Tuy rằng Y Thượng Tĩnh làm bộ như đang bình tĩnh, nhưng sự mất bình tĩnh trong đôi mắt sớm đã bán đứng tâm tư của chính cô.

Bùi Nhĩ Phàm gật gật đầu: “Ừm, tôi cũng muốn tan làm sớm, lát nữa cùng đi thôi!”

Còn cùng đi à? Hiện tại nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi, lại còn đi cùng nhau, chẳng phải là bắt đi nhảy Thái Bình Dương sao? Y Thượng Tĩnh không nói gì, chỉ thờ phờ ra khỏi văn phòng.

Bốn giờ chiều, Bùi Nhĩ Phạm dùng đường dây nội tuyến gọi Y Thượng Tĩnh, nhưng chuông kêu năm tiếng vẫn không có người bắt máy, nhìn ra cửa, Y Thượng Tĩnh sớm đã thu thập xong tất cả đồ đạc, không thấy bóng dáng. Tuy rằng sớm đoán cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà đợi mình cùng nhau tan tầm, cho nên liền kết thúc công việc sớm một giờ, gọi cho cô, nhưng không nghĩ tới tốc độ của cô còn nhanh hơn mình, sớm đã không thấy bóng dáng rồi! Bất quá, đèn chỉ thị máy tính còn chưa tắt hẳn, chắc mới đi không lâu, còn có thể đuổi theo.

Một lát sau, Y Thượng Tĩnh vừa ra khỏi cửa lớn công ty, cầm lấy điện thoại chọn một số điện thoại: “Thiếu Ương, có thể gặp anh không?”

20 phút sau, quán cà phê Duyên.

“Thượng Tĩnh, em tìm tôi có việc gì? Lúc này còn chưa tới giờ tan sở đâu, em sao lại trốn việc rồi?” Dịch Thiếu Ương trêu đùa Y Thượng Tĩnh, sau đó cao thấp liếc mắt đánh giá cô một lượt, “Hừm, đôi tính rồi, mặc váy đi làm? Em không phải là đã sớm có kế hoạch muốn gặp tôi, mới có ý không mặc đồ công sở đi làm chứ!”

“Ừ, cứ xem là vậy đi!” Y Thượng Tĩnh cười nói, “Gọi anh ra, không quấy rầy công việc của anh chứ!”

“Không có, dù sao hôm nay tôi cũng không có tâm tình đi làm, coi như là nghỉ sớm đi” Dịch Thiếu Ương thuận miệng nói xong, “Cái gì gọi là cứ xem như vậy?”

“Là có vẻ đúng rồi đấy!” Y Thượng Tĩnh vui vẻ, “Anh nghĩ đi, nếu tôi trả lời không phải, cho thấy tôi chỉ là nhất thời muốn hẹn anh gặp mặt, đây chẳng phải là nói rõ ràng anh thực không có mị lực? Nếu trả lời đúng vậy, anh có thể cao hứng vì lại thành công khi có một nữ nhân quỳ gối dưới gấu quần của anh!”

“Ha! Em nói cũng có vẻ đúng nha!” Dịch Thiếu Ương không chút để ý cười nói, “Bất quá, nếu em thật sự quỳ gối ở dưới gấu quần của tôi, đã sớm quỳ gối rồi, còn phải chờ đến bây giờ sao?”

“Ừm! Anh hiểu được là tốt rồi a!” Y Thượng Tĩnh gật gù đầu, vẻ mặt đồng ý, sau đó chuyển lời, “Bất quá, trước kia không có, cũng không có nghĩa là về sau không có a!”

“Khụ...” Dịch Thiếu Ương đang uống cà phê bị những lời này của Y Thượng Tĩnh dọa cho, đem cà phê phun ra cả.

“Này! Anh không sao chứ!” Y Thượng Tĩnh vừa rút giấy ăn ra, vừa cười nói, “Anh cũng không cần phải như vậy đâu, tôi chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi mà! Hơn nữa, vóc người anh tốt, tính tình cũng tốt, của cải cũng nhiều, đối mặt với người ưu tú như thế, có cô gái nào không động tâm a!”

“Nhưng trong những cô gái đó cũng không bao gồm em!” Dịch Thiếu Ương vừa lau miệng vừa nói, “Chúng ta quen biết đã bao lâu rồi, tính tình của em tôi có thể đoán ra bảy tám phần, cái em vừa mới nói cũng không phải là yêu cầu, nhưng cái quan trọng là cảm giác!”

“Tôi đây bây giờ đối với anh có cảm giác không được sao?” Y Thượng Tĩnh tiếp lời, nửa thật nửa giả nói.

“A!” Dịch Thiếu Ương có chút thất thần rồi, “Thượng Tĩnh em hôm nay có chỗ nào không khỏe sao, có phải hay không phát sốt rồi? Cho tôi xem nào!” Nói xong liền giơ tay đi sờ trán Y Thượng Tĩnh, lại bị Y Thượng Tĩnh lạnh tay lẹ mắt cản lại.

“Tôi không sốt!” Y Thượng Tĩnh thờ dãi nói, “Hôm chúng ta xem mắt, anh không phải hỏi tôi, chúng ta có thể quen thử được không sao?” “Ách...” Ngày đó tôi có nói như vậy! Nhưng, em không phải đã từ chối sao? Tôi không cho rằng hai ngày trước em không có cảm giác với tôi, đến hai ngày sau liền có cảm giác, hơn nữa hai ngày này chúng ta đều không có gặp mặt lần nào.” Dịch Thiếu Ương thu tay về, “Còn có, kỳ thật tôi...” Liếc mắt, thấy bàn bên cạnh, có một người đang ngồi, người đó phi thường quen, bản mặt không cảm xúc, lạnh lùng nhìn mình đăm đăm, Dịch Thiếu Ương bỗng nhiên khẽ nở nụ cười, nhướn lông mày với anh ta, sau đó đem những lời định nói ra thu về, một phen kéo tay Y Thượng Tĩnh đang gõ nhẹ mặt bàn, thâm tình nhìn Y Thượng Tĩnh: “Thượng Tĩnh, em nói thật sự sao? Em thật sự muốn quen tôi?”

Ách... Y Thượng Tĩnh bị Dịch Thiếu Ương lời kéo như vậy, có chút phản ứng không kịp, kỳ thật Thượng Tĩnh tìm đến Dịch Thiếu Ương, chỉ là muốn nhờ anh giúp cô một chút, không có việc gì thì đến Phi Hoa nhiều một chút, sau đó là có thể làm bộ thực thân mật cùng đi với cô, lấy đó để bình ổn lời đồn đãi, cuộc sống sau này cũng có thể trôi qua thanh nhàn một chút; đồng thời, nếu bạn gái Bùi Nhĩ Phạm có đến, cũng có thể giải quyết tốt. Nhưng hiện tại, dường như nội dung vở kịch có chút xa rời. Aizz, thật sự là hối hận, vì sao ngay từ đầu không nói rõ ý định của cô với anh, hiện tại thì hay rồi, lại để cho người ta hiểu lầm, việc này nên làm thế nào đây?

“Thiếu Ương, anh hãy nghe tôi nói.” Y Thượng Tĩnh vừa nói vừa dùng sức muốn rút tay của mình về, đáng tiếc khí lực quá nhỏ, tay phải bị nắm, vẫn bị anh ta nắm như cũ, không làm gì được, ngẩng đầu, thành thật nhìn khuôn mặt nhích lại phi thường gần mình, Dịch Thiếu Ương bộ dạng rất tuần tú, nhưng lại có khí thế hoàn toàn bất đồng với Bùi Nhĩ Phạm: Bùi Nhĩ Phạm là kiểu thư sinh ôn nhả, mà Dịch Thiếu Ương cũng là kiểu thiếu gia ôn nhả; Bùi Nhĩ Phạm không phải lúc nào cũng lộ ra khí phách, nhưng trên người Dịch Thiếu Ương lại lúc nào cũng có khí phách, tựa hồ là người lãnh đạo trời sinh.

“Thiếu Ương, kỳ thật tôi hôm nay tìm anh chỉ là muốn nhờ anh giúp một việc...” Bởi vì nhích lại gần rất gần cô, cho nên cũng không còn cần phải nói quá lớn, còn có thể tiết kiệm một chút khí lực, vì thế có thể xem là thì thầm bên tai.

Còn chưa nói được một nửa, Y Thượng Tĩnh đột nhiên cảm giác được nhẹ buông tay, sau đó lại bị gắt gao lôi đi, tiếp theo là dùng sức kéo dậy, liền đứng lên.

“Này! Người anh em, anh vẫn phải thương hương tiếc ngọc một chút, đừng dùng sức quá mạnh!” Dịch Thiếu Ương vừa uống cà phê, vừa cười nói.

Y Thượng Tĩnh bị nắm dậy, quay đầu nhìn người tới, trợn mắt: “Hà! Bùi Nhĩ Phàm! Anh đang làm cái gì vậy?”

“Buông tay a!” Dùng sức vung ra, đáng tiếc không thể.

Bùi Nhĩ Phàm không để ý tới Y Thượng Tĩnh đang gãy dựa, cũng không nhìn liếc mắt nhìn cô một cái, tối sầm mặt, nói với Dịch Thiếu Ương: “Ai là anh em với anh? Làm lỡ sự cảnh cáo của tôi, càng ngày càng quá mức!”

“Anh có cảnh cáo tôi sao?” Dịch Thiếu Ương cười cười vô tội, “Tôi chỉ biết anh nhìn tôi, nhưng tôi cũng không phải con giun trong bụng anh, tôi nào biết anh muốn biểu đạt ý gì? Còn nữa, tôi làm gì quá mức? Tôi chỉ là cùng bạn học cũ của tôi cũng chính là thư ký của anh uống tách cà phê mà thôi, có chỗ nào quá mức sao?”

Không biết mới là lạ! Bùi Nhĩ Phàm không nói ra, chỉ là trừng mắt liếc anh ta một cái, sau đó liền kéo Y Thượng Tĩnh bước đi.

“Này, Bùi Nhĩ Phàm, anh thật sự là khó hiểu! Anh kéo tôi làm gì? Không phải đã tan tằm rồi sao? Mau buông tay ra! Anh muốn kéo tôi đi đâu?... “

Dịch Thiếu Ương cười cười lắc lắc đầu, aizz, Bùi Nhĩ Phàm, việc tôi có thể giúp, đã giúp rồi, về phần những cái khác, thì phải xem anh thế nào, cũng đừng làm cho tôi thất vọng nha!

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phiên Ngoại Sử Lộc: Nếu Một Lần Gặp Gỡ Trong Đời

“Trung học J, tao tới rồi đây!” Sử Lộc 16 tuổi kéo theo hành lý giản dị của mình, đứng ở cổng trung học J xa hoa, thăm reo lên trong lòng.

Trung học J là trường quý tộc ở thành phố C, học sinh học trường này, đều phi phú tức quý (Sa: không giàu cũng là con nhà quyền quý): người là con cháu nhà quan to, người thì con nhà có công ty lớn cùng bọn nhà giàu mới nổi. Nhưng trung học J hàng năm đều tuyển nhận từ bên ngoài khoảng 100 học sinh có thành tích nổi trội xuất sắc, trao học bổng toàn phần, để bọn họ an tâm học tập.

Vì cái danh sách 100 này, không ít học sinh con nhà thường dân cùng phụ huynh chen nhau vỡ đầu nghĩ cách để con mình vào được trường này——phàm là thi vào được trường này, tương đương với việc đã có một chân bước vào cửa các trường đại học danh tiếng. Mà Sử Lộc, năm nay là một trong 100 người may mắn đó!

Bất quá, khi nhìn các học sinh khác đều được cha mẹ dùng xe ô tô cao cấp đưa tới nhập học, trong lòng Sử Lộc vẫn là có chút khó chịu, điều kiện gia đình mình không tốt lắm, cha mẹ không cách nào cho mình điều kiện học tập tốt, cho nên hết thầy đều phải dựa vào bản thân mình tranh thủ; mà một nguyên nhân khác khi lựa chọn trường này là: mỗi kỳ thi, học sinh có thành tích xuất sắc sẽ được trường thưởng cho một khoản tiền không nhỏ, Sử Lộc đã tính rồi, nếu có thể nằm trong top năm toàn trường cuối mỗi kỳ thi, là có thể kiếm đủ học phí và tiền sinh hoạt học kỳ sau.

Bước vào trường, chỗ làm thủ tục nhập học cho học sinh mới rất đông, Sử Lộc liền đứng một bên nghỉ ngơi, đợi ít người bớt sẽ đi qua làm thủ tục nhập học. Mất lạnh nhìn mọi người bận rộn, đồng thời cũng đánh giá xung quanh. Những nơi mắt có thể nhìn thấy, đều là hình ảnh các phụ huynh cùng học sinh bận rộn, nhưng khi đảo qua một góc tường nhỏ thì lại phát hiện một học sinh nữ, bộ dạng không tính là xinh đẹp, là loại ở trong một đám người tùy tiện nắm liền nắm được một bó to... Cô cũng đang ngồi ở ghế dành cho học sinh mới cùng các phụ huynh nghỉ ngơi, hành lý đặt ở bên chân, đang không ngừng ngáp, giống như chưa có tỉnh ngủ vậy! Đầu miễn cưỡng tựa vào ghế dựa, ngăn người nhìn chăm chăm vào nơi nào đó, toàn thân tản ra sự bình yên, tựa hồ như những tranh cãi ồn ào xung quanh không có quan hệ gì với cô vậy.

Sử Lộc nhìn cô, hình như sự bình yên trên người cô ảnh hưởng tới anh, cảm giác ngọt ngào khó hiểu trong lòng vừa rồi cũng giảm đi hơn phân nửa. “Không biết cô ấy học lớp nào? Nhìn cô cũng chỉ có một mình, có thể cũng giống như mình không nhỉ, cũng là người được trường tuyển nhận thêm từ ngoài vào sao? Thật muốn đi qua hỏi một chút xem cô ấy tên gì, nhưng như vậy, có phải rất đường đột hay không?” Sử Lộc thầm nhủ chính mình. Do dự thật lâu, đến khi Sử Lộc cố lấy dũng khí để đi hỏi tên nữ sinh kia thì lại phát hiện, nữ sinh kia đã sớm không còn tăm hơi.

Trong lòng Sử Lộc có chút mất mát, đi báo danh, làm xong thủ tục nhập học, cũng biết mình được phân vào lớp 10E.

Trong trung học J, từ lớp A đến lớp D, đều là học sinh “quý tộc” chân chính; lớp E và F còn lại là học sinh ‘bình dân’ từ bên ngoài tuyển vào. Mặc dù ở trong trường, có văn bản quy định rõ ràng không cho phép phân biệt đẳng cấp, nhưng trên thực tế, học sinh từ lớp A đến lớp D không bao giờ chung đụng gì với học sinh lớp E và lớp F, chưa bao giờ hoạt động chung một chỗ, học sinh hai bên cũng không qua lại gì với nhau. (đại khái là nước sông không phạm nước giếng, người là người mà ta là ta)

Đề này, đối với Sử Lộc mà nói, tựa hồ như cũng không liên quan gì đến anh, bởi vì anh tới đây là để học, cũng không thêm để ý có phân biệt giai cấp gì đó hay không—— chỉ cần mình có thực lực, sẽ không ai khinh thường mình!

Ngày đầu tiên khai giảng, theo lệ thường, đầu tiên là tiến hành đọc diễn văn hoan nghênh học sinh mới. Nghe hiệu trưởng ở phía trên nói những lời khích

lệ ý chí học tập của học sinh, Sứ Lộc tự nhiên cũng là nghe thực chuyên tâm, tình cảm mãnh liệt dâng trào khắp chốn! (HMC: ngây thơ nhỉ, hồi trước hôm khai giảng, toàn ngồi dưới nói chuyện, giáo viên bên trên nói gì nửa câu cũng chả nghe).

“A!” Đột nhiên Sứ Lộc nghe được bên cạnh có một trận cười khê, mang ý trào phúng rất mạnh, quay đầu nhìn lên, vốn cũng có chút tâm tình kích động, lại càng thêm kích động hơn—— hóa ra là nữ sinh mình vẫn muốn biết tên lúc hôm nhập học! Cũng giống như mọi người, mặc đồng phục trung học J, đồng phục của J rất đẹp, cũng rất mới, nhưng không biết tại sao, mặc lên trên người của cô, lại giống như cô em gái bên nhà hàng xóm.

Đang muốn lên tiếng gọi cô thì cô lại nhỏ giọng nói thầm với bạn học bên cạnh một câu, sau đó liền đứng dậy đi. Sứ Lộc đoán, có lẽ là đi toilet! Nhưng là, thẳng đến khi lễ khai giảng chấm dứt, cũng không còn thấy cô quay lại! A! Hóa ra là quang minh chính đại cúp!

Nghĩ rằng không còn cơ hội biết tên của cô rồi, nhưng điều làm Sứ Lộc ngoài ý muốn là, nữ sinh kia cư nhiên cùng lớp với anh, đồng thời cũng biết cô tên Y Thượng Tĩnh.

Học trung học (cấp 3) không thể so với sơ trung (cấp 2), đặc biệt là trong lớp lại có nhiều học sinh giỏi đến như vậy, Sứ Lộc cảm thấy học rất căng thẳng và áp lực. Thi thử tháng đầu, xếp thứ 10 trong lớp, hạng 15 toàn trường.

Sứ Lộc cảm thấy khủng hoảng, bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy, học bổng thật sự không có cách nào lấy được!

“Y Thượng Tĩnh, trò lúc vừa mới vào không phải nằm trong top 3 của lớp sao? Sao mới một tháng, liền rớt xuống hạng 45 rồi?” Chủ nhiệm lớp ở trong cuộc họp lớp hỏi, “Có phải là không có cách nào theo kịp tiến độ dạy học của giáo viên, hay là chưa thích ứng với hoàn cảnh mới?”

“Có lẽ!” Y Thượng Tĩnh bình thản đứng lên, hai chữ đơn giản, ngữ khí miễn cưỡng, khiến chủ nhiệm lớp cũng không biết phải nói gì hơn.

Hóa ra lúc vào trường cô cầm học bổng của một trong ba người đứng đầu à! Sứ Lộc thầm cảm thán trong lòng, hiện tại cô tụt xuống hạng 45, trong lớp tổng cộng có 46 người, xếp hạng toàn trường không biết nằm đâu nữa! Nghĩ có lẽ tâm tình của cô nhất định sẽ không tốt! Tan học nên đi an ủi cô một chút hay không? Tuy rằng cùng lớp hơn một tháng rồi, nhưng chưa từng trò chuyện một câu—— không phải là anh xấu hổ khi nói chuyện với bạn học nữ, mà là giờ ra chơi mỗi buổi chiều, đều thấy cô nằm dài ra bàn ngủ.

“Tóm lại, Y Thượng Tĩnh, em phải cố gắng lên, bằng không... Kết quả em cũng biết rồi đấy!” Chủ nhiệm lớp không nói hết lời, nơi này đều là những người thông minh, có mấy lời, không cần nói rõ, tất cả mọi người đều hiểu được. Học ở trung học J, nếu thành tích quá kém, là phải nộp tiền học phí nhiều hơn bình thường, mặc kệ ‘bình dân’, hay ‘quý tộc’.

“Vâng, thưa cô.” Vẫn đơn giản như trước, mặt không đổi sắc đáp lại, thật yên lặng, nghe không ra vui buồn.

Tiếp đến cuộc thi tháng thứ 2, thành tích Sứ Lộc xếp hạng nhất trong lớp, toàn trường đứng thứ 4. Sứ Lộc cảm thấy vui mừng, sự cố gắng của anh không có uổng phí! Lại nhìn Y Thượng Tĩnh, cô cũng tiến bộ, đứng thứ 28 trong lớp, toàn trường đứng thứ 68 (HMC: học gì toàn chăm chăm xem mình xếp hạng mấy thế, ko mệt à?)

Sứ Lộc cũng vì Y Thượng Tĩnh cảm thấy cao hứng, tuy rằng giờ học buổi chiều nào cô cũng ngủ, lúc người khác cố gắng đọc sách thì cô lại ngủ, nhưng Sứ Lộc tin nếu cô cố gắng, hẳn là có thể lấy được thành tích rất tốt! Mà anh cũng nên càng thêm cố gắng, có lẽ lần sau có thể lấy được hạng nhất toàn trường!

Nhưng điều làm Sứ Lộc ừ ừ là, vô luận anh có cố gắng thế nào đi nữa, ba năm trung học tiếp đó thành tích thủy chung đều xếp hạng 4 trong top5 toàn trường, 3 hạng đầu tựa hồ như là bị người ta cố định chiếm lấy rồi, hơn nữa còn là ba người cố định, ba người kia, nghe nói đều là lớp A, một người tên là Dịch Thiệu Ương—— vào trường một tháng, đã trở thành chủ tịch hội học sinh; một người tên là Trương Giai Thành—— đội trưởng đội bóng rổ mới của trường; còn một người là Bùi Nhĩ Phàm—— người này hình như không có chức vị trọng yếu gì, nhưng tựa hồ cũng rất có lực ảnh hưởng.

Học kỳ 2 lớp 10, giáo viên tiến hành thay đổi vị trí, cho giỏi yếu ngồi xen kẽ, để các học sinh giúp đỡ lẫn nhau.

Điều khiến Sứ Lộc cao hứng là, anh cư nhiên được ngồi cùng bàn với Y Thượng Tĩnh! Lúc này thành tích của Y Thượng Tĩnh vẫn quanh quẩn ở hạng 30 trong lớp, nhưng giáo viên cho rằng cô có tiềm lực phát triển rất lớn, vì thế sắp xếp người có thành tích cao nhất lớp đến giúp đỡ cô.

Ngày đầu tiên ngồi cùng bàn, chào hỏi cô, cô chỉ là thật trả lời đơn giản, cũng không nói thêm gì, có loại cảm giác xa cách ngăn dậm. Dường như anh nói thêm gì, cô cũng chỉ gạt đầu ứng phó cho qua chuyện. Sau vài lần nói chuyện với nhau, một bầu nhiệt huyết của Sứ Lộc cũng bị Y Thượng Tĩnh dùng nước lạnh dội cho tắt ngấm. Kết quả là, hai người mặc dù là ngồi cùng bàn, mỗi ngày chung sống chín giờ, nhưng mỗi ngày nói chuyện với nhau, không quá 3 câu.

Sứ Lộc cảm thấy cô có điểm quái, nói cô khó ở chung, thì cô cùng những bạn học khác trong lớp chơi rất thân, đặc biệt là với những người thành tích không tốt lắm; nói cô dễ ở chung, thì cô đối với anh luôn ôn hoà, giống như có ngồi chung bàn cũng như không.

Thẳng đến một ngày nào đó, Sứ Lộc đã phát hiện ra chuyện cô không muốn người khác biết:

Chiều hôm đó, là giờ số học mọi người trong lớp ghét nhất, cũng không phải mọi người chán ghét học toán, mà là chán ghét vị giáo viên kia.

Có lẽ là giáo viên kia ngày đó tâm tình không tốt, nhìn học sinh vừa nghe giảng vừa ngủ gật, liền phát hỏa. Ra một đề toán, chỉ vào vài bạn học, lại không có ai làm ra được đáp án, những người kia, không có ngoại lệ nhận lấy phương thức trừng phạt của giáo viên; lúc gọi đến Sứ Lộc- người có một thành

tích tốt nhất lớp thì Sử Lộc chính là vừa mới cùng Chu Công chơi cờ trở về, tinh táo xoa xoa mắt, nhìn đề bài trên bảng đen, trong đầu trống rỗng.

Mà đúng lúc này, Y Thượng Tĩnh ngồi bên cạnh lại quăng qua một tờ giấy nhỏ, Sử Lộc đưa mắt nhìn, là lời giải của đề bài trên bảng. Sử Lộc cũng không biết đáp án chính xác hay không, nhưng cho dù là sai cũng tốt hơn là không làm được! Mang theo bài giải vừa nhận được, lên bảng, đem đáp án chép lên không thiếu một chữ, sau đó sắc mặt bình tĩnh, tim đập như trống về tới chỗ ngồi.

Giáo viên số học vừa thấy đáp án của Sử Lộc, liền cực kỳ vui mừng, còn khen Sử Lộc không hổ là xếp hạng 4 toàn trường, hạng nhất trong lớp! Đề này có thể coi là học sinh lớp 12 cũng chưa chắc làm được, bởi vì nó đã vượt qua phạm vi toán học trung học. Cả khối 10 cũng chỉ có hai người làm ra được, mà Sử Lộc là người thứ ba!

Trước mặt mọi người có người hỏi là hai người nào làm được, giáo viên thập phần tự hào nói là Dịch Thiếu Ương cùng Bùi Nhĩ Phàm của lớp A! Mọi người bĩu môi, bởi vì ông là giáo viên chủ nhiệm của lớp A!

Sử Lộc sau khi nghe xong, thập phần khiếp sợ nhìn Y Thượng Tĩnh ngồi ở bên cạnh mình, hóa ra, cô mới chân chính là hạng nhất trong lớp, cô vẫn luôn là thâm tàng bất lộ! Cô ấy vì sao chưa bao giờ thể hiện ra khả năng của bản thân?

Mà khi giáo viên số học nói đến đây thì Y Thượng Tĩnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ thủy tinh, về mặt bình tĩnh, không một tia gợn sóng. Theo ánh mắt của cô nhìn lại, trời vừa tạnh mưa, ánh nắng thực nhẹ sau cơn mưa, đối diện phòng học là một thảm cỏ, ngồi một nam một nữ, nam trong tay cầm một quyển sách, lật xem, nữ tựa hồ như đang nói gì đó, về mặt sáng lạn. Sử Lộc biết hai người kia: nam là Bùi Nhĩ Phàm, nữ còn lại là mỹ nữ nổi danh bên sơ trung —— Phùng Mỹ Nhân!

.....

Bạn đang đọc truyện *Lười Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.